

Khi Thế Giới Không Còn Ánh Sáng (Tôi Đã Chết Rồi)

Contents

Khi Thế Giới Không Còn Ánh Sáng (Tôi Đã Chết Rồi)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	67
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	76
29. Chương 29	78
30. Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	98
36. Chương 36	102
37. Chương 37	105
38. Chương 38	109
39. Chương 39	113
40. Chương 40	116

41. Chương 41	119
42. Chương 42	123
43. Chương 43	126
44. Chương 44	130
45. Chương 45	133
46. Chương 46	136
47. Chương 47	139
48. Chương 48	142
49. Chương 49	146
50. Chương 50	148
51. Chương 51: Ngoại Truyện 1	152
52. Chương 52: Ngoại Truyện 2	155

Khi Thế Giới Không Còn Ánh Sáng (Tôi Đã Chết Rồi)

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, bi kịch. Editor : Phong Lưu. Beta: BuBu. Hai người sống trong hai thế giới khác nhau. Cu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-the-gioi-khong-con-anh-sang-toi-da-chet-roi>

1. Chương 1

Có người nói, khi một người tuyệt vọng đến một mức độ nhất định, họ sẽ hoàn toàn không sợ cái chết.

Quý Ngôn không biết câu nói này có đúng với mình hay không, nói cho cùng anh cũng không cảm thấy mình tuyệt vọng đến nhường nào, chỉ là đôi khi, ý tưởng muốn chết cứ ủa lên trong đầu, sau đó hoàn toàn không kìm lại được.

Không thể kìm được...

Quý Ngôn trào phúng mà nhếch miệng, điều thuốc lá kẹp trên đầu ngón tay vẫn còn bốc lên làn khói mờ nhạt, một mùi hương khô khốc cay xè lan toả khắp căn phòng. Quý Ngôn đặt mẩu thuốc lá đã cháy hết vào chiếc gạt tàn lộn xộn, sau đó đi đến bàn vẽ, giờ ngón trở vuốt ve đường nét nhân vật trong tranh.

Dù cho bức tranh ở ngay trước mắt, Quý Ngôn cũng cảm thấy mình đã không còn nhận ra người đàn ông trong bức tranh mà mình đã vẽ nữa, đã xa lạ lắm rồi.

Nếu như phải nói còn gì lưu luyến trên cõi đời này, có lẽ đó chính là những bức tranh trong căn phòng này.

Những bức tranh mà mình thích nhất này, chết rồi sẽ chẳng thể mang đi lấy một bức. Không biết sau khi mình chết, những bức tranh này sẽ như thế nào, nhưng ít nhất cho đến lúc này, anh đều không nỡ vứt, dù chỉ một bức.

Quý Ngôn thở dài, cầm một chai bia đại hạ giá trên bàn lên uống ừng ực, đột nhiên cảm thấy vị bia bầu bạn với mình bao lâu nay kinh tởm đến buồn nôn.

Quý Ngôn nắm lấy chai bia, sau đó dùng sức ném xuống đất, theo sau là tiếng chai bia vỡ vụn, bia cứ thế văng tung toé, lan trên mặt sàn thành những hình thù kì quái.

Lặng yên nhìn vệt nước và mảnh vỡ dưới đất, Quý Ngôn đưa tay về phía những chai bia khác trên bàn, tiếp đó là âm thanh hai ba chai bia liền vỡ vụn. Từ mảnh thủy tinh phản chiếu, Quý Ngôn nhìn thấy một chính mình nát vụn.

Quý Ngôn cầm lấy dao lam trên bàn, sau đó đi vào phòng tắm, trực tiếp bước vào bồn tắm được đổ đầy nước ấm. Nước trong bồn tắm lập tức tràn ra theo động tác của Quý Ngôn.

Tay phải đặt dao lam lên cổ tay trái, Quý Ngôn nhìn thật lâu, lâu đến nỗi chính Quý Ngôn cũng cho rằng mình hối hận, tay phải của Quý Ngôn rút cuộc mới nhúc nhích, dùng sức rạch một đường lên cổ tay trái.

Trong chớp mắt, máu tươi chảy ra từ lớp da trắng nõn. Từng giọt từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống nước, màu đỏ tươi cứ thế hoà vào trong dòng nước một cách vô định.

Trắng trống rỗng, đỏ như máu.

Nghĩ, liệu vết thương có quá nặng không thể chết được hay không, Quý Ngôn cau mày nhin đau, tay phải lại rạch thêm vài vết sâu hoắm lên cổ tay. Đến khi Quý Ngôn nhận ra, cổ tay trái đã thâm vô cùng, chỉ có thể nhìn thấy máu thịt đỏ tươi.

Tại sao mình lại nghĩ quẩn như vậy...

Sợ một vết không chết được, mà còn phải chịu khổ chịu sở rạch thêm bao nhiêu vết nữa?

Đã, muốn chết đến đến thế rồi ư?

Trên mặt bỗng nhiên lăn dài những giọt nước nóng đến bỏng người, chảy từ gò má xuống khoé môi, chảy vào miệng Quý Ngôn. Đó là vị mặn đến đắng chát, tiếng nức nở đè nén vang lên quanh quẩn bên tai.

Khóc cái gì? Đúng là, có gì mà phải khóc.

Quý Ngôn không nhịn được mà âm thầm nhạo báng bản thân. Sắp chết đến nơi rồi mà còn nhu nhược khóc lóc thì có ích gì?

Lạ thật, anh vẫn không sợ hãi, cũng không hối hận, chỉ là hơi chút không cam lòng và đau đớn.

Cùng với vị đắng trong miệng, nỗi đau trong lòng Quý Ngôn cũng lan ra, tuyệt vọng như một hố đen đang cắn nuốt lấy chính mình.

Khi ấy, người kia đã hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh mình, vậy mà cuối cùng chỉ để lại một mình mình tự sát ở nơi này.

Cơ thể đau đớn đến chết lặng, nhưng suy nghĩ hình như càng ngày càng rõ ràng, trong đầu hiện lại những hồi ức trong quá khứ như một chiếc đèn kéo quân. Chuyện mà anh cố gắng muốn quên trong suốt bao nhiêu năm qua, rốt cuộc có thể thoả thích nhớ lại trong giây phút cuối cùng. Rõ ràng chỉ trong một chớp mắt rất nhanh, anh lại như nhớ lại tất cả mọi chuyện với người nọ, thậm chí ngay cả cường độ và tần suất nhịp tim của người kia, anh cũng có thể nhớ lại rành mạch.

Chỉ là anh với hắn, từ một khởi đầu quẩn quít dây dưa, đến cuối cùng lại là khoảng cách không hề có giao điểm.

Thực sự là không cam lòng...

Cho đến tận trước khi chết, mình vẫn còn nghĩ đến người đàn ông kia. Nhưng mà cậu ta, có lẽ vẫn chẳng nhớ nổi mình.

Máu khắp cơ thể đều trở nên lạnh lẽo, đã không còn cảm nhận được cảm giác máu tươi chảy ra khỏi cơ thể, có lẽ là do tốc độ sinh mệnh trôi đi còn nhanh hơn cả máu chảy. Đau đớn, đã đến mức chết lặng, suy nghĩ trở thành một mớ hỗn loạn.

Sự lạnh lẽo của cái chết đến gần bao phủ toàn thân Quý Ngôn, dường như tử thần đã lạnh lùng canh giữ bên cạnh anh, chứng kiến sự bất hạnh và đau đớn của anh. Nước trong bồn tắm chuyển từ trong suốt sang đỏ nhạt, mà làn nước xung quanh cổ tay trái lại càng đỏ sẫm đến tức tở. Trong không gian nhỏ hẹp thì tràn ngập mùi máu tươi khiến người khác buồn nôn.

Quý Ngôn cảm thấy cơ thể mình đang chậm rãi nhẹ đi, suy nghĩ cũng bắt đầu trì độn đến chết lặng, không thể nghĩ thêm bất cứ chuyện gì.

Đôi mắt đang nhắm mông lung mở ra, sau đó gắng sức mà quay đầu, thấy cửa phòng tắm còn mở. Nhìn qua cánh cửa mở rộng, anh nhìn thấy bức tranh trên giá vẽ kia. Vào giây phút này, hình như đường nét và gương mặt của người đàn ông kia chợt trở nên rõ ràng.

Quý Ngôn cảm thấy trái tim đã rỉ sét từ lâu của mình đã không thể chịu được tình cảm bỏng cháy đến cùng cực của giây phút này nữa, anh đã không thể nào tiếp tục chịu đựng, vậy cứ thế mà chết đi.

Nỗi đau đớn càng ngày càng quá mức chịu đựng làm tê liệt mọi dây thần kinh. Không ngờ cái chết lại tĩnh lặng là vậy.

Cuối cùng, Quý Ngôn lại mở mắt ra.

Không cam lòng, lại vừa đau thương, anh nhìn về phía bức tranh kia. Cho đến phút cuối cùng, anh vẫn muốn được nhìn thêm một lần.

Chúng ta vẫn luôn ở bên nhau, cho dù đến cuối cùng, tôi vẫn muốn giả bộ như cậu đang ở bên cạnh.

Khi đó tôi để cậu đi rồi, vậy ai sẽ thả tôi đi đây?

Quý Ngôn lẳng lặng nhìn bức tranh kia, đôi mắt mất tiêu cự không còn chút ánh sáng, đến cuối chỉ có thể dùng một hơi cuối cùng mà nhếch miệng, ngón tay nhuốm máu chậm rãi cổ sức giơ lên khỏi mặt nước, sau đó chỉ về phía bức tranh kia, như thể muốn vượt ve đường nét trong tranh thêm một lần nữa.

Cuối cùng, Quý Ngôn rút cuộc vẫn thuận theo nội tâm mình, nhẹ giọng gọi lên cái tên đó:

“Tần Vị.”

Ngay giây tiếp theo, tay Quý Ngôn bắt lực rũ xuống, đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

Hơi thở của anh dừng hẳn.

2. Chương 2

Quý Ngôn đã chết rồi.

Anh nhớ rõ từng chi tiết khi mình tự sát, anh cũng chắc chắn rằng mình đã chết rồi. Nhưng lúc này đây, anh lại đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Một căn phòng rất xa lạ, nhưng lại rất xa hoa, hình như nằm trên tầng cao nhất toà nhà. Từ cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy ánh đèn rực rỡ bên ngoài, đường phố phồn hoa đông đúc, đối lập với căn phòng quá mức sạch sẽ đơn điệu, giống như khách sạn.

Nhưng chỉ cần nhìn một cái là Quý Ngôn đã có thể xác định, đây không phải là tỉnh thành mà anh sống.

“Két.”

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa. Quý Ngôn giật mình, vội vàng xoay người nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông cao lớn, trên người mặc một bộ comple đen trắng thối. Hắn hơi mệt mỏi mà đóng cửa lại, nhưng gương mặt mệt mỏi ấy không giấu được ngoại hình điển trai của hắn, có vẻ thành thực hơn người đàn ông thích ăn mặc lòe loẹt trong trí nhớ của Quý Ngôn rất nhiều. Nhưng giờ phút này, bóng hình của hai người lồng vào nhau một cách hoàn mỹ.

Một ánh nhìn đó, tất cả âm thanh đều tắc trong cổ họng, dù là nỗi đau thấu tim gan, nỗi tuyệt vọng không cam lòng hay sự cô độc khiến người ta gần như phát cuồng trước đó, vào giờ phút này, tất cả đều như chưa từng tồn tại.

Năm năm...

Chính Quý Ngôn cũng không ngờ, anh sẽ xa người đàn ông này năm năm, lại càng không ngờ năm năm sau, anh vẫn có thể nhìn thấy hắn.

“Tần Vị, tôi...” Quý Ngôn run rẩy, gian nan phát ra âm thanh yếu ớt từ yết hầu rách toác.

Chưa đợi Quý Ngôn nói được câu nào, Quý Ngôn lập tức trông thấy Tần Vị đi về phía mình.

Cả người Quý Ngôn đều run rẩy, không biết mình nên lùi ra sau, hay là xông lên ôm lấy theo tiếng lòng mình.

Sau đó, Tần Vị đi đến, trực tiếp đi xuyên qua cơ thể Quý Ngôn, đứng cạnh cửa sổ sát đất trông ra bên ngoài.

Xuyên qua...

Đúng vậy, là xuyên qua.

Quý Ngôn há há miệng, gần như không thể tin mà xoay người nhìn Tần Vị, sau đó hơi loạng choạng, cuối cùng vừa bất đắc dĩ vừa đau xót nhếch nhếch khoé môi.

Sao anh vừa nhìn thấy Tần Vị đã quên hết chứ.

Quý Ngôn, mày đã chết rồi mà.

Có bao nhiêu kích động và cảm khái đi chẳng nữa, giờ phút này cũng chỉ là uống phí.

Chỉ là rốt cuộc phải có chấp niệm sâu đậm đến thế nào mới khiến mình đã chết rồi còn chạy đến bên cạnh người đàn ông này, Quý Ngôn không biết, cũng không muốn biết. Lúc này, Quý Ngôn chỉ biết một điều, dù đã chết rồi, anh cũng không thể chạy thoát khỏi Tần Vị.

Tần Vị, Tần Vị, Tần Vị...

Quý Ngôn liên tục lẩm bẩm cái tên này, gần như tham lam mà nhìn mặt Tần Vị. Nếu như đã chết, anh cũng có thể làm việc bản thân muốn làm mà không phải kiêng dè gì nữa.

Đây có phải chính là phúc lợi của người chết không, Quý Ngôn không nhận được thậm chí cười nhạo chính mình.

Nhìn Tần Vị của năm năm sau, Quý Ngôn mới nhớ ra, bao lâu nay, mình vẫn về Tần Vị quá trẻ.

Tần Vị trong tranh luôn mặc những bộ quần áo mà Tần Vị tự nhận là trào lưu mới nhưng Quý Ngôn thì chỉ thấy loè loẹt, mà không phải là comple đen trắng thối.

Tần Vị trong tranh luôn tươi cười rực rỡ, trên mặt luôn mang theo sức sống dồi dào của tuổi trẻ, mà không phải là ngồi trên sofa pha chớp mắt, vẻ mặt mệt mỏi như hiện tại.

Tần Vị trong tranh vẫn như một đứa trẻ lớn xác, làm việc gì cũng luôn ngả ngớn lỗ mãng, chứ không phải một Tần Vị ung dung thành thực của hiện tại. Chỉ nhìn thôi đã biết người đàn ông này đã bước vào hàng ngũ những người thành đạt...

Còn cả...

Tần Vị trong tranh vẫn còn yêu mình, mà Tần Vị của năm năm sau...

Chuông cửa vang lên, Tần Vị cau mày mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy đi ra mở cửa.

Dòng suy nghĩ của Quý Ngôn cũng bị tiếng chuông này cắt đứt, không khỏi nhìn theo bước chân của Tần Vị. Ai còn đến tìm Tần Vị muộn như vậy?

“Ba ơi!” Giọng trẻ con lanh lảnh trong veo, một đứa bé trai nhào đến bấp chân của người đàn ông kia ngay khi cánh cửa được mở ra.

Quý Ngôn ngây ra, nhìn đứa trẻ gọi Tần Vị là ba kia mà không biết nên bày ra biểu cảm gì. Chỉ là trong giây phút đó, Quý Ngôn nghĩ dòng nước lạnh dần trong bồn tắm trước khi chết cũng không lạnh thấu tim bằng sự xuất hiện của đứa bé này.

Giọng trẻ non nớt lại như âm thanh sắc lạnh nhất trên thế giới này, đâm vào máu thịt anh, tước trái tim anh thành từng sợi từng sợi nhỏ, ảo giác kinh hoàng rót vào từng tế bào.

“Ừ.” Tần Vị gật đầu, sau đó cúi người bế bé trai dưới đất lên, chớp mắt ra hiệu cho người phụ nữ trông nom cho đứa trẻ đang đứng ngoài cửa rời khỏi, cũng không nói gì thêm mà trực tiếp đóng cửa lại.

“Ba.” Bé trai cười khanh khách, vẻ mặt rực rỡ, đôi tay nho nhỏ ôm lấy cổ Tần Vị, sau đó hôn chụt một tiếng vang dội lên mặt Tần Vị.

Quý Ngôn ngơ ngác nhìn cảnh tượng cha con hài hoà trước mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, tư tưởng hỗn loạn, cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận.

— May quá, mình đã chết rồi.

Không biết kết luận này đến từ đâu, nhưng giờ phút này, Quý Ngôn cảm thấy may mắn rằng mình đã chết. Anh và Tần Vị xa nhau năm năm, mà đứa bé này cũng tầm bốn tuổi rồi.

Cho đến giờ phút này, rốt cuộc Quý Ngôn mới nhớ ra lý do anh và Tần Vị xa nhau.

Đúng là nực cười mà, anh nhớ mong người đàn ông này tròn năm năm, mà trong năm năm này Tần Vị kết hôn sinh con, công thành danh toại.

Quý Ngôn, rốt cuộc mày sống có nghĩa lý gì?

Quý Ngôn đã không muốn ở lại trong căn phòng này nữa. Cảnh tượng rõ ràng là dịu dàng trước mắt lại chói đau đôi mắt Quý Ngôn. Tình yêu rõ nét nơi đáy mắt Tần Vị là dành cho con hắn, mà không phải cho anh. Mà đứa trẻ này cũng không phải thứ Quý Ngôn có thể cho Tần Vị.

Không biết nên cảm thấy châm chọc đến cực độ hay nực cười đến cực độ, giờ phút này, tâm tình kích động khi nhìn thấy Tần Vị trước đó đã tan thành mây khói.

Chuyển đường nhìn, Quý Ngôn đi xuyên qua cửa, rời khỏi nơi này.

Cơ thể nhẹ bẫng. Cho dù tự nhìn năm ngón tay cũng có cảm giác hơi trong suốt. Mà trên cổ tay trái của mình còn hằn lại những vết thương dữ tợn do cửa cổ tay, may mà không có máu me be bết, nhưng trông vẫn rất ghê. Ngay cả chính Quý Ngôn nhìn còn thấy sợ, không ngờ lúc mình tự sát lại ra tay ác như vậy.

Đô thị về đêm vẫn sáng trưng đèn đuốc, xe cộ nườm nượp, vô số người đang vội vàng đi lại. Quý Ngôn đứng yên một chỗ, nhìn dòng người tấp nập đi qua cơ thể trong suốt của mình, Quý Ngôn biết mình thực sự đã thành một hồn ma.

Ngẩng đầu, trông từng chiếc lá chậm rãi xoay vòng trên không trung mịt mờ rồi rơi xuống, lồng ngực rỗng tuếch. Anh đứng trên con đường phồn hoa nhất thành phố này, bên cạnh là dòng người như nước chảy, tiếng cười nói xôn xao thấm đượm trong từng giọt không khí, náo nhiệt là vậy.

Náo nhiệt là vậy.

Anh vẫn cảm thấy cô độc đến gần như phát cuồng.

Cuối cùng Quý Ngôn vẫn về đến cửa nhà Tần Vị. Anh cứ thế ngồi trước cửa không vào, cứ co ro thần thờ như vậy.

Rất yên lặng, yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe thấy âm thanh đồng hồ quả lắc.

Anh còn nhớ chiếc đồng hồ quả lắc đứng rất to mà mình vừa mới nhìn thấy trong phòng Tần Vị, chiếc đồng hồ kia rất giống với chiếc mà Tần Vị tặng mình lúc trước, nhưng chiếc đồng hồ đó rất nhỏ, chỉ có thể đặt trên tủ đầu giường. Nhưng mà mấy chuyện bình thường này chắc cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tiếng đồng hồ tích tắc vang lên bên tai, thời gian trôi qua có vẻ rất nhanh, cơ thể trống rỗng, giống như không tồn tại.

Cuối cùng Quý Ngôn vẫn xuyên qua cửa, đi đến cạnh giường nhìn người đàn ông và đứa trẻ đang say ngủ.

Quý Ngôn thở dài, cuối cùng bắt đầu dĩ cười cười, rốt cuộc có thể bình tĩnh ngắm nhìn con trai Tần Vị.

Đứa bé ngửa người mà ngủ, tay chân dang rộng, nhìn tư thế ngủ đã biết đứa bé này cũng nghịch ngợm y như Tần Vị trước kia. Mái tóc tơ đen mượt, gương mặt trắng nõn, đường nét trên khuôn mặt rất giống với Tần Vị, đặc biệt là lông mày. Mẹ thằng bé này đúng là biết để, nhìn đã biết là con Tần Vị.

Không ngờ lúc này Quý Ngôn cũng nẩy lòng trêu đùa. Anh chậm rãi cúi người xuống, gơ tay muốn chạm vào khuôn mặt đứa trẻ. Cuối cùng khi cách một cm, anh lại dừng lại.

“Đây nhóc, vị trí mày đang nằm bây giờ là chỗ dành riêng cho tao trước kia đấy.”

Say ngủ trong lòng người đàn ông này là độc quyền của mình, người đàn ông này cũng từng là của riêng mình, nhưng mà hiện giờ đã không phải.

Quý Ngón rút tay về, nhìn một lớn một nhỏ ngủ trên giường, cũng không cảm thấy quá khó chịu nữa. Chuyện này mình đã biết từ năm năm trước, hà tất phải kiếm thêm chuyện cho mình nữa.

Huống hồ, chết cũng đã chết rồi, còn so đo nhiều như vậy làm gì.

Quý Ngón lại núp trong góc phòng, nghe tiếng đồng hồ quả lắc, nhìn gương mặt say ngủ của người đàn ông trên giường.

Trời sáng dần, Quý Ngón đột nhiên nghĩ, liệu chạm phải ánh sáng, mình có tan biến hay không?

Nghĩ vậy, Quý Ngón chờ đón bình minh. Nhưng đến tận khi ánh mặt trời ảm áp hoàn toàn chiếu qua cơ thể mình, Quý Ngón cũng không có cảm giác đau đớn hay tan biến gì.

Đột nhiên cảm thấy mâu thuẫn, không biết rốt cuộc nên thất vọng hay yên lòng.

Hơn bảy giờ, Tần Vị đã tỉnh dậy. Điều này khiến Quý Ngón cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trước đây tha người này rời giường lúc mười giờ cũng là một chuyện rất khó khăn, quả nhiên qua năm năm, ai cũng sẽ thay đổi.

Nhìn Tần Vị cẩn thận bước xuống giường, không để đứa bé bên cạnh mình tỉnh giấc, tất cả động tác đều rất nhẹ, sau đó Tần Vị đứng trước gương mặc comple deo caravat. Nhìn động tác thắt caravat thuần thục của Tần Vị, Quý Ngón cũng cảm thấy không thật.

Nếu như là rất lâu trước kia, Quý Ngón mà trông thấy Tần Vị mặc comple được một lần, chắc chắn sẽ xỏ xiên hẳn làm bộ làm tịch, sau đó sẽ bắt đắc dĩ mà chỉnh lại caravat quần lung tung trên cổ Tần Vị.

Nhưng mà bây giờ, nhìn Tần Vị, lại thấy thực ra vest và caravat rất phù hợp với hắn, hơn nữa đã không cần ai thắt caravat giúp hắn nữa.

Quý Ngón nhìn gương.

Rõ ràng anh đứng ngay sau lưng Tần Vị, nhưng trong gương lại không có anh.

Giống như trong thế giới của Tần Vị không có Quý Ngón vậy.

3. Chương 3

Quý Ngón luôn cảm thấy, giữa anh và Tần Vị chính là một món nợ hoàn toàn không tính rõ được.

Từ rất lâu trước kia, họ đã từng rất ngứa mắt nhau, bắt đầu từ cấp hai đã luôn cãi nhau. Người xung quanh đều biết anh và Tần Vị ghét nhau. Chắc kiếp trước họ là kẻ thù không đội trời chung, thế nên nghiệp duyên vòng vèo rắc rối mới kéo đến tận kiếp này.

Quý Ngón thích mĩa mai châm chọc Tần Vị, mà Tần Vị thì luôn thẳng thừng, một khi nóng lên sẽ trực tiếp giở nắm đấm giải quyết. Thế nhưng trong trí nhớ, mặc dù hay cãi nhỏ cãi to với Tần Vị, nhưng hình như nắm đấm của Tần Vị chưa bao giờ bay về phía mình.

Quý Ngón không nhớ rõ quan hệ giữa anh và Tần Vị phát triển thành người yêu như thế nào. Cứ tưởng rằng sẽ phải rất kỳ quái không quen, nhưng đến khi thực sự phát triển đến bước đó, anh lại thấy đó là điều đương nhiên.

Dù sao hai người họ vẫn luôn ở bên nhau, sau này cũng sẽ tiếp tục ở bên nhau.

Trước đây Quý Ngón cũng cho là vậy, luôn cho rằng họ sẽ làm bạn bên cạnh nhau thật lâu, sẽ còn rất nhiều rất nhiều thời gian. Có người từng nói, từ khi ra đời, con người ta đã được định trước sẽ nối kết chặt chẽ với một người nào đó. Quý Ngón chưa từng nghi ngờ, người này chính là Tần Vị.

Chỉ tiếc, thì ra tất cả đều chỉ là ảo giác.

Bắt đầu từ giây phút quyết định xa nhau ấy, tất cả đều đứt đoạn.

Nối kết mà Quý Ngón tự cho là ấy, cùng lắm cũng chỉ là tình nguyện từ một phía mà thôi. Tròn năm năm, không, đúng hơn là cho đến khi anh chết, Quý Ngón đều không gặp Tần Vị thêm lần nào. Thế nên, Quý Ngón chẳng qua chỉ một mình đi đến thế giới này, cuối cùng lại một mình rời khỏi mà thôi.

Đợi mãi đến khi Tần Vị ra khỏi nhà, Quý Ngôn mới phát hiện mình áy thế mà đã nhìn Tần Vị lâu đến vậy.

Quý Ngôn nhìn cánh cửa khép lại, ngẫm nghĩ xem nên đi theo Tần Vị hay ở lại trong căn phòng này.

“Ba...”

Quý Ngôn còn chưa nghĩ xong thì bất chợt nghe thấy tiếng gọi ba mềm nhũn của đứa bé kia. Quý Ngôn vội vàng quay người lại nhìn, thấy đứa bé kia đang dụi mắt, vẻ mặt ngái ngủ mà ngồi giữa đống chăn lộn xộn.

“... Trộm?”

Tóc đứa bé kia rối tung, có lẽ là vì tư thế ngủ lộn xộn, mái tóc mềm mại xoắn lại thành một kiểu tóc kỳ lạ. Đứa bé mang kiểu tóc ngổ tào kia ngáp dài nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở vị trí Quý Ngôn đang đứng, sau đó nghiêng đầu lẩm bẩm hỏi.

“Trộm?” Quý Ngôn nhú nhú mày, vội vã nhìn quanh tìm kiếm tung tích của kẻ trộm, vốn đã hơi giật mình, nhưng khi nhìn thấy xung quanh không có một bóng người, Quý Ngôn lập tức hoảng sợ.

“Nhóc đang nói chú?” Quý Ngôn không thể tin nhìn đứa bé, sau đó chậm rãi chỉ vào mặt mình.

Đứa bé kia lặng lẽ cau mày nhìn Quý Ngôn, sau đó nghiêng đầu, vẻ mặt càng ngày càng khó hiểu, cuối cùng lắc lắc đầu, giơ hai tay lên dụi mắt, sau đó lại mở to mắt nhìn Quý Ngôn lần nữa.

“Lại nhìn nhầm à?” Đứa bé bĩu môi nói, vùng lông mày trên khuôn mặt tròn vo nhú lại, sau đó dịch từng bước nhỏ xuống giường.

Lại... nhìn nhầm?

Quý Ngôn ngẩn người, vậy có nghĩa là đứa bé kia có thể nhìn thấy mình ư? Có lẽ chỉ là trong nháy mắt, nhưng thực sự là đã nhìn thấy.

Quý Ngôn vẫn ở trong căn nhà này, đến mười giờ thấy có một người phụ nữ đến đón đứa bé ra khỏi nhà, anh tưởng đó là mẹ đứa bé, nhưng sau khi nghe đứa bé dùng chất giọng giòn tan gọi người kia là cô, Quý Ngôn mới biết người phụ nữ này chỉ là gia sư hợp đồng Tần Vị thuê để chăm sóc cho con mình.

Vợ của Tần Vị đâu? Quý Ngôn đi dạo quanh nhà, muốn tìm ra một chút dấu vết phụ nữ, nhưng lại không tìm được, không nhìn thấy quần áo và đồ trang điểm của phụ nữ, ngay cả trong khung ảnh cũng chỉ có ảnh của đứa bé kia.

Không có người phụ nữ nào ư?

Không tìm thấy dấu vết của phụ nữ, Quý Ngôn lại đi vào phòng chơi của đứa bé kia, bên trong chất đầy đồ chơi khiến người khác phải chặc lưỡi. Nhìn căn phòng này, Quý Ngôn đã biết Tần Vị rất cuộc yêu đứa bé này nhiều đến nhường nào. Sau đó, Quý Ngôn nhìn thấy rất nhiều giấy viết trên băng ghế bàn học, trong đó viết rất nhiều chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vẫn có thể lờ mờ đọc được phiên âm.

Trẻ con hơn bốn tuổi đã bắt đầu học ghép vần rồi à? Quý Ngôn cũng không rõ chuyện này lắm, chỉ nhàn nhả ngồi xuống xem xét.

Sau đó, Quý Ngôn rốt cuộc đọc được đứa bé kia đại khái là đang học ghép vần, viết từng hàng từng hàng, mặc dù chữ viết vẫn non nớt xiêu vẹo, nhưng ít nhất Quý Ngôn có thể nhận ra là đang ghép vần thành phiên âm.

Quý Ngôn nhìn phiên âm, nhẹ nhàng thử đọc thành tiếng...

“Tần Nhất Ngôn.”

Giọng nói Quý Ngôn tức thì nghẹn lại trong họng, cả người chợt run rẩy, đây là tên của đứa bé.

Tần Nhất Ngôn.

Tần Nhất Ngôn.

Tần Nhất Ngôn.

Quý Ngôn lặp đi lặp lại cái tên này trong lòng, ngay cả khi nước mắt chợt trào ra khỏi hốc mắt, Quý Ngôn cũng không phát hiện.

Hồi đó, mỗi khi lên giường, Tần Vĩ luôn thích nói rất nhiều lời cưa cẩm buồn nôn, lần nào cũng làm cho Quý Ngôn nóng cả đầu, hai tai đỏ bừng. Ngay cả mấy câu như bảo Quý Ngôn sinh con cho hần hần còn nói ra được, nhưng đương nhiên là Quý Ngôn không để ý.

Sau khi thân mật, Tần Vĩ lại như nhớ kỹ chuyện này, cầm một tờ giấy đi góp nhặt các loại chữ, nói muốn đặt một cái tên vừa hay vừa kêu cho con hần và Quý Ngôn. Lúc đó Quý Ngôn chỉ chăm chọc Tần Vĩ nhằm nhí, sau đó mệt mỏi ngủ mất.

Đến khi thức dậy, Quý Ngôn trông thấy trên tủ đầu giường đặt rất nhiều giấy viết chi chít chữ, mà tờ giấy trên cùng chỉ có hai dòng.

Dòng thứ nhất chính là tên con mà Tần Vĩ vắt hết óc mới nghĩ ra: Tần Nhất Ngôn.

Dòng thứ hai: “Chỉ thử nhất sinh, tình trung Quý Ngôn.” (Cả cuộc đời này, yêu mình Quý Ngôn)

Quý Ngôn run rẩy, định chạm vào tờ giấy mà Tần Nhất Ngôn ghép vắn, nhưng ngón tay trong suốt lại cứ thế xuyên qua bàn học.

Chuyện này rốt cuộc là vì sao? Vì sao... lại đặt tên này?

Rõ ràng đã kết hôn với người phụ nữ khác, rõ ràng đứa trẻ này là của người phụ nữ khác, rõ ràng cậu ta đã...

Quý Ngôn mở to mắt, nước mắt chảy xuống càng ngày càng nhiều, trước mắt che kín một lớp hơi nước, dòng nước mắt đáng lẽ phải ảm áp lại không hề có nhiệt độ, cái lạnh và nỗi đau thấm vào tận đáy lòng.

Tần Vĩ khốn nạn, trước khi chết đã không cho tôi sống yên ổn, ngay cả chết rồi cũng không để tôi yên.

Kiếp này, điều khiến Quý Ngôn đến chết vẫn ghi khắc không quên, dù đau đớn vẫn cam lòng, cuối cùng đến chết rồi còn phải nán lại trên thế gian, cũng chỉ có người này.

4. Chương 4

Quý Ngôn buồn chán đi lang thang quanh nơi này vài ngày, rốt cuộc biết nơi ở của Tần Vĩ cũng không phải nhà cho người thường, mà là tầng cao nhất trong khách sạn. Cũng không biết đầu óc của người kia có vấn đề gì mà lười về nhà, lại mua hẳn tầng cao nhất trong khách sạn mà ở.

Hàng ngày đều có người đến quét dọn vệ sinh, mà Tần Nhất Ngôn hầu hết cứ mười giờ sáng là được cô giáo đưa đi, sau đó chín giờ tối về. Nhưng thời gian về nhà của Tần Vĩ cũng không cố định, sớm nhất là về lúc tám rưỡi, muộn nhất có khi đến trước bình minh mới về.

Mỗi lần nhìn thấy Tần Nhất Ngôn đắp chăn nằm ngủ một mình trên giường lớn, Quý Ngôn đều không nhin được mà thầm mắng Tần Vĩ, yêu con thương con gì đó chắc đều là ảo giác của mình, rõ ràng toàn lo làm việc chẳng quan tâm gì đến con cái cả.

Nhưng mặc dù vậy, khi trông thấy Tần Vĩ về nhà với khuôn mặt mệt mỏi, Quý Ngôn vẫn thấy thương. Đôi khi thấy Tần Vĩ ngồi trên sofa ngủ gà ngủ gật, Quý Ngôn muốn lay hần dậy nhắc hần về giường hãy ngủ, cũng muốn lấy chăn đắp lên người Tần Vĩ, nhưng Quý Ngôn đều không làm được.

Quý Ngôn chỉ có thể đứng trước mặt Tần Vĩ, yên lặng nhìn khuôn mặt say ngủ của người đàn ông kia.

Cứ nhìn như vậy, hình ảnh người nọ chiếm lấy đầu óc, giống như khoảng trống năm năm này dần dần được lấp đầy.

Hôm nay, Tần Vĩ trở về đặc biệt sớm, mới năm giờ đã về rồi, mà đi theo sau hần còn có một người đàn ông.

“Tần Vĩ, trên đời này chắc chỉ có mình cậu mua tầng cao nhất trong khách sạn năm sao làm nhà ở.” Người đàn ông kia lượn quanh một vòng, sau đó dùng giọng điệu cảm thù kẻ giàu mà nói vậy, cuối cùng biếng nhác nằm ườn lên sofa.

“Thẩm Đình Thiên, lần nào cậu đến cũng phải nói câu này à?” Tần Vị nhú mày, không muốn để ý đến người này. Sau đó hắn lấy mấy lon bia từ trong tủ lạnh ra trực tiếp ném về phía ghế sofa.

“Này! Cậu muốn đập chết tôi à!” Thẩm Đình Thiên khó khăn lắm mới bắt được lon bia, còn bị một lon đập trúng bụng, Thẩm Đình Thiên bị lon bia lạnh lẽo đập đau mà xuýt xoa một tiếng: “Cậu không thể mua mấy chai rượu vang cao cấp một chút được à? Lần nào cũng là loại bia rẻ tiền này.”

“Là tự cậu nói muốn đến uống, thích uống thì uống không uống thì thôi.” Tần Vị không thèm để ý đến lời oán trách của Thẩm Đình Thiên một chút nào, tùy ý mở một lon bia rồi ngồi xuống ghế sofa đối diện Thẩm Đình Thiên: “Nói đi, lần này có chuyện gì.”

Quý Ngôn nhìn Thẩm Đình Thiên một chút rồi lại nhìn Tần Vị một chút, cuối cùng lựa chọn ngồi xuống cạnh chân Tần Vị, chuẩn bị xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trước kia Quý Ngôn và Tần Vị luôn ở bên nhau, vòng tròn bạn bè cũng giống nhau, dù là ai đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tần Vị, Quý Ngôn đều biết hoặc còn quen trước Tần Vị. Tần Vị cũng thế, hiểu rõ mọi thứ về Quý Ngôn như lòng bàn tay.

Mà lúc này, Quý Ngôn thờ dãi nhìn người đàn ông xa lạ tên Thẩm Đình Thiên trước mặt, ngay cả Tần Vị anh còn cảm thấy xa lạ, hướng gì người bên cạnh Tần Vị.

“Thật ra ấy, người yêu tôi gần đây...” Thẩm Đình Thiên thờ dãi, gương mặt hơi toát ra vẻ phiền muộn.

“Con mẹ nó cậu coi tôi là thùng rác hay là chị gái tri kỷ (*) hả, lần nào đến cũng kể chuyện về người đàn ông của cậu cho tôi làm gì!” Tần Vị suýt nữa tạt lon bia đầy trong tay lên người Thẩm Đình Thiên. Hắn bực dọc nhú mày nhìn Thẩm Đình Thiên. Tần Vị không nhớ nổi vì sao mình lại kết bạn với tên phiền phức này, cứ hơi một chút là lại kể lể chuyện tình cảm đàn ông của mình.

(*) Cách gọi thân mật những người dẫn chương trình tư vấn tình cảm cho tuổi mới lớn.

“Vì cậu là bạn thân của tôi mà, đúng không?” Thẩm Đình Thiên đã quen với giọng điệu của Tần Vị, chỉ nhú mày nhìn xung quanh, không để ý chút nào mà hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Đồ Tử còn chưa về à?”

“Phải đến chín giờ.” Tần Vị nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó uống cạn lon bia trong tay: “Tối đa là đến tám giờ cậu phải về.”

“Cậu để tôi gặp Tiểu Đồ Tử một chút đi, thực sự là yêu thương con cậu thế cơ mà.” Thẩm Đình Thiên hừ lạnh một tiếng, giọng nói có vẻ uất ức.

Đến lúc này Quý Ngôn mới nhận ra, Tiểu Đồ Tử trong miệng hai người đàn ông này chính là Tần Nhất Ngôn.

Biệt danh của Tần Nhất Ngôn... là Tiểu Đồ Tử?

“Tần Vị, cậu không nghĩ đến chuyện cưới thêm vợ à?” Thẩm Đình Thiên nhìn mặt Tần Vị một cái, sau đó lơ đãng hỏi.

“Tôi không có hứng thú với em gái cậu.” Tần Vị trả lời thẳng thừng.

“Khụ khụ.” Thẩm Đình Thiên sắc bìa, bắt đầu ho sặc sụa, sau đó hơi lúng túng nhìn Tần Vị: “Chuyện này... hơi hơi, cậu biết chuyện Thẩm Diễm rồi?”

Thực ra hôm nay Thẩm Đình Thiên đúng là xảy ra chút chuyện nhỏ với người yêu, nhưng trên hết chính là cậu ta được em gái mình nhờ vả đến thăm dò ý kiến của Tần Vị. Không ngờ em gái mình lại để ý đến một người đàn ông đã có con như Tần Vị, hơn nữa còn luôn muốn nương nhờ mối quan hệ của mình mà tiếp cận với Tần Vị. Nhưng Thẩm Đình Thiên sợ nếu thực sự làm như vậy, Tần Vị sẽ khó chịu mà đưa luôn mình vào sổ đen.

Chỉ là, Thẩm Đình Thiên thực sự cảm thấy không bình thường, dù sao cậu ta cũng đã hợp tác với Tần Vị lâu như vậy rồi mà vẫn chưa từng thấy bên cạnh Tần Vị có người mờ ám nào xuất hiện. Nếu như không phải Tần Vị đã có con rồi, có khi Thẩm Đình Thiên sẽ phải cho rằng Tần Vị là người theo chủ nghĩa cấm dục.

“Tôi bảo này, nếu như cậu đã không có hứng thú với phụ nữ, vậy thì cậu tìm đàn ông thử xem?” Thẩm Đình Thiên thực sự nghĩ người trước mặt này nên tìm đàn ông về sống cùng.

“Hừ, cậu nghĩ tôi giống cậu chắc?” Tần Vĩ lại mở một lon bia. Nghe giọng điệu này, hiển nhiên là hắn không hề để bụng những lời này.

Quý Ngôn nghe vậy cũng trừng mắt nhìn Tần Vĩ, sau đó nở một nụ cười trào phúng. Nói như tự tát vào mặt ấy, không biết mới đầu là ai vô liêm sỉ kéo mình lên giường, còn khăng khăng nói thích mình.

Đúng là nên để Tần Vĩ trước kia nghe lời nói bây giờ của hắn một chút, để hắn có thể giấu đầu vào thùng rác mà sám hối.

“Giống tôi thì làm sao! Chẳng phải tôi vẫn sống rất tốt à!” Thẩm Đình Thiên không phục, trừng mắt hùng hồn nói.

“Vấn đề tình cảm của cậu tích lũy lại có thể nói suốt một ngày.” Tần Vĩ lại uống một lon bia, sau đó giờ chân dẫm lên bàn trà: “Nếu như cậu không có việc gì thì rút về đi.”

“Thật ra... tôi muốn đến lánh một đêm.” Thẩm Đình Thiên rốt cuộc nói đến trọng điểm, cậu ta liếc liếc sắc mặt Tần Vĩ: “Cậu cũng biết chuyện rồi rắm giữa tôi với người yêu tôi đấy, cậu ta lại bị gia đình ép đi xem mặt, nếu tôi không biến mất một thời gian để kích thích cậu ta thì chắc cậu ta sẽ thực sự bức lương vi xướng (*) mất!”

(*) Ép người lương thiện phải bán mình.

Quý Ngôn ngồi dưới đất hơi ngẩn ra, suy nghĩ xem rốt cuộc làm thế nào mà thành ngữ “bức lương vi xướng” lại có thể xuất hiện trong ngữ cảnh này. Nhưng tóm lại đại khái thì là: Thẩm Đình Thiên bị chuyện xem mặt kích thích nên mới giận dỗi bỏ nhà đi.

Nghe vậy, Quý Ngôn cảm thấy cuộc sống của mình và Tần Vĩ vẫn còn hài hoà chán, dù sao nhà mình chỉ còn lại một mình mình nên không có chuyện bị bắt đi xem mặt này, mà Tần Vĩ thì luôn rất độc lập, hắn đã không muốn làm gì thì không ai có thể ép hắn.

Nếu phải nói đến không hài hoà, vậy thì chính là khi đó Quý Ngôn thường hay nói thần kinh Tần Vĩ không bình thường, đã quản lý mình rõ ràng còn suốt ngày nhìn lom lom người bên cạnh mình như vợ cả rình bắt bồ nhí vậy.

Cái cảm giác này giống như con mồi bị dã thú theo dõi vậy. Dần dà, ngay cả Quý Ngôn cũng có ảo giác anh là của Tần Vĩ, mà Tần Vĩ cũng chỉ có thể là của anh.

Dù trước đây vẫn thường cãi qua cãi lại, họ đều chưa từng có suy nghĩ chia tay, như thể trong tiềm thức đã cho rằng họ sẽ mãi ở bên nhau. Nghĩ như vậy, Quý Ngôn cảm thấy mình đúng là vô dụng, Tần Vĩ rời khỏi mình vẫn sống tốt, mà mình thì chỉ trong năm năm ngắn ngủi đã thân tàn ma dại như thế này.

“Muốn thuê phòng thì tự đi mà đặt!” Tần Vĩ không vui, rõ ràng đây chính là khách sạn, vô duyên vô cớ chiếm địa bàn của hắn làm gì.

“Chả qua là tôi... không có tiền.” Thẩm Đình Thiên ban đầu còn rất khí thế, dần dần càng nói càng tắt tiếng. Thấy ánh mắt nghi ngờ của Tần Vĩ, Thẩm Đình Thiên lập tức giải thích: “Tôi cũng không phải là ra ngoài ở bình thường mà, sau khi tôi đi người kia nhà tôi đã khoá hết thẻ của tôi rồi, gần đây... ờ... màng túi hơi viêm.”

Lúc này vẻ mặt chất vấn của Tần Vĩ lập tức biến thành khinh bỉ, mà Quý Ngôn cũng cảm thấy người này đúng là đang tìm đường chết.

Tần Vĩ lười lẳng nhằng với Thẩm Đình Thiên, rút trăm tệ tiền mặt từ trong ví da ra rồi trực tiếp ném cho Thẩm Đình Thiên. Thẩm Đình Thiên nhặt từng đồng một, sau đó đột nhiên ngẩng đầu cười sung sướng với Tần Vĩ: “Tần Vĩ, cậu có cảm thấy thế này giống như là cậu đang rút tiền muốn “bao” nuôi tôi không?”

“...” Tần Vĩ rùng mình một cái, trực tiếp lôi tay Thẩm Đình Thiên chuẩn bị ném ra ngoài cửa.

Còn chưa đến cửa, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Đình Thiên lập tức phản ứng: “Là Tiểu Đố Tử trở về?”

Tần Vị sững sốt, nhìn đồng hồ tay một cái, cảm thấy thời gian quá sớm. Thấy Thẩm Đình Thiên định đi mở cửa, hần lập tức giật Thẩm Đình Thiên lại, chỉnh lại quần áo của mình rồi đi ra cửa.

Sau khi mở cửa, Tần Vị ngẩn người, sau đó sa sầm mặt mà quay đầu lại: “Thẩm Đình Thiên, người đàn ông của cậu đến!”

“Gi?” Thẩm Đình Thiên còn đang đếm tiền, nghe tiếng hăm hừ của Tần Vị, cậu ta cũng nhìn về phía cửa, trên mặt vẫn còn nguyên vẻ tham tiền.

“Ừ, tôi đến rồi.” Người đàn ông đứng ở cửa mặc áo gió màu xám tro, đeo kính mắt, trông có vẻ rất nhã nhặn. Khi nhìn thấy Thẩm Đình Thiên, y mỉm cười gật đầu: “Xin lỗi, giám đốc Tần, lại gây phiền toái cho anh.”

“Mang về đi.” Tần Vị không phủ nhận, chỉ hơi bực mình liếc nhìn Thẩm Đình Thiên đã hoá đá trong phòng.

“Chờ, chờ chút! Ngụy Ngụy, sao anh lại tìm được em!” Thấy Ngụy Ngụy đi về phía mình, Thẩm Đình Thiên đột nhiên kịp phản ứng, gào to: “Em không về! Cái đồ không có lương tâm, ngày ngày em ở nhà làm dâu hiền vợ đảm mà chờ anh, vậy mà anh còn ăn chơi đàng điếm đi xem mặt với người ta!”

Giờ thì Quý Ngôn đã biết, lạm dụng thành ngữ là bản năng của Thẩm Đình Thiên.

Nhưng nhìn dáng vẻ ôn hoà nhã nhặn này của Ngụy Ngụy, Quý Ngôn đã cảm thấy đây chắc chắn là một người khôn khéo, có khi trong bụng toàn là ý xấu.

“Anh không đưa em về.” Ngụy Ngụy nắm lấy tay Thẩm Đình Thiên.

“Gi?” Nghe vậy, Thẩm Đình Thiên mới thực sự giật mình, chẳng lẽ người này thực sự chán mình rồi nên muốn ở riêng?

“Hôm nay đặt phòng ở đây luôn.” Ngụy Ngụy nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Thẩm Đình Thiên, nét mặt chậm rãi giãn ra, sau đó rút mấy tờ tiền bị Thẩm Đình Thiên siết trong tay phải ra đặt lên bàn, lại móc một xấp tiền mặt trong ví da ra đặt vào tay Thẩm Đình Thiên: “Đếm từ từ, xuống tầng một đặt phòng.”

Đến tận khi đi rồi, Thẩm Đình Thiên còn chưa thông vấn đề, chỉ ngốc nghếch mà nắm tiền trong tay. Quý Ngôn thấy vậy cũng không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể phì cười, cảm thấy cách yêu nhau của hai người này rất thú vị.

Cửa phòng đóng lại, căn phòng vắng vẻ đã lâu lại chỉ còn lại một người một quỷ. Quý Ngôn nhìn Tần Vị lại thả người xuống ghế sofa uống bia, một lon tiếp một lon, chỉ cảm thấy hình như Tần Vị cũng rất cô đơn. Quý Ngôn đột nhiên muốn Thẩm Đình Thiên ở lại đây thêm một lúc với Tần Vị.

“Tần Vị...” Biết rõ Tần Vị không nghe thấy, nhưng Quý Ngôn vẫn gọi ra tiếng, như thể làm thế có thể giả bộ như đang nói chuyện với Tần Vị.

“Cậu đúng là gọi con cậu là Tiểu Đỗ Tử nhi.” Khoé miệng Quý Ngôn chậm rãi nhếch lên.

“Chắc cậu không nhớ rõ đâu.” Quý Ngôn nhìn Tần Vị, vẻ mặt ôn hoà mà đau thương: “Trước đây cậu từng nói với tôi, sinh con ra phải đặt tên là Tần Nhất Ngôn, sau đó biệt danh sẽ là do tôi đặt.”

“Trước đây cậu cứ hay bị đau dạ dày, tôi thường thường nói ba mẹ cậu đặt tên cậu sai rồi, không nên đặt là Tần Vị (), phải đặt là Tần Vị (; : dạ dày) mới đúng.”

“Biệt danh của con mà là Tiểu Vị Tử thì chán quá, gọi Tiểu Đỗ Tử thì hơn, nghe cũng rất vui.”

(*) Vị () và Đỗ () đều có nghĩa là dạ dày.

“Lúc đó cậu còn cãi nhau với tôi, nói biệt danh khó nghe quá, lại còn nghiêm túc mà thảo luận với tôi mãi. Cậu xem, chẳng phải cuối cùng cậu vẫn dùng biệt danh này hay sao.” Quý Ngôn nói liên miên, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dùng vẻ mặt vừa phức tạp vừa đau thương nhìn Tần Vị: “Có phải mẹ cậu lừa tôi đúng không, rõ ràng bà ấy nói với tôi cậu không nhớ gì cả, nhưng mà cậu vẫn còn nhớ những tên này.”

Không thể nói rõ cảm nhận trong lòng mình là thế nào, có một chút vui vẻ vì Tần Vị vẫn còn nhớ những chuyện liên quan đến mình, nhưng hơn cả là cảm giác áp lực và bị ai, giống như bị ai đó đâm kim vào lồng ngực, đau đến chết lặng.

Tròn năm năm, vô số lần anh dùng thuốc lá và rượu gây tê cho chính mình, để dòng rượu lạnh leo gột rửa dạ dày, cố gắng đè nén đau đớn xuống đáy lòng, không muốn để cho những ký ức này thức tỉnh. Mỗi lần có thứ gì đó cháy bỏng khó nhịn dâng lên từ tận đáy lòng rồi trào ra từng mạch máu, anh luôn muốn đi tìm Tần Vĩ đến xé lòng, hỏi Tần Vĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng lại không dám.

Đúng vậy, anh không dám.

Anh thà mãi mãi ở lại chỗ kia chờ Tần Vĩ trở về.

Chứ không muốn đi nhìn ánh mắt lạnh lùng xa cách của Tần Vĩ và người phụ nữ tươi cười vui vẻ bên cạnh hắn.

Chỉ là...

“Tần Vĩ, tại sao cậu có thể quên tôi.”

5. Chương 5

Cho đến hôm nay, Quý Ngôn vẫn còn nhớ rõ cuộc điện thoại của mẹ Tần Vĩ năm năm trước.

Đó là một ngày đông giá rét, mặc áo nhung ra khỏi nhà cũng cảm thấy lạnh. Lúc đó, Quý Ngôn vẫn còn nằm trong chăn một mình nghĩ không biết Tần Vĩ ở quân khu có bị lạnh không, nhưng mà với thể chất nóng của Tần Vĩ, chắc cũng chẳng cần người khác phải lo lắng đâu.

Ngày hôm đó là một năm rưỡi sau khi Tần Vĩ nhập ngũ, Quý Ngôn nhớ Tần Vĩ nói hai năm sau sẽ trở về, sau đó vào ngày chỉ còn nửa năm nữa, mẹ Tần Vĩ gọi điện thoại cho Quý Ngôn.

Cô Tần nói rất nhiều, nói đứt quãng, cuối cùng còn bật khóc. Quý Ngôn đã không nhớ rõ rốt cuộc cô Tần nói gì, chỉ là có mấy câu đã ăn sâu vào trong đầu, đến bây giờ vẫn không thể nào quên được.

Bà ấy nói: “Tần Vĩ gặp chuyện không may, nó quên hết tất cả mọi chuyện rồi.”

Bà ấy nói: “Tần Vĩ đã có bạn gái từ nửa năm trước, cô gái kia mang thai, là con của Tần Vĩ.”

Bà ấy nói: “Chúng sắp kết hôn rồi, Tần Vĩ cũng chuẩn bị tiếp quản công ty.”

Bà ấy nói: “Xin lỗi con, con hãy buông tay Tần Vĩ đi, cô cầu xin con, xin lỗi con.”

Quý Ngôn đã không nhớ rõ khi nghe mẹ Tần Vĩ khóc lóc cầu xin mình buông tay Tần Vĩ, cảm nhận của mình lúc đó là gì. Chỉ là mỗi lần nhớ lại những câu nói này, Quý Ngôn lại cảm thấy cả người mình lạnh lẽo đến phát run, cho dù hiện giờ đã chết, anh vẫn cảm thấy đau đớn và thất vọng.

Tần Vĩ là một kẻ lừa đảo.

Vào lúc Quý Ngôn vui vẻ chờ đợi nửa năm sau Tần Vĩ sẽ trở lại, Tần Vĩ lại cho anh một đòn trở tay không kịp ngay giữa ngày đông buốt giá.

Hắn nói hai năm sau sẽ về, Quý Ngôn đã đợi hắn gần bảy năm.

Ai cũng nói năm thứ bảy là cột mốc quan trọng của một mối quan hệ, Quý Ngôn và Tần Vĩ đã đi qua cột mốc bảy năm, nhưng trong bảy năm kế tiếp, tất cả còn lại chỉ là trống rỗng.

Khi mẹ Tần Vĩ nhỏ nhẹ nói xin lỗi với mình, Quý Ngôn nghĩ hoàn toàn là không cần thiết. Dù là gặp tai nạn mất trí nhớ, làm người ta mang thai hay kết hôn rồi đến đất khách làm việc, những điều này đều là quyết định của chính Tần Vĩ, cô Tần cũng không cần thiết phải xin lỗi mình vì Tần Vĩ.

Huống gì, muốn con trai mình có một gia đình bình thường mỹ mãn, sinh cho mình một đứa cháu hoạt bát đáng yêu vốn là chuyện đương nhiên, thế nên Quý Ngôn cũng không cảm hận gì, chỉ là cảm thấy mọi thứ đứt đoạn từ giây phút đó mà thôi.

Người anh yêu nhất đã quên anh, đã có vợ, có con, có sự nghiệp...

Hết thảy đều tràn ngập hạnh phúc mỹ mãn, thực sự là khiến người ta cảm thấy từ sau khi vào quân đội, con đường của Tần Vĩ vẫn luôn thuận lợi ổn định.

Quý Ngôn, mày còn muốn chen chân vào góp vui gì nữa?

Cái vui này, Quý Ngôn không chen chân vào nổi, thế nên anh lựa chọn để Tần Vĩ đi, còn mình thì ở lại chỗ cũ trông mắt ngày ngốc chờ Tần Vĩ trở về.

Nhưng mà, như thế cũng tốt.

Tần Vĩ, cứ thế mà quên đi, đừng nhớ lại, đừng bao giờ nhớ lại.

Nếu như cậu ta nhớ ra, mình chết rồi cũng không có cách nào đợi cậu ta nữa, cho dù cậu ta trở về cũng sẽ không tìm thấy mình.

Cho đến hôm nay, Quý Ngôn mới cảm nhận được điều may mắn duy nhất trong cuộc đời thảm thương khi mất đi Tần Vĩ của mình. Ngày ngày được lặng lẽ đi vòng quanh Tần Vĩ, nhìn Tần Vĩ và Tiểu Đổ Tử chơi đùa với nhau, anh đã cảm thấy cuộc đời thật đẹp.

Dù cho bọn họ cũng không nghe thấy lời anh nói, Quý Ngôn cũng không cảm thấy quá cô đơn. Quý Ngôn thích lắm nhắm mắt về từng chuyện từng chuyện trong quá khứ giữa mình và Tần Vĩ. Chỉ cần nhìn thấy Tần Vĩ, trái tim vốn trống rỗng sẽ cảm thấy được lấp đầy. Anh tự nguyện làm một người trong suốt ngắm nhìn cuộc sống vui vẻ hạnh phúc của một lớn một nhỏ này. Có lẽ đây chính là quyền lợi sau khi chết.

Mười giờ, cô giáo Lý của Tần Nhất Ngôn vẫn chưa đến, người đến lại là mẹ của Tần Vĩ. Quý Ngôn biết mẹ Tần Vĩ, mà cô Tần cũng đã biết mối quan hệ giữa Tần Vĩ và Quý Ngôn từ trước. Dù sao trước đây Tần Vĩ kiêu căng bướng bỉnh thành thói, thích Quý Ngôn một cái là chỉ muốn cho tất cả mọi người phải biết, phải chấp nhận, mà cha mẹ Tần Vĩ cũng thực sự là hết cách.

Nhưng mà bây giờ, chắc họ cũng yên tâm rồi, Tần Vĩ không chỉ đã kết hôn sinh con, mà ngay cả công ty của cha cũng quản lý rất tốt.

Mẹ Tần Vĩ là một người phụ nữ rất có khí chất, cho dù trên mặt đã có nếp nhăn, nhưng nó cũng không thể nào làm lu mờ nét đẹp kín đáo của cô Tần. Tiểu Đổ Tử rất biết nịnh, mở miệng ra là bà ơi ôm một cái, khiến cô Tần yêu thích cực kỳ.

Đợi đến khi Tần Vĩ về, Tiểu Đổ Tử đã chơi mệt mà ngủ mất. Trước đó cô Tần còn chơi xếp gỗ với Tiểu Đổ Tử, trong mắt tràn ngập tình yêu không thể nào che lấp, cứ thế ngồi chơi với cháu nội cả ngày trong phòng, còn luôn khen không dứt miệng.

“Mẹ, mẹ đến đây à.” Tần Vĩ ngăn người nhìn cô Tần, dường như không ngờ bà sẽ đến.

“Ừ, mẹ đến thăm Tiểu Đổ Tử.” Cô Tần gật đầu cười, trước đây bà rất bất đắc dĩ với biệt danh Tiểu Đổ Tử này, nhưng về sau càng gọi càng thuận miệng. Con trai bận rộn làm việc, luôn quên bồng cháu trai ở nhà, sau này cho dù đã mời người chăm sóc Tiểu Đổ Tử, nhưng cô Tần vẫn cảm thấy không tốt. Bà vốn muốn đón cháu về nuôi, nhưng lại nghĩ nếu để lại một mình con trai như thế thì cô đơn quá, thế nên không nỡ mang cháu nội đi, chỉ mong Tiểu Đổ Tử có thể ở bên bà nó nhiều hơn một chút.

“Con vẫn còn độc thân à?” Cô Tần hơi cau mày nhìn Tần Vĩ.

“Vâng.” Tần Vĩ gật đầu, sau đó đưa tay kéo chân trên người Tiểu Đổ Tử lên một chút: “Tạm thời con không muốn tìm bạn gái.”

Nghe vậy, Quý Ngôn mới dám chắc, Tần Vĩ và mẹ Tiểu Đổ Tử nhất định đã ly hôn.

Quý Ngôn cảm thấy mình là một người mâu thuẫn, mới vừa rồi còn nghĩ Tần Vĩ lớn như vậy rồi mà không chịu sống tử tế, đã có con rồi mà sao một nhà ba người còn phải chia ra; thế nhưng một nữa còn lại, Quý Ngôn lại thấy vui vẻ, tự mãn một cách vô vị rằng trước kia mình và Tần Vĩ có thể yêu nhau trong suốt thời gian dài như vậy.

“Tần Vĩ, nếu như con thích đàn ông thì mang về cho mẹ xem một chút cũng được...” Cô Tần ngập ngừng, sau đó nhẹ giọng nói với Tần Vĩ như vậy. Năm năm trôi qua, bà cũng đã nghĩ thoáng, dù là nam hay nữ, chỉ cần có thể ở bên con trai là tốt rồi.

“...” Tần Vĩ khó hiểu, Thẩm Đình Thiên thì cũng thôi, vì sao ngay cả mẹ mình cũng bắt đầu nghĩ ngờ mình thích đàn ông? Lẽ nào đạo này trong công ty đang có tin đồn?

“Mẹ, mẹ đừng quan tâm chuyện này.” Tần Vị cảm thấy nếu có thêm một người bên cạnh thì rất phiền, ở một mình là tốt nhất.

“Mẹ chỉ nói một chút thôi.” Thấy Tần Vị khó chịu, cô Tần thở dài, sau đó hơi cau mày nhìn Tần Vị như muốn nói gì, rồi lại rối rắm không biết nên nói thế nào.

“Con vẫn không nhớ được chuyện trước kia à?” Cuối cùng cô Tần nhỏ giọng thử dò hỏi.

“Vâng, vẫn thế, dù sao cũng không có gì cần nhớ cả.” Tần Vị không chú ý đến sắc mặt của cô Tần, chỉ thuận miệng nói vài câu lấy lệ như mọi lần, cũng không biết sao mẹ lại để ý đến trí nhớ của mình như vậy.

Mặt Quý Ngôn tái nhợt, nghe Tần Vị nói vậy, rõ ràng đã biết trước, nhưng đến khi thực sự nghe thấy vẫn cảm thấy trái tim bắt đầu đau nhói. Sự hiện hữu của anh, đối với Tần Vị chẳng qua cũng chỉ là một khoảng trống không đáng kể mà thôi.

“Thật ra năm năm trước, mẹ...” Cô Tần yên lặng một hồi, cuối cùng mới rớt cuộc nói ra miệng.

Một giây ấy, mặt Quý Ngôn càng tái đi, hoảng sợ nhìn về phía cô Tần. Anh thậm chí muốn dùng cơ thể trong suốt này che đi miệng của cô Tần, không để bà ấy nói tiếp. Giây phút ấy, anh như cảm thấy một giây tiếp theo, cái tên Quý Ngôn của anh sẽ thốt ra từ miệng cô Tần.

Không được! Tuyệt đối không thể nói ra! Anh thà rằng cả đời này Tần Vị không thể nhớ ra mình, chứ không muốn để Tần Vị nghe thấy tên mình sau khi mình đã chết, càng không thể để Tần Vị nhớ ra mình khi tất cả đều đã không thể vẫn hồi!

“Năm năm trước... làm sao ạ?” Tần Vị như bị đâm trúng huyết, ngờ vực nhìn cô Tần.

“Mẹ... không có gì.” Cô Tần do dự một hồi, ánh mắt nhìn Tần Vị tràn đầy phức tạp, cuối cùng vẫn lựa chọn lắc đầu: “Con có đói không, mẹ đi nấu gì đó cho con.”

Nhìn bóng lưng cô Tần đi vào phòng bếp, Quý Ngôn mới phát hiện ra cơ thể mình hoàn toàn cứng ngắc. Vào giờ phút này, thần kinh căng thẳng được thả lỏng, lần đầu tiên sau khi chết, Quý Ngôn mới cảm nhận được sự mệt mỏi.

Quý Ngôn không muốn nghe bất kỳ chuyện gì liên quan đến mình xuất hiện trong thế giới của Tần Vị, Tần Vị đã quen với thế giới không có mình này, vì sao còn phải phá hỏng nó nữa? Mẹ Tần Vị có thể bắt mình buông tay Tần Vị, nhưng tuyệt đối không thể để Tần Vị trở về bên cạnh mình, bà ấy không thể tàn nhẫn với cả mình lẫn Tần Vị như vậy.

Từ rất lâu trước kia, Tần Vị vẽ một vòng tròn cho Quý Ngôn. Sau khi Tần Vị đi, Quý Ngôn vẫn mãi đứng trong vòng tròn đó chờ Tần Vị.

Quý Ngôn cho rằng, trong vòng tròn này sẽ mãi mãi chỉ có một mình anh. May mà đến cuối cùng, Quý Ngôn cũng bước ra được một bước nhỏ, nhưng rồi lại đi vào vòng tròn mà Tần Vị mới vẽ khi vứt bỏ mình.

Thế nhưng, Tần Vị đã không thể trở về được nữa.

Vòng tròn trong quá khứ ấy, đã không còn tôi.

6. Chương 6

Trong khoảng thời gian ở cùng với Tần Vị này, Quý Ngôn phát hiện ra trong nhà Tần Vị còn có một người đàn ông thường hay ra vào, tên người đàn ông kia là Mạc Ngạn Thành. Khác với tên gà mờ mới nhập ngũ Tần Vị, gia tộc Mạc Ngạn Thành lập nghiệp từ ngành quân sự, dù cho sau này Mạc Ngạn Thành không theo nghiệp gia đình, nhưng từ nhỏ y đã được huấn luyện như một quân nhân.

Mặc dù vóc dáng Mạc Ngạn Thành không hề cao lớn, thế nhưng chỉ cần Mạc Ngạn Thành đứng yên tại chỗ là đã tự động toát ra khí thế uy nghiêm. Từng hành động nhắc tay nhắc chân đều mang theo khí thế quân nhân, dứt khoát rõ ràng, không hề dầy dụa lằng nhằng. Đặc biệt là khi Mạc Ngạn Thành nhìn về phía Quý Ngôn, suýt chút nữa Quý Ngôn cũng cho rằng anh bị Mạc Ngạn Thành trông thấy.

Nhưng Mạc Ngạn Thành cũng là một chàng trai sáng sủa, trên mặt luôn mang theo nụ cười ngay thẳng, bình thường trông còn khá đứng đắn, ai dè vừa ngồi xuống ghế là y như rằng nhào thành một vũng nước.

“Vi Tử, Tiểu Đỗ Tử nhà cậu đâu rồi?” Làn da Mạc Ngạn Thành hơi ngăm đen, nhưng điều này chỉ khiến y trông càng bánh trai tuần tú. Như thể hẹn trước, người nào vào nhà Tần Vị cũng đều hỏi về Tần Nhất Ngôn.

Lại nói, giữa Mạc Ngạn Thành và Tần Vị cũng đúng là một mối nghiệt duyên. Trước đây Mạc Ngạn Thành ngứa mắt người được xếp vào quân đội giữa chừng như Tần Vị, mà ngay từ đầu Tần Vị cũng không thích ứng đủ điều, thế nên tên Tần Vị cũng bị Mạc Ngạn Thành gọi thành Vi Tử (cái đuôi) nhằm châm chọc tốc độ của hắn quá chậm.

Tần Vị cũng là người nóng tính, cũng ngứa mắt với Mạc Ngạn Thành, máu dồn lên não một cái là bắt đầu xấn tay áo đánh nhau, mặc dù Tần Vị đánh không lại nhưng đúng là càng đánh càng quen tay. Đến cuối cùng, hai người đánh nhiều thành thân.

Sau khi Tần Vị bị tai nạn, Mạc Ngạn Thành cũng thường đi thăm Tần Vị, kể lại những chuyện trước kia cho Tần Vị, cứ thế mối quan hệ cũng dần thân thiết hơn, dù Tần Vị chỉ ở quân khu một năm, quan hệ bạn bè giữa hai người cũng kéo dài một mạch đến hiện tại.

“Mấy ngày nữa tôi phải đi công tác, mẹ tôi đã dẫn Tiểu Đỗ Tử đi từ sáng rồi.” Không biết tự khi nào, Tần Vị cũng đã chấp nhận biệt hiệu Vi Tử này, mặc dù không thích, người trước mắt này cũng khó mà sửa lại.

“Ồ, là vậy à.” Mạc Ngạn Thành gật gật đầu, sau đó nhìn Tần Vị, dường như đang suy nghĩ gì đó: “Vi Tử, tôi cũng không thích phiền phức, tôi đến là để nói với cậu một chuyện.”

“Nói đi.” Tần Vị nhú mày, thấy Mạc Ngạn Thành nghiêm túc như vậy, hắn cũng lập tức chuyển chú ý lắng nghe.

“Vi Tử, tôi thích cậu.”

Khi Mạc Ngạn Thành nói câu đó xong, không chỉ Tần Vị giật mình, mà ngay cả Quý Ngôn cũng ngây người.

“Xem cái bộ dạng ngốc nghếch của cậu này!” Mạc Ngạn Thành thấy Tần Vị ngơ ra, không khỏi phì cười. Ngay khi Quý Ngôn cũng cho rằng Mạc Ngạn Thành chỉ đang đùa giỡn, Mạc Ngạn Thành lại ngưng cười: “Nhưng mà, tôi nghiêm túc đấy.”

Vào giờ phút này, Quý Ngôn rất bối rối. Biết rõ mình đã không thể can thiệp vào chuyện của Tần Vị, thế nhưng anh vẫn không thể nào dè nén sự nôn nóng và hỗn loạn dâng lên nơi đáy lòng.

Trước đây, Tần Vị lúc nào cũng như một bà cô hay ghen, ngày ngày dò tìm kẻ thứ ba có lẽ có, mà bây giờ Quý Ngôn lại tận mắt trông thấy có đàn ông thổ lộ với “chồng trước” của mình. Đúng là rất rắc rối, có lẽ Quý Ngôn của trước kia chưa bao giờ ngờ rằng sẽ có ngày hôm nay.

“Cậu đùa à?” Tần Vị trừng mắt, cau mày lớn tiếng phản bác, hiển nhiên là không thể nào chấp nhận được.

“Tôi không đùa gì với cậu hết, tôi thực sự thích cậu.” Mạc Ngạn Thành tiếp tục nói chắc nịch. Y có bản lĩnh như vậy, từng câu từng chữ đều âm vang rõ nét, khiến người ta không thể không tin.

Chỉ riêng điều này thôi, Quý Ngôn đã cảm thấy mình kém Mạc Ngạn Thành.

Người này có thể nói ra lời yêu dứt khoát như vậy, không như mình, luôn che che đây đây, trước kia ở bên Tần Vị đã luôn bị động mà nhận lấy, đến cuối cùng cũng vẫn nhu nhược không dám bước lên một bước.

Thỉnh thoảng, Quý Ngôn hay nghĩ, nếu như khi nhận được cuộc điện thoại kia, anh không quan tâm gì cả mà chạy đến trước mặt Tần Vị nói rõ tất cả mọi chuyện, phải chăng hết thảy đều sẽ không như ngày hôm nay.

Chỉ cần anh có một nửa dũng khí để thẳng thắn như Mạc Ngạn Thành, có lẽ sợi dây giữa anh và Tần Vị sẽ không đứt đoạn như ngày hôm nay.

Dùng tròn năm năm để hối hận, đến cuối cùng cũng càng ngày càng yếu đuối, nhốt mình trong thế giới kia không dám đi đâu cả.

Quý Ngôn không có khả năng oán hận bất kỳ ai, đến cùng chỉ có thể nói mình đáng đời.

Đáng đời đã yêu Tần Vị, lại không có can đảm để yêu hẳn một cách đường hoàng.

Đáng đời bị Tần Vị quên lãng, Quý Ngôn tự cho là đúng mà không dám đi phá hỏng hạnh phúc của Tần Vị sau khi mất trí nhớ, ngay cả dũng khí tin tưởng mình có thể khiến Tần Vị hạnh phúc anh cũng không có.

Quý Ngôn, may đúng là đáng đời.

“Con mẹ nó cậu thích đàn ông thì tự đi mà tìm, đừng kéo tôi vào!” Tần Vị nhìn nụ cười của Mạc Ngạn Thành, chỉ cảm thấy không biết trút giận vào đâu. Đạo này mọi người làm sao vậy, mấy chuyện thế này cứ luôn xoay quanh mình, Thẩm Đình Thiên và mẹ gợi ý mình tìm bạn trai, anh em tốt lại còn chạy đến tỏ tình.

“Con mẹ nó tôi cứ thích cậu đấy, thì làm sao.” Mạc Ngạn Thành nhú mày, trả lời nhanh gọn lưu loát, thái độ đơn giản bộc trực. Cứ như vậy đấy, cậu làm gì được tôi?

“Cậu không sợ ông cụ nhà cậu đánh chết à.” Tần Vị giận quá hoá cười, cuối cùng hừ lạnh, nhìn Mạc Ngạn Thành một cách trào phúng.

“Cùng lắm là bị treo lên đánh một trận, sợ gì.” Mạc Ngạn Thành vẫn tự nhiên như ruồi, cả lơ phất phơ mà nhìn Tần Vị.

“Tôi không thích đàn ông.” Tần Vị nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

“Ồ, thế à? Thế mà tôi lại biết trước đây cậu có một chàng bạn trai đấy.” Mạc Ngạn Thành nhú mày.

“Ai?” Tần Vị ngẩn người, sau đó lập tức nhảy bèn hỏi lại.

Quý Ngôn cũng ngẩn ngẩn, nhìn Tần Vị một chút, lại nhìn Mạc Ngạn Thành một chút.

Mạc Ngạn Thành không nói gì, cúi đầu nhìn đi chỗ khác, giống như muốn che giấu đề tài vừa rồi. Quý Ngôn đột nhiên nhận ra, có lẽ Mạc Ngạn Thành biết mình, nhất định là lúc trước ở trong quân đội Tần Vị đã từng nhắc đến mình.

Chỉ là Mạc Ngạn Thành chưa từng nhắc đến mình trước mặt Tần Vị, dù là năm năm trước, hay là hiện tại, rõ ràng anh ta biết sự tồn tại của mình nhưng đều vờ như không biết.

“Mạc Ngạn Thành!” Tần Vị xem phản ứng của Mạc Ngạn Thành, biết ngay là có vấn đề gì đó, nhất định là cậu ta muốn gạt mình thứ gì.

“Tần Vị, có phải cậu vẫn chưa nhớ ra cậu ta hay không?” lần đầu tiên Quý Ngôn nghe thấy Mạc Ngạn Thành gọi tên Tần Vị đứng đắn như vậy. Mạc Ngạn Thành cứ thế nhìn chăm chăm vào biểu cảm của Tần Vị, như thể muốn tìm ra bất kỳ dấu vết nhỏ nhất nào.

Mạc Ngạn Thành, anh sai rồi. Tần Vị căn bản là không nhớ ra tôi.

Ít nhất Quý Ngôn vẫn có một chút tự tin này, Tần Vị của anh chắc chắn sẽ không bỏ rơi anh.

Tần Vị nhú chặt mày, không biết cậu ta trong miệng Mạc Ngạn Thành rốt cuộc là ai. Chỉ là một phút kia, hẳn cảm thấy trái tim mình dao động bất an, có thứ gì đó cực nóng xông ra từ nội tạng, nhưng đến cuối cùng lại bị nhịp tim trống rỗng che lấp.

“Mạc Ngạn Thành, cậu nói rõ cho tôi.” Mặt Tần Vị sa sầm, con ngươi tối tăm nhìn thẳng vào mặt Mạc Ngạn Thành.

“Không nói, tôi đến chỉ để nói cho cậu biết là tôi thích cậu.” Mạc Ngạn Thành lại lắc đầu, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa. Lúc đi đến cửa, Mạc Ngạn Thành lại dừng lại, xoay người nhìn về phía Tần Vị.

“Vi Tử, tôi biết cậu là người hay để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng mà chuyện này cậu đừng nghĩ thì hơn.”

“Cậu đã từng thích đàn ông, nhưng đó đã là chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi? Hiện giờ, ngay cả con của cậu cũng đã gần năm tuổi, cậu còn muốn nhớ lại những chuyện vụn vặt trước kia làm gì? Nếu như cậu ta yêu cậu, cậu ta đã đến đây tìm cậu từ lâu rồi. Bất vô âm tín suốt bao nhiêu năm, thế nên cậu cũng đừng nghĩ nữa, thằng nhóc cậu chưa được trước kia chắc giờ cũng kết hôn sinh con rồi.”

Mạc Ngạn Thành nói xong rồi thở dài, sau đó cười cười nhìn Tần Vĩ, lại trở lại thành Mạc Ngạn Thành tự tin bộc trực trước đó: “Dù sao thì, tôi thích cậu, tôi muốn ở bên cạnh cậu. Vĩ Tử, khi nào cậu nghĩ thông rồi thì nói cho tôi là được, tôi chờ cậu.”

Cửa khép lại.

Tần Vĩ đứng yên tại chỗ, nhìn cánh cửa kia hồi lâu mà vẫn không hề nhúc nhích.

Quý Ngôn cũng cứ thế đứng sau lưng Tần Vĩ, nhìn Tần Vĩ.

Trong ngoài cánh cửa là hai thế giới khác nhau, rõ ràng Quý Ngôn và Tần Vĩ đều ở trong cánh cửa, nhưng họ cũng đã ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

“Tần Vĩ...”

Quý Ngôn gọi tên Tần Vĩ, chậm rãi giơ tay lên đặt trên vị trí lưng của Tần Vĩ, rõ ràng là không cảm nhận được gì cả, có thể xuyên qua bất kỳ vật thể nào một cách nhẹ bẫng. Thế như dường như chỉ cần làm vậy, đầu ngón tay Quý Ngôn có thể nhớ lại nhiệt độ của Tần Vĩ, đó là hơi ấm mà một khi chạm vào sẽ không thể nào quên.

Tần Vĩ chậm rãi xoay người. Vào phút giây ấy, dường như Tần Vĩ cảm nhận được điều gì đó, nhưng khi quay người lại, căn phòng vẫn trống rỗng như cũ.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tần Vĩ, cuối cùng Quý Ngôn cũng nở một nụ cười nhàn nhạt. Rốt cuộc anh cũng có cơ hội tận mắt trông thấy Tần Vĩ, thẳng thắn nói từng câu từng chữ mà mình muốn nói, từng câu từng chữ phát ra từ tim gan trước mặt hắn.

Chỉ là mỗi chữ nói ra đều như đang chà đạp trái tim Quý Ngôn, khiến lồng ngực trống rỗng của anh đau đớn khó át.

“Tần Vĩ, tôi yêu cậu.”

“Tần Vĩ, tôi vẫn luôn chờ cậu.”

Nhưng mà tôi đã chết rồi, thế nên xin cậu đừng bao giờ biết.

7. Chương 7

Từ trước kia, Tần Vĩ đã không thích đắp chăn khi ngủ. Rõ ràng là thể chất nóng, lúc nào cũng kêu la than nóng, nhưng dù trời nóng đến đâu, hắn cũng nhất định phải ôm chặt lấy Quý Ngôn mà ngủ, có khi máu dồn lên não là bắt đầu lăn giường.

Chỉ là, không ngờ qua năm năm, người này vẫn thói nào tật nấy. Quý Ngôn nhìn một lớn một nhỏ nằm trên giường, cả hai đều đá văng chăn, đáng ngủ lộn xộn. Lớn thì cũng thôi, đến cả trẻ con cũng không đắp chăn, Tần Vĩ nghĩ gì thế.

Quý Ngôn vươn tay kéo chăn, nhưng hiển nhiên là anh thử thế nào cũng không có tác dụng.

Cuối cùng chỉ có thể đứng cạnh giường, cứ thế trừng mắt nhìn Tần Vĩ và Tần Nhất Ngôn. Nếu như có thể thực sự kéo Tần Vĩ ra ngoài đánh một trận, dạy cho hắn biết cách chăm sóc trẻ nhỏ.

Trùng trùng mãi mãi, cuối cùng Quý Ngôn cũng bỏ hy vọng, dù sao thì cùng lắm là cảm cúm linh tinh mà thôi, mấy bệnh nhẹ ấy chắc chắn không là gì với hai người này.

Quý Ngôn ngồi bệt trong góc, hơi mờ mịt mà nhớ lại chuyện tự sát của mình. Dù thế nào, chắc hẳn thi thể hắn đã được phát hiện ra rồi nhỉ? Còn về chuyện sau đó, Quý Ngôn thở dài, cuối cùng chôn mặt vào đầu gối hít thở nặng nề.

Quý Trạch... chắc là sẽ hận mình đến chết.

Quý Trạch là em trai Quý Ngôn. Người cha hoạ sĩ của anh đã mất tích từ khi anh còn nhỏ, nghe nói là rời khỏi nhà để tìm kiếm nghệ thuật. Đến năm hai mươi bốn tuổi, Quý Ngôn gặp được cậu em trai kém mình gần hai tuổi mà mình chưa từng biết mặt. Quý Ngôn thường hay nghĩ, người cha đi theo đuổi nghệ thuật từ năm mình năm tuổi thế nào lại theo đuổi ra một cậu em trai kém mình gần hai tuổi thế.

Cũng không biết sao Quý Trạch lại biết Quý Ngôn, rồi sau đó còn tìm đến anh, Quý Ngôn cứ thế mà sống cùng em trai cùng cha khác mẹ. Sau của sau đó, Quý Ngôn là anh trai mà chưa làm được gì cả, trái lại để cho cậu em trai không thân này chăm sóc mình đủ bề.

Quý Ngôn không nhớ rõ, có lẽ khi đó Tần Vị đã kết hôn rồi.

Ngày ngày Quý Ngôn đều chôn mình trong thuốc lá và rượu, cả thế giới đều hoàn toàn mất trọng tâm, Quý Trạch liền xách Quý Ngôn ném vào bồn tắm, xối nước lạnh làm ướt sũng người Quý Ngôn, sau đó mắng chửi thậm tệ.

Về điều này thì họ rất giống, trước kia Quý Ngôn cũng không thích dùng lời lẽ thô tục mắng chửi người khác, mà hiển nhiên Quý Trạch cũng bị di truyền điều này, hơn nữa còn hơn cả Quý Ngôn. Rõ ràng chỉ có mấy câu nói đi nói lại thôi, vậy mà Quý Trạch có thể mắng mình suốt mấy tiếng liền.

Quý Ngôn biết cuộc sống của mình rất bết bát, hết lần này đến lần khác phải để Quý Trạch chăm sóc người làm anh như mình.

Nhưng mà cuối cùng, Quý Ngôn vẫn khiến cho Quý Trạch thất vọng.

Khi đó, Quý Ngôn muốn chết là chết, cũng sẽ không còn cảm giác gì nữa, nào biết đến giờ anh vẫn còn mơ hồ hồ hồ hồ chân giữa giao tuyến của thế giới này. Quý Ngôn không dám nghĩ, sau khi trông thấy thi thể mình, Quý Trạch sẽ có phản ứng gì.

Nghĩ vậy, Quý Ngôn cũng càng ngày càng cảm thấy áp lực, lồng ngực trống rỗng đến phát đau. Trên đời này làm gì có thằng anh nào khổ nạn hơn mình.

Tiếng đồng hồ quả lắc vẫn đang tích tắc bên tai, không biết vì lý do gì mà người đàn ông trên giường đột nhiên tỉnh lại, sau đó vươn tay kéo chăn đắp lên người Tần Nhất Ngôn. Tần Vị cau mày ngồi dậy, gãi gãi mái tóc vốn đã hỗn loạn, sau đó xuống giường, hình như muốn đi làm gì đó.

Chỉ là khi Tần Vị đứng dậy, hắn đột nhiên hí mắt nhìn về phía góc tường, sau đó yên lặng tiếp tục nhìn chằm chằm. Quý Ngôn ngồi trong góc tường ngờ vực quay đầu nhìn một chút, không phát hiện ra điều gì khác lạ, không biết rốt cuộc Tần Vị đang nhìn gì.

“... Trộm?” Tần Vị còn chưa tỉnh hẳn, giọng nói hơn khàn khàn, nhưng vẫn chần chờ hỏi ra tiếng.

Quý Ngôn giật mình, đôi con ngươi chột co lại, không thể tin mà nhìn Tần Vị, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu run rẩy không ngừng. Quý Ngôn há miệng, một hồi lâu sau mới nhớ ra làm thế nào để phát ra tiếng: “Cậu... Cậu... Cậu nhìn thấy tôi?”

Cách gần bảy năm, đây là lần đầu tiên Tần Vị và Quý Ngôn thực sự gặp lại nhau.

“Rốt cuộc cậu là ai?” Thấy trong phòng đột nhiên xuất hiện một người xa lạ ngồi bệt trong góc tường, có thể đoán được cảm xúc của Tần Vị sẽ chẳng tốt vào đâu cho được. Nhưng Tần Vị cảm thấy gương mặt của người đàn ông gây yếu nhọt nhọt trước mắt này rất quen thuộc. Tần Vị nhỏ giọng đi nhanh về phía Quý Ngôn, định giơ tay kéo người xa lạ này dậy. Nhưng vừa chạm vào cánh tay lạnh băng như đá của Quý Ngôn, Tần Vị lập tức run rẩy.

Lúc này, Tần Vị mới tỉnh hẳn.

Quý Ngôn hoàn toàn ngây ra như phỗng, không thể tin mà nhìn tay Tần Vị chạm vào người mình. Rõ ràng là đã chết, Quý Ngôn lại cảm nhận được cơn đau xé tim tràn từ trái tim ra khắp toàn thân, linh hồn bị nhiệt độ cực nóng đụng vào, như thể chỉ cần dừng lại thêm một giây nữa thôi, hơi nóng ấy sẽ lập tức thiêu đốt linh hồn mình đến nát tan.

Nắm chặt tay, kiềm chế cơ thể đang run rẩy, Quý Ngôn chậm rãi cúi đầu chuyển đường nhìn. Anh sợ nếu nhìn khuôn mặt Tần Vị thêm một giây nào nữa, mình sẽ lập tức bại lộ. Anh sẽ gào khóc như một bệnh nhân tâm thần rồi sau đó nhào vào lòng Tần Vị mà không để ý gì đến hậu quả.

Nhưng mà, rốt cuộc một chút mong đợi cuối cùng của Quý Ngôn cũng vỡ nát.

Tần Vị... đúng là hoàn toàn không nhớ anh.

“Hồn ma?” Đến lúc này, Tần Vị rốt cuộc mới phát hiện, người mà mình bắt được đã không phải là người, cơ thể hơi trong suốt, gương mặt tái nhợt toát lên màu xanh tím chết chóc, mà nhiệt độ cơ thể đã lạnh ngắt như ngâm mình trong hố băng.

“À, đúng, đúng vậy.” Quý Ngôn cúi đầu, nghẹn ngào nói, giọng nói vừa mờ ảo vừa run rẩy: “Xin hãy thả tay ra.”

Tần Vị khó hiểu nhìn hồn ma rúm ró trước mặt. Rõ ràng phải là mình bị dọa sợ mới đúng, sao hồn ma này lại sợ mình. Tần Vị chậm rãi thả tay ra, không biết có phải vì hồn ma mà mình vừa chạm vào quá lạnh hay không mà giờ buông tay ra, trong lòng Tần Vị lại cảm thấy lạnh lẽo đến kỳ lạ: “Chết ở đây?”

“Ừ.” Quý Ngôn đã không biết Tần Vị đang nói gì, chỉ có thể gật đầu theo ý Tần Vị. người đàn ông này vẫn thế, nghĩ gì nói nấy, chẳng lo nghĩ gì đến cảm nhận của người khác cả. Hình như Tần Vị không nhận ra chuyện nhắc đến chữ “chết” trước mặt người chết là chuyện không thoả đáng chút nào, nhưng hẳn có thể thần nhiên nói chuyện với người chết, Quý Ngôn cũng không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Tần Vị híp mắt, nhìn hồn ma co rúc trong góc tường, lại cảm thấy có một cảm xúc kỳ quái trào ra từ lồng ngực.

Tần Vị ngồi xổm xuống, khiến Quý Ngôn không thể nào cúi đầu trốn tránh. Chỉ cần làm bộ không quan tâm như vậy thôi đã hao hết tất cả sức lực của Quý Ngôn rồi, anh không biết nếu còn để Tần Vị tiếp tục nhìn như vậy, liệu có khiến càng nhiều chuyện phát triển theo chiều hướng không mong muốn hay không.

“Có phải là tôi... Đã từng gặp cậu không?”

Gương mặt trắng bệch không chút sức sống, mái tóc đen hơi dài, sắc mặt xanh tím, hồn ma trước mặt né tránh không dám nhìn vào mắt mình, mà dưới mắt trái có một nốt ruồi. Tần Vị luôn cảm thấy mình đã từng gặp người này ở đâu đó rồi, nhưng lại không nhớ nổi. Cảm giác nôn nóng này khiến Tần Vị càng nghĩ càng cảm thấy phiền não, gắng sức muốn nhớ lại rốt cuộc là đã gặp ở đâu.

Quý Ngôn ngẩn ra, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tần Vị, Tần Vị đang nhú mày nhìn mình chằm chằm. Quý Ngôn cắn môi dưới, cuối cùng lắc đầu: “Cậu nhớ nhầm rồi, tôi không quen cậu.”

Nghe Quý Ngôn nói vậy, Tần Vị cũng không tin, chỉ là mình đúng là không nhớ nổi đã từng gặp Quý Ngôn ở đâu. Không đợi Tần Vị hỏi thêm mấy câu, cơ thể của Quý Ngôn lại biến mất, dần dần trong suốt rồi cuối cùng biến mất trước mặt Tần Vị.

Tần Vị trợn to mắt. Giây phút ấy, hắn lập tức vươn tay ra theo tiềm thức muốn giữ lấy Quý Ngôn, nhưng bàn tay lại xuyên qua cơ thể kia, năm ngón tay chỉ nắm được khoảng không trống rỗng. Con người Tần Vị co lại, hắn nhìn bàn tay phải run rẩy và góc tường không một bóng người, không nói rõ được sự mất mát cực lớn và cảm giác đau đớn từ tận đáy lòng vừa rồi là thế nào.

Tần Vị, lại không nhìn thấy mình.

Cho đến lúc này, Quý Ngôn mới đột nhiên nhớ ra mà nhìn về phía đồng hồ quả lắc đang tích tắc.

Bây giờ là ba giờ sáng.

Anh nhớ anh cầm dao đi vào bồn tắm tự sát lúc hai giờ rưỡi, mà ba giờ đại khái chính là thời gian anh tử vong.

Thời gian dần dần trôi qua theo nhịp quả lắc đồng hồ đưa trái phải không ngừng nghỉ của đồng hồ, tất cả sự vật đều đi về phía trước theo nhịp chạy có quy luật của kim đồng hồ, sau đó đi dần đến kết thúc.

Chỉ có anh, thời gian của anh đã bị ép dừng lại ở ngày anh chết, mà thời gian nửa tiếng tự sát của anh được giữ lại trong vòng thời gian này, giống như được trả lại nửa giờ.

Quý Ngôn chậm rãi xụi lơ, nằm cuộn mình trong góc. Anh chỉ cảm thấy cuộc gặp gỡ và sự đụng chạm vừa rồi như lại khiến anh chết thêm lần nữa. Chất lỏng lạnh lẽo tràn ra từ khoé mắt, lặng lẽ hoà vào không khí, cả cơ thể anh lạnh ngắt, cứ thế nhìn Tần Vĩ đi quanh phòng, trên gương mặt Tần Vĩ còn có vẻ nôn nóng bất an mà Quý Ngôn quen thuộc.

Quý Ngôn nhắm mắt lại, không nhìn Tần Vĩ nữa.

Có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều chuyện muốn làm, muốn cuộc sống của Tần Vĩ chỉ dành riêng cho một mình Quý Ngôn, muốn mình được trở về thế giới của Tần Vĩ một lần nữa, chỉ là...

Đừng nghĩ nữa, anh đã không còn quyền bốc đồng và mong đợi, dù có được thêm nửa tiếng này cũng không làm nên chuyện gì cả, thứ vắt ngang giữa anh và Tần Vĩ chính là đời người nặng nề và thời gian đặng đặng.

Đúng vậy, tỉnh táo chút đi, Quý Ngôn.

Cuộc đời Tần Vĩ còn rất dài.

Mà kiếp này của Quý Ngôn... đã trôi qua.

8. Chương 8

Tần Vĩ đang đợi anh.

Quý Ngôn biết, bởi vì đã sắp hai rưỡi rồi mà Tần Vĩ vẫn chưa ngủ, còn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách tối thui, bật TV ở chế độ yên lặng, lặng lẽ xem chương trình trên TV.

Anh không biết mình có gì khiến cho Tần Vĩ chú ý, nhưng nghĩ lại thì chỉ cần thân phận hồn ma này chắc cũng đã đủ rồi.

Hai rưỡi đêm, Tần Vĩ ngồi trên ghế sofa quay đầu lại, nhìn về phía góc phòng.

Quý Ngôn vẫn ngồi đó, thẳng hướng nhìn của Tần Vĩ.

Tần Vĩ vẫy vẫy tay với Quý Ngôn. Quý Ngôn sửng sốt, sau đó đứng dậy đi đến, cuối cùng ngồi trên ghế sofa đối diện Tần Vĩ.

“Ngồi xa thế làm gì?” Tần Vĩ bắt mắt cau mày, nhìn hồn ma trong suốt đang câu nệ không dám nhìn mình, cố ý giữ khoảng cách rất lớn như sợ mình vậy.

Quý Ngôn không nói lời nào, anh thậm chí không biết nên nói như thế nào, rõ ràng Tần Vĩ đã không còn nhớ mình nữa, cũng biết mình chỉ là hồn ma người chết, vì sao còn có thể tự nhiên không lo nghĩ gì cả như thế. Nhưng mà Tần Vĩ là người thần kinh thô, đây cũng không phải lần đầu tiên Quý Ngôn biết điều này.

“Sao cậu lại chết?” Tần Vĩ nhíu nhíu mày, trông Quý Ngôn trẻ như vậy, sao đã chết rồi chứ.

Quý Ngôn bị lời nói của Tần Vĩ làm nghẹn, có nhất định phải thảo luận nguyên nhân cái chết trước mặt người chết không? Nhưng Quý Ngôn cũng chỉ hơi rụt tay trái lại theo bản năng: “Tôi... uống thuốc ngủ tự sát.”

“Vì sao lại tự sát?” Tần Vĩ cau mày, khó hiểu nhìn Quý Ngôn.

“Bị bạn gái đá, nghĩ quần nên tự sát.” Quý Ngôn cười khở trả lời.

Tần Vĩ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Quý Ngôn tràn đầy trào phúng không chút che giấu: “Chỉ vì một người đàn bà mà cũng phải tự tử?” Tần Vĩ thực sự không ngờ người đàn ông gây yếu trước mặt này lại chết bởi một chuyện cón con như thế, rõ ràng không hề liên quan đến mình, nhưng trong lòng Tần Vĩ cứ trào lên một nỗi uất nghẹn.

“Chẳng phải tôi cũng hối hận rồi hay sao? Nhưng mà đã chết rồi.” Quý Ngôn nhếch nhếch miệng, cố gắng không để ý đến Tần Vĩ, cười gượng mấy tiếng.

“Sao cậu còn ở lại nơi này?” Tần Vị nghĩ chết là chết, sau khi chết đương nhiên sẽ không ở lại trên thế giới này. Nhưng nhìn người đàn ông trong suốt trước mặt, hắn không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ hệ thống thu linh hồn gì đó nghĩ việc rồi?

“Tôi cũng không biết.” Quý Ngôn cười khổ lắc đầu, anh cũng muốn biết tại sao mình vẫn còn ở lại trên thế giới này. Anh chỉ cho rằng mình đã chết, nào ngờ vừa mở mắt ra đã lại trông thấy Tần Vị, đến giờ vẫn không biết đây là may mắn hay là bất hạnh.

“Có nguyện vọng gì?” Tần Vị chỉ có thể nghĩ đến lý do chưa đạt được nguyện vọng, thế nên linh hồn mới không muốn đi.

Quý Ngôn ngăn người nhìn Tần Vị, sau đó lắc đầu.

Chấp niệm duy nhất của Quý Ngôn, chính là Tần Vị.

Trong phòng đột nhiên yên lặng lại, cuộc nói chuyện đến đó là dừng, hình như một người một quỷ cũng không biết phải tiếp tục câu chuyện thế nào. Cuối cùng, Quý Ngôn lên tiếng: “Tiểu Đỗ Tử... rất đáng yêu.”

“Chuyện, con trai tôi mà.” Tần Vị vốn định hỏi sao hồn ma này biết biệt danh của con mình, nhưng nghĩ hồn ma này ngày nào cũng ở trong nhà, có lẽ chuyện gì cũng biết. Thản nhiên chấp nhận chuyện này, Tần Vị nhún nhún mày, vẻ mặt dương dương đắc ý, giọng điệu đầy chắc chắn và tự tin, không hề khiêm tốn chút nào.

Quý Ngôn chợt cười, Tần Vị lúc này giống Tần Vị trong trí nhớ của anh như đúc.

Trước đây khi tranh anh vẽ được thầy giáo hướng dẫn khen ngợi, Tần Vị đứng bên cạnh anh, không hề để ý Quý Ngôn không vui chọc chọc mình, cứ tự tỏ ra vênh váo tự đắc như vậy. Rõ ràng người được khen là Quý Ngôn, vậy mà lần nào Tần Vị cũng đắc ý đến thế, khẩu khí đầy tự đại và kiêu căng, khiến Quý Ngôn lúng túng không biết nói gì với thầy hướng dẫn cho phải.

“Mẹ Tiểu Đỗ Tử đâu?” Quý Ngôn nhẹ giọng hỏi, qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc Quý Ngôn cũng có thể nói ra những lời này.

“À, người phụ nữ kia hả, ly hôn rồi.” Cảm xúc hừng khởi của Tần Vị lại bình thường trở lại, sau đó vẻ mặt cũng trở lại như cũ.

“Vì sao?” Nghe Tần Vị thản nhiên nói ra câu nói kia, Quý Ngôn không kịp suy nghĩ mà thốt ra câu hỏi.

“Không ở với nhau được thì ly hôn.” Tần Vị nhíu nhíu mày, cảm thấy hơi khó hiểu, không lý giải được một hồn ma xa lạ để ý đến chuyện nhà mình thế làm gì. Hơn nữa, ở xã hội hiện đại này, ly hôn cũng đâu phải chuyện ít ỏi gì.

Không ở với nhau được...

Không ở với nhau được là thế nào?

Nếu như có thể, Quý Ngôn thực sự muốn bóp cổ Tần Vị bắt Tần Vị nói rõ không ở chung được là không ở chung được thế nào.

“Vậy... hai người quen nhau như thế nào?”

“Hộp đêm, một ly rượu xong là thành.”

Quý Ngôn run rẩy. Anh chẳng bao giờ ngờ được Tần Vị lại sẽ chơi tình một đêm với một người phụ nữ ở hộp đêm một cách dễ dàng như vậy, sau đó còn nước chảy thành sông mà có con, kết hôn.

“Có thể khiến cậu để ý chỉ trong một cái liếc mắt, chắc chắn là đẹp lắm nhỉ.” Quý Ngôn tự an ủi mình như vậy, ở hộp đêm, không lựa chọn ai khác mà chọn trúng mẹ Tiểu Đỗ Tử, dù thế nào thì nhất định người phụ nữ mà Tần Vị coi trọng phải có chỗ nào đó hơn người.

“Cậu muốn biết chuyện này làm gì?” Tần Vị nhún mày, khó hiểu nhìn Quý Ngôn. Từ trước đến nay hắn vẫn không thích có người hỏi thăm và bình luận chuyện gia đình mình, nhưng khi nhìn thấy nỗi đau ẩn hiện trong mắt Quý Ngôn, Tần Vị chỉ dừng một chút rồi cuối cùng vẫn nói ra: “Tôi không nhớ nữa, hình như người phụ nữ kia cũng bình thường thì phải.”

Không nhớ nữa.

Hình như, cũng bình thường.

Quý Ngôn đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nhận một đòn cảnh tỉnh, cuối cùng lại chỉ nhận được một câu trả lời hời hợt không đến nơi đến chốn như vậy. Quý Ngôn có thể nghe hiểu từng chữ một, nhưng ghép thành một câu thì Quý Ngôn hoàn toàn không hiểu.

Hình như cũng bình thường, vậy Tần Vĩ, cậu lên giường với cô ta làm gì? Cậu còn không nhớ rõ ngoại hình người phụ nữ kia ra sao, cậu có thực sự coi người phụ nữ kia là vợ cậu hay không? Nếu thế thì vì sao còn muốn kết hôn?

“Trước kia tôi từng mất trí nhớ.” Trông dáng vẻ khiếp sợ của Quý Ngôn, không hiểu sao Tần Vĩ đột nhiên muốn giải thích tất cả với Quý Ngôn.

“Rất kỳ lạ, sau khi tôi tỉnh, tất cả người nhà đều vây quanh tôi, một người tôi cũng không thể nào nhớ nổi.”

“Họ nói với tôi rất nhiều chuyện, nhưng tôi vẫn không nhớ ra, đầu tôi trống rỗng, luôn cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra được. Cảm giác này rất khó chịu, giống như tự nhiên cắt đi một nửa cơ thể vậy, đã thế làm cách nào cũng không lấy lại được, chỉ có thể sống tiếp với nửa cơ thể trống rỗng còn lại.”

“Tôi cảm thấy mình rất đau khổ, nhưng bác sĩ lại nói với tôi đây là hiện tượng bình thường, chỉ cần thích ứng là sẽ ổn thôi, đúng là nói láo.”

“Tôi không biết mình đã vượt qua quãng thời gian đó bằng cách nào, tôi chỉ cảm thấy... cảm thấy... con mẹ nó tôi trống rỗng đến sắp phát điên rồi.”

Quý Ngôn lặng yên nghe Tần Vĩ nói, rõ ràng biết chuyện mình còn khổ hơn Tần Vĩ gấp mấy chục lần, nhưng Quý Ngôn vẫn thấy thương Tần Vĩ, Quý Ngôn vẫn cảm hận mình không hề hay biết gì khi Tần Vĩ xảy ra tai nạn.

Quý Ngôn cảm thấy mình phải hận Tần Vĩ, trên trái đất này có bảy tỷ người, nhưng vừa đúng chỉ có mình anh là bị Tần Vĩ trói buộc một đời, nhưng cho đến tận bây giờ, Quý Ngôn vẫn không biết nên hận Tần Vĩ như thế nào.

“Sau đó tôi đến hộp đêm tìm phụ nữ để lên giường, không ngờ lại làm to bụng người ta.” Tần Vĩ nhếch môi cười cười, như đang tự giễu chuyện lỗi bịch mà mình đã từng làm: “Thật ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, vì sao trước đây tôi lại lên giường với một người phụ nữ không có một chút hấp dẫn nào như vậy.”

“Sao thế, bị chuốc thuốc mê à?” Giọng của Quý Ngôn lạnh xuống, cũng nhìn Tần Vĩ với ánh mắt trào phúng.

“Chắc là thế.” Thấy ánh mắt châm chọc của Quý Ngôn, Tần Vĩ cũng không giận, trái lại còn hơi tán thành: “Nghe tên của cô ta, tôi như bị chuốc thuốc mê vậy.”

Quý Ngôn ngẩn ra, hoảng hốt nhìn về phía Tần Vĩ, dường như đột nhiên nhận ra điều gì: “Tên cô ấy là gì...”

“Quý Ngôn.”

Chỉ hai chữ, mà như đã cướp đi tất cả nghĩa lý của những dày vò mà Quý Ngôn phải chịu trong suốt bao nhiêu năm nay.

Quý Ngôn cảm thấy yết hầu mình như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, lồng ngực đau đớn khó có thể không chế, đó là nỗi đau không thể che lấp dù đã giấu dưới tất cả trói buộc và đè nén.

Quý Ngôn nở nụ cười, cứ thế đột nhiên cười phá lên.

Ôm bụng cười không thành tiếng, như thể nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm mà không thể nào nhịn được. Cười mãi cười mãi, cười đến nỗi một người đã chết như Quý Ngôn cũng có thể cảm nhận được dạ dày mình quặn thắt đau đớn, ngay cả nước mắt cũng bị truyện cười quá mức buồn cười này ép tràn ra ngoài.

“Cậu làm sao thế?” Tần Vị không biết xảy ra chuyện gì, không hiểu sao đang yên đang lành hồn ma này lại cười phá lên như vậy, mà trông cũng không giống như đang cười, ngược lại càng giống như... không thể nén nỗi đau thương mà khóc.

Làm sao thế?

Tần Vị, cậu nói xem tôi làm sao thế?

Ban đầu chính là cậu nói với tôi, không yêu thì sẽ không lên giường, là cậu nói cậu muốn có một đứa con, tên của đứa bé ấy phải là Tần Nhất Ngôn, là cậu bỏ tôi để đến thành phố khác sống một cuộc sống không liên quan gì đến tôi.

Tôi cho rằng cậu yêu người phụ nữ kia, tôi cho rằng cậu sẽ rất hạnh phúc mà kết hôn sinh con với người phụ nữ cậu yêu, tôi cho rằng dù không có sự tồn tại của tôi, cậu vẫn sẽ nhận được tất cả hạnh phúc mà đàn ông trên thế giới này cần có.

Kết quả cậu con mẹ nó nói cho tôi biết, chỉ vì quá cô đơn trống trải nên cậu mới tùy tiện tìm một người phụ nữ để lên giường, mà điều duy nhất cậu để mắt đến ở người phụ nữ kia lại chính là cái tên Quý Ngôn này!

Cậu nói xem làm sao mà tôi không cười cho được, chuyện này thực sự là buồn cười đến phát điên!

“Được rồi, tên cậu là gì?” Tần Vị thấy cơ thể Quý Ngôn bắt đầu dần dần biến mất, đột nhiên nhớ ra chuyện mình muốn hỏi, không để ý đến phản ứng kỳ lạ của Quý Ngôn nữa mà vội vàng truy hỏi.

Quý Ngôn dần dần ngưng cười, chậm rãi thẳng lưng, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng vào Tần Vị, cuối cùng lạnh nhạt nói:

“Xin lỗi, tôi quên rồi.”

Tôi đã... không còn là Quý Ngôn của Tần Vị nữa.

9. Chương 9

Thẩm Đình Thiên lại đến ở nhờ nhà Tần Vị. Lần này không phải là Ngụy Ngụy bị bắt đi xem mặt, mà là Thẩm Đình Thiên bị người nhà lôi ra ngoài ăn, quay đi quay lại đã thấy cha mẹ dắt một cô nàng xinh đẹp đến, chưa kịp làm gì đã bị vội vàng giới thiệu cho nhau, mà trùng hợp chết tiệt chính là gặp được Ngụy Ngụy cũng đến đây dùng bữa.

Ngay sau đó, Thẩm Đình Thiên lấy cớ đi vệ sinh rồi lập tức trốn khỏi nhà hàng, hiện giờ nhà cũng chẳng dám về.

“Lần trước cậu trốn ở đây đã bị bắt về, thế mà cậu còn dám trốn ở đây nữa?” Tần Vị đã hoàn toàn không biết làm gì với cửa nợ này.

“Lần trước Ngụy Ngụy đã đến đây bắt tôi, lần này chắc chắn sẽ không nghĩ ra tôi vẫn trốn ở đây!” Thẩm Đình Thiên rất chỉ là tự tin, trong lòng còn tự khen mình quá sáng suốt.

Miệng Tần Vị giật giật, không nói gì. Hắn đã chẳng buồn đáp lời với Thẩm Đình Thiên. Với cái bộ não thiếu nếp nhăn này của Thẩm Đình Thiên, Ngụy Ngụy không cần nghĩ cũng biết Thẩm Đình Thiên nhất định là lại chạy đến nhà hắn.

“Này, Tần Vị, cậu bảo tôi nên làm sao bây giờ?” Thẩm Đình Thiên rốt cuộc không nén nổi nhàm chán mà lẩn lộn trên ghế sofa, sau đó phien muộn nhìn Tần Vị. Thẩm Đình Thiên bày tỏ giờ thì cậu ta đã thực sự hiểu được nỗi đau khổ của Ngụy Ngụy khi bị ép đi xem mặt, thế nhưng cậu ta chỉ sợ lúc này lại đến lượt Ngụy Ngụy không hiểu mình.

“Tần Vị Tần Vị, nếu như cậu thích Ngụy Ngụy, cậu sẽ làm thế nào?” Thẩm Đình Thiên bất chợt nhớ ra điều gì, vội vã ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vị, lấy lòng hỏi.

“Con mẹ nó ai thích Ngụy Ngụy chứ!” Tần Vị nhớ đến gương mặt khôn khéo của Ngụy Ngụy, cả người đều nổi da gà, cũng chỉ có Thẩm Đình Thiên ngu ngốc không cảm nhận được sự xấu xa của người này mới có thể xứng đôi với Thẩm Đình Thiên.

“Tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà! Ngụy Ngụy có gì không tốt, văn võ song toàn, phong lưu phóng khoáng, nếu như cậu dám để ý đến Ngụy Ngụy, tôi sẽ treo Tiểu Đỗ Tử lên đánh đòn!” Thẩm Đình Thiên không vui, hùng hổ trừng mắt nhìn Tần Vĩ.

Quý Ngôn đứng cạnh cũng phải câm nín.

Lạm dụng thành ngữ... Quý Ngôn cũng đã quen, thế nhưng đe dọa Tần Vĩ sẽ treo Tiểu Đỗ Tử lên đánh đòn thì thực sự là mới nghe thấy lần đầu.

Nhưng nếu có một ngày Thẩm Đình Thiên thực sự dám làm như vậy, Quý Ngôn nhất định sẽ nhân lúc đêm khuya đến tìm tên quỷ nhất gan Thẩm Đình Thiên kia, thành quỷ cũng không tha cho cậu ta.

“Thì cậu cứ giả định là cậu thích đàn ông đi, cậu sẽ làm như thế nào?” Thẩm Đình Thiên không để ý đến sắc mặt âm u như sắp nổ bão đến nơi của Tần Vĩ, tự nhiên như thường mà hỏi tiếp: “Cậu nói xem có nên dựng một vở kịch cho ba mẹ tôi xem, để ba mẹ tôi thấy thực ra con dâu là nam tốt hơn nữ nhiều, sau đó để Ngụy Ngụy và họ nước chảy đá mòn, ngày lâu sinh tình hay không?”

“Rốt cuộc cậu mới về từ nước ngoài hay mới về từ bệnh viện tâm thần?” Tần Vĩ trực tiếp đập một phát lên đầu Thẩm Đình Thiên: “Nếu cậu thực sự muốn ở bên Ngụy Ngụy cả đời thì phải trực tiếp nói rõ với ba mẹ.”

“Cậu dám nói?” Thẩm Đình Thiên ôm đầu, trừng mắt phản bác Tần Vĩ.

“Có gì không dám!” Tần Vĩ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không hiểu Thẩm Đình Thiên đang xoắn xuýt cái gì, chuyện thế này chẳng phải chỉ cần nói thẳng ra là xong à? Trong từ điển của Tần Vĩ căn bản không có từ “che giấu” này, nếu như thực sự có người yêu, hẳn sẽ ở bên người đó không chút do dự, ai cũng không thể ngăn cản.

“Hừ, thẳng nói không bị đau lưng (*).” Thẩm Đình Thiên hiển nhiên không tin lời Tần Vĩ.

(*) Chẻ từ câu “Đứng nói không bị đau lưng”, ý chỉ người lãnh đạo chỉ biết nói chứ không làm việc, không chịu nổi khổ của người làm công nên không hiểu cho nỗi khổ của người làm công. Ở đây, ý Thẩm Đình Thiên là Tần Vĩ là trai thẳng nên không hiểu nỗi khổ của cậu ta, chỉ biết nói suông.

Quý Ngôn đứng cạnh thở dài, Thẩm Đình Thiên nhầm to, cho dù Tần Vĩ là cong, người bị đau lưng cũng không phải là Tần Vĩ, mà là Quý Ngôn.

Huống gì, Tần Vĩ đã bị gia đình chiều hư từ bé, lúc nào cũng kiêu ngạo coi trời bằng vung. Nếu hẳn thích ai, hẳn nhất định sẽ không cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt, còn phải khoe ra cho tất cả mọi người biết, bắt mọi người phải đồng ý.

Trước đây khi mới bắt đầu với Tần Vĩ, không ít lần Quý Ngôn đã cãi nhau với Tần Vĩ vì chuyện này, nhất là tính độc chiếm của Tần Vĩ quá nặng, chỉ hận không thể buộc Quý Ngôn lên người mọi lúc mọi nơi. Lần nào cãi nhau nghiêm trọng quá, Quý Ngôn sẽ nói chúng ta cần bình tĩnh lại tạm thời mấy ngày nữa đừng gặp nhau rồi sập cửa mà đi. Nhưng đến tối, Tần Vĩ liền trực tiếp bắc thang lên đập cửa sổ, vừa thành khẩn xin lỗi vừa nói mấy câu thổ lộ buồn nôn, sau đó mấy ngày Tần Vĩ lại thói nào tật nấy không hề thay đổi, trái lại Quý Ngôn càng ngày càng quen.

Mà Thẩm Đình Thiên đúng là phải tin lời Tần Vĩ, bởi vì trước đây Tần Vĩ thực sự đã nói thẳng cho cha mẹ.

Đến giờ Quý Ngôn vẫn nhớ, lần đó, anh thấp thỏm đứng bên kia đường nhìn chằm chằm cửa nhà Tần Vĩ, trong lòng liên tục mắng Tần Vĩ. Ngay từ đầu, Quý Ngôn vẫn cho rằng Tần Vĩ chỉ có hứng thú nhất thời với mình, về sau cũng chỉ là hơi thích mình mà thôi, hơn nữa trong lòng Quý Ngôn còn ôm ý tưởng một ngày nào đó có thể chia tay trong hoà bình, đâu ngờ rằng vừa trở thành người yêu Tần Vĩ đã nói với cha mẹ nhanh như vậy, ngay cả Quý Ngôn cũng không ngăn cản được.

Khi đó, từng giây từng phút đều dài dằng dặc, Quý Ngôn nhìn chằm chằm cánh cửa, chỉ sợ lúc ra Tần Vĩ sẽ tức giận. Thậm chí, Quý Ngôn cảm thấy mình hoàn toàn không đáng để Tần Vĩ làm như vậy.

Sau đó Tần Vĩ đi ra.

Cách cả con đường tấp nập người qua lại, dường như Tần Vị có thể tìm thấy Quý Ngôn từ cái nhìn đầu tiên, như thể ánh mắt của Tần Vị chưa bao giờ rời khỏi Quý Ngôn.

Tần Vị vẫy tay với Quý Ngôn, trên môi vẫn là nụ cười rục rờ mà Quý Ngôn quen nhất.

Quý Ngôn đứng yên tại chỗ nhìn Tần Vị chạy về phía mình, nhưng rồi lại không dám hỏi gì.

“Mẹ tôi còn đỡ, chứ ba tôi thì giận quá đá văng tôi ra ngoài rồi.”

Khi đó, Quý Ngôn lập tức bị lời nói của Tần Vị dọa sợ, há miệng định mắng Tần Vị không nên đến, cuối cùng lại không nói nên lời.

“Sao thế, sợ ba tôi không đồng ý thì tôi sẽ không cần cậu nữa?” Thấy mặt Quý Ngôn trắng bệch vì sợ, Tần Vị lại hơn hớn bật cười, sau đó giơ tay lên nắm mặt Quý Ngôn, như thể muốn bóp ra dấu đỏ.

“Tần Vị! Cậu...” Quý Ngôn cũng không biết nên nói Tần Vị như thế nào, vung tay hất tay Tần Vị ra, lại bị Tần Vị nắm chặt.

Tần Vị cứ thế cầm lấy tay phải của Quý Ngôn, chậm rãi đặt lên lồng ngực hần.

Nhịp tim, rất nhanh.

Dường như, muốn dùng cách này khiến Quý Ngôn nhớ kỹ nhịp đập trái tim mình.

Trong tim Tần Vị chỉ có Quý Ngôn, trái tim này sẽ chỉ đập vì Quý Ngôn.

Tần Vị hiểu Quý Ngôn rất rõ, hần biết dưới lớp nguy trang của Quý Ngôn là sự yếu đuối và sợ sệt, biết nỗi do dự và dao động của Quý Ngôn đối với tình yêu của Tần Vị. Vì thế, Tần Vị vẫn luôn dùng cách bày tỏ trực tiếp nhất này khiến Quý Ngôn không thể trốn tránh. Sự dịu dàng và mạnh mẽ của người đàn ông này đủ để phá tan tất cả nguy trang của Quý Ngôn thành mảnh vụn, cuối cùng chỉ có thể thuận theo mà nhận lấy.

Quý Ngôn rơi vào cái bẫy mà Tần Vị tỉ mỉ sắp đặt, không thể trốn thoát, mà còn phải dùng cả trái tim mình để đổi.

“Quý Ngôn, tôi yêu cậu.”

Tần Vị nghiêm túc nói vào tai Quý Ngôn, tiếng nói này như mang theo cả nhiệt độ nóng rực của trái tim in sâu vào linh hồn Quý Ngôn. Bắt đầu từ giây phút ấy, Quý Ngôn đã biết anh sẽ mãi mãi không thể trốn khỏi Tần Vị.

Tần Vị, là vận mệnh của Quý Ngôn, tránh không xong, trốn không đặng, dù có chết vẫn sẽ mãi dây dưa.

10. Chương 10

Đến một sáng nọ, khi Tần Vị gọi điện thoại cho cô Tần đến đón Tần Nhất Ngôn trước lúc ra khỏi nhà, Quý Ngôn mới nhớ ra mấy hôm trước Tần Vị có đề cập đến chuyện muốn đi công tác mấy ngày với Mạc Ngạn Thành. Quý Ngôn suy nghĩ mình có nên đi theo Tần Vị không, nhưng lại sợ mình đi ra ngoài sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, cũng không yên lòng với Tiểu Đổ Tử đang ngủ say sưa trên giường một mình, vì vậy cũng bèn ở nhà.

Quý Ngôn phát hiện từ sau khi mình trở thành hồn ma, sự kiên nhẫn của mình còn tốt hơn khi vẽ tranh trước đây. Anh cứ ngồi yên một chỗ như vậy, có thể ngắm ảnh Tần Vị và Tiểu Đổ Tử suốt ngày đêm, nhìn mãi nhìn mãi, cảm thấy cơ thể lạnh như băng hình như cũng ấm lại.

Đợi đến hai rưỡi đêm, Quý Ngôn rút cuộc có thể dùng ngón tay chạm vào bức ảnh, một lớn một nhỏ đều cười tươi rói như kẻ ngốc vậy, cũng không biết sau này Tiểu Đổ Tử lớn lên sẽ trông như thế nào.

Nếu cũng ương bướng kiêu căng giống Tần Vị trước kia, chắc Tần Vị sẽ bị Tiểu Đổ Tử chọc cho phát cáu, nhưng mà như thế cũng là đáng đời.

“Giám đốc Tần, anh cẩn thận một chút, đến nhà rồi.”

Giọng một người đàn ông xa lạ vang lên theo tiếng mở cửa phòng, Quý Ngôn hoảng sợ, lập tức hốt hoảng trốn đi.

“Con mẹ nó Lưu Binh! Tôi đã bảo là phải về đây trước hai rưỡi, giờ đã bốn mươi rồi!” Tần Vị dường như uống say, trên mặt mang theo màu đỏ không bình thường, tay trái cầm di động xem thời gian, sau đó hình như bỗng nhiên nổi giận, đập bốp một phát lên lưng Lưu Binh.

“Giám đốc Tần, anh ngồi xuống trước đi, tôi đi rót nước cho anh!” Lưu Binh run rẩy đỡ lấy Tần Vị, định đỡ sếp nhà mình ngồi xuống ghế.

“Đợi đã!” Tần Vị lại đột nhiên giật mình nhớ đến điều gì, sau đó giữ chặt lấy Lưu Binh, cau mày: “Cậu không thể vào!”

“Nhưng mà anh say rồi.” Lưu Binh bị túm đầu tay, càng không hiểu Tần Vị đang cố chấp cái gì.

“Cậu ra ngoài cho tôi!” Tần Vị quay đầu lại, híp mắt nhìn thời gian trên đồng hồ quả lắc một lúc, sau đó lập tức lôi Lưu Binh ném ra ngoài cửa, một giây trước khi đóng cửa còn bất chợt dừng lại, nhìn chằm chằm Lưu Binh, nghiêm khắc gần từng chữ: “Muộn mười phút, trừ lương.”

Quý Ngôn trốn bên cạnh không dám lên tiếng lặng lẽ mặc niệm cho Lưu Binh, anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt của Lưu Binh khi bị Tần Vị cố tình gây sự mà nhốt ngoài cửa.

“Này! Ra đây! Mau ra đây cho tôi!” Tần Vị lão đảo ngã xuống ghế sô pha, sau đó ngửa đầu hô to.

Quý Ngôn dừng một chút, không cần nghĩ đã biết nhất định là Tần Vị đang gọi mình. Quý Ngôn đi ra từ góc tối, đi đến bên cạnh Tần Vị, hơi cau mày nhìn Tần Vị đã say khướt: “Chẳng phải cậu nói phải đi công tác vài ngày sao?”

“Giải quyết xong hết rồi, nên về.” Nhìn hồn ma đứng trước mặt mình, Tần Vị rốt cuộc mới yên tâm. Hắn khép hờ mắt, giọng nói vừa trầm vừa lười biếng, trên mặt không thể nào che giấu vẻ uể oải. Vô duyên vô cớ dồn hết công việc phải làm trong mấy ngày đi công tác lại làm trong một ngày một đêm, còn vội vàng trở về trước hai rưỡi sau bữa tiệc xã giao, Tần Vị cũng không biết rốt cuộc mình nghĩ gì.

“Tôi đi rót cốc nước.” Quý Ngôn thấy Tần Vị mệt mỏi như vậy, không khỏi đau lòng, thở dài đi vào bếp.

Tần Vị ngồi trên sô pha, chất cồn làm tê liệt tư duy hắn, hắn cứ thế hơi híp mắt nhìn người đàn ông trong suốt đang rót nước trong bếp. Quý Ngôn đứng đó, giống như một hình chiếu, có cảm giác đặc biệt không thật.

Sau đó, Quý Ngôn chậm rãi xoay người lại, vóc người cao gầy, mái tóc đen hơi dài, đôi mắt đen lầy trong trẻo, dưới mắt trái có một nốt ruồi đen, tay áo phải hơi vén để lộ cổ tay hằn rõ khớp xương, năm ngón tay thon dài cầm lấy cốc nước.

Tác dụng của cồn khuấy trộn tất cả suy nghĩ của Tần Vị, hắn không biết rốt cuộc mình đang nhìn gì, thậm chí gần như không nhìn rõ bất kỳ chi tiết nào trên người Quý Ngôn, thế nhưng cảm giác quen thuộc cũng đã tràn ra, nhanh đến mức khiến hắn không kịp trở tay.

“Tần Vị, uống nước đi.” Thấy ánh mắt Tần Vị mờ mịt, Quý Ngôn hơi nhíu mày, sau đó đặt cốc nước vào tay Tần Vị.

Ngay khi Quý Ngôn còn chưa kịp phản ứng, Tần Vị đặt cốc nước trong tay xuống bàn, sau đó giữ lấy tay phải của Quý Ngôn kéo xuống ghế sô pha. Tầm nhìn của Quý Ngôn vừa mới xoay một vòng, anh lập tức cảm nhận được nhiệt độ nóng rực bên trên người mình, mà nhiệt độ trên môi lại càng bỏng rực đến đáng sợ.

Dùng môi đè lên, không cho chổi từ mà nhắm nháp môi dưới của Quý Ngôn, chiếc lưỡi dọc theo kẽ môi xâm lấn vào sâu bên trong như muốn điên cuồng chiếm lấy hết thảy của Quý Ngôn. Nụ hôn của Tần Vị vừa càn rỡ vừa nhiệt tình như thoát khỏi mọi xiềng xích, dù Quý Ngôn phản kháng thế nào, Tần Vị cũng có thể dùng sức lớn hơn đè Quý Ngôn lại, hôn anh thật sâu.

Đây là nụ hôn của Tần Vị, nén lại cả thế giới, khiến tất cả khoảng cách đều biến mất triệt để.

Con người Quý Ngôn chợt co lại, liều mạng muốn đẩy Tần Vị ra rồi lại không có cách nào, chỉ có thể để người đàn ông này càn hôn mình sâu hơn, cướp đoạt tất cả không khí và nhịp thở của mình. Tần Vị thậm

chỉ không thêm để ý Quý Ngôn là một xác chết lạnh như băng một chút nào, cứ thế hôn anh không hề câu nệ.

Khi tay phải Tần Vĩ chui vào trong áo sơ mi của Quý Ngôn, chạm vào làn da lạnh như băng của Quý Ngôn, Quý Ngôn mới hoàn toàn tỉnh táo lại, dùng tay phải chụp lấy cổ nước trên bàn trà hất mạnh lên mặt Tần Vĩ. Nhân lúc Tần Vĩ ngây người, anh lập tức đẩy Tần Vĩ ra.

“Tần Vĩ, cậu điên rồi!” Quý Ngôn run tay, gào to với Tần Vĩ, vẻ mặt hoảng sợ.

Tần Vĩ vẫn còn trong trạng thái ngây người, giọt nước chảy xuống dọc theo viền mắt kiên nghị của Tần Vĩ, hẩn mờ mịt nhìn Quý Ngôn.

“Tần Vĩ, cậu điên rồi, cậu điên rồi...” Giọng Quý Ngôn run rẩy, tay cũng run rẩy, cả người đều run rẩy, cốc thủy tinh trượt khỏi bàn tay mềm nhũn của Quý Ngôn rơi xuống sàn nhà, choang một tiếng như đập tan tất cả nóng bỏng vừa rồi, chỉ còn lại lạnh lẽo buốt giá.

Quý Ngôn cảm thấy lạnh thấu tim gan, cảm giác sợ hãi gặm cắn toàn thân. Quý Ngôn lập đi lập lại câu này, ánh mắt vô tiêu cự không dám nhìn vào mặt Tần Vĩ, sau đó cúi gầm lảo đảo trèo xuống ghế, muốn lập tức thoát khỏi nơi này.

Điên rồi, tuyệt đối là điên rồi.

Tần Vĩ vừa mới làm gì?

Đối với Tần Vĩ, anh chỉ là một người đã chết xa lạ đột nhiên xuất hiện mà thôi, vậy mà Tần Vĩ lại đè một người chết ra hôn.

Nếu như không phải Quý Ngôn liều mình phản kháng, Quý Ngôn hoàn toàn không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tần Vĩ điên rồi, cậu ta căn bản không biết chính cậu ta vừa mới làm gì.

Quý Ngôn cảm thấy mình cũng sắp điên rồi, cả người đều run rẩy không thể khống chế, nỗi sợ hãi điên cuồng chiếm lấy toàn bộ thần kinh. Hắn muốn thoát khỏi nơi này, nhưng cổ tay lại đột nhiên bị nắm lấy.

“Xin lỗi.”

Tần Vĩ nắm lấy cổ tay phải Quý Ngôn, sau đó nghiêm túc nói.

“Tôi uống nhiều quá, xin lỗi đã làm cậu sợ.”

Tần Vĩ ngẩng đầu, nhìn Quý Ngôn đã sợ run cả người. Con người đen láy của Quý Ngôn cũng run rẩy như sắp khóc.

“Tần Vĩ...” Quý Ngôn hít sâu nhiều lần mới mới có thể gọi ra tên Tần Vĩ, giọng nói run rẩy chất chứa đau khổ và bi ai, nhưng vẫn cố hết sức lực mà nói rõ từng câu từng chữ: “Tôi không quen cậu, hơn nữa tôi cũng đã chết, nếu cậu uống say thì đi mà tìm đàn ông phụ nữ gì cũng được, nhưng đừng ra tay với một người chết có được không?”

“Xin lỗi, tôi xin lỗi.” Hình như rất hiếm khi có thể nghe thấy lời xin lỗi bình tĩnh như vậy của Tần Vĩ, Tần Vĩ ngồi trên sofa, tóc và mặt đều dính nước, nhưng hắn cũng không lấy tay lau, cứ nắm lấy tay phải Quý Ngôn như vậy.

“Cậu đừng đi.” Giọng Tần Vĩ khàn đặc và uể oải, cứ thế đâm thẳng vào trái tim Quý Ngôn.

“Đừng đi, tôi lạnh.” Tần Vĩ nắm rất chặt, lực nắm này khiến Quý Ngôn cũng không thể nào run rẩy được nữa.

Quý Ngôn chậm rãi đặt ánh mắt lên gương mặt Tần Vĩ, vẻ mặt vừa phức tạp vừa đau thương.

Chuyện này thì coi là gì? Tần Vĩ lạnh, nhưng nhiệt độ trên tay hắn còn nóng hơn Quý Ngôn gấp mấy trăm lần. Hoặc dù là trái tim Tần Vĩ lạnh, vậy thì cũng biết làm sao? Quý Ngôn đã chết, điều duy nhất anh còn chính là nửa tiếng mỗi ngày vất vả lắm mới trộm được mà thôi, dù có cố gắng hết sức đi chăng nữa thì một người chết như anh cũng không thể ủ ấm trái tim Tần Vĩ!

Tần Vị, cậu không hiểu ư? Tôi đã huỷ hoại chính mình. Giờ đây, dấu cậu có bưng trái tim nóng rẫy đến trước mặt tôi, tôi cũng sẽ chỉ khiến cậu bị huỷ hoại mà thôi!

“Tôi say quá, cậu đừng sợ.” Khi mạnh mẽ, Tần Vị nồng nhiệt đến đáng sợ, nhưng khi dịu dàng, hắn sẽ thể hiện ra sự yếu đuối khiến Quý Ngôn không thể nào từ chối. Quý Ngôn nhìn Tần Vị cẩn thận nói từng câu từng từ, sau đó kéo tay phải của anh để anh ngồi xuống ghế sofa, mà anh thì vẫn không cách nào giẫy ra được.

“Đau đầu quá.” Không biết đã tỉnh rượu hay là say đến mơ hồ, Tần Vị trực tiếp nằm xuống, gối đầu lên đùi Quý Ngôn, sau đó cau mày tự day thái dương mình.

Quý Ngôn không dám cử động, cứ ngồi lẳng lặng như thế, sau đó nghe Tần Vị lẩm bẩm nói mê nói sáng rồi dần dần ngủ mất. Quý Ngôn nhìn Tần Vị thờ ơ mà không biết nên bày ra biểu cảm gì, đành quay đầu nhìn về phía đồng hồ quá lác. Đã sắp đến ba giờ rồi.

Rốt cuộc, Quý Ngôn chậm rãi vươn tay cầm lấy tay phải Tần Vị, nghe theo lòng mình mà luồn tay mình vào tay Tần Vị, mười ngón đan xen. Quý Ngôn hơi cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn gương mặt Tần Vị, đây là Tần Vị, là Tần Vị mà anh vốn tưởng rằng sẽ cùng nắm tay anh đi đến hết đời ấy.

Giá như... thời gian mãi mãi dừng lại ở giờ phút này thì tốt biết bao.

Để cậu ấy có thể nằm ngủ trên chân tôi, còn tôi sẽ thức, như vậy thì tốt rồi.

Một giây sau đó, Quý Ngôn thấy tay mình chậm rãi trở nên trong suốt, sau đó tay Tần Vị cứ thế xuyên thẳng qua tay mình, rơi xuống sofa. Đến cùng, khoảng cách giữa anh và Tần Vị là cả một thế giới của thời gian.

Bờ mi Quý Ngôn hơi rũ xuống, rốt cuộc nước mắt cũng lặng lẽ tràn ra.

11. Chương 11

Giống như một kiểu ăn ý, dù cứ sau hai rưỡi sáng Tần Vị và Quý Ngôn đều gặp nhau, nhưng một người một quỷ đều không đề cập đến chuyện đêm đó. Quý Ngôn không biết là Tần Vị say rượu nên đã quên, hay là vẫn tỉnh táo nhớ rõ nhưng cố ý không đề cập đến, dù là giải thích nào cũng đã khiến cho Quý Ngôn yên tâm lại hẳn, nhưng rồi lại cảm thấy khổ sở, vô cùng mâu thuẫn.

Nửa tiếng của ban đêm rất ngắn, đôi khi một người một quỷ ngồi yên trên sofa xem TV, nói chuyện phiếm vài câu là đã hết. Thỉnh thoảng Tần Vị còn hỏi Quý Ngôn có cần cho gã đàn ông đã cướp bạn gái anh một bài học hay không, Quý Ngôn buồn cười lắc đầu tỏ ý không cần, anh cũng chỉ là tùy ý viện cớ mà thôi.

Dường như Tần Vị không cảm thấy cuộc sống như vậy có gì không ổn, Quý Ngôn cảm thấy không ổn, nhưng cũng không đành lòng nói ra miệng.

Ngày ngày cứ thế giả làm một hồn ma xa lạ gặp Tần Vị trong nửa tiếng, Quý Ngôn cảm thấy hơi bất an, rồi lại không muốn phá hỏng.

Cuộc sống như thế rất bình thản, Quý Ngôn cũng đã quen dần với việc hằng ngày ở nhà chờ đêm đến, điều này khiến cho cuộc sống đơn điệu nhàm chán bao lâu nay của anh rốt cuộc có thêm hy vọng.

Mấy ngày sau, Tần Vị nhắc đến hoạt động mỗi quý của chi nhánh công ty mà hắn quản lý, là một trận đấu bóng rổ hữu nghị, mà hắn là tổng giám đốc nên cũng phải tham dự. Tần Vị hỏi Quý Ngôn buổi sáng có thể đi ra ngoài không, Quý Ngôn không biết trả lời như thế nào, sau đó Tần Vị tưởng rằng đòi hỏi của mình quá đáng quá nên cũng không nói gì thêm.

Mặc dù Tần Vị không yêu cầu Quý Ngôn đi xem hắn chơi bóng rổ, Quý Ngôn cuối cùng vẫn đi theo.

Đây là lần đầu tiên Quý Ngôn rời khỏi nhà Tần Vị vào ban ngày. Khi bị mặt trời chiếu thẳng xuống, Quý Ngôn cứ cảm thấy linh hồn mình càng trong hơn, có ảo giác như mình sắp tan biến.

Bất kể là khi còn học phổ thông hay là thời đại học, Tần Vị đều là chủ lực của đội bóng rổ, không giống Quý Ngôn cả ngày ở nhà vẽ tranh, Tần Vị trời sinh đã là thành phần hăng hái đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời.

Quý Ngôn chưa từng nói cho Tần Vị rằng anh thích xem Tần Vị chơi bóng rổ. Đồng phục bóng rổ làm nổi bật cơ bắp săn chắc và vóc dáng cao lớn của người đàn ông này, mỗi một bước chân, mỗi lần úp rổ đều tràn đầy sức mạnh và sự ngạo nghễ. Anh thích nhìn Tần Vị lướt mồ hôi chạy như bay dưới ánh mặt trời, thích nhìn hần nở nụ cười đắc ý với mình khi ném trúng, thích hần ôm lấy mình chia sẻ niềm vui khi thắng dù trên người vẫn dính đầy mồ hôi nóng rực.

Sau đó, bảy năm trôi qua, Quý Ngôn vẫn còn thích.

Khi thấy sân bóng rổ, Tần Vị mặc trang phục bóng rổ đứng trên sân, Quý Ngôn thậm chí nảy ra ảo giác. Đường như hình ảnh của Tần Vị trong quá khứ và Tần Vị lúc này lẫn vào nhau, ngay cả đường viền thời gian cũng rối loạn không nhìn rõ, khiến Quý Ngôn có ảo giác mình trở lại quá khứ.

Cho dù đã qua bảy năm, bước chân của Tần Vị trên sân bóng rổ vẫn giống như bước chân của tuyển thủ tự tin tùy tính trước kia, động tác gọn gàng lưu loát, dáng người mạnh mẽ linh hoạt, mang bóng chạy vượt qua người khác, tựa như mỗi bước chân đều đập lên nhịp điệu của cả trận đấu.

Hơi quay người lại, Tần Vị nhận lấy bóng đồng đội ném tới, sau đó hạ thấp hai tay, kẹp bóng ngang hông, sau đó dùng tay phải nâng bóng lên, vẽ ra một vòng cung đẹp đẽ, cuối cùng nghiêng mình ném bóng vào rổ!

Một giây ấy, thời gian đã thực sự bị xáo trộn.

Từng ký ức ủa lên trong đầu Quý Ngôn, tiếng hoan hô vỡ oà tương tự, cảnh đồng đội xông lên vỗ tay chúc mừng Tần Vị tương tự, nụ cười kiêu ngạo của Tần Vị khi nhìn về phía mình cũng tương tự.

Quý Ngôn cũng cười, giơ tay lên vỗ tay với Tần Vị, tỏ vẻ mình đã thấy.

Sau đó, Tần Vị giật mình tại chỗ.

Tần Vị cứ thế ngờ ngàng đứng yên tại chỗ, theo bản năng quay đầu nhìn hàng đầu tiên trên khán đài sau vị trí huấn luyện viên.

Hắn có trực giác nơi đó đang có người nhìn hắn, nhưng nơi đó lại không có ai cả.

Nhịp tim lại bắt đầu đập loạn, cảm giác trống rỗng đến tan vỡ ấy lại trào lên trong tim Tần Vị lần nữa. Chính là cảm giác này. Cảm giác trống vắng này quá rõ ràng, Tần Vị hít mắt cố sức nhớ lại một cuộc ánh mắt hắn nên rơi vào người nào, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra.

Quý Ngôn ngậy người, bàn tay khựng lại giữa không trung. Lúc này anh mới nhớ ra Tần Vị vốn không nhìn thấy mình.

Hơn nữa hiệp tiếp theo, hình như sự chú ý của Tần Vị hoàn toàn không còn đặt trên trận bóng, vẻ mặt u ám, còn liên tục mắc lỗi, ngay cả ném bóng lẫn úp rổ cũng không vào. Các nhân viên cùng đội cũng cảm thấy mình bị thủ trưởng hành cho te tua, cho dù các nhân viên muốn liếc nhìn mình nhường sếp cũng khó khăn vô cùng.

Cuối cùng hiệp đầu kết thúc, đội bóng của Tần Vị khó khăn lắm mới thắng, nhưng sắc mặt của Tần Vị vẫn không tốt lên được, phủ chiếc khăn bông lên đầu, ánh nhìn tăm tối của Tần Vị vẫn rơi vào vị trí mà Quý Ngôn đang đứng kia.

“Này, Tần Vị, cậu không sao chứ?” Thẩm Đình Thiên đến xem Tần Vị chơi bóng rổ, không hiểu ra sao mà nhìn Tần Vị. Bộ dạng này nào giống chơi bóng, ngược lại giống như đi bắt quả tang người yêu ngoại tình vậy. Rốt cuộc là ai chọc phải Tần Vị.

“Không có việc gì, nửa hiệp sau tôi không chơi nữa.” Tần Vị vẫn nhứ chặt mày, sau đó nhắm mắt lại không nhìn về phía Quý Ngôn nữa mà xoay người đi vào phòng nghỉ. Hắn luôn cảm thấy trên sân bóng có thứ gì khiến hắn hoàn toàn không bình tĩnh được, trong lòng phiền muộn đè nén chưa từng có, tay chân có cảm giác tê dại nóng rực do vận động, càng khiến trái tim đau đớn áp lực.

Quý Ngôn nhìn bóng lưng rời khỏi của Tần Vị, cũng không đi theo, anh sợ phải thấy dáng vẻ đè nén khó chịu của Tần Vị.

Tần Vị trên sân bóng phải luôn là tiêu điểm rực sáng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, mà không phải là người bỏ đi với vẻ mặt u ám khi mới được nửa hiệp.

Thực ra cũng đã từng có chuyện như vậy, lần đó anh đã đồng ý với Tần Vĩ sẽ đi xem trận đấu bóng rổ, nhưng bởi vì có việc mà không thể đến, mà Tần Vĩ đúng là đã bỏ đi ngay vào thời gian nghỉ ngơi giữa trận đấu chỉ để tìm anh. Từ đó về sau, lần nào có trận đấu của Tần Vĩ, Tần Vĩ cũng kéo Quý Ngôn đi cùng, bắt anh ngồi ở hàng thứ nhất trên khán đài ngay sau huấn luyện viên – vị trí bắt mắt nhất để mỗi khi ném vào, Tần Vĩ có thể tìm thấy Quý Ngôn từ giữa biển người một cách nhanh nhất.

Sau đó, sau khi Tần Vĩ giành chiến thắng, cơ thể Tần Vĩ luôn luôn nóng khủng khiếp, nhưng hấn chẳng bao giờ để ý đến lời trách móc của Quý Ngôn rằng người mình toàn mồ hôi, lần nào cũng ôm chặt Quý Ngôn vào lòng, như thể chỉ có sự đụng chạm không khoảng cách này mới có thể khiến Quý Ngôn biết rõ Tần Vĩ đang kích động.

Sau đó, rất nhiều lần thắng xong, Tần Vĩ luôn kéo Quý Ngôn vào một căn phòng không người mà hôn Quý Ngôn như một con thú hoang hưng phấn quá độ. Khi Quý Ngôn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, hấn đã lột quần áo của Quý Ngôn xuống, sau đó không cho Quý Ngôn giấy dựa mà xâm nhập vào cơ thể anh.

Lần nào Quý Ngôn cũng giận đến không nói ra lời, vừa sợ sẽ có người đi qua phát hiện hai người đang ở đây làm gì, vừa đau đớn khó nín vì động tác thô lỗ của Tần Vĩ. Không biết vì sao sau khi chơi bóng rổ xong, Tần Vĩ vẫn còn sung sức đến vậy, tinh lực cứ như dùng mãi không hết, xâm phạm Quý Ngôn càng nồng nhiệt thô lỗ hơn thường ngày rất nhiều. Quý Ngôn bị đâm đau, rồi lại không thoát đi được.

“Quý Ngôn, cậu nói đi, cậu có yêu tôi không, có yêu tôi không?” Mỗi lần như vậy, Tần Vĩ rất thích úp mặt vào vai Quý Ngôn, hưng phấn hỏi đi hỏi lại bên tai Quý Ngôn, cắn vành tai đỏ bừng của Quý Ngôn, thân dưới va chạm mãnh liệt vào Quý Ngôn không ngừng nghỉ.

“Tần Vĩ, cậu... cậu... ư... cậu là tên khốn!” Làm sao Quý Ngôn có thể nghe lời Tần Vĩ mà nói ra miệng, lần nào mất cũng đỏ bừng, cắn chặt răng không chịu nói. Nhưng khi mắng Tần Vĩ xong, Tần Vĩ sẽ luôn cười khe khẽ bên tai mình, sau đó Tần Vĩ càng va chạm mạnh hơn khiến Quý Ngôn không mắng nổi nữa, từng lần va chạm đều khiến Quý Ngôn có ảo giác đáng sợ như bị đâm vào nội tạng.

“Quý Ngôn, cậu yêu tôi, tôi biết cậu yêu tôi.” Sau đó Tần Vĩ sẽ tiếp tục thì thầm vào tai mình, từng câu từng chữ đều nóng rẫy như khắc sâu vào trong đầu, giống như tất cả của Tần Vĩ đã được khắc hoàn toàn vào linh hồn Quý Ngôn vậy.

Quý Ngôn nhìn trận đấu vẫn còn hùng hực khí thế trên sân bóng rổ, khoe miệng chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười.

Đúng vậy, nếu mình không yêu Tần Vĩ thì trước đây cần gì phải tự chuốc khổ mà đến xem trận đấu, còn tiện thể bị ăn đến xương cũng chẳng còn.

“Quý Trạch, cậu đừng cản tôi, tôi nhất định phải đi tìm Tần Vĩ!”

Giọng nam quen thuộc đột nhiên cắt đứt mọi suy nghĩ của Quý Ngôn. Quý Ngôn ngẩn người, vội vã quay đầu. Lần theo giọng nói, anh tìm thấy Tương Phàm.

Tương Phàm là một trong số những người bạn ít ỏi của Quý Ngôn khi còn sống. Là bạn cùng lớp từ thời phổ thông, Tương Phàm biết hết mấy chuyện lằng nhằng giữa Quý Ngôn và Tần Vĩ, ngay cả chuyện về sau đó cũng đều biết cả. Là một người bạn, thật ra Tương Phàm vẫn luôn gián tiếp chăm sóc cho Quý Ngôn. Trước đây, Tương Phàm từng định đi tìm Tần Vĩ nói rõ mọi chuyện, nhưng rồi lại bị Quý Ngôn ngăn cản.

Mà người ngồi bên cạnh Tương Phàm chính là Quý Trạch, cậu em trai cùng cha khác mẹ nhỏ hơn mình hai tuổi kia.

Nhưng mà, tại sao họ lại ở đây? Họ đến tìm Tần Vĩ?

Quý Trạch hình như lại gầy hơn so với trong trí nhớ của Quý Ngôn một chút, vẻ mặt vẫn lạnh lùng bình thản như trước. Cậu ta lặng lẽ giữ lấy cổ tay Tương Phàm, nhưng ánh mắt lạnh như băng ấy lại khiến Quý Ngôn cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

“Quý Trạch, chẳng phải chúng ta đến đây để tìm Tần Vĩ hay sao? Chẳng lẽ cậu đã quên Quý Ngôn...” Tương Phàm dường như rất gấp gáp, sợ Tần Vĩ cứ thế bỏ đi. Anh ta đến đây chính là để nói thẳng tất cả mọi

chuyện về Quý Ngôn cho Tần Vĩ, là Tần Vĩ có lỗi với Quý Ngôn, Quý Ngôn đã chết, sao Tần Vĩ có thể không hay biết gì!

“Vội gì chứ.” Quý Trạch bình thản ngắt lời Tương Phàm, sau đó chậm rãi giơ tay trái lên đẩy kính một cái.

“Từ từ sẽ đến.” Khoé miệng Quý Trạch chậm rãi nhếch lên, mà độ cong như vậy lại khiến Quý Ngôn cảm thấy lạnh lẽo như rơi xuống hố băng, rõ ràng đã là hồn ma mà vẫn cảm thấy lạnh đến rùng mình.

“Tần Vĩ, nợ anh tôi thì phải trả.”

12. Chương 12

Nếu để Quý Ngôn xếp hạng những người tốt với anh, có lẽ Quý Ngôn sẽ đặt Quý Trạch ngay sau mẹ và Tần Vĩ.

Dù vậy, Quý Ngôn vẫn luôn không hiểu Quý Trạch.

Quý Ngôn thừa nhận, trong lòng Quý Ngôn có khúc mắc với Quý Trạch, không chỉ vì đến năm hai mươi tư tuổi anh mới đột nhiên có thêm một người em trai, mà còn vì Quý Trạch kém Quý Ngôn hai tuổi, mà ba Quý Ngôn bỏ đi từ năm Quý Ngôn năm tuổi.

Gặp Quý Trạch, Quý Ngôn mới đột nhiên hiểu ra vì sao ba anh lại bỏ anh và mẹ. Mặc dù Quý Ngôn không thực sự tin lời mẹ nói rằng ba anh đi xa để theo đuổi nghệ thuật, nhưng cũng không ngờ chuyện lại là như vậy.

Khi đó, cuộc sống của Quý Ngôn rất tồi tệ, mặc dù ngày ngày Quý Trạch đều dùng giọng điệu lạnh lùng châm chọc mắng Quý Ngôn, nhưng Quý Ngôn biết Quý Trạch thật lòng tốt với anh, ngày nào cũng giúp anh thu dọn những hỗn loạn mà anh gây ra, còn luôn lặng lẽ chăm sóc cho anh.

Nhưng Quý Ngôn vẫn không hiểu, rõ ràng đã không còn là trẻ con, đến hai mươi tư tuổi Quý Ngôn mới biết mình có một cậu em trai, anh không tin giữa anh và Quý Trạch thực sự có tình anh em máu mủ ruột thịt gì. Hơn nữa, nói thế nào thì nhìn Quý Trạch và Quý Ngôn có chung một người cha là biết nhất định giữa họ có một mối duyên nợ rồi bồng bong, hai người họ phải xa cách lạnh lùng với nhau mới đúng.

Nhưng Quý Trạch gọi anh là anh, từ ngày đầu tiên nói rõ thân phận, tiếng xưng hô này của Quý Trạch chưa từng thay đổi.

Dường như Quý Trạch muốn Quý Ngôn nhận biết rõ ràng thân phận giữa họ, Quý Trạch là người em trai mà Quý Ngôn không thể chối bỏ.

Có người nói Quý Trạch rất giống Quý Ngôn, hai người đều khiến người khác có cảm giác lạnh lùng xa cách. Nhưng Quý Ngôn biết, anh không bằng Quý Trạch, mỗi bước đi trong cuộc sống của Quý Trạch đều rõ ràng ngay ngắn, như thể sẽ không bị bất kỳ ai quấy rầy nhích đi, mà Quý Ngôn thì khác, tất cả kế hoạch của anh đều có thể tan biến chỉ vì một Tần Vĩ.

Nghe thấy lời Quý Trạch nói, nhìn biểu cảm lạnh lẽo và trào phúng trên khuôn mặt Quý Trạch, Quý Ngôn cảm thấy mình càng không hiểu Quý Trạch. Mà đồng thời, cảm giác bất an và sợ hãi cũng chiếm lấy trái tim anh.

Quý Ngôn hoang mang lo sợ, anh biết câu nói kia của Quý Trạch nhất định là nghiêm túc, Quý Trạch đúng là muốn đổ lỗi về cái chết của mình lên người Tần Vĩ. Cậu ta chắc chắn đã nghĩ ra kế hoạch trả thù Tần Vĩ nên mới có thể nói như vậy.

Quý Ngôn sắp phát điên. Dù người khác không hiểu mình, nhưng làm sao Quý Trạch có thể không hiểu. Trong thế giới tình cảm vốn không có sự công bằng, mà Quý Ngôn vốn cũng không muốn tính toán chi ly chuyện chẳng ra đâu vào đâu giữa anh và Tần Vĩ. Thời gian bảy năm đã mài mòn tất cả chờ mong của Quý Ngôn đối với Tần Vĩ. Nhưng dù như vậy, có chết Quý Ngôn cũng không muốn cái chết của mình trôi buột Tần Vĩ.

Năm năm, Quý Ngôn tỉ mỉ đắp nặn nên ảo tưởng rằng mình sẽ sống tốt dù mất đi Tần Vĩ. Mặc dù ảo tưởng này có hơi sai lệch so với hiện thực, nhưng Quý Ngôn còn có thể an ủi mình, Tần Vĩ đã có đứa con

của riêng mình, cha mẹ Tần Vị cũng rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ của Tần Vị, sẽ không luôn lạnh lùng khắc khẩu mỗi khi gặp mặt như trước nữa. Bởi vì rời khỏi mình, Tần Vị có thể đến một thành phố lớn hơn để gây dựng sự nghiệp, mà trong tương lai không xa, có thể sẽ có một người tốt hơn chờ đợi Tần Vị.

Nhưng sự xuất hiện của Quý Trạch đã phá tan tất cả.

Quý Trạch nói, là Tần Vị nợ Quý Ngôn, mà Quý Trạch sẽ giúp Quý Ngôn đòi lại hết tất cả từ Tần Vị. Điều này cũng có nghĩa là, năm năm trước Quý Ngôn cẩn thận không chạm vào thế giới của Tần Vị, nhưng sau khi anh chết, tất cả nỗ lực đều trở thành công cốc.

Sao Quý Trạch có thể làm như vậy? Nếu như anh thực sự không thể sống nếu không có Tần Vị, vậy thì Quý Ngôn đã chết từ năm năm trước, từ khi chưa gặp được Quý Trạch. Cái chết của anh hoàn toàn không phải là lỗi của Tần Vị, Quý Trạch không có quyền lấy tên Quý Ngôn để đi tìm Tần Vị đòi nợ.

Ai cũng có thể huỷ hoại Tần Vị, nhưng cũng không ai huỷ hoại được Tần Vị.

Chỉ có Quý Ngôn có thể, nhưng cũng chỉ có Quý Ngôn không thể.

Quý Ngôn bất an suy nghĩ nên nhắc nhở Tần Vị như thế nào, nhưng cuối cùng đến khi về nhà, trong nhà không chỉ có Tần Vị, mà còn có cả Mạc Ngạn Thành.

Mạc Ngạn Thành đặt hai bát xiên cay (1) xuống bàn ăn, sau đó quen cửa quen lối mà lấy mấy lon bia từ tủ lạnh ra, vừa nháy mắt vừa cười với Tần Vị: “Nào, Vĩ Tử, hôm nay anh mời chú ăn tiệc!”

Nhìn tiệc xiên cay trên bàn, Quý Ngôn chỉ có thể nở một nụ cười đắng chát. Trước đây khi anh và Tần Vị còn học đại học, trước cổng trường có rất nhiều quán ăn, mà nơi bán ngon nhất chính là quán xiên cay, rẻ mà lần nào cũng có thể ăn no căng bụng. Anh và Tần Vị đều là khách quen của quán, mà mỗi lần cay quá không chịu nổi, Tần Vị đều sẽ uống ừng ực hết một lon bia lạnh, sau đó lại vui đùa chiến tiếp.

Quý Ngôn vẫn cho rằng, sẽ chỉ có Quý Ngôn cùng hưởng thụ những thú vui nho nhỏ trong cuộc sống này với Tần Vị, không ngờ bên cạnh Tần Vị đã có người thay thế cho vị trí của mình từ lâu. Thực ra như vậy cũng tốt, hiện giờ Quý Ngôn lại mong Tần Vị có thể thành đôi với Mạc Ngạn Thành.

Cuộc sống của Tần Vị còn rất dài, dù thế nào cũng phải có một người bên cạnh. Mặc dù nếu để Quý Ngôn nói, Quý Ngôn có thể soi mói Mạc Ngạn Thành thậm tệ, nhưng thực sự Quý Ngôn biết, Mạc Ngạn Thành rất tốt.

“Vĩ Tử, chuyện lần trước tôi nói cậu định thế nào?” Mạc Ngạn Thành vừa ăn ngấu nghiến vừa giả vờ tình cờ đề cập, sau đó ngậm que nhìn thẳng vào Tần Vị, giọng điệu còn có vẻ thản nhiên tùy ý. Anh ta không thúc giục Tần Vị, nhưng vẫn nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của Tần Vị, như thể dù Tần Vị từ chối, Mạc Ngạn Thành cũng có thể giả bộ không bận tâm mà chờ tiếp.

“Cậu xem, tính cả trước khi cậu mất trí nhớ, chúng ta cũng đã quen nhau sáu năm, nếu yêu nhau, chúng ta thậm chí không cần tìm hiểu lẫn nhau. Hơn nữa, ba mẹ tôi đều biết cậu, ba mẹ cậu cũng biết tôi, điều này rất tốt, quan hệ gia đình sẽ rất hài hoà.” Mạc Ngạn Thành tiếp tục nói, nói xong liền vui vẻ bật cười, như thể đã lo liệu hết thảy cho cuộc sống trong tương lai.

“Mạc Ngạn Thành, cậu dẹp cái suy nghĩ này đi cho tôi.” Tần Vị gằn từng câu từng chữ, ánh mắt nhìn Mạc Ngạn Thành toát ra sự kiên quyết và khó chịu.

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, ăn tiếp đi.” Không đợi Tần Vị nói tiếp, Mạc Ngạn Thành lập tức cười xoa, như thể hoàn toàn không thêm để ý đến đáp án mà Tần Vị đưa ra. Người này cứ như biết chắc một ngày nào đó Tần Vị sẽ đồng ý vậy, cứ thế chậm rãi đẩy dũa với Tần Vị.

“...” Tần Vị sầm mặt không nói gì, đưa tay cầm lấy lon bia, sau đó cau mày không nhìn Mạc Ngạn Thành.

Thực ra nhìn phản ứng của Tần Vị, Quý Ngôn cảm thấy có lẽ Mạc Ngạn Thành vẫn còn cơ hội.

Với tính cách của Tần Vị trong trí nhớ Quý Ngôn, nếu như bị đàn ông tỏ tình, có lẽ hẳn sẽ trực tiếp xắn tay áo tổng người kia vào bệnh viện. Nhưng Mạc Ngạn Thành vẫn đang ngồi trước mặt Tần Vị ăn xiên cay, còn có thể khiến Tần Vị tiếp tục ngậm cho phép người đàn ông này vào nhà mà không nói gì.

Sau năm năm ở bên Tần Vĩ, Mạc Ngạn Thành đã có đủ tự tin bày tỏ với Tần Vĩ, cho dù Tần Vĩ không đồng ý, Tần Vĩ cũng không thể vứt bỏ tình bạn suốt năm năm mà đá Mạc Ngạn Thành ra khỏi cuộc sống của mình, mà Mạc Ngạn Thành có thể nhẫn nại, anh ta có thể tiếp tục chờ đợi Tần Vĩ.

Mà chuyện tiếp đó, lại khiến Quý Ngôn bất ngờ đến tái mặt.

Quý Ngôn tận mắt trông thấy Tần Vĩ vươn tay kéo cổ áo Mạc Ngạn Thành về phía hắn, sau đó cứ thế hôn lên môi anh ta một cách mạnh bạo.

Mà Mạc Ngạn Thành cũng hoảng sợ, sau đó lập tức đáp trả mà ôm lấy cổ Tần Vĩ, ánh mắt toát ra vẻ vui mừng.

Quý Ngôn rất lạnh, lạnh đến run người.

Tất cả đều đột nhiên chuyển biến quá nhanh, Quý Ngôn không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình là gì khi trông thấy Tần Vĩ và Mạc Ngạn Thành hôn nhau, nhưng dường như chỉ cần xem thêm một giây nữa thôi là linh hồn sẽ vỡ tan đau đớn. Nhưng Quý Ngôn lại không thể nào rời mắt khỏi bọn họ, cứ thế ép mình xem, ép mình đau, nếu có thể vỡ tan thành cát bụi rồi tiêu tán ngay giây phút này thì tốt biết bao.

Giờ phút này, rốt cuộc Quý Ngôn mới hiểu, dù trong lòng mình có mong muốn Tần Vĩ có người bầu bạn bên cạnh đến thế nào đi chăng nữa, Quý Ngôn cũng không thể bình tĩnh thừa nhận như không có gì. Đẳng sau lớp nguy trang giả tạo của Quý Ngôn, chính là một người lạnh lùng ích kỷ như vậy, thậm chí còn không có can đảm xem tận mắt hạnh phúc của Tần Vĩ.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là rất nhanh, nhưng linh hồn của Quý Ngôn đã như bị một bàn tay vô hình xé thành nhiều mảnh nhỏ, nỗi đau ấy dày vò anh từng giây từng phút.

“Tần Vĩ, cậu...” Đôi mắt Mạc Ngạn Thành không giấu nổi vẻ kích động, ngay cả giọng điệu cũng tỏ rõ tâm tình của anh ta.

Thế nhưng còn chưa dứt lời, Mạc Ngạn Thành lập tức giật mình. Trong mắt Tần Vĩ không có tình cảm giống như Mạc Ngạn Thành, trái lại tràn đầy thờ ơ lạnh lùng. Sau khi hôn nhau, phản ứng này của Tần Vĩ tuyệt đối là hất một chậu nước đá vào lòng Mạc Ngạn Thành, lạnh thấu tim.

“Mạc Ngạn Thành, hôn người chết còn hơn hôn cậu.”

Tần Vĩ chậm rãi nói từng chữ, ép Mạc Ngạn Thành nghe rõ câu trả lời tàn nhẫn lạnh như băng này của hắn. Mạc Ngạn Thành sửng sốt, cười lạnh một tiếng, sau đó tất cả cảm xúc trong mắt đều biến thành lạnh lẽo, cuối cùng vung tay phải đập mạnh vào mặt Tần Vĩ.

Mạc Ngạn Thành lớn lên trong quân đội, lực tay đương nhiên nặng hơn người bình thường rất nhiều. Mà Tần Vĩ không trốn, cũng không chống trả, chỉ lạnh lùng nhìn Mạc Ngạn Thành, hết như cam chịu nhận lấy cú đấm này.

“Tần Vĩ, cú đấm này coi như là lời xin lỗi của cậu.” Giọng Mạc Ngạn Thành cũng lạnh xuống, sau đó giật mạnh cổ áo Tần Vĩ, đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo nhìn Tần Vĩ: “Tôi có thể coi như mình chưa nghe thấy. Nhưng mà Tần Vĩ, tôi thích cậu không phải để cậu chà đạp tôi. Con mẹ nó dù cậu muốn từ chối tôi thì cũng phải nghĩ kỹ cho tôi rồi nói!”

Tần Vĩ tránh né không nhìn Mạc Ngạn Thành, vẻ mặt tầm tó, hoàn toàn không đoán được Tần Vĩ rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Tôi đi trước, tự cậu dọn dẹp đi.” Mạc Ngạn Thành thấy Tần Vĩ không nói lời nào, cũng biết nếu còn tiếp tục ở lại trong bầu không khí này, e rằng giữa anh ta và Tần Vĩ sẽ lại xảy ra mâu thuẫn.

Mạc Ngạn Thành thu dọn đồ đạc của mình một chút, sau đó chuẩn bị rời khỏi nhà Tần Vĩ. Lúc ra đến cửa, anh ta hơi dừng lại một chút, sau đó xoay người nhìn về phía Tần Vĩ vẫn còn đang ngồi cạnh bàn ăn: “Tần Vĩ, cậu hãy nghe cho rõ, tôi có thể ở bên cạnh cậu năm năm, đương nhiên có thể ở tiếp năm năm nữa.”

“Vĩ Tử, tôi chờ cậu.”

Nói xong, cửa phòng cũng khép lại.

Nhìn biến cố bất ngờ trước mắt, Quý Ngôn vẫn chưa thể nào hoàn hồn. Mà Tần Vĩ vẫn ngồi cạnh bàn ăn, nơi bị đánh trên mặt đã hơi sưng lên. Nhưng Tần Vĩ cũng không để tâm, chỉ dùng ánh mắt mờ mịt nhìn những lon bia giá rẻ và xiên cay trên bàn.

Sau đó, Tần Vĩ quay đầu lại nhìn đồng hồ quả lắc một chút rồi lại híp mắt nhìn sô pha một chút, như thể đang muốn nhìn rõ gì đó.

Cho đến giờ phút này, Quý Ngôn mới đột nhiên hiểu ra.

“Người chết” trong câu nói “Hôn người chết còn hơn hôn cậu” kia của Tần Vĩ... chính là chỉ anh, Quý Ngôn.

13. Chương 13

Tần Vĩ... vẫn nhớ rõ chuyện đêm hôm đó.

Trong khoảng thời gian sau đó, Quý Ngôn vẫn ở trong trạng thái rối loạn, suy nghĩ câu nói kia của Tần Vĩ rốt cuộc có ý gì.

Anh không nghĩ ra, cũng không dám nghĩ. Chuyện như này... một người chết như anh đã không còn tư cách nghĩ nữa.

“Này, cậu không sao chứ?”

Quý Ngôn sững sốt, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tần Vĩ đang ngồi bên cạnh. Má trái của người đàn ông kia quả nhiên đã sưng lên, mà dưới ánh sáng mờ mờ, có thể trông thấy đôi mắt đen láy đọng đầy lo lắng của người nọ. Lúc này Quý Ngôn mới phát hiện, thì ra đã lại đến hai rưỡi sáng, chẳng qua anh còn đang thất thần nên hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi... Tôi đi lấy đá chườm mặt cho cậu.” Quý Ngôn lắc đầu, sau đó vào bếp mở tủ lạnh.

“Cậu nhìn thấy đúng không, tôi và Mạc Ngạn Thành.” Tần Vĩ cũng đi theo, đến gần Quý Ngôn.

Động tác lấy đá của Quý Ngôn khựng lại, không hiểu vì sao Tần Vĩ lại nhắc đến điều này. Còn chưa nghĩ kỹ, cổ tay trái đã đột nhiên bị nắm, Tần Vĩ kéo tay Quý Ngôn ra khỏi tủ lạnh.

Lảo đảo một cái, Quý Ngôn hơi ngạc nhiên nhìn về phía Tần Vĩ, Tần Vĩ khe khẽ lắc đầu: “Đừng cầm đá, lạnh tay.”

Tần Vĩ nói “lạnh tay”, là sợ tay Quý Ngôn bị lạnh.

Quý Ngôn suýt nữa thì phì cười, một người chết sợ gì tay lạnh chứ, nhiệt độ của hắn cũng không khác gì cục đá này. Nhưng Quý Ngôn lại không cười nổi. Nhìn bóng lưng Tần Vĩ, trong lòng anh dâng lên nỗi đau âm ỉ.

“Đúng rồi, cậu nói cậu không nhớ tên mình, thế sao còn nhớ cậu bị bạn gái đá nên mới tự sát?” Tần Vĩ vừa chườm mặt vừa đột nhiên nhớ ra, sau đó nhìn về phía Quý Ngôn.

“Không biết, trí nhớ của người chết luôn mơ hồ, có chuyện nhớ rất kỹ, có chuyện lại nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra được.” Quý Ngôn điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó giả bộ thành thật mà lắc đầu. Anh đã chết rồi mà còn có thể biến thành hồn ma xuất hiện ở một thành phố khác, vậy thì chuyện phi lý đến đâu đi chẳng nữa cũng không có gì là không thể tin.

“Vậy hãy kể cho tôi những gì cậu nhớ đi.” Tần Vĩ cũng không tỏ vẻ tin hay không, chỉ ngồi xuống ghế sô pha, hơi ngửa đầu, dùng khăn chườm má trái, sau đó lại nhìn về phía Quý Ngôn.

“Đều đã qua rồi, có gì hay mà nói.” Quý Ngôn ngăn người, sau đó lắc đầu.

“Bạn gái cậu thì sao, là cậu theo đuổi cô ta, hay là cô ta theo đuổi cậu?” Tần Vĩ không để ý đến lời từ chối của Quý Ngôn, khẳng khái muốn nghe Quý Ngôn nói nhiều hơn về chuyện của anh, cũng thẳng thừng tìm một vấn đề để hỏi.

“Là người đó theo tôi...” Bị Tần Vĩ hỏi như vậy, Quý Ngôn khựng lại một chút, cuối cùng vẫn trả lời.

“Ồ, thế à?” Tần Vĩ nhú mồm, sau đó cười cười: “Không phải là cậu ngay từ đầu rất ghét, rồi sau đó thực sự hết cách nên đành đồng ý đấy chứ?”

“...” Quý Ngôn không nói lời nào, hình như câu này áp dụng vào anh cũng không phải nói quá.

Nhìn dáng vẻ thừa nhận của Quý Ngôn, Tần Vĩ lại không nhịn được mà nhẹ nhàng bật cười: “Trông cậu thế này đã biết cậu là một người bướng bỉnh, đừng bảo là cậu chưa từng nói với người yêu cậu rằng cậu yêu cô ta, cô ta mới chạy theo người khác nhé?”

“Chuyện này thực sự buồn cười đến thế à?” Quý Ngôn vừa bắt đầu cười vừa buồn cười mà nhìn Tần Vĩ. Nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng, trước kia luôn là Tần Vĩ lải nhải tán tỉnh Quý Ngôn, mà anh hình như đúng là chưa từng nói bao giờ.

Nhưng Tần Vĩ biết Quý Ngôn yêu anh, như vậy là đủ rồi.

“Khi đó, người ấy nói với tôi rằng phải đi xa một khoảng thời gian, tôi nói tôi sẽ chờ.” Quý Ngôn nhìn Tần Vĩ một chút, sau đó chậm rãi nói, như thể rất cuộc cũng nhớ ra chuyện khiến mình khắc sâu ấn tượng: “Ngày người đó đi, tôi đã nghĩ... Chờ người đó về, tôi cho người đó một bất ngờ.”

“Buồn cười lắm đúng không, người đó vừa đi, tôi đã muốn người đó trở về.” Quý Ngôn hơi cúi đầu nhìn tay phải của mình một chút. Ngón tay thon dài, sạch sẽ, trắng nõn đến trong suốt, đây là bàn tay cầm bút vẽ của anh: “Sau đó tôi đi vẽ tranh kiếm tiền trên phố, tôi dùng số tiền kia mua một đôi nhẫn.”

“Tôi nghĩ, chờ người đó trở về, tôi sẽ tặng cho người đó.” Quý Ngôn nhìn ngón áp út của mình, như thể chỉ cần cứ nhìn như vậy là có thể trông thấy đôi nhẫn đã bị mình chôn dưới đất kia.

“Tôi tự trói mình lại rồi tặng cho người đó, đồng thời cũng trói chặt người kia, sau đó cứ thế quần quýt lấy nhau trọn đời.”

Nói đến đây, Quý Ngôn như nhớ đến chuyện gì đó rất tốt đẹp, trên gương mặt chậm rãi bùng lên một nụ cười. Đó là niềm vui từ tận đáy lòng, chỉ như vậy mới có thể thấp rạng khuôn mặt một người chỉ trong chớp mắt, sau đó khắc sâu vào đáy lòng của mỗi người trông thấy.

Rõ ràng Quý Ngôn chỉ bình tĩnh cúi đầu nhìn chăm chú vào tay phải mình, nhưng chính vẻ mặt này lại có sức hút vô hình, chỉ một ánh mắt cũng đủ để khiến cho cả thế giới phải dừng chân đứng lại.

Không hiểu sao, đáy lòng Tần Vĩ lại có nỗi ghen tị và bức bối khó nói thành lời. Rõ ràng là anh yêu cầu hồn ma này nói, vậy mà khi nghe Quý Ngôn kể chuyện về anh và người yêu với vẻ mặt dịu dàng như vậy, Tần Vĩ lại không muốn nghe.

Tần Vĩ lạnh lùng nhìn Quý Ngôn, sau đó chậm rãi nói: “Nhưng cô ta không về.”

Tần Vĩ rõ ràng trông thấy, khi anh nói ra câu kia, linh hồn trong suốt nọ chợt tròn tròn mắt, cơ thể vô thức run rẩy. Trong một giây ấy, Tần Vĩ hối hận. Đang yên đang lành, việc gì phải vạch trần vết thương của hồn ma xa lạ này.

“À, đúng vậy.” Nghe Tần Vĩ nói, Quý Ngôn mới như đột nhiên tỉnh táo lại, đôi mắt vốn lấp lánh chợt ảm đạm xuống, sau đó gật đầu phụ họa lời Tần Vĩ, không dám nhìn về phía Tần Vĩ, chỉ tự lẩm bẩm: “Cậu ấy không về.”

Quý Ngôn nghe thấy tiếng Tần Vĩ đứng dậy khỏi sofa, sau đó người đàn ông này đã đứng trước mặt mình. Quý Ngôn sửng sốt, sau đó mơ hồ ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vĩ, chỉ thấy đôi mày đang nhíu lại và gương mặt khuất bóng của Tần Vĩ.

Tần Vĩ chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng luồn ngón tay vào mái tóc đen nhánh của Quý Ngôn. Như bị mê hoặc, ngón tay anh trượt xuống theo sợi tóc, chạm vào khuôn mặt lạnh như băng của Quý Ngôn, sau đó vuốt nhẹ qua gò má Quý Ngôn rồi hạ xuống khoe môi anh.

Khi Quý Ngôn suy nghĩ nữa cho rằng Tần Vĩ định cúi đầu hôn mình, Tần Vĩ lại đột nhiên rút tay về.

Về mặt kia như thể mới nhận ra mình vừa làm chuyện gì đó không nên làm vậy. Tần Vĩ càng nhú chặt mồm, nhìn Quý Ngôn vẻ mặt phức tạp.

“Tần Vĩ, đừng nói với tôi là khi hôn Mạc Ngạn Thành, cậu muốn hôn tôi?” Quý Ngôn đột nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó trào phúng nhìn Tần Vĩ.

Tần Vĩ không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mặt Quý Ngôn.

“Nếu cậu muốn tôi làm bộ như chưa từng nhìn thấy thì cũng được thôi, dù sao tôi cũng không có hứng thú với chuyện giữa cậu và Mạc Ngạn Thành.” Quý Ngôn lạnh lùng nhìn Tần Vĩ: “Nhưng cậu cảm thấy kéo một người đã chết vào mối quan hệ giữa hai người vui lắm hay sao?”

“Tôi đã chết rồi.” Ánh mắt của Quý Ngôn chậm rãi đặt lên chiếc kim đồng hồ quả lắc đang nhích dần đến ba giờ sáng: “Hơn nữa...”

Dù sao tôi cũng sẽ biến mất.

14. Chương 14

Mấy ngày nay, vì có hạng mục bất động sản cao cấp sắp bắt đầu phiên giao dịch, Tần Vĩ càng bận rộn, mà Ngụy Ngụy và Mạc Ngạn Thành cũng thường gọi điện thoại cho Tần Vĩ thảo luận một chút về vấn đề buôn bán.

Đến giờ Quý Ngôn mới biết, thì ra người Tần Vĩ gặp đầu tiên không phải là Thẩm Đình Thiên, mà là Ngụy Ngụy. Bởi vì Ngụy Ngụy là người phụ trách công ty tổ chức sự kiện, thường hợp tác qua lại với công ty đại lý tiêu thụ bất động sản của Tần Vĩ. Nhưng không biết vì sao Thẩm Đình Thiên lại thông qua Ngụy Ngụy quen biết Tần Vĩ, mối quan hệ còn có vẻ tốt hơn cả mối quan hệ giữa Ngụy Ngụy và Tần Vĩ.

Mà gia đình Mạc Ngạn Thành là gia đình quân nhân lâu đời, vốn có xí nghiệp liên quan đến quân sự, nhưng không biết vì sao sau đó lại chuyển hướng, bắt đầu khai phá bất động sản. Vì thế ngày nào Mạc Ngạn Thành cũng đến bàn chuyện với Tần Vĩ, nói cho hoa mỹ thì là muốn củng cố mối quan hệ giữa bên A và bên B để tăng cường hợp tác và ích lợi, nhưng Quý Ngôn thừa biết mục đích chính của người này không phải như vậy.

Lại nói, tình hình của Ngụy Ngụy gần đây không tốt cho lắm, bên A yêu cầu trong khoảng thời gian mở phiên giao dịch, nhất định phải có một hoạt động nhằm phô trương thanh thế, mà Tần Vĩ thì trực tiếp ném cho công ty Ngụy Ngụy giải quyết.

Ngụy Ngụy vốn chuẩn bị nhận đơn hàng lớn này, còn giúp Tần Vĩ sắp xếp tổ chức rất nhiều hoạt động mà không thu lời. Nhưng cuối cùng ông cụ nhà Mạc Ngạn Thành đột nhiên nảy ra ý tưởng, nghĩ trước kia chẳng phải vẫn làm về quân sự hay sao, một chút vốn liếng này có là gì, vì thế trực tiếp tổ chức một buổi triển lãm vũ khí là xong.

Vì vậy, tất cả kế hoạch của Ngụy Ngụy đều thành công cốc, chỉ có thể lặng yên nhìn bên A bắt đầu tự cấp tự túc chuẩn bị hoạt động.

Ngụy Ngụy không vui, Thẩm Đình Thiên cũng không chịu nổi, sau đó hậu quả chính là... Thẩm Đình Thiên sai em gái mình đến dẫn dắt Tần Vĩ.

Vì thế, chín giờ tối hôm ấy, Quý Ngôn trông thấy Tần Vĩ mở cửa cho con trai mình, mà bên cạnh đứa bé chính là một cô gái tươi cười như hoa, Thẩm Điềm.

“Ba!”

“Sếp Tần!”

Hai tiếng gọi trong trẻo lãnh lớt đồng thời vang lên, hai người đều tươi roi rói, vừa hưng phấn vừa kích động nhìn Tần Vĩ.

“Tiểu Đỗ Tử, mấy ngày không gặp, có nhớ ba không?” Tần Vĩ ngồi xổm xuống bế con mình lên, cọ cọ khuôn mặt mồm mím của đứa trẻ.

“Nhớ! Với cả dạo này con rất ngoan, ba phải thưởng cho con!” Tần Nhất Ngôn vội vã gạt đầu, khuôn miệng vẽ nên một nụ cười rục rịch, quàng đôi tay nhỏ bé quanh cổ Tần Vĩ, sau đó hôn chụt một cái lên má Tần Vĩ.

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Đổ Tử rất ngoan.” Thẩm Diễm bị sao nhăng ngoài cửa lập tức chen miệng, cười phụ họa.

“Cô giáo Lý đâu?” Tần Vị hơi nhú mày nhìn Thẩm Diễm, sau đó nhìn đứa trẻ trong lòng.

“Chú Thẩm đưa con ra ngoài chơi, sau đó đến tối để cô Thẩm đưa con về!” Cơn kích động vì được gặp lại ba tiêu tán, Tần Nhất Ngôn tức thì uể oải dán gương mặt hồng hào lên vai Tần Vị, dường như thực sự chơi mệt, giờ được Tần Vị ôm nên lập tức buồn ngủ.

“Ừ, cảm ơn cô nhiều.” Tần Vị nhẹ nhàng vỗ lưng Tần Nhất Ngôn, sau đó lạnh nhạt gật đầu cảm ơn Thẩm Diễm, chuẩn bị đưa tay đóng cửa.

“Chờ, chờ chút!” thấy Tần Vị chuẩn bị đóng cửa, Thẩm Diễm lập tức giữ cửa lại, sau đó dường như phát hiện ra động tác của mình quá thô lỗ, Thẩm Diễm đỏ mặt, cúi đầu thổ thê: “Xin hỏi, em có thể vào nói chuyện một lát không?”

“Không thể.” Tần Vị càng nhú chặt mày, nói thẳng thừng.

Thẩm Diễm dường như không ngờ sẽ nhận được đáp án này, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tần Vị, sau đó trông thấy Tần Nhất Ngôn trong lòng Tần Vị, cô mới chợt ngộ ra: “À, cũng đúng, nói chuyện này trước mặt Tiểu Đổ Tử thì không ổn cho lắm.”

“Ừa? Nói gì? Nói gì ạ?” Tần Nhất Ngôn vừa nghe thấy tên mình, lập tức tỉnh táo hẳn, ngẩng đầu khỏi vai Tần Vị nhìn về phía Thẩm Diễm.

“Thẩm Diễm, cô nên về rồi.” Tần Vị vỗ vỗ đầu Tần Nhất Ngôn, ra hiệu cho nó yên lặng một chút, sau đó lạnh lùng nhìn Thẩm Diễm, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Hơn nữa phiền cô về nói với Thẩm Đình Thiên, sau này đừng tùy tiện đón con tôi từ chỗ cô Lý nữa.”

“Em...” Thẩm Diễm hơi khựng lại một chút, sau đó vội vàng muốn truy hỏi.

“Cũng không phiền cô Thẩm Diễm đưa con tôi về nữa.” Tần Vị trực tiếp cắt đứt lời Thẩm Diễm muốn nói.

“Tần Vị! Anh có ý gì!” Nghe câu trả lời không nể tình của Tần Vị và trông thấy động tác đóng cửa của hắn, Thẩm Diễm không hài lòng, vành mắt bắt đầu đỏ lên: “Rõ ràng Thẩm Đình Thiên nói anh có ý với em nên em mới đến đây chứ!”

Quý Ngôn thấy khuôn mặt Tần Vị càng trở nên âm u, tuy rằng cảm thấy rất mất nết, nhưng Quý Ngôn vẫn không nhin được mà phì cười.

Chắc lần này Thẩm Đình Thiên thực sự muốn báo thù cho Ngụy Ngụy bằng bất cứ giá nào, thậm chí còn lừa em gái cậu ta rằng Tần Vị thích cô. Mà Thẩm Diễm cũng thực sự tin sái cổ mà chạy đến nhà Tần Vị, chuẩn bị tiến thêm một bước.

“Nếu anh đã có hảo cảm với em thì phải tốt với em một chút chứ. Em nhỏ hơn anh bảy tuổi, còn chưa đi làm. Hơn nữa... hơn nữa em cũng bằng lòng làm mẹ Tiểu Đổ Tử mà.” Thẩm Diễm càng nói càng ảm ức. Cô vốn tưởng rằng nếu Tần Vị thích mình, một người đàn ông thành thực như Tần Vị nhất định sẽ rất cưng chiều mình, ngờ đâu lại bị thờ ơ phớt lờ.

“Thẩm Diễm, tôi không cần biết anh cô nói gì với cô, nhưng tôi không thích cô.” Sắc mặt Tần Vị u ám như sắp mưa bão đến nơi, trực tiếp lấy tay ấn đầu Tần Nhất Ngôn vào vai mình, không để nó ngo ngoáy.

“Nói dối! Thẩm Đình Thiên nói trong di động anh còn có hình em, hơn nữa anh... anh còn chuẩn bị tặng em một xe hoa hồng để tổ tình vào ngày sinh nhật em!” Thẩm Diễm không tin Thẩm Đình Thiên lại lừa mình, nhất định là Tần Vị vẫn muốn gạt mình mà thôi: “Em biết anh sợ Tiểu Đổ Tử không chịu chấp nhận một người mẹ mới nên không dám nói cho nó biết. Nhưng thế nào rồi Tiểu Đổ Tử cũng sẽ biết thôi, hơn nữa em hứa với anh, em nhất định có thể làm một người mẹ...”

“Rầm!”

Tần Vị trực tiếp đóng sập cửa lại, mạnh đến nỗi ngay cả Quý Ngôn cũng cảm thấy cơ thể nhẹ tênh của mình rung lên.

Quý Ngôn chỉ cần nhìn khuôn mặt tối sầm của Tần Vĩ là biết, dù thế nào thì chiều này của Thẩm Đình Thiên cũng đã thành công xỏ Tần Vĩ một vố. Chắc cô nàng Thẩm Diễm ngốc nghếch kia cũng không ngờ được rằng mình đúng là bị anh trai bán đứng.

“Ba!” Tần Nhất Ngôn bị đè đầu từ nãy đến giờ khó khăn lắm mới giãy ra được. Nó nhú đôi mày nhỏ xinh, mắt húng mà la lên với Tần Vĩ.

“Đừng nghe người phụ nữ kia nói mò.” Tần Vĩ cau mày, nghiêm túc nhìn Tần Nhất Ngôn, chỉ muốn xoá hết tất cả trí nhớ vừa rồi trong đầu con trai mình đi.

“Là thật cũng tốt mà.” Tần Nhất Ngôn hơi cau mày, như thể không hiểu vì sao ba mình lại có vẻ tức giận đến thế. Sau đó, nó chăm chú nhìn Tần Vĩ: “Bà muốn tìm mẹ cho con từ lâu rồi. Ba, ba tìm một người đi.”

“Bà nói gì với con?” Nghe Tần Nhất Ngôn nói vậy, cơn tức của Tần Vĩ cũng dần dần xẹp xuống.

“Lần nào cũng hỏi con bên cạnh ba có chị xinh đẹp nào hay không.” Tần Nhất Ngôn đá đá bụng Tần Vĩ.

“Vậy con nói gì với bà?” Tần Vĩ hiểu ý, cẩn thận thả con trai xuống đất.

“Con nói với bà, chỉ có anh xinh đẹp.” Tần Nhất Ngôn toét miệng cười, đôi mắt cong cong trông đặc biệt đáng yêu.

“...” Giờ thì Tần Vĩ đã biết, vì sao lần trước mẹ lại nghi ngờ mình thích đàn ông, thì ra mọi chuyện đều từ thằng nhóc xấu xa này mà ra.

Quý Ngôn câm nín, thực ra cũng không thể chỉ trách Tiểu Đỗ Tử, dù sao Tần Vĩ vốn đã có tiền án nghiêm trọng.

Sau đó, Tần Vĩ tắm cho Tần Nhất Ngôn, một lớn một nhỏ đùa đùa nghịch nghịch mãi mới ra khỏi phòng tắm. Chờ đến khi đứa bé mệt mỏi bò lên giường, khuôn mặt mồm mĩm vừa chạm vào gối là lập tức ngủ thiếp đi.

Xong xuôi, Tần Vĩ lặng lẽ cầm di động đi đến thư phòng. Quý Ngôn cũng chậm rãi đi theo sau hẩn, nhàn nhả chờ đợi kịch vui.

“Thẩm Đình Thiên, con mẹ nó rốt cuộc cậu đã nói gì với Thẩm Diễm!” Vừa có tiếng nhắc máy, Tần Vĩ đã điên tiết mắng, mặc dù đã cố tình hạ thấp giọng một chút, nhưng giọng điệu rõ ràng vô cùng tức giận và hung dữ.

“Hừ, báo ứng.” Trong điện thoại vang lên một giọng nói nhàn nhả, còn hơi kèm theo một chút hả hê ngả ngớn.

“Chuyện của Ngụy Ngụy cũng không phải do tôi quyết định! Cậu...” Tần Vĩ không hiểu nổi, quan hệ hợp tác giữa hẩn và Ngụy Ngụy cũng không phải mới bắt đầu ngày một ngày hai, hơn nữa chuyện này cũng không phải Tần Vĩ từ chối Ngụy Ngụy, dù thực sự muốn báo thù thì cũng phải tìm Mạc Ngạn Thành mới đúng.

“Đều do cậu bắt nạt chồng tôi, để cậu ấy rầu rĩ không vui, thành ra cũng âm dương quái khí (*) với tôi. Tôi dục cậu bất mãn (**), cậu cũng đừng hòng sống yên!” Thẩm Đình Thiên hùng hồn trả lời Tần Vĩ.

(*) Chỉ hành động, tính tình quái gở, không giống bình thường.

(**) Không được thoả mãn nhu cầu.

“Cậu không nói chuyện tử tế được à! Đừng có hơi một chút là dùng thành ngữ, học chuyên ngành tiếng Trung ở Mỹ về thì giỏi lắm đấy!” Tần Vĩ đã không hiểu được rốt cuộc Thẩm Đình Thiên đang nói gì, Thẩm Đình Thiên sang Mỹ từ năm cấp hai, đến khi lên đại học lại không thích học bất cứ ngành nghề gì, cuối cùng lại học tiếng Trung rồi về nước, nhưng ít nhất cũng coi như bắt được một Ngụy Ngụy.

“Làm sao! Có giỏi thì cậu cũng đi học thử xem! Cậu tưởng người Trung Quốc nào cũng có thể làm bộ không biết tiếng Trung trong trường Đại học ở Mỹ à! Tôi cẩn thận giả mù tiếng Trung bốn năm, nếu không đã bị bọn bạn nước ngoài xung quanh tôi khinh bỉ đẩy ra rồi!” Thẩm Đình Thiên không phục, tiếng Trung thì không phải là chuyên ngành chắc, sau đây cậu ta cũng về nước tìm công việc phiên dịch đấy thôi.

Quý Ngôn câm nín.

Hoá ra Thẩm Đình Thiên tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Trung ở đại học bên Mỹ.

Hoá ra Thẩm Đình Thiên cũng biết người Trung Quốc học tiếng Trung ở đại học nước Mỹ là chuyện rất đáng khinh bỉ.

Mầu chốt là, là một người Trung Quốc mà còn giả mù tiếng Trung bốn năm, điều này cần bao nhiêu nghị lực mới có thể kiên trì được.

“Cậu nói rõ với Thẩm Diễm cho tôi, đừng để cô ta đến tìm tôi nữa.” Tần Vĩ không muốn nhiều lời với Thẩm Đình Thiên, còn dây dưa nữa không biết sẽ lại dây đến chỗ nào: “Sao cậu chẳng yêu thương em gái cậu gì thế, lại để cô ta đến chỗ tôi chịu uất ức.

“Yêu với chả thương cái gì, có phải ruột thịt đâu, họ hàng hang hốc care cái [bad word].” Thẩm Đình Thiên hằm hừ hai tiếng, thể hiện rõ thái độ không thêm quan tâm của mình. Lần này thậm chí không dùng thành ngữ.

Tần Vĩ không biết nói gì. Hình như lại vô tình kéo ra một món nợ rối tung rối mù về luân lý gia đình.

“Đúng rồi, Tần Vĩ, cậu thực sự không định tìm dấu hiền vợ đảm à? Tôi và Ngụy Ngụy có rất nhiều mặt hàng muôn hình vạn trạng, nếu cậu thích thì cứ việc chọn một thôi.” Thẩm Đình Thiên nói câu này hết như rao củ cải trắng ngoài chợ vậy.

“Không cần, cậu giữ lại cho Ngụy Ngụy đi, làm đồ dự trữ cho cậu ta.” Tần Vĩ lạnh lùng đáp.

“Hừ, tôi biết ngay là cậu hâm mộ nhà tôi có một người đàn ông tốt mà.” Thẩm Đình Thiên đắc ý nói, giọng điệu vô cùng tự mãn.

“...” Tần Vĩ không biết rốt cuộc Thẩm Đình Thiên làm thế nào nghe ra là hân có ý hâm mộ.

“À, đúng rồi Tần Vĩ, cậu có quen người nào tên là Quý Trạch không?” Thẩm Đình Thiên đột nhiên nhớ ra gì đó.

Quý Ngôn giật nảy người, con ngươi co lại, không dám tin nhìn chăm chăm di động trong tay Tần Vĩ.

“Không có ấn tượng.” Tần Vĩ híp mắt suy nghĩ một chút, xác định mình chưa từng nghe thấy tên này.

“Eh? Người tên là Quý Trạch kia cho tôi vé vào một buổi triển lãm tranh, nói là cậu tài trợ.” Thẩm Đình Thiên hơi kinh ngạc.

Sau đó Tần Vĩ nói gì, Quý Ngôn đã hoàn toàn không nghe rõ.

Toàn bộ đầu óc chỉ còn lại chuyện Quý Trạch muốn tổ chức triển lãm tranh, mà triển lãm tranh của Quý Trạch chỉ có thể là tranh của Quý Ngôn. Nhưng Quý Ngôn không cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại anh cảm thấy cả người lạnh như băng, cái lạnh ăn sâu vào tận linh hồn.

Quý Ngôn ngơ ngơ ngác ngác nhìn mặt Tần Vĩ, trong đầu vô cùng hỗn loạn. Quý Ngôn hối hận, vì sao trước khi chết anh còn phải để lại những bức tranh này. Đáng lẽ anh nên học người xưa, lúc sắp chết nên đốt hết tất cả những thứ mình quý trọng đi theo mình.

Tranh của Quý Ngôn không thể bị đưa ra triển lãm, mà Tần Vĩ càng không thể đến xem triển lãm tranh của Quý Ngôn.

Bởi vì...

Cả cuộc đời này, Quý Ngôn vẽ rất nhiều tranh, mà nhiều nhất chính là Tần Vĩ.

15. Chương 15

“Đây là gì?”

Quý Ngôn nhìn Tần Vĩ mở hộp carton ra, đặt giá vẽ xuống đất, sau đó lấy đủ loại dụng cụ vẽ ra, chất trước mặt Quý Ngôn.

“Cậu không biết?” Tần Vĩ hỏi lại Quý Ngôn với giọng điệu đã biết còn hỏi.

Hỏi thừa, Quý Ngôn đương nhiên biết, nhưng Tần Vĩ mua những thứ này làm gì, Quý Ngôn dám chắc trăm phần trăm Tần Vĩ tuyệt đối không phải người có tế bào nghệ thuật. Từ bé đến lớn, kết quả môn mỹ thuật của người đàn ông này luôn rất thê thảm, dù sau này cũng từng được điểm cao, nhưng đó đều do Quý Ngôn len lén giúp tên này gian lận.

“Cậu muốn vẽ tranh?” Quý Ngôn khó tin nhìn Tần Vĩ, đừng bảo trong bảy năm này Tần Vĩ đột nhiên có sở thích nghệ thuật.

“Trông tôi giống người biết vẽ lắm à?” Khoé mắt Tần Vĩ giật giật, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn Quý Ngôn: “Mua cho cậu, chẳng phải cậu nói mình thích vẽ tranh hay sao? Không biết cậu thích vẽ kiểu tranh nào, nhưng dù sao tôi cũng đã mua hết các loại giấy và dụng cụ về rồi. Cậu xem xem còn thiếu gì, hay cậu cần thêm thứ gì thì để tôi mua thêm.”

Quý Ngôn lặng thinh, nhìn Tần Vĩ với ánh mắt phức tạp. Tần Vĩ vẫn giống trước đây, dù cái vớ thể nào với mình đi chăng nữa, ngày hôm sau cũng có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Mà Tần Vĩ bây giờ cũng thế, dù mới tối hôm qua anh còn lạnh lùng nói với Tần Vĩ đừng kéo anh vào chuyện giữa Tần Vĩ và Mạc Ngạn Thành, Tần Vĩ cũng không để ý, mà thay vào đó lại ghi nhớ chuyện vẽ tranh mà anh thuận miệng nhắc tới.

Thế nhưng, Quý Ngôn cũng rất bất an, rõ ràng hoàn toàn không cần, vì sao Tần Vĩ vẫn phải làm chuyện này cho anh.

“Nào, cậu nói cậu biết vẽ, vậy cậu vẽ một bức đi.” Tần Vĩ lại rất kích động, thuận tay đặt bút chì vào tay Quý Ngôn, sau đó ấn Quý Ngôn ngồi xuống chiếc ghế trước giá vẽ.

“Vẽ gì?” Quý Ngôn ngây ra một lúc, sau đó không biết làm sao mà nhìn giá vẽ và bút trong tay, đầu óc thoáng chốc trống rỗng.

“Cậu vẽ tôi đi.” Tần Vĩ đi ra sau giá vẽ, sau đó nhìn phương hướng một chút, đi thẳng đến tường mới dừng lại. Hắn quay người lại nhìn Quý Ngôn: “Cậu thấy khoảng cách này đã được chưa?”

Quý Ngôn nhìn Tần Vĩ một chút, sau đó gật đầu. Thực ra Tần Vĩ đứng ở đâu cũng thế, Quý Ngôn đã vẽ Tần Vĩ vô số lần, anh chỉ cần nhìn thoáng qua gương mặt Tần Vĩ là đã có thể vẽ lại lên giấy.

Chỉ là, bàn tay cầm bút của anh dường như không hề có tri giác gì, luôn cảm thấy trang giấy trắng trước mặt quá mức nhợt nhạt.

Quý Ngôn cầm bút, nhưng mãi vẫn không vẽ được nét nào.

“Không vẽ nữa.” Quý Ngôn lắc đầu với Tần Vĩ.

“Sao thế? Không thích loại bút chì này, hay là vì sao?” Tần Vĩ nhú mày, cũng không tức giận, mà còn để tâm đến nguyên nhân của Quý Ngôn.

“Không phải.” Quý Ngôn đặt bút chì trong tay xuống, sau đó nhìn năm ngón tay trong suốt của mình, hơi cười khổ.

“Tôi đã không còn cảm xúc vẽ tranh như trước nữa.”

Tần Vĩ nhú mày, vẽ tranh mà cũng cần cảm xúc à? Chẳng phải chỉ cần phẩy tay một cái là xong một bức tranh hay sao?

“Tần Vĩ, trước khi chết, tôi đã vẽ một bức tranh cuối cùng.” Quý Ngôn biết Tần Vĩ không hiểu, nhưng cũng không muốn giải thích quá nhiều: “Đó chính là bức cuối cùng, hiện giờ dù có vẽ gì, tôi cũng cảm thấy không còn ý nghĩa nữa.”

Hơn nữa, sao Quý Ngôn có thể dùng bàn tay phải đã cầm dao lam cứa cổ tay tự sát để vẽ tranh được nữa?

Tay họa sĩ chỉ dùng để cầm bút, mà anh lại dùng nó để cầm dao kết thúc sinh mệnh mình.

“Được rồi, thật đáng tiếc.” Tần Vĩ cũng không ép Quý Ngôn, chỉ nhú mày nhìn trang giấy trắng rồi thở dài.

Quý Ngôn không biết Tần Vĩ tiếc những gì hắn mua, hay là tiếc vì Quý Ngôn không vẽ cho hắn. Quý Ngôn lại nhớ đến chuyện Quý Trạch muốn tổ chức triển lãm tranh mà Thẩm Đình Thiên nhắc đến. Quý Ngôn

muốn khuyên Tần Vị đừng đi, hoặc nhờ ai đó ngăn cản Quý Trạch cũng được, nhưng anh lại không biết nói thế nào.

Thậm chí Quý Ngôn còn không dám nhắc đến trước mặt Tần Vị. Tính tình Tần Vị chính là như vậy, bạn không đề cập đến có lẽ hắn sẽ quên ngay tức khắc, nhưng chỉ cần lỡ nhắc đến thôi là Tần Vị có thể nhớ rất kỹ. Huống hồ, dù Quý Ngôn bảo Tần Vị đừng đi, Quý Ngôn cũng không thể nói ra bất kỳ lý do có sức thuyết phục nào.

“Khi nào cậu có cảm xúc thì vẽ cho tôi một bức nhé.” Tần Vị cũng thu dọn giá vẽ và bút chì lại, nhưng đến tận khi cất những dụng cụ vẽ bày đầy trên bàn vào hộp, hắn vẫn còn chấp nhất đòi Quý Ngôn vẽ cho hắn.

“Có gì hay mà vẽ?” Quý Ngôn bắt đầu dĩ cười cười, anh đã vẽ Tần Vị bao nhiêu lần, giờ được trông thấy Tần Vị thật, dù cho thực sự muốn vẽ cũng sẽ không vẽ Tần Vị nữa.

“Tôi chưa từng được ai vẽ cho, dù sao cũng phải để lại cho mình một bức tranh chân dung chứ.” Tần Vị thuận miệng lấy cớ, Quý Ngôn chỉ cảm thấy buồn cười.

Rõ ràng đã bảy năm trôi qua, sự thay đổi của Tần Vị cũng rất dễ nhận thấy.

Nhưng đến khoảng thời gian nửa đêm này, Quý Ngôn luôn cảm thấy Tần Vị hoàn toàn khác sếp Tần khi đi làm. Không biết là ảo giác hay là cái gì, Quý Ngôn thường xuyên trông thấy cái bóng bảy năm trước trên người Tần Vị hiện giờ. Chẳng hạn như lúc này, Tần Vị tựa như mới phát hiện ra điều gì lạ lắm nên chấp nhất muốn có cho bằng được vậy.

Hơn nữa, tranh chân dung của Tần Vị thực sự là đã nhiều đến không thể nhiều hơn. Quý Ngôn thở dài, cuối cùng vẫn chỉ có thể nuốt lời muốn nói vào lòng.

Lần đầu tiên Quý Ngôn vẽ Tần Vị là ở tiết mỹ thuật năm mười lăm tuổi.

Khi đó giáo viên môn mỹ thuật yêu cầu mỗi học sinh phải vẽ một bức phác họa, mà người làm mẫu có thể được miễn bài tập này. Tần Vị vốn ghét vẽ tranh, vì thế xung phong nhận việc làm người mẫu, sau đó cứ thế đứng trước bảng, để học sinh dưới lớp đều bắt đầu nhìn hắn mà vẽ.

Tần Vị đứng trước bảng, dáng vẻ cao ngạo, trên người mặc trang phục thể thao trắng, chân đi giày chơi bóng, tóc tai bù xù lộn xộn, nụ cười trên miệng vô cùng tự nhiên. Mà đôi mắt lấp lánh rực rỡ kia của hắn cứ thế nhìn thẳng vào Quý Ngôn đang ngồi dưới lớp.

Cậu vẽ tôi đi, chẳng phải cậu thích vẽ tranh đấy ư? Mau vẽ tôi đi.

Khi đó, không biết vì sao Tần Vị và Quý Ngôn cứ luôn đối chọi với nhau, ngay từ năm đầu cấp hai đã hay va chạm vì những chuyện lông gà vỏ tỏi không nhớ rõ là gì, sau đó vẫn luôn tranh chấp cãi cọ.

Tần Vị biết Quý Ngôn thích vẽ tranh nên nhờ Quý Ngôn vẽ mình, thế nhưng Quý Ngôn nhất định không chịu, có vẽ cỏ vẽ hoa cũng không chịu vẽ Tần Vị. Mà lần này, Tần Vị rốt cuộc có lý do bắt Quý Ngôn phải vẽ mình.

Tần Vị đắc ý, Quý Ngôn thâm bực.

Nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Tần Vị, Quý Ngôn chỉ muốn lập tức ném tất cả bút chì vào thẳng mặt Tần Vị. Nhưng dù sao tan học còn phải nộp bài, Quý Ngôn không thể không vẽ.

Quý Ngôn hoặc là không vẽ, đã vẽ thì nhất định phải vẽ cho xong, cứ thế nén giận cả một tiết, khó chịu nhìn khuôn mặt tươi cười mãi mà không bị đờ cứng và ánh mắt khiêu khích dõng thẳng vào mình của Tần Vị. Cuối cùng, tiếng chuông tan học vang lên, Quý Ngôn chỉ muốn nhanh chóng nộp bài tập cho xong, khỏi phải trông thấy bức tranh thất bại này nữa.

“Thầy ơi! Đợi em một chút!” Ngay khi tiếng chuông tan học vang lên, cả lớp bắt đầu thu tranh, Tần Vị lập tức xông đến trước mặt Quý Ngôn. Cũng không để ý Quý Ngôn có cho phép hay không, hắn vội vàng lấy bút của Quý Ngôn tùy tiện vẽ một người que lên giấy, sau đó chấm một nốt ruồi đen dưới mắt trái để chứng minh đây là tranh vẽ Quý Ngôn.

“Em thưa thầy, đây là bài tập của em, em vẽ Quý Ngôn.” Tần Vị đưa tranh cho thầy giáo, sau đó không đợi Quý Ngôn kịp phản ứng, Tần Vị đã lấy mất kiệt tác suốt một tiết của Quý Ngôn: “Điểm làm mẫu thầy cứ

cho Quý Ngôn đi ạ, cho em tranh của Quý Ngôn. Chắc chắc, rốt cuộc cũng chờ được đến ngày thẳng nhóc quý báu này về cho mình một bức chân dung.”

Vì thế, Quý Ngôn và Tần Vĩ lại bắt đầu làm ầm lên vì bức tranh chân dung này. Sau đó cãi qua cãi lại, qua nhiều năm như vậy, mãi sau này Tần Vĩ vẫn còn giữ bức tranh này của Quý Ngôn.

Tần Vĩ dán bức tranh này lên tường phía trên đầu giường, sau đó tối nào cũng cười nhìn một hồi, đôi lúc còn cố ý trèo lên giường ôm Quý Ngôn bắt Quý Ngôn xem cùng.

“Quý Ngôn, thực ra cậu thích tôi từ hồi mười lăm tuổi rồi đúng không. Cậu xem cậu vẽ tôi đẹp thế này, cái mặt đẹp trai này, thần thái này, vẻ tự tin này, từng chi tiết này... Rõ là rất sống động mà.”

Mỗi lần như vậy, Quý Ngôn đều lạnh lùng lườm Tần Vĩ, sau đó gõ đầu Tần Vĩ một cái, tự mình cuộn chăn đi ngủ. Thực ra anh cũng nghĩ mình bắt đầu có ý xấu với Tần Vĩ từ năm mười lăm tuổi.

Có một số việc, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai.

Mà Quý Ngôn vẽ tranh cũng thế, vẽ cho Tần Vĩ bức đầu tiên, hiển nhiên sẽ có rất nhiều bức tiếp theo.

Ngay từ đầu luôn là Tần Vĩ bám lấy mình kỳ kèo, Quý Ngôn hết cách, đành phải vẽ cho Tần Vĩ.

Càng về sau, Tần Vĩ đi rồi, mỗi lần nhớ Tần Vĩ, Quý Ngôn sẽ lần theo trí nhớ để vẽ ra hình bóng của Tần Vĩ.

Sau đó, biết Tần Vĩ sẽ không về nữa, Quý Ngôn cũng đã tạo thành thói quen, quen cầm lấy bút, quen vẽ đường nét của Tần Vĩ lên giấy trắng, quen nhìn Tần Vĩ trong tranh cười với mình.

Quý Ngôn cứ thế liên tục tô đậm trí nhớ của mình về Tần Vĩ, như thể sợ mình sẽ dần quên Tần Vĩ vậy.

Tương Phàm luôn nói Quý Ngôn vẽ càng ngày càng đẹp, mà Quý Ngôn lại thường xuyên ngắm bức tranh đã cũ kỹ mờ nét mà mình vẽ năm mười lăm tuổi ấy.

Quý Ngôn cảm thấy, bức tranh đầu tiên kia mới là bức Tần Vĩ mà mình vẽ đẹp nhất.

Sau đó, Quý Ngôn tự vẽ cho mình bức tranh chân dung đầu tiên, cũng là bức cuối cùng. Quý Ngôn tùy tiện vẽ một người que lên giấy trắng, hồi tưởng cách vẽ của Tần Vĩ năm mười lăm tuổi ấy, cầu thả cực kỳ, cũng ẩu trĩ cực kỳ, hai vòng tròn tròn xoe chính là mắt, mà miệng là một hình tam giác nhỏ, tứ chi uốn lượn không biết là đang làm động tác gì, nhưng một nốt ruồi đen dưới mắt trái đã chứng minh người trong tranh là Quý Ngôn.

Quý Ngôn tự vẽ, chính mình cũng không nhận được mà bật cười. Đây là lần đầu tiên Quý Ngôn vẽ một bức tranh xấu như vậy, đã thế một bức tranh xấu như vậy còn là vẽ chính mình. Quý Ngôn dán bức tranh bên cạnh tranh vẽ Tần Vĩ. Hai bức tranh mang phong cách hoàn toàn khác nhau, không hề ăn nhập gì với nhau, vậy mà Quý Ngôn nhìn, vành mắt lại đỏ ửng.

Ở tuổi thanh xuân rực rỡ, Tần Vĩ để lại tiếng cười đẹp nhất, để lại sức sống tươi sáng nhất, để lại hồi ức tốt đẹp nhất.

Như vậy là đủ rồi.

Bên cạnh Tần Vĩ mười lăm tuổi, cũng có một Quý Ngôn mười lăm tuổi.

16. Chương 16

Chuyện của Quý Trạch khiến Quý Ngôn mấy ngày nay cứ luôn thấp thỏm bất an, biết nhất định sẽ có chuyện gì xảy ra mà Quý Ngôn không thể ngăn cản, chỉ có thể ngày ngày ra khỏi nhà theo Tần Vĩ, xem tình hình diễn ra xung quanh.

Quý Ngôn không dám cứ ở nhà không hay biết gì như vậy, anh sợ một ngày nào đó Tần Vĩ sẽ biết hết mọi chuyện, mà Quý Ngôn chỉ có thể ngơ ngác luống cuống đứng yên tại chỗ.

Hạng mục cao cấp trong tay Tần Vị đã bắt đầu mở phiên giao dịch, rất náo nhiệt, tình hình giao dịch ngày đầu tiên tuy chưa đạt đến mục tiêu mà Tần Vị đưa ra, nhưng mục tiêu luôn cao hơn mức bình thường, thế nên Tần Vị khá thoả mãn với số liệu tiêu thụ này.

Mà Quý Ngôn mấy ngày nay vẫn nơm nớp lo sợ sẽ xảy ra chuyện rắc rối cũng có thể thở phào, không thấy Tương Phàm, không thấy Quý Trạch, cũng không có người nào khác Quý Ngôn quen biết. Quý Ngôn còn sợ Quý Trạch sẽ nhân dịp lớn thế này mà tìm đến Tần Vị, nhưng may mà Quý Trạch không làm như vậy.

Sau đó, mãi đến ngày tổ chức triển lãm vũ khí, Quý Ngôn rốt cuộc trông thấy Tương Phàm cũng ở đó.

Tương Phàm mặc quần jean áo phông trắng, đầu húi cua, cầm vé vào triển lãm. Thế nhưng Tương Phàm cũng không đi xem vũ khí quốc phòng mà mọi người đang vây quanh ngắm nghía, anh ta đi thẳng đến phòng giao dịch.

Không đợi chuyên gia tư vấn nói gì, Tương Phàm đã cười hỏi cô gái kia: “Giám đốc Tần của các cô đâu, tôi là bạn thời đại học của cậu ấy. Lâu rồi không gặp, rốt cuộc hôm nay mới có cơ hội đến thăm.”

“Giám đốc Tần ạ.” Cô gái kia vội cười gật đầu, dù sao cũng là bạn của sếp, đương nhiên là phải tiếp đãi chu đáo hơn chủ đầu tư: “Để tôi đưa anh đi.”

“Cám ơn cô nhiều.” Tương Phàm cười cười đi theo, lập tức trông thấy Mạc Ngạn Thành và Tần Vị đang đứng nói chuyện cạnh một tấm áp phích trong triển lãm. Ngay khi Tương Phàm trông thấy Tần Vị, Quý Ngôn nhìn thấy rõ ràng ánh mắt Tương Phàm chợt lạnh xuống.

Đến lúc này, Quý Ngôn mới thực sự cảm thấy mình chính là một người xem. Anh không là gì cả, cũng không thể làm gì, anh chỉ có thể đứng ngơ ngác bên cạnh Tương Phàm, trông Tần Vị. Quý Ngôn muốn kéo Tương Phàm đi, muốn nói rõ cho Tương Phàm, muốn Tương Phàm hãy giấu kỹ mọi chuyện về mình, đừng để Tần Vị biết.

Thế nhưng, vào giây phút Tương Phàm xuất hiện ở đây, Quý Ngôn biết tất cả đều sắp bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo.

Sau đó Tương Phàm nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ mà xông đến. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Quý Ngôn, Tương Phàm ôm chầm lấy Tần Vị, ôm rất chặt, nhưng cũng rất vội vã. Không đợi Tần Vị kịp phản ứng, Tương Phàm đã buông lỏng tay, sau đó đắm một phát vào ngực Tần Vị: “Tần Vị, thằng nhóc mày đúng là vô tâm! Giờ làm sếp Tần rồi, sao không về tụ tập với bạn học cũ một chút chứ!”

Tần Vị không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Mạc Ngạn Thành cũng thế, ngay cả Quý Ngôn cũng không biết rốt cuộc Tương Phàm muốn làm gì. Tần Vị và Mạc Ngạn Thành đều ngơ ngác nhìn Tương Phàm bất chợt xông đến, sau đó rốt cuộc vẫn là Mạc Ngạn Thành lên tiếng hỏi trước: “Anh là bạn học của Tần Vị?”

“Đúng vậy, bạn thời đại học, mà nói như vậy hình như cũng sáu, bảy năm rồi không gặp nhỉ.” Tương Phàm gật đầu, sau đó hơi trách móc mà nhìn Tần Vị: “Trước đây chúng ta còn chung một đội bóng rổ đấy, mày thì hay rồi, năm tư đại học đã biến mất chẳng thấy tăm hơi. Nhưng mà nghe người ta nói mày bị tai nạn mất trí nhớ, không biết có thật không?”

“Xin lỗi, tôi không có ấn tượng gì về cậu cả, tên cậu là?” Tần Vị gật gù, nghĩ người trước mặt này là bạn thời đại học, cảm thấy trông thân thiết quen thuộc hơn rất nhiều.

“Mày nói khách khí quá, tao nghe chẳng quen tẹo nào. Tương Phàm, tên tao.” Tương Phàm hơi nhú mày, dùng vẻ mặt khoa trương nhìn Tần Vị một chút, như thể cảm thấy không quen khi Tần Vị lại hỏi mình một câu lạ lẫm như vậy.

“Ồ, đúng rồi, tôi nghe cô nàng xinh đẹp đứng ngoài cửa nói, vị này chính là Mạc Ngạn Thành đúng không, trước đây tôi cũng từng nghe Quý Ngôn nhắc đến anh.” Sau đó Tương Phàm đưa mắt nhìn về phía Mạc Ngạn Thành, như đột nhiên chợt nhớ ra chuyện trước kia mà chỉ chỉ Mạc Ngạn Thành.

“Quý Ngôn?” Tần Vị sững sờ, sao vợ cũ và bạn thời đại học của hắn lại quen nhau, lại còn biết Mạc Ngạn Thành từ miệng vợ cũ.

“Tương Phàm...” Mạc Ngạn Thành hơi nhú mày, không ngờ người bạn thời đại học này của Tần Vị lại nhắc đến chuyện về Quý Ngôn mà anh ta vẫn luôn giấu giếm, vội vã kêu tên Tương Phàm, định ngắt lời anh.

“Đúng vậy, Quý Ngôn. À, đúng rồi, chắc mày cũng đã quên Quý Ngôn rồi, đúng là... Dù thế nào thì mày với nó đã yêu nhau suốt gần ấy năm rồi mà.” Tương Phàm bỗng chợt nhớ ra chuyện Tần Vị mất trí nhớ, làm bộ như không phát hiện Mạc Ngạn Thành đang gọi mình, thản nhiên nói tiếp: “Mặc dù trước đây khi biết hai thằng con trai bọn mày yêu nhau tao cũng bất ngờ lắm, nhưng mà đều là anh em với nhau, tao vẫn luôn ủng hộ bọn mày.”

Tần Vị sững sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Mạc Ngạn Thành. Mà về mặt Mạc Ngạn Thành không được tốt lắm, trốn tránh ánh mắt Tần Vị, không nói gì.

Đến lúc này Tần Vị mới biết, chàng bạn trai trước kia của hắn mà Mạc Ngạn Thành từng nhắc đến tên là Quý Ngôn.

Mà hắn rốt cuộc đã biết, vì sao khi nghe thấy tên Quý Ngôn trong hộp đêm, hắn lại lập tức bị hấp dẫn như vậy.

“Quý Ngôn đâu? Cậu ấy có đến không?” Không biết vì sao, Tần Vị đột nhiên cảm thấy miệng mình khô khốc, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác căng thẳng, sau đó tầm mắt lướt ra sau lưng Tương Phàm.

“Quý Ngôn à...” Tương Phàm hí mắt cười nhìn Tần Vị, sau đó cố ý kéo dài giọng.

Vào giây phút đó, Quý Ngôn cứ thế đứng ngậy ra bên cạnh Tương Phàm, luống cuống cúi đầu chờ đợi phán quyết cuối cùng.

“Nó không đến, nó vẫn còn ở tỉnh X kia.”

Quý Ngôn ngẩng mạnh đầu, không thể tin mà nhìn Tương Phàm. Tần Vị cau mày hơi thất vọng, mà sắc mặt Mạc Ngạn Thành cũng bình thường trở lại.

“Cậu ấy có khoẻ không?” Rõ ràng Tần Vị chưa từng trông thấy hay có bất cứ ấn tượng gì về Quý Ngôn này, nhưng không hiểu sao Tần Vị không thể nào không chú ý đến người mang tên này. Tần Vị muốn biết người này rốt cuộc đã từng quan trọng với mình đến thế nào, mà sao hắn không hay biết gì.

“Ừm, vẫn khoẻ.” Tương Phàm gật đầu: “Thằng nhóc kia biết mày sắp kết hôn cũng khó chịu một khoảng thời gian, nhưng mà sau đấy cũng nghĩ thông rồi. Quý Ngôn ấy à, đã sĩ diện còn hay ngại, biết mày sắp kết hôn lên chức ba, nó cũng không muốn mất mặt mà đến chúc mừng mày.”

“Nhưng mà, Quý Ngôn cũng cao ráo đẹp trai, tuy rằng tính tình lúc nào cũng lạnh như băng, nhưng mà con gái lại thích kiểu thế, huống gì Quý Ngôn còn vẻ đẹp nữa. Chẳng bấy lâu sau Quý Ngôn cũng có bạn gái, được hơn một năm đã kết hôn rồi, hiện giờ con gái cũng đã ba tuổi.” Tương Phàm tươi cười rục rịch, cuối cùng còn lắc đầu, tự giễu cợt bản thân: “Chẳng như tao, bọn mày đều thành gia lập nghiệp cả rồi, chỉ còn mỗi tao là cô đơn chiếc bóng.”

Tần Vị vẫn hơi nhíu mày, rõ ràng điều Tương Phàm nói đều là chuyện tốt, vậy mà trong lòng Tần Vị vẫn cứ cảm thấy không thoải mái.

Mà về mặt vốn cứng nhắc của Mạc Ngạn Thành đã hoàn toàn bình thản lại. Anh ta giơ tay lên vỗ mạnh lưng Tần Vị, cười nói: “Vĩ Tử, nhất định là con cậu ấy cũng sẽ rất đẹp, không chừng một ngày nào đó còn có thể đưa đến gặp con trai cậu, biết đâu còn có thể kết duyên cho chúng nữa.”

Mà Quý Ngôn, anh cứ thế đứng ngơ ngác trước mặt Tương Phàm.

Tương Phàm đang nói gì, vì sao Quý Ngôn hoàn toàn không hiểu. Tương Phàm nói rất lưu loát, rất chắc chắn, Quý Ngôn suốt nửa cũng cho rằng trí nhớ của mình xảy ra sai sót. Rất có thể đây là sự thật, Quý Ngôn đúng là đã quên Tần Vị, đúng là đã lấy vợ sinh con như Tần Vị, không có Tần Vị, Quý Ngôn vẫn có thể sống tốt.

Thế nhưng, đó không phải là Quý Ngôn này, hơn nữa anh đã chết.

“Được rồi, thật ra tôi chỉ đùa thôi.” Sau đó Tương Phàm đột nhiên cười phá lên, xua xua tay.

“Hử?” Mạc Ngạn Thành khó hiểu nhìn Tương Phàm, mà Tần Vị cũng hướng mắt về phía Tương Phàm lần nữa.

Tương Phàm cười, nhưng ánh mắt lại đột nhiên lạnh xuống. Khi tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, Tương Phàm nắm chặt tay phải đập mạnh vào mặt Tần Vị, mà Tần Vị chợt cảm thấy mặt mình đau nhức, lảo đảo lui về sau mấy bước, lưng đập vào tường.

“Anh làm gì thế!” Bị biến cố bất thành linh làm cho hoảng sợ, ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng giao dịch đều lập tức tập trung về nơi này. Mạc Ngạn Thành lập tức đỡ lấy Tần Vị, sau đó tức giận quát Tương Phàm.

“Tao đang làm chuyện mà tao đã muốn làm từ năm năm trước!” Tương Phàm cũng không cười nữa, dường như vết rách lớp nguy trang, nét mặt tràn đầy giận dữ và căm hận. Anh bước nhanh đến gần Tần Vị, vươn tay nắm lấy cổ áo Tần Vị, nắm tay phải lại chuẩn bị đâm về phía trước.

“Anh bị điên à!” Động tác của Mạc Ngạn Thành hiển nhiên nhanh hơn Tương Phàm, anh ta lập tức bắt lấy nắm tay Tương Phàm, không cho anh tiếp tục đánh Tần Vị.

“Quý Ngôn đã chết.” Tương Phàm lạnh lùng nhìn Mạc Ngạn Thành, sau đó nói ra bốn chữ. Mạc Ngạn Thành ngây ngẩn, con ngươi Tần Vị cũng co lại, không thể tin mà nhìn Tương Phàm. Mà trong giây lát Mạc Ngạn Thành ngây người này, Tương Phàm lập tức vùng khỏi tay Mạc Ngạn Thành, đâm một cú thật mạnh vào bụng Tần Vị. Tần Vị cũng không phản kháng, chỉ ôm bụng từ từ trượt xuống đất, hoang mang sợ hãi nhìn Tương Phàm.

“Tần Vị, mày nghe rõ cho tao, bốn tháng trước, Quý Ngôn đã cứa cổ tay tự sát trong ngôi nhà mà mày và cậu ấy đã chung sống suốt ba năm.”

Tương Phàm cúi đầu nhìn Tần Vị, sau đó lạnh lùng tàn nhẫn nói ra từng chữ.

“Quý Ngôn đã chết.”

17. Chương 17

Tương Phàm thành công rồi.

Đầu tiên cho Tần Vị và Mạc Ngạn Thành một ảo tưởng tốt đẹp, sau đó trong chớp mắt đập tan tất cả những tốt đẹp đó, tàn nhẫn phơi bày sự thực tăm tối nhất trước mặt Tần Vị và Mạc Ngạn Thành một cách bất ngờ không kịp đề phòng.

Quý Ngôn chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Vị, cứ thế ngồi xuống cùng Tần Vị. Tuy rằng Tần Vị đã quên mình, thế nhưng Quý Ngôn biết trong ký ức và thói quen của Tần Vị vẫn còn ẩn chứa dấu vết của mình. Dẫu sao, dù Tần Vị của bảy năm sau có thay đổi thế nào thì vẫn luôn có một vị trí dành riêng cho Quý Ngôn.

Thế nhưng, Quý Ngôn có thể chịu đựng mình chết trong âm thầm, chứ cũng không thể nào nhìn vẻ yếu ớt mờ mịt trên khuôn mặt Tần Vị lúc này. Rõ ràng đã quên mình, vậy mà trên mặt Tần Vị là nỗi hoảng loạn và đau khổ thực sự. Quý Ngôn vươn tay muốn xoa đầu Tần Vị, lại chỉ thấy bàn tay trong suốt của mình xuyên qua cơ thể Tần Vị.

Sống và chết, là giới hạn mà Quý Ngôn và Tần Vị vĩnh viễn không thể vượt qua.

Đủ rồi, đủ lắm rồi!

Anh đã chết, anh đã chia tay với Tần Vị bảy năm rồi! Tương Phàm và Quý Trạch việc gì phải vì cái chết của mình mà đi tìm Tần Vị nữa, cứ thế chôn anh đi cũng được, hoả thiêu cũng được, sau đó cứ thế hoàn toàn quên mình mà sống tiếp là được!

Huống gì, rõ ràng họ đều biết, Quý Ngôn yêu Tần Vị. Dù Quý Ngôn không nói, nhưng có tên gốc nào mà không nhận ra chứ. Khi còn sống, Quý Ngôn thậm chí còn không có dũng khí phá hoại hạnh phúc của Tần Vị, sao có thể nỡ để cái chết của mình làm Tần Vị đau khổ.

Trước đây, trong phim ảnh thường có người nói: “Nếu như anh ấy còn sống, thấy cậu như này, anh ấy cũng sẽ đau.”

Lúc đó Quý Ngôn luôn cười nhạt, chết cũng đã chết, còn có thể có cảm giác gì. Sao có thể đau vì người sống?

Nhưng hoá ra đúng thật, ngay lúc này đây, Quý Ngôn lại cảm thấy đau vì Tần Vĩ.

Quý Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía Tương Phàm, nét mặt ảm đạm. Tương Phàm, coi như vì Quý Ngôn, coi như giúp Quý Ngôn viết nên cái kết, cậu hãy tha cho Tần Vĩ, tha cho Quý Ngôn, có được không?

Nhưng tất cả đều là phí công, Quý Ngôn đã chết, không ai có thể nghe thấy lời Quý Ngôn nói.

“Nói dối...” Giọng nói sắc lạnh vang lên bên tai, Quý Ngôn cảm thấy gáy mình đột nhiên lạnh toát.

“Quý Ngôn chưa chết.” Tần Vĩ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng cố chấp dán lên người Tương Phàm, khiến người khác khó lòng hô hấp.

Quý Ngôn cũng không biết nên khóc hay nên cười, dù đã quên mình, trong lòng người này vẫn cố tình phủ nhận sự thực. Nhưng Quý Ngôn thà rằng Tần Vĩ làm như nghe tin về cái chết của một người xa lạ, ồ một tiếng rồi gạt đầu, sau đó coi như chưa xảy ra chuyện gì còn hơn.

Tương Phàm dường như cũng bị giật mình, hơi ngậy người, sau đó lại bật cười: “Tao lừa mày? Mày muốn tao chứng minh như thế nào? Mày muốn biết Quý Ngôn dùng tay phải cầm dao lam tự sát? Mày muốn biết cả bốn tấm đều bị máu Quý Ngôn nhuộm đỏ? Hay là mày muốn biết trước khi chết Quý Ngôn vẫn còn vẽ mày!” Tương Phàm càng nói càng kích động, đến cuối cùng hoàn toàn biến thành gào thét. Mà Mạc Ngạn Thành chỉ có thể dốc sức ngăn cản, không cho anh đến gần Tần Vĩ.

“Đừng nói ở đây, lẽ nào cậu muốn làm to chuyện này!” Mạc Ngạn Thành biết mọi chuyện đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo. Dòng người đều bắt đầu tràn về phía này, muốn biết xảy ra chuyện gì, còn có vài người đã lấy điện thoại ra chuẩn bị ghi hình, mà bảo vệ cũng bắt đầu chạy về phía Tương Phàm.

“Có gì không dám!” Tương Phàm trực tiếp gào vào mặt Mạc Ngạn Thành, muốn vùng ra nhưng lại bị Mạc Ngạn Thành giữ chặt: “Tôi đến chính là vì chuyện này! Sao, các người cảm thấy chuyện này mất mặt lắm à!”

“Tương Phàm!” Không đợi bảo vệ bắt lấy Tương Phàm, Tần Vĩ vốn đang ngồi dưới đất đã đứng bật dậy, sau đó gạt Mạc Ngạn Thành ra, giơ hai tay níu chặt lấy cổ áo Tương Phàm: “Chẳng phải mày là bạn cậu ấy à? Sao mày lại để Quý Ngôn chết, sao mày có thể để cậu ấy tự sát!”

Giọng điệu này cứ như được thốt ra mà chưa qua suy nghĩ, nỗi đau đớn và phần nộ bao trùm lên tất cả thần kinh của Tần Vĩ.

Quý Ngôn nhìn hình bóng nổi giận của Tần Vĩ, giọng nói quen thuộc của Tần Vĩ đâm sâu vào máu thịt anh, tước trái tim anh thành từng sợi từng sợi nhỏ, cảm giác run sợ rót vào mỗi một tế bào trên cơ thể. Quý Ngôn vốn còn có thể lừa gạt mình, chẳng qua do Tần Vĩ đã ở bên mình quá lâu, thế nên có một số thói quen không thay đổi được mà thôi, những điều này chỉ là ảo giác của Quý Ngôn, Tần Vĩ của bảy năm sau đã không yêu mình nữa.

Nhưng hiện tại không thể nào phủ nhận, Quý Ngôn không thể giải thích phản ứng phần nộ và đau đớn của Tần Vĩ là vì sao, không phải là một người xa lạ đã không tồn tại trong ký ức, không phải là một người bạn không hề liên quan, mà là Quý Ngôn, Quý Ngôn mà Tần Vĩ vẫn yêu ngày nào.

“Mày hỏi tao! Mày lại dám hỏi tao?” Tương Phàm như bỗng nhiên bị Tần Vĩ đâm vào vết thương, lại nổi giận, tranh luận với Tần Vĩ, mà hai người đều hung dữ như nhau, mọi người xung quanh đều không dám đến gần.

“Khi đó trước khi đi, mày mời tao đi ăn, mày đã nói gì! Mày nói hãy chăm sóc cho Quý Ngôn, hai năm sau mày về!”

“Là tao không chăm sóc tốt cho Quý Ngôn, nhưng mày thì sao! Tần Vĩ, mày chết ở cái xó nào!” Tương Phàm gào to, vành mắt đỏ bừng, mặt cũng đỏ lên. Thừa dịp Tần Vĩ phân tâm nghe mình nói, anh đè Tần Vĩ xuống đất đánh: “Quý Ngôn đều nghe lời mày, được, cậu ấy đợi! Cậu ấy đợi bảy năm, tròn bảy năm, cuối cùng đợi đến chết cũng không đợi được mày trở về!”

Nghe xong câu nói của Tương Phàm, Tần Vĩ ngừng giây giũa, chỉ dùng ánh mắt mờ mịt trống rỗng nhìn Tương Phàm chằm chằm.

Mà Quý Ngôn đã cuống gần chết. Đừng nói nữa, đủ lắm rồi, ai đến kéo Tương Phàm đi cũng được, đừng để cậu ấy nói nữa! Quý Ngôn không muốn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, lại không thể nào không nghe, cuối cùng chỉ có thể tự ép mình xem tiếp, dù là lời Tương Phàm nói hay là về mặt của Tần Vĩ, tất cả đều như xé tan linh hồn Quý Ngôn.

Mạc Ngạn Thành đứng bên cạnh, cúi đầu rũ mắt không nói gì.

Mà bảo vệ thấy Mạc Ngạn Thành không có chỉ thị gì, vì thế cũng không dám lại gần kéo Tương Phàm đi.

“Tần Vĩ, Quý Ngôn đã chết rồi...” Sau những tiếng gào lạc giọng, giọng Tương Phàm rớt cuộc yếu đi, cơ thể không ngừng run rẩy, dòng nước mắt âm áp chảy xuống khỏi đôi mắt đỏ bừng, trên khuôn mặt là nỗi đau khổ và hối hận tột cùng.

“Quý Ngôn ngây ngốc trốn trong ngôi nhà của mây và cậu ấy để chờ mây, nhưng mây lại đi kết hôn sinh con ở một thành phố xa xôi khác.” Tương Phàm như hoàn toàn kiệt sức, run rẩy vươn tay nắm lấy cổ áo Tần Vĩ, run giọng chất vấn Tần Vĩ: “Mây nói đi, Quý Ngôn có tội tình gì? Quý Ngôn có gì không tốt?”

“Tương Phàm, đủ rồi.” Mạc Ngạn Thành phát hiện ra dù lấy thân phận gì, anh ta cũng không có tư cách tham dự vào cuộc tranh chấp giữa Tương Phàm và Tần Vĩ. Họ trở thành tiêu điểm giữa đám đông, hoạt động cũng coi như thất bại. Mà quan trọng hơn chính là, Tần Vĩ đã biết chuyện về Quý Ngôn, điều Mạc Ngạn Thành vẫn luôn giấu giếm. Mà Mạc Ngạn Thành cũng không ngờ Quý Ngôn kia thực sự vẫn chờ Tần Vĩ, hơn nữa còn đã chết.

Tương Phàm nhìn Tần Vĩ đã bị mình đánh sưng mặt, lại quay đầu nhìn bao nhiêu người đứng xem xung quanh, sau đó nhếch miệng cười lạnh lùng, đưa tay lau qua loa nước mắt trên mặt: “Xem như tao giúp Quý Ngôn được nở mày nở mặt một lần.”

Tần Vĩ không biết đang nghĩ gì, chỉ yên lặng nhìn Tương Phàm. Nhưng khi Quý Ngôn nhìn vào mắt Tần Vĩ, lại thấy sâu trong đôi mắt đen kịt kia như có một tấm kính chuẩn bị vỡ tan bất cứ lúc nào, cảm xúc đau đớn đến phát cuồng chiếm trọn đôi mắt. Quý Ngôn biết, lúc này Tần Vĩ đang đau đớn tột độ.

“Tao đến, cuối cùng để thay Quý Ngôn nói cho mây một câu.” Tương Phàm đứng lên, lảo đảo vài bước như kiệt sức, giọng nói cũng khản đặc. Nhưng dù vậy, nước mắt anh vẫn liên tục chảy xuống từ vành mắt không ngừng nghỉ, đặc biệt là khi nhìn về mặt bình tĩnh đến chết lặng của Tần Vĩ, tiếng nức nở của Tương Phàm càng dồn dập hơn.

Từ khi quen nhau ở đại học, Tần Vĩ và Quý Ngôn đã như hình với bóng, thân mật đến kỳ lạ. Hai người ở bên nhau rất vui vẻ, cũng lên kế hoạch cho tương lai rất cẩn thận. Tương Phàm còn nhớ, mấy ngày trước khi đi, Tần Vĩ mời anh đến một quán ăn nhỏ, mỗi người uống một kết bia, sau đó Tần Vĩ nói đi nói lại mấy câu như hầy chăm sóc Quý Ngôn chu đáo, nhưng mà đừng cuỗm mất Quý Ngôn, cũng đừng để Quý Ngôn bị người khác cuỗm mất... mấy trăm lần, như thể muốn khắc hẳn vào đầu Tương Phàm vậy.

Tần Vĩ nói hai năm sau hẳn về, ba mẹ hẳn cũng sẽ không phản đối hẳn với Quý Ngôn nữa. Chờ hẳn về, không cần biết Quý Ngôn có đồng ý hay không, hẳn nhất định sẽ kéo Quý Ngôn ra nước ngoài kết hôn, sau đó trở về nghiêm túc gây dựng sự nghiệp, sống yên ổn với Quý Ngôn. Quý Ngôn muốn vẽ tranh thì vẽ tranh, muốn làm gì thì làm nấy.

Nhưng sao hai người kia, lại đi đến bước đường hôm nay.

“Tần Vĩ...” Tương Phàm nghẹn ngào, nhỏ giọng gọi tên Tần Vĩ: “Quý Ngôn không đợi mây nữa.”

“Cậu ấy không chờ được mây.”

18. Chương 18

Sau khi Tương Phàm đi, Mạc Ngạn Thành lập tức kéo Tần Vĩ lên xe. Anh ta vốn định đưa Tần Vĩ đi bệnh viện, nhưng Tần Vĩ lại bảo về nhà, Mạc Ngạn Thành cũng đành phải đưa Tần Vĩ về. Mạc Ngạn Thành

không biết nên nói với Tần Vị như thế nào, mà Tần Vị cũng chỉ yên lặng ngồi trên sô pha, ánh mắt trống rỗng cứ thế dán chặt vào tường, không biết đang suy nghĩ gì.

Hơn một tiếng sau, mẹ Tần Vị cũng vội vàng chạy đến: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao triển lãm vũ khí hôm nay lại bị phá rối thế? Với cả, sao lại phải đưa Tiểu Đổ Tử về chỗ cô, Tần Vị đâu?”

Những câu hỏi dồn dập khiến Mạc Ngạn Thành vừa ra mở cửa cũng không biết trả lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể thở dài, sau đó để cô Tần vào xem Tần Vị trước rồi nói sau. Mà vừa nhìn thấy khuôn mặt bầm dập của Tần Vị, cô Tần lập tức hoảng hốt, vút túi xách xuống chạy đến trước mặt Tần Vị, thương tiếc nhìn khuôn mặt hắn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì, sao đang yên đang lành lại bị đánh thành như vậy! Đã báo cảnh sát chưa?” Cô Tần vẫn chưa để ý đến vẻ mặt của Tần Vị, chỉ đau lòng con trai bị thương, sau đó nhìn về phía Mạc Ngạn Thành. Mạc Ngạn Thành ngẩn người, sau đó lắc đầu.

“Tần Vị, làm sao vậy, nói gì với mẹ đi chứ.” Mẹ Tần Vị rốt cuộc phát hiện ra điều không bình thường, dường như từ nãy đến giờ Tần Vị vẫn không nhìn mình, cũng không nghe mình nói chuyện, ngược lại giống như đang mất hồn vậy. Cô Tần cau mày, căng thẳng nhìn về phía Mạc Ngạn Thành: “Ngạn Thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là chuyện của Quý Ngôn.” Mạc Ngạn Thành thở dài, sau đó nói.

Mẹ Tần Vị lập tức giật mình, sau đó cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tần Vị, nỗi bất an kinh hoàng toát ra từ đáy mắt. Sau đó, bà nhìn về phía Mạc Ngạn Thành, giọng nói hơi run rẩy: “Là Quý Ngôn đánh?”

“Không phải, là bạn thời đại học của cậu ta và Vĩ Tử.” Mạc Ngạn Thành nhìn Tần Vị với ánh mắt phức tạp rồi rầm, lắc lắc đầu.

“Mẹ, mẹ cũng biết Quý Ngôn.” Tần Vị đột nhiên lên tiếng, dường như tập trung về phía cô Tần, mà cô Tần lập tức hốt hoảng né tránh ánh mắt hắn, cau mày không nói lời nào. Tần Vị đột nhiên nhận ra điều gì đó, cười lạnh một tiếng rồi nhìn về phía Mạc Ngạn Thành, sau đó lại cúi đầu: “Cũng đúng, Mạc Ngạn Thành còn biết, huống gì là mẹ.”

“Tần Vị, mẹ vẫn luôn muốn nói với con, chỉ là...” Cô Tần cau mày, vẻ mặt căng thẳng bất an: “Con đã kết hôn rồi có con, Quý Ngôn đã lâu lắm rồi không liên hệ với con, mẹ sợ thằng bé cũng đã lập gia đình, thế nên...”

“Vậy vì sao không trực tiếp nói cho con biết từ năm năm trước?” Tần Vị chậm rãi ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng và cay nghiệt.

“Đừng nhìn mẹ như vậy...” Bị ánh mắt lạnh như băng của Tần Vị đâm vào người, vành mắt mẹ Tần Vị lập tức đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào. Bà luôn cảm thấy có lỗi với đứa trẻ kia, cũng sợ đến lúc Tần Vị nhớ lại sẽ hận mình. Trước đây ba mẹ Tần Vị vốn không tán thành Quý Ngôn và Tần Vị, dù sao Quý Ngôn cũng là đàn ông, hai thằng đàn ông ở với nhau thì còn ra thể thống gì? Nhưng Tần Vị vẫn cứ thích Quý Ngôn muốn chết, tỏ rõ thái độ rồi cãi cọ với ba hắn. Ba Tần Vị muốn Tần Vị đến thành phố Z tiếp quản một công ty chi nhánh, nhưng Tần Vị không chịu đi, cứ muốn ở lại với Quý Ngôn.

Sau đó Tần Vị vào quân đội hai năm, chính ba Tần Vị đã nói, nếu như sau hai năm không gặp mà Tần Vị và Quý Ngôn vẫn có thể ở bên nhau, ba Tần Vị sẽ đồng ý.

Nhưng không ngờ Tần Vị lại gặp tai nạn mất trí nhớ, hiển nhiên gia đình Tần Vị cũng sẽ không muốn cho Tần Vị nhớ lại Quý Ngôn, ngay cả Mạc Ngạn Thành cũng bị hạ lệnh bịt miệng, sau đó vội vàng đưa Tần Vị đến thành phố Z xa xôi, hoàn toàn cắt đứt liên lạc giữa hắn và Quý Ngôn.

Trước đây số điện thoại của Quý Ngôn cũng là do mẹ Tần Vị tự tìm thấy, cầu xin Quý Ngôn buông tha cho Tần Vị, hãy coi như chia tay không liên lạc nữa. Mẹ Tần Vị đúng là có lỗi với Quý Ngôn, nhưng thế thì đã sao?

Tần Vị đã sắp kết hôn, mình cũng sắp được làm bà nội, hơn nữa sự nghiệp của Tần Vị rốt cuộc đi lên quỹ đạo, dù có lỗi với Quý Ngôn đến thế nào đi chăng nữa, mẹ Tần Vị cũng chỉ hy vọng con trai mình có thể sống tốt.

“Con nhớ ra Quý Ngôn rồi sao? Là lỗi của mẹ, mẹ không nên lừa con. Nếu con vẫn thích Quý Ngôn, con hãy về với thằng bé đi. Mẹ đã nghĩ thoáng rồi, không phản đối nữa. Mẹ sẽ giúp con thuyết phục ba.” Cô Tần nói, vành mắt đỏ ửng, cẩn thận nhìn về mặt Tần Vị: “Nếu như Quý Ngôn không đồng ý, mẹ đi xin lỗi Quý Ngôn có được không?”

Tần Vị chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đau khổ mà thê lương, cuối cùng nhắm chặt mắt lại như không thể nhìn tiếp nữa, chỉ nắm chặt tay không nói lời nào.

Quý Ngôn lẳng lặng đứng cạnh xem, cuối cùng không biết làm gì khác ngoài nhìn mẹ Tần Vị.

Thực ra mẹ Tần Vị rất tốt. Cho dù trước kia biết chuyện giữa Tần Vị và Quý Ngôn, bà cũng không nói nặng lời ngăn cản hai người, Quý Ngôn cũng cho rằng cô Tần đã chấp nhận.

Vì mỗi lần gặp Quý Ngôn, mẹ Tần Vị đều chào hỏi anh, còn có thể tán gẫu một chút về Tần Vị, hỏi anh Tần Vị sống thế nào. Thỉnh thoảng, cô Tần còn dặn cả Quý Ngôn hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, không nên quá chú tâm vào vẽ tranh mà quên ăn, v.v.

Nói cho cùng, mẹ Tần Vị không cần phải xin lỗi, dù với Tần Vị hay với Quý Ngôn. Dù sao chuyện này cũng là ngoài ý muốn, hơn nữa dù sao cô Tần cũng chỉ muốn tốt cho Tần Vị.

Mẹ Tần Vị rốt cuộc cũng nói ra điều mà từ lâu trước kia Tần Vị và Quý Ngôn muốn nghe, chỉ là... đã quá muộn.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Mạc Ngạn Thành cảnh giác nhìn ra cửa.

Dù thế nào, nghĩ cũng biết người quen của Tần Vị sẽ không đến vào giờ này. Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến Mạc Ngạn Thành không thể nào không cảnh giác, chỉ e người đến là vì chuyện của Quý Ngôn.

“Con đi mở cửa.” Không đợi Mạc Ngạn Thành đi, Tần Vị đã đứng dậy đi về phía cửa.

“Vị Tử! Cậu mở cửa làm gì, bị đánh chưa đủ à!” Mạc Ngạn Thành kéo Tần Vị lại, anh ta có thể chắc chắn người ngoài cửa nhất định liên quan đến Quý Ngôn.

“Mạc Ngạn Thành, cậu cũng giấu tôi chuyện về Quý Ngôn.” Tần Vị dừng bước, quay đầu nhìn Mạc Ngạn Thành với ánh mắt lạnh lùng xa lạ, sau đó thô lỗ hất tay Mạc Ngạn Thành ra.

Mạc Ngạn Thành ngây ngẩn, đứng lẳng tại chỗ nhìn bóng lưng Tần Vị.

Trong lúc bất chợt, hình như đã có gì đó không giống như trước nữa. Từ khi cái tên Quý Ngôn này được nhắc đến, đã định trước có một số việc không thể bù đắp lại.

Chuông cửa chỉ vang một tiếng, không biết là người ngoài cửa rất có kiên nhẫn, hay là người ngoài cửa biết chắc cửa nhất định sẽ được mở.

Mà khi Tần Vị mở cửa, đứng ngoài cửa là một người đàn ông mặc comple, vẻ mặt ung dung đến lạnh nhạt, trên gương mặt tuấn tú đeo một chiếc kính gọng đen, mà trong tay người nọ cầm một hộp carton rất to.

“Tôi là Quý Trạch, em trai Quý Ngôn.”

Chỉ một câu nói ngắn gọn rõ ràng, lại khiến cả ba người trong phòng đều bất ngờ.

Vào giây phút trông thấy Quý Trạch, Quý Ngôn không quá kinh ngạc. Anh chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và đau khổ, quả nhiên Quý Trạch sẽ đến.

Quý Trạch vẫn giống y như trước, vẻ mặt lạnh lùng, như thể dù xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến cậu em trai này để lộ ra biểu cảm rõ ràng gì. Không giống Quý Ngôn, Quý Trạch hoàn toàn không được di truyền tố bẩm nghệ thuật từ cha, trái lại lý trí đến quá mức, dù là lúc này gặp được Tần Vị, ánh mắt Quý Trạch vẫn không hề gợn sóng.

Quý Trạch không để ý đến vẻ mặt của những người khác, không hề trưng cầu sự đồng ý của người khác mà trực tiếp đi vào nhà Tần Vị, sau đó tự ý đặt thùng carton trong tay xuống bàn dài trong phòng khách, ánh mắt lại nán lại trên giá vẽ cạnh sofa một giây.

“Ồ, là em trai Quý Ngôn à, mau ngồi đi.” Mặc dù chưa từng nghe nói Quý Ngôn có một người em trai, nhưng cô Tần vẫn nhanh chóng tiếp thu, vội vàng thay đổi biểu cảm trước đó thành tươi cười nhiệt tình. Bà nhìn Quý Trạch: “Quý Ngôn đâu, thằng bé không đi với cháu à?”

“Cô Tần còn chưa biết à?” Trên mặt Quý Trạch không có nét kinh ngạc, cũng không có nghi hoặc. Cậu ta chỉ lạnh nhạt như đang trần thuật sự thật, thản nhiên nhìn cô Tần.

“Anh cháu chết rồi.”

Con người cô Tần chợt co lại, cả người run lên, không thể tin mà dùng hai tay che miệng.

Sau đó, bà hốt hoảng quay đầu nhìn về phía Tần Vị và Mạc Ngạn Thành. Mạc Ngạn Thành cau chặt mày không nói gì. Mà Tần Vị, hẩn nhìn Quý Trạch chằm chằm, trong con người là sự hung ác và nhiệt độ lạnh lẽo đến thấu xương.

“Tôi đến đây, đầu tiên là để gửi sếp Tần vé vào triển lãm tranh của anh tôi.” Quý Trạch không để ý đến ánh mắt của những người khác, lấy một tập vẽ thật dày từ trong hộp carton ra: “Vốn định gửi cho bạn bè của sếp Tần, nhưng như vậy thì phiền phức quá, trực tiếp giao hết cho sếp Tần thì hơn.”

“Khi còn sống, anh tôi có ít bạn, không có mấy ai quen đến tham dự triển lãm tranh. Nhưng sếp Tần có mạng lưới giao thiệp rộng rãi, hơn nữa dù sao cũng từng có tình cảm với anh trai tôi, giúp anh tôi tổ chức thành công buổi triển lãm này cũng không phải chuyện gì khó nhả.” Quý Trạch đặt vé lên bàn.

“Tương Phàm đã đánh Tần Vị một trận trước mặt bao nhiêu người ở buổi triển lãm vũ khí rồi, Quý Trạch, cậu còn muốn thế nào? Đến giờ Tần Vị vẫn không nhớ nổi Quý Ngôn, sao các người cứ muốn đổ cái chết của Quý Ngôn lên đầu Tần Vị?” Mạc Ngạn Thành giận dữ nhìn Quý Trạch, đôi tay nắm chặt, khí thế trong mắt khiến người khác phải e sợ. Nhưng hiển nhiên, Quý Trạch không phải là một trong số đó.

“Tôi chỉ đến đưa vài thứ mà thôi. À, mấy người sợ tôi đặt tranh Tần Vị ở triển lãm chứ gì.” Giọng Quý Trạch vẫn thản nhiên như thường, ngay cả biểu cảm cũng không có gì khác lạ: “Yên tâm đi, tôi không trưng bày tranh vẽ sếp Tần ngài ở triển lãm. Dù sao tôi cũng không muốn vết bẩn như sếp Tần phá hỏng triển lãm tranh của anh trai tôi.”

Quý Trạch nói, Tần Vị là vết bẩn trong cuộc đời Quý Ngôn.

“Nói đến đây, còn phải cảm ơn cô Tần.” Quý Trạch như nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn người phụ nữ đến giờ vẫn còn kinh hãi không nói nên lời: “Nếu không phải anh cháu để lại chi phiếu mà năm năm trước cô Tần đưa anh ấy cho cháu, e rằng cháu cũng không có nhiều tiền để tổ chức triển lãm tranh ở thành phố Z cho anh cháu như vậy.”

Tần Vị và Mạc Ngạn Thành đồng thời ngẩn ra, sau đó kinh ngạc nhìn về phía cô Tần. Mà mẹ Tần Vị hốt hoảng nhìn đi nơi khác, không dám ngẩng đầu nhìn Tần Vị, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu chậm rãi rơi nước mắt.

“Còn hộp này... là món quà anh trai tôi dành tặng anh.” Quý Trạch giơ tay vuốt ve hộp carton trên bàn, lạnh nhạt nhìn Tần Vị, nhưng trong đôi mắt kia lại toát lên vẻ trào phúng và tàn nhẫn.

“Không, phải nói là... di vật.”

19. Chương 19

Trước khi chết, Quý Ngôn có để lại thư cho Quý Trạch và Tương Phàm, chỉ đơn giản là nhắc đi nhắc lại họ hãy sống tốt, tự chăm sóc bản thân, v.v... Quý Ngôn là một người nghèo nàn ngôn ngữ, đến cùng anh cũng không biết nên viết gì, chỉ có một điều là anh nói rõ, đó là đừng nói tin mình chết cho Tần Vị.

Chỉ một nguyện vọng nhỏ nhoi thế thôi, vậy mà Quý Trạch và Tương Phàm đều không để mắt đến.

Quý Ngôn không để lại gì cho Tần Vị, anh cũng chưa từng muốn dính dáng gì thêm với Tần Vị, sao có thể để lại di vật chứ?

Nhưng ngay khi trông thấy Quý Trạch mở chiếc hộp kia ra, Quý Ngôn đã biết.

Cả một chiếc hộp carton lớn chỉ toàn là tranh, là tranh của Quý Ngôn, mà trong mỗi bức tranh đều là Tần Vĩ, cũng chỉ có Tần Vĩ.

Quý Trạch cứ thế thần nhiên lấy từng bức từng bức tranh trong hộp ra ngay trước mặt ba người. Động tác của cậu ta không nhanh không chậm, như thể muốn cho họ nhìn rõ từng bức tranh một.

Mạc Ngạn Thành ngây người. Mẹ Tần Vĩ không ngừng được nước mắt, bật khóc nức nở. Mà Tần Vĩ vẫn đứng lặng tại chỗ, không biết là bất ngờ hay đau khổ, cứ thế chăm chú nhìn từng bức tranh một.

Đến hôm nay, Quý Ngôn mới biết thì ra anh vẽ Tần Vĩ nhiều như vậy. Mấy ngày trước Tần Vĩ còn nói chưa từng có ai vẽ cho hắn cả, giờ thì hay rồi, nhiều tranh như vậy, tất cả đều chất hết trước mặt.

Quý Ngôn không thể nói rõ khi nhìn thấy tranh mình vẽ, anh có cảm giác gì. Chỉ là trong lồng ngực như có một ngọn lửa đang bốc cháy, khiến tất cả máu trong cơ thể đều sôi lên, khiến trái tim anh bức bối đau khổ. Cuối cùng, Quý Ngôn nhắm mắt lại, không muốn nhìn tranh mình vẽ thêm nữa.

Tần Vĩ trong tranh làm những động tác khác nhau, mặc những bộ quần áo khác nhau, từng chi tiết đều được vẽ lại một cách hoàn mỹ, mà thần thái trong mắt cũng được khắc hoạ lại rất sống động. Nhưng trong tất cả những bức tranh ấy, Tần Vĩ luôn cười rực rỡ phóng khoáng, tựa như trên thế giới này không có gì có thể làm phai mờ sức sống của Tần Vĩ, hoặc cũng có thể chỉ là vì Quý Ngôn thích Tần Vĩ cười mà thôi.

Chỉ cần nhìn như vậy là đã biết người vẽ tranh rốt cuộc yêu Tần Vĩ đến thế nào. Nếu như không phải yêu, sao có thể vẽ ra nhiều Tần Vĩ như vậy, sao có thể vẽ Tần Vĩ sống động đến như vậy, sao có thể khắc hoạ được một Tần Vĩ hoàn chỉnh, rõ nét và rực rỡ đến thế vào mỗi bức tranh.

Quý Ngôn ngưng đọng hồi ức giữa mình và Tần Vĩ vào trong tranh, sau đó trong thế giới của Quý Ngôn mãi luôn có một Tần Vĩ.

Tần Vĩ đứng chết lặng tại chỗ, dờ dẫm nhìn những bức tranh này. Minh trong tranh xa lạ rồi lại quen thuộc đến cùng cực. Nhìn tranh, dường như có ký ức đau đớn nào đó chuẩn bị lao ra.

Thậm chí Tần Vĩ có ảo giác mình sắp phát điên. Những bức tranh này phá tan mọi cảm xúc và ý chí trong nội tâm đau khổ của mình. Đó là một ảo giác, một ảo giác rất thật, như thể ngay một giây sau đó, mình sẽ hoàn toàn tan vỡ, rơi vào đau khổ vô tận.

Mẹ Tần Vĩ nhìn những bức tranh này, khóc không thành tiếng, cuối cùng ngã người xuống ghế như mất đi tất cả sức lực. Về mặt Mạc Ngạn Thành phức tạp, đi đến sau lưng cô Tần, vỗ nhẹ nhẹ lưng bà.

“Đây là, bức tranh cuối cùng mà anh tôi vẽ.” Quý Trạch rút cuộc lấy bức tranh cuối cùng của Quý Ngôn ra, sau đó đặt lên chồng tranh xộc xệch. Ngón tay Quý Trạch vuốt ve ngày tháng ghi trên tranh, đó cũng chính là ngày Quý Ngôn tự sát.

Trong tranh vẫn là Tần Vĩ, đằng sau Tần Vĩ là một con đường, trên đường phố người đến người đi, người xe tấp nập. Nhưng tất cả mọi thứ trong tranh đều nhỏ bé lu mờ, nhìn vào bức tranh, trước hết chỉ có thể trông thấy Tần Vĩ. Gương mặt, dáng người và nụ cười tươi sáng ấy dường như có thể khiến thời gian của cả thế giới nghỉ chân vì hắn.

Tay phải Tần Vĩ nắm lấy tay trái một người, đặt tay trái người kia lên lồng ngực mình. Cho dù không nói rõ, chỉ cần nhìn đã biết bàn tay kia nhất định là của Quý Ngôn.

Đây cũng là bức tranh duy nhất của Quý Ngôn có cả Quý Ngôn và Tần Vĩ.

Quý Trạch nhẹ nhàng vuốt ve vị trí tay Quý Ngôn trong tranh, gương mặt hơi cúi toát lên đau thương và bi ai. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vĩ, về mặt cậu ta lại lạnh lùng không chệch vào đâu được: “Nếu sắp Tần đã quên anh tôi, ắt hẳn cũng không có cảm giác gì mấy.”

Quý Trạch cố ý, Quý Trạch biết Tần Vĩ đang đau, đó là nỗi đau điên cuồng gần như sắp không thể nào che giấu đè nén lại trong cơ thể. Tần Vĩ cứ thế không kịp đề phòng bị vạch trần những vết thương mà ngay cả hắn cũng chưa từng tự biết ra trước mặt mọi người, sau đó Quý Trạch xé ra từng chút từng chút một, khiến cho máu thịt lẫn lộn, rồi lại giả bộ như chưa xảy ra chuyện gì, hỏi Tần Vĩ có cảm giác gì không.

“Nhưng mà, tôi nghĩ dù sếp Tần ngài không nhớ anh tôi, nhưng dù sao vẫn còn một chút tình cảm.” Quý Trạch nói đúng, Quý Trạch chính là muốn hoàn toàn phóng đại chút tình cảm còn sót lại này của Tần Vị, lợi dụng tình cảm của Tần Vị khiến Tần Vị đau khổ. Năm đó Tần Vị yêu Quý Ngôn bao nhiêu, giờ đây Tần Vị sẽ đau khổ bấy nhiêu. Mà điều Quý Trạch cần làm chỉ là đổ dầu châm lửa vào nỗi đau này mà thôi.

“Dù sao con trai sếp Tần cũng tên là Tần Nhất Ngôn mà nhỉ, hình như tên này là do sếp Tần và anh tôi cùng nhau đặt hồi trước.” Quý Trạch thản nhiên lấy một tờ giấy từ hộp carton ra, không phải là tranh, đó là tờ giấy do Tần Vị tự tay viết.

Tên giấy viết hai dòng chữ.

—— Tần Nhất Ngôn.

—— Chỉ thử nhất sinh, tình trung Quý Ngôn.

Tần Vị giật mình, con người siết chặt. Hắn run rẩy cầm tờ giấy kia lên. Đây là chữ Tần Vị, đây là lời hứa mà Tần Vị đã từng hứa hẹn, khoảng trống mà Tần Vị vẫn không thể nào bổ khuyết trong nhiều năm qua đến nay rốt cuộc cũng được lấp đầy, mặc dù quá trình đau đến xé lòng.

“Chỉ có anh tôi mới ngu ngốc như vậy, cất giữ tờ giấy mà sếp Tần tự tay viết suốt bao nhiêu năm như vậy.” Quý Trạch lạnh nhạt nhìn động tác run rẩy của Tần Vị: “Cũng chỉ có anh tôi ngu ngốc như vậy, mới có thể để lại thư nói anh ấy cũng không tuyệt vọng mấy, chỉ là cảm thấy mệt mỏi mà thôi.”

“Không tuyệt vọng mấy?” Quý Trạch rút cuộc nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy khó hiểu, lạnh lùng và trào phúng: “Không tuyệt vọng mấy mà anh ấy lại đi tự sát? Không tuyệt vọng mấy, anh ấy lại dùng bàn tay phải quý giá nhất cầm dao cửa cổ tay? Không tuyệt vọng mấy, anh ấy lại cửa tròn năm vết, như thể sợ mình không chết được vậy!”

Cảm xúc của Quý Trạch rốt cuộc được phô bày, âm điệu bắt đầu cao lên, mà ác ý và trào phúng bắt đầu hiện rõ trên khuôn mặt. Cậu ta nhìn Tần Vị, từng câu từng chữ như từng nhát dao cửa vào tim Tần Vị: “Anh tôi chết rồi, nhưng trước khi chết anh ấy còn nhìn tranh anh.”

“Đây không phải lỗi của Tần Vị, Tần Vị căn bản không nhớ gì cả!” Mạc Ngạn Thành không chịu nổi ánh mắt lạnh lùng ác ý của Quý Trạch, lên tiếng ngắt lời Quý Trạch. Lòng người đều là cán cân nghiêng, cán cân của Quý Trạch nghiêng về phía Quý Ngôn, mà cán cân của Mạc Ngạn Thành cũng sẽ chỉ nghiêng về phía Tần Vị.

“Không nhớ gì, một câu không nhớ gì là có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì?” Quý Trạch nở nụ cười, tàn nhẫn mà châm chọc nhìn về phía Mạc Ngạn Thành: “Một câu không nhớ gì, cái chết của anh tôi sẽ trở thành đương nhiên? Một câu không nhớ gì, Tần Vị có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì mà thành gia lập nghiệp, còn Quý Ngôn thì vẫn mãi chờ đợi Tần Vị, sau đó cô đơn tìm đến cái chết?”

“Tôi không có ý này...” Mạc Ngạn Thành cau mày lắc đầu, nhất thời cũng quên mất nên giải thích như thế nào.

“Không, là anh tôi đáng đời.” Quý Trạch nở nụ cười, ánh mắt lại lạnh lùng, như thể đang nói chuyện gì buồn cười lắm, sau đó còn lặp lại lần nữa: “Tần Vị, là anh tôi đáng đời, đáng đời đã tin anh, đáng đời đã yêu anh, đáng đời đã chờ anh.”

Quý Trạch đột nhiên bước một bước dài đến gần Tần Vị. Khi Tần Vị còn chưa kịp phản ứng, cậu ta giật lấy tờ giấy trong tay Tần Vị, sau đó đột nhiên xé vụn. Tần Vị nhìn những mảnh giấy vụn kia, dường như cũng không thể khống chế cảm xúc thêm được nữa, giờ tay nắm chặt cổ áo Quý Trạch, trong đôi mắt đen kia dường như loé lên màu máu, khiến người khác hoảng sợ.

“Quý Ngôn đã chết.”

Chỉ bốn chữ đơn giản, lại như cướp đi tất cả dưỡng khí của mọi người.

Tất cả động tác của Tần Vị đều dừng lại, trong không khí như có một dòng khí điên cuồng đang bành trướng.

Chỉ thử nhất sinh, tình trung Quý Ngôn.

Lời hứa này đã không còn quan trọng, bởi vì Quý Ngôn đã chết.

“Tần Vị, tôi đến đây chỉ để thay anh tôi hỏi anh một câu.” Ánh mắt Quý Trạch lạnh lùng mà tàn nhẫn, bên trong chứa nổi căm hận và ác ý rõ nét, nhưng vẫn miễn cưỡng nhếch miệng cười châm chọc, hết như một hung thủ tàn nhẫn hưởng thụ quá trình hành hạ con mồi đến chết.

“Anh tôi đã đợi anh bảy năm, Tần Vị, khi nào anh mới định đi tìm anh tôi?”

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Quý Ngôn, anh là con ốc sên!”

Khi đó, Quý Ngôn bị Quý Trạch lôi cổ áo ném vào phòng tắm, anh uống say đến không biết trời đất là gì. Mà Quý Trạch thì cứ thế phun nước lạnh lên người anh, khiến anh rét đến thấu xương. Mặc anh rét run dưới dòng nước lạnh, Quý Trạch vẫn chỉ nhìn xuống anh từ trên cao.

Sau đó Quý Trạch ném một tập ảnh lên người Quý Ngôn, để nước thấm ướt những bức ảnh kia. Những bức ảnh này đều là ảnh cưới của Tần Vị mà mẹ Tần Vị gửi đến, trên mỗi bức ảnh đều là Tần Vị mặc comple đứng cạnh một người phụ nữ mặc áo cưới trắng, nét mặt tươi cười như hoa.

Kèm theo đó còn có một tờ chi phiếu, một báo cáo khám thai, và một tờ giấy mà mẹ Tần Vị tự tay viết.

—— Cảm ơn cháu, Tần Vị sống rất tốt.

Chỉ những thứ này thôi, đã đủ để khiến Quý Ngôn mãi mãi không thể gượng dậy.

Quý Ngôn đỏ bừng mắt nhìn ảnh chụp, sau đó nhắm mắt lại như không thể nào nhìn tiếp nữa, cứ thế mặc cho nước lạnh xối lên người mình, cuối cùng rét đến chết lặng, không còn cảm giác gì nữa.

“Tần Vị đã kết hôn có con rồi, anh bày ra cái bộ dạng này để cho ai xem!”

Quý Trạch sốt ruột nhìn Quý Ngôn, mong nước lạnh có thể khiến Quý Ngôn tỉnh táo lại một chút, tốt nhất là có thể hoàn toàn đánh thức Quý Ngôn.

“Chỉ là bị đá thôi mà anh đã chui vào cái vỏ yếu đuối của mình, cả ngày ngơ ngơ ngác ngác không có lý tưởng, anh cảm thấy có nghĩa lý gì không? Anh nói đi, thoải mái lắm à?” Quý Trạch tóm lấy cổ áo Quý Ngôn, không để ý mình cũng bị nước lạnh xối. Quý Trạch dõi nhìn Quý Ngôn, muốn để Quý Ngôn nhìn thẳng vào mình: “Nếu anh muốn đi tìm Tần Vị, vậy thì đi đi! Nếu như anh không muốn đi, vậy thì phải sống tử tế cho em!”

Quý Ngôn chỉ có thể mờ mịt yếu đuối ngẩng đầu nhìn Quý Trạch, cuối cùng lắc đầu, không biết đang lắc cái gì.

Sau đó, Quý Ngôn cứ thế co ro đứng dưới nước lạnh, cả người tím tái, yếu ớt vô cùng. Hết như lời Quý Trạch nói, Quý Ngôn chỉ là một con ốc sên, mà không biết từ khi nào, cái vỏ của Quý Ngôn đã bắt đầu vỡ ra. Anh chỉ có thể co rúc người lại, không để mình bị tổn thương, sau đó làm bộ như không để mắt đến tất cả mọi thứ bên ngoài, chỉ sống một mình trong cái vỏ chắc chắn của mình.

“Quý Ngôn, anh nghe đây, em là em trai anh, dù anh có thừa nhận hay không, em vẫn là người thân của anh.” Quý Trạch tắt nước lạnh, sau đó dang tay ôm chặt lấy cơ thể run rẩy của Quý Ngôn, tựa như muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm Quý Ngôn.

“Tần Vị sẽ không về nữa, anh đừng nghĩ đến Tần Vị.” Quý Ngôn rúc vào lòng Quý Trạch khóc, mà Quý Trạch cũng không thể nào giữ được biểu cảm lạnh như băng thường ngày nữa. Về mặt cậu ta vừa bất lực vừa lo âu, nhưng giọng nói vẫn vô cùng kiên định: “Anh, em sẽ chăm sóc anh.”

Quý Ngôn không hiểu Quý Trạch, chưa bao giờ hiểu.

Dù là máu mủ ruột thịt, nhưng hơn hai mươi tuổi Quý Ngôn mới gặp được người em trai này, mối quan hệ cũng khó tránh quá mỏng manh. Nhưng Quý Trạch vẫn gọi anh là anh, Quý Ngôn cũng không thể nào phủ định. Rồi như Quý Trạch đã nói, Quý Trạch vẫn luôn chăm sóc Quý Ngôn.

Từ ngày Quý Trạch xuất hiện, cho đến ngày Quý Ngôn chết, Quý Trạch vẫn luôn tận tâm tận lực làm một người em tốt.

Nhưng lúc này Quý Ngôn đã không nhận ra Quý Trạch.

Người nhếch miệng cười trào phúng trước mặt này, không phải là Quý Trạch; người nói ra những lời tàn nhẫn sắc nhọn như dao không hề kiêng nể gì này, không phải là Quý Trạch; người có đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn khiến người khác không thể hô hấp này, không phải là Quý Trạch.

Quý Trạch phải là người luôn lạnh nhạt, bình tĩnh và ôn hoà, dù gặp biến cố vẫn luôn ung dung, tựa như mãi mãi không có chuyện gì có thể làm rối bước chân cậu ta hoặc khiến cậu ta để lộ biểu cảm dư thừa.

Mà bây giờ, Quý Trạch xa lạ mà lạnh lùng đến tàn nhẫn kia cứ thế đứng trước mặt Quý Ngôn.

Chỉ cần nhìn đôi mắt Quý Trạch, Quý Ngôn đã cảm thấy yết hầu mình như bị một bàn tay vô hình bóp lại, chỉ có thể á khẩu không nói được gì, giống như Quý Ngôn chưa từng thực sự hiểu biết Quý Trạch vậy.

Quý Trạch không thể đối xử với Tần Vĩ như thế, sao Quý Trạch có thể như vậy? Quý Ngôn và Tần Vĩ đi đến bước ngày hôm nay, Tần Vĩ đúng là có sai, nhưng Quý Ngôn cũng sai, hai người họ đều có lỗi, Quý Trạch không thể cứ một mực đổ cái chết của mình lên đầu Tần Vĩ như vậy được. Cái chết của anh vốn cũng không phải lỗi của Tần Vĩ.

Quý Ngôn mong muốn Tần Vĩ sống tốt, vui vẻ hưởng thụ hạnh phúc mà hắn nên có. Mà Quý Trạch thì cứ thế tự tay xé toạc mọi lời nói dối và giấu diếm, vạch trần sự thật nhuốm máu ra trước mặt Tần Vĩ. Lời nói là một con dao, mà Quý Trạch thì dùng những lời nói tàn nhẫn nhất đâm từng nhát từng nhát vào tim Tần Vĩ, cũng cửa từng vết vào tim Quý Ngôn.

“Anh tôi đã đợi anh bảy năm, Tần Vĩ, anh định khi nào mới đi tìm anh tôi?”

Nghe Quý Trạch nói xong câu ấy, Quý Ngôn hoảng sợ ngây ra như trời trồng, không thể tin mà nhìn Quý Trạch.

Quý Trạch nói những câu này, là vì muốn Tần Vĩ đi tìm anh.

Cậu ta muốn... muốn Tần Vĩ tự tìm đến cái chết.

Quý Trạch trước mặt quá mức tàn nhẫn và lạnh lùng, Quý Ngôn đã không còn nhận ra người em trai này nữa. Trong lồng ngực dâng lên nỗi đau khổ và tuyệt vọng vô tận, chúng như một hố đen nuốt chửng lấy Quý Ngôn. Mà Quý Ngôn thậm chí không thể mở to mắt nhìn về mặt Tần Vĩ.

Quý Trạch đi, đi rất dứt khoát, khuấy tung cuộc sống của Tần Vĩ rồi cứ thế là đi.

Quý Ngôn không dám ở lại trong nhà nữa, anh đi theo Quý Trạch. Nhìn khuôn mặt vẫn tối tăm và lạnh lẽo như trước của Quý Trạch trong thang máy, anh không thể nào không trách cứ Quý Trạch. Trên đời này, nhắc đến người hiểu biết Quý Ngôn, Quý Trạch chỉ đứng sau Tần Vĩ. Mà Quý Trạch biết Quý Ngôn yêu Tần Vĩ, dẫu có chết cũng mong muốn Tần Vĩ sống tốt, vì sao ngay cả nguyện vọng cuối cùng của anh trai mà Quý Trạch cũng không nghe một chút.

Tần Vĩ đau, Quý Ngôn cũng đau. Tần Vĩ mãi mãi là cái dằm trong tim Quý Ngôn.

Hiện giờ, Quý Trạch vui rồi chứ?

Cậu ta rốt cuộc đòi lại được một câu trả lời hợp lý cho anh trai cậu ta, cuộc sống bình yên của Tần Vĩ rốt cuộc cũng bị phá huỷ.

Quý Ngôn buồn bã nhìn Quý Trạch. Mà Quý Trạch thì vẫn vậy, vẻ mặt lạnh lùng, bước chân không nhanh không chậm mà đi đến bãi đỗ xe. Cậu ta mở cửa trước, rồi lại dừng lại một chút, sau đó Quý Trạch lại đóng cửa trước lại, ngồi vào ghế sau.

Quý Ngôn khó hiểu nhìn Quý Trạch ngồi trên ghế sau. Ngay giây sau đó, Quý Ngôn kinh sợ tròn trợn mắt.

Quý Trạch cứ ngồi như vậy, cúi đầu rũ mắt không biết đang xem gì. Sau đó cơ thể cậu ta chậm rãi run rẩy, dường như không thể đè nén được nữa, cả người rã rời, không ngừng run rẩy. Nét mặt Quý Trạch tràn đầy đau buồn và bi thương, run tay cẩn thận rút một bức ảnh từ trong túi ra.

Trong hình là ảnh chụp chung của Quý Ngôn và Quý Trạch, đã không nhớ rõ được Tương Phàm chụp từ khi nào. Quý Ngôn trong hình đang ngơ ngác nhìn ống kính, còn Quý Trạch thì vẫn cứ nhìn chăm chăm khuôn mặt Quý Ngôn trong ảnh, trên gương mặt còn toát ra vẻ ôn hoà hiếm thấy.

Quý Trạch siết chặt bức ảnh, hơi thở dồn dập, như đã sức cùng lực kiệt đến không thể hô hấp. Vành mắt cậu ta đỏ bừng, từng giọt từng giọt nước mắt trượt xuống gương mặt, hơi nước làm nhoè mắt kính. Quý Trạch vẫn nhìn chăm chăm Quý Ngôn trong ảnh, toàn thân đều bắt đầu run rẩy.

Quý Ngôn ngây người, đây là lần đầu tiên anh thấy Quý Trạch khóc.

“Anh... Anh, anh ơi...” Quý Trạch như không thể tiếp tục kiềm nén cảm xúc được nữa, cứ thế gọi từng tiếng anh. Bỏ đi mặt nạ bình tĩnh và thông dong thường ngày, Quý Trạch lúc này khóc hết như một đứa trẻ, từng tiếng nghẹn ngào nức nở nối liền bật ra khỏi cổ họng. Quý Trạch đưa tay tháo kính, sau đó qua loa mà lau mặt. Cảm xúc đau thương ấy thấm vào tim Quý Ngôn, xé rách mảnh linh hồn còn sót lại của Quý Ngôn.

Mọi chuyện phát triển đến tình trạng không thể vãn hồi như bây giờ, Quý Ngôn biết phải trách ai? Trách Tương Phàm? Trách Quý Trạch?

Đúng vậy, họ đều đúng. Nên trách nhất chính là mình, hết thảy vốn đều do mình gieo nhân nào gặt quả nấy.

Cho đến giờ, Quý Ngôn mới phát hiện, mình rốt cuộc sai đến nhường nào. Anh rốt cuộc gốc đến nhường nào, lại có thể tự sát trong chính ngôi nhà của mình, để em trai mình phải nhìn thấy thi thể bị máu nhuộm đỏ của mình. Anh rốt cuộc ích kỷ đến nhường nào, lại có thể cho rằng sau khi mình chết, Quý Trạch – người vẫn luôn chăm sóc mình – có thể tỉnh táo xử lý tốt mọi chuyện giúp mình, sau đó trút được một gánh nặng mà sống tiếp. Anh rốt cuộc bất công đến nhường nào, lại có thể khẳng khái trách móc Quý Trạch mà chưa từng nghĩ đến cảm nhận của Quý Trạch.

Quý Ngôn muốn vươn tay gạt nước mắt Quý Trạch, rồi lại không chạm được vào bất cứ thứ gì, ngược lại nước mắt mình cũng rơi xuống theo.

“Anh, anh...” Quý Trạch vẫn nghẹn ngào gọi từng tiếng, cả người Quý Ngôn cũng run lên vì khóc.

Đủ rồi, đừng gọi nữa, đừng bao giờ gọi anh là anh nữa.

Quý Ngôn hoàn toàn không xứng làm anh của Quý Trạch, anh không xứng.

Chú thích:

(1) Xiên cay (): Là một món quà vật Tứ Xuyên, được chế biến từ nhiều nguyên liệu khác nhau như rau củ, thịt, cá, đậu phụ... ngâm trong nước sốt cay nóng để mùi vị các nguyên liệu trộn lẫn vào nhau.

21. Chương 21

Quý Ngôn không dám trở về gặp Tần Vị, nhưng cũng không thể bỏ Tần Vị lại. Cuối cùng nhìn Quý Trạch lái xe đi rồi, Quý Ngôn cứ thế ngồi trong góc bãi đỗ xe chờ đợi, sau đó mẹ Tần Vị xuống, vành mắt vẫn đỏ khuôn mặt vẫn tiêu tụy. Mà Mạc Ngạn Thành thì đi theo ngay sau, tay đỡ cô Tần, không ngừng an ủi.

Mạc Ngạn Thành thực sự rất tốt, giống như anh ta đã nói, anh ta làm anh em với Tần Vị nhiều năm như vậy, họ thậm chí có thể trực tiếp ở bên nhau mà không cần thời gian tìm hiểu. Mà Mạc Ngạn Thành sẽ luôn che chở cho Tần Vị, dù xảy ra chuyện gì cũng phải che trước mặt Tần Vị. Hơn nữa, Mạc Ngạn Thành cũng sẽ lo nghĩ cho mẹ Tần Vị, sau đó dùng cách của mình để tiếp tục che chở Tần Vị.

Quý Ngôn rất mệt, đó không giống sự mệt mỏi trên tinh thần, mà là sự uể oải mà linh hồn không thể xoá nhoà.

Tần Vị đã có con, mẹ Tần Vị chắc cũng sẽ không ngăn cản Tần Vị ở bên ai, chỉ cần Tần Vị có thể hạnh phúc là được. Mà Quý Ngôn cũng tin tưởng, Mạc Ngạn Thành yêu Tần Vị, nếu như họ có thể ở bên nhau, Mạc Ngạn Thành có thể chăm sóc tốt cho Tần Vị và Tiểu Đồ Tử.

Quý Ngôn cũng không muốn xoắn xuýt về mối quan hệ giữa Tần Vị và Mạc Ngạn Thành nữa. Tần Vị đã rối loạn rồi. Hiện giờ Quý Ngôn chỉ hy vọng Mạc Ngạn Thành có thể ở bên Tần Vị, sống một cuộc sống tốt đẹp, cho đến khi có thể hoàn toàn đá con người tên Quý Ngôn vừa ích kỷ vừa ngu xuẩn kia ra khỏi thế giới của Tần Vị.

Nhưng bây giờ, tất cả đều dừng lại ở trước mắt.

Rõ ràng Quý Ngôn đã không còn tồn tại trên thế giới thực này, nhưng anh vẫn bị thế giới này trói buộc lại, không thể giãy giụa, cũng không thể thoát thân.

Quý Ngôn sưng sốt, Mạc Ngạn Thành và mẹ Tần Vị đi, thế Tần Vị thì sao?

Họ cứ thế bỏ lại một mình Tần Vị trong căn phòng trống rỗng đó? Không có ai ở bên cạnh cậu ấy?

Quý Ngôn lập tức cuống lên, quay trở về phòng. Nghĩ cũng biết là Tần Vị bảo họ đi, nhưng mà sao có thể cứ thế mà đi chứ!

Mới vừa bước qua cửa, anh lập tức trông thấy Tần Vị đang ngồi dưới đất, hệt như một tảng đá, chỉ ngây người ngồi đó, vẻ mặt cứng nhắc cúi đầu nhìn tranh. Mà những bức tranh kia của Quý Ngôn được Tần Vị bày ra đất, còn Tần Vị thì cứ lẳng lặng nhìn với đôi mắt không hề có cảm xúc.

Tần Vị đã từng nói, hắn thích xem Quý Ngôn vẽ tranh, thích tranh của Quý Ngôn. Nhưng giờ đây, khi nhìn vào tranh, trong mắt Tần Vị đã không còn sắc thái và niềm yêu thích của quá khứ, chỉ còn lại mê mang và trống rỗng.

Quý Ngôn không biết Tần Vị đang suy nghĩ gì, anh không thể hỏi không thể nói, chỉ có thể ngồi trong góc, tiếp tục trông chừng Tần Vị.

Tần Vị nhìn tranh của Quý Ngôn, mà Quý Ngôn thì đang nhìn Tần Vị.

Giữa họ dường như là một trò đùa của ông trời, rõ ràng liên kết chặt chẽ với nhau, nhưng rồi lại lệch khỏi quỹ đạo.

Rốt cuộc đến hai rưỡi sáng, Quý Ngôn cảm nhận được độ cứng của tường và mặt đất. Quý Ngôn đứng lên, đi từng bước về phía Tần Vị.

“Tôi vẫn không nhớ ra cậu ấy là ai.”

Bước chân của Quý Ngôn dừng lại, không cần nghĩ cũng biết Tần Vị đang nói với anh.

“Mỗi bức tranh đều rất quen thuộc, nhưng tôi vẫn không thể nào nhớ ra cậu ấy.” Tần Vị giơ tay vuốt ve bức tranh cuối cùng của Quý Ngôn, áp tay phải lên bàn tay của Quý Ngôn trong tranh, như thể làm vậy là có thể cảm nhận được nhiệt độ của Quý Ngôn.

“Tần Vị, cậu đã quên cậu ta hơn năm năm, chẳng phải vẫn có thể sống tốt hay sao.” Quý Ngôn nhìn bóng lưng lẻ loi của Tần Vị, chỉ muốn nhào đến ôm lấy Tần Vị từ phía sau. Nhưng Quý Ngôn không thể.

“Tiếp tục quên cậu ta, vứt hết những bức tranh này đi.”

“Tôi yêu cậu ấy.”

Như một giai điệu đột ngột ngưng bật, Quý Ngôn đột nhiên mở to đôi mắt nhìn Tần Vị. Nếu lúc này Tần Vị quay đầu lại, hắn sẽ thấy sự cô đơn và bi ai vô tận trong mắt Quý Ngôn.

Rốt cuộc Tần Vị cũng biết chỗ trống vẫn luôn không thể lấp đầy trong sinh mệnh của hắn là gì, chỉ là tất cả đều đã quá muộn.

“Tôi biết tôi yêu cậu ấy, tôi biết.” Tần Vị chỉ liên tục lẩm bẩm. Hắn cũng không giải thích, chỉ nói hắn yêu Quý Ngôn. Quý Ngôn không biết sao Tần Vị đã quên mình rồi mà vẫn có thể biết hắn yêu mình, nhưng Tần Vị chính là như thế, nói yêu chính là yêu.

“Quý Ngôn đã chết.” Quý Ngôn đứng sau lưng Tần Vĩ, chậm rãi lên tiếng, nhắc đến cái chết của mình với thân phận một người xem. Dù Tần Vĩ đã nghe bao nhiêu lần, cơ thể Tần Vĩ vẫn run rẩy không ngừng vì câu nói này.

“Là tôi hại chết cậu ấy.” Yên lặng thật lâu, rốt cuộc Tần Vĩ cũng lên tiếng.

Dường như tất cả mọi chuyện mà Quý Ngôn không muốn xảy ra đều xảy ra từng chuyện vào hôm nay. Tần Vĩ đã biết sự tồn tại của Quý Ngôn, biết Quý Ngôn đã chết, nhận được tranh của Quý Ngôn. Hắn vẫn yêu Quý Ngôn. Mà cuối cùng, Tần Vĩ vẫn tự ôm lấy tội lỗi về cái chết của Quý Ngôn về phía mình.

Vui đến thế à? Thù vị đến thế à?

Quý Ngôn đã chết, là tự tử, vì sao mọi người – bao gồm cả Tần Vĩ – đều đổ lỗi về cái chết của Quý Ngôn lên đầu Tần Vĩ? Quý Ngôn vẽ tranh chỉ là vì để mình tiếp tục nhớ lấy Tần Vĩ, hoàn toàn không phải vì để những người khác dằn vặt Tần Vĩ. Nếu biết trước có một ngày này, Quý Ngôn tuyệt đối sẽ đốt hết tranh thành tro bụi.

“Tần Vĩ, Quý Ngôn và cậu đã xa nhau bảy năm. Cậu ta muốn chết thì đã chết từ lâu rồi. Bảy năm trôi qua, cậu hại chết cậu ta cái gì chứ!” Quý Ngôn không thể kiềm chế mà bước về phía trước, sau đó đi đến bên cạnh Tần Vĩ, giơ tay giật bức tranh khỏi tay Tần Vĩ.

“Chỉ là một người chết không quen biết mà thôi, cậu còn giữ lại những thứ này làm gì!” Quý Ngôn giơ tay lên trước mặt Tần Vĩ, xé toạc bức tranh cuối cùng của mình, “xoẹt” một tiếng, bức tranh hoàn chỉnh bị chia đôi.

Tần Vĩ trợn to mắt, ngay giây sau đó đôi mắt hắn tràn đầy hốt hoảng và nôn nóng, sâu trong con người ẩn hiện bão tố phần nộ. Ngay lập tức, đôi mắt hắn toát ra sự tàn nhẫn như một dã thú bị thương, giơ tay siết chặt cổ Quý Ngôn, sau đó tức giận dè Quý Ngôn xuống sàn nhà, nắm tay phải run rẩy đập xuống mặt Quý Ngôn.

“Đánh đi, vì sao không đánh!” Quý Ngôn gào thét. Nhìn nắm đấm của Tần Vĩ dừng lại ngay sát khuôn mặt mình, Quý Ngôn kêu gào như ngai thiểu: “Dù sao tôi cũng chết rồi, cậu cũng không thể đánh chết tôi, đánh đi, tiếp tục đi!”

“Cút!” Đường như không thể dè nén tức giận được nữa, Tần Vĩ gào lên với Quý Ngôn, sau đó nắm lấy cổ áo Quý Ngôn, ném mạnh anh xuống sàn nhà. Hắn không nhìn Quý Ngôn thêm một cái nào nữa: “Mày cút khỏi đây cho tao!”

Quý Ngôn đứng dậy, đau thương nhìn Tần Vĩ, cuối cùng nhếch khóe môi cười cười.

Quý Ngôn phải đi từ lâu rồi, nên rời khỏi thế giới này từ khi anh tự sát, biến mất hoàn toàn.

Vì sao vẫn còn ở đây, vì sao còn nghĩ chân bên cạnh Tần Vĩ? Quý Ngôn không nghĩ ra. Quý Ngôn và Tần Vĩ quen nhau một năm, tìm hiểu nhau bốn năm, yêu nhau bốn năm, sau đó chia lìa bảy năm, cuối cùng lặng lẽ chấm dứt.

Dù thực sự giống như lời Quý Ngôn nói, thời gian bảy năm đã mài mòn tất cả hy vọng của Quý Ngôn về Tần Vĩ, nhưng chấp niệm với Tần Vĩ được sinh ra trong yên lặng trong suốt bảy năm này khiến Quý Ngôn đến cuối cùng vẫn không chịu buông tha cho mình, buông tha cho Tần Vĩ.

Quý Ngôn nghĩ, nếu như anh thực sự nghĩ thoáng như vậy, có lẽ tối nay ra ngoài đi dạo một vòng, sáng sớm mai anh sẽ tiêu tán bằng sạch.

Như vậy cũng tốt, cứ như vậy đi.

Quý Ngôn thực sự là một người ích kỷ, trước đây có thể bỏ lại mọi người để đi tự sát, hiện giờ cũng có thể bỏ lại tất cả hỗn loạn mà đi.

“Đừng đi.”

Gần đến cửa, Quý Ngôn đột nhiên nghe thấy âm thanh vang lên sau lưng.

Vừa rồi Tần Vĩ còn thề muốn giết mình, giận dữ đuổi mình cút khỏi đây, hiện giờ lại bảo mình đừng đi?

Quý Ngôn muốn cười, nhưng anh không cười nổi.

“Xin lỗi, đừng đi.”

Trước kia Quý Ngôn và Tần Vị hay cãi nhau, cũng không biết là vì việc vặt lông gà vỏ tỏi gì, hầu như đều kết thúc bằng lời cãi chày cãi cối của Tần Vị, sau đó chiến tranh lạnh. Tần Vị không chịu đựng được, muốn giả bộ như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng Quý Ngôn không chịu, muốn Tần Vị phải xin lỗi dằng hoàng.

Sau đó, không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần Tần Vị nói xin lỗi dằng hoàng, Quý Ngôn đều không thể không để ý đến. Sau khi Tần Vị cúi đầu nhận lỗi, Quý Ngôn nhất định phải chấp nhận.

Mà giờ đây, Tần Vị nói đừng đi, có vẻ như Quý Ngôn cũng chỉ có thể ở lại.

Quý Ngôn chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt âm trầm nhìn Tần Vị. Quý Ngôn không khỏi tự trào phúng bản thân.

Nếu như trước khi anh tự sát, Tần Vị gọi điện cho anh, nói xin lỗi anh, bảo anh đi tìm hân, liệu Quý Ngôn có trực tiếp vứt dao đi, sau đó mua vé máy bay trở về bên cạnh Tần Vị? Chính Quý Ngôn cũng không biết, nhưng anh đã không cần biết.

“Tần Vị, cậu nghe rõ cho tôi.” Quý Ngôn đi đến bên cạnh Tần Vị, hai tay kéo cổ áo Tần Vị, khiến tầm mắt của Tần Vị nhìn thẳng vào mình không thể trốn tránh.

“Nếu Quý Ngôn muốn tìm cậu, cậu ta có hân năm năm để tìm. Nhưng cậu ta không.”

“Nếu như Quý Ngôn muốn chết, cậu ta có năm năm để chết. Nhưng cậu ta không.”

“Quý Ngôn thậm chí không có dũng cảm để gặp cậu, ngay cả niềm tin mình có thể mang lại hạnh phúc cho cậu, cậu ta cũng không có. Quý Ngôn là một người vô cùng ích kỷ, chỉ biết đến cảm nhận của riêng mình, trốn trong thế giới riêng về những bức tranh của cậu ta. Đi đến bước này hoàn toàn là do chính Quý Ngôn tự làm tự chịu.”

“Tần Vị, cậu không sai! Là tình yêu của Quý Ngôn dành cho cậu quá yếu đuối!”

Quý Ngôn nói từng chữ rõ ràng rành mạch, cũng không biết là nói cho Tần Vị nghe, hay là nói cho mình nghe.

“Tất cả đều là lỗi của Quý Ngôn.”

Đúng vậy, đều là lỗi của Quý Ngôn.

22. Chương 22

Quý Ngôn không biết Tần Vị rốt cuộc có nghe thấy lời anh nói hay không, nhưng Tần Vị đã một đêm chưa ngủ.

Người đàn ông kia chỉ ngồi ngây ra đó, lẳng lặng nhìn tranh.

Dường như Tần Vị muốn cố gắng chấp nối lại trí nhớ từ trong những bức tranh, chậm rãi chấp nối ra một Quý Ngôn.

Khoảng trống vẫn không thể lấp đầy trong sinh mệnh hân bắt đầu được bổ khuyết, nhưng một khoảng trống khác lớn hơn lại bắt đầu nát vỡ.

Mà Quý Ngôn, chỉ có thể bất lực xem tiếp, tiếp tục ở lại bên cạnh Tần Vị.

...

Người đến không phải mẹ Tần Vị, cũng không phải Mạc Ngạn Thành, mà ngoài dự đoán của Quý Ngôn, chính là Thẩm Đình Thiên. Tần Vị mở cửa, cứ thế để cửa đó, cũng không nói chuyện với Thẩm Đình Thiên, chỉ tiếp tục ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo tiếp tục nhìn tranh, không có lấy một chút biểu cảm và phản ứng dư thừa.

“Ban đầu Mạc Ngạn Thành nói với tôi, tôi còn không tin, nhưng giờ thì tôi tin thật rồi.” Thẩm Đình Thiên đi vào phòng, nhìn những bức tranh trải đầy dưới đất, về mặt cậu ta vô cùng kinh ngạc, sau đó tự lẩm bẩm.

“Chắc chắn, mấy bức tranh này đúng là trông rất sống động, không thể không nói người tên Quý Ngôn này thực sự rất yêu cậu.” Thẩm Đình Thiên ngồi xổm xuống, nghiêm túc quan sát tranh, sau đó còn bắt đầu thoải mái bình luận.

“Nhưng mà, rốt cuộc tôi cũng biết vì sao Tần Vị cậu vẫn luôn không kiếm được người yêu.” Thẩm Đình Thiên nhìn tranh, bất chợt nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Vị: “Thì ra đã có người trong lòng từ lâu, chỉ là cậu không nhớ ra mà thôi.”

Đôi mắt đen kịt trống rỗng của Tần Vị rốt cuộc cũng có một chút gợn sóng. Hắn cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Thẩm Đình Thiên, sau đó lại nhú mày nhìn chăm chú vào tranh lần nữa.

Rốt cuộc thì Quý Ngôn đã hiểu, vì sao Mạc Ngạn Thành lại để Thẩm Đình Thiên đến. Bởi vì Mạc Ngạn Thành yêu Tần Vị, anh ta sợ mình sẽ không khống chế được cảm xúc mà cãi vã với Tần Vị, sợ anh ta nói ra những lời không tốt về Quý Ngôn, khiến Tần Vị càng lạnh lùng xa cách anh ta. Hoặc anh ta càng sợ bầu không khí lạnh lẽo và xa cách giữa anh ta và Tần Vị, giống như hoàn toàn rời khỏi thế giới của Tần Vị.

Nhưng Thẩm Đình Thiên thì khác, cậu ta hoàn toàn là người đứng xem. Mặc dù họ thường lấy Thẩm Đình Thiên làm trò cười, nhưng người này thực sự sống tự tại hơn, nhìn rõ hơn bất kỳ ai.

“Tần Vị, cậu có muốn trở về thăm Quý Ngôn không?” Thẩm Đình Thiên cũng ngồi xuống đất, hất hàm nhìn Tần Vị.

Thẩm Đình Thiên nói, trở về, về nơi ban đầu của Tần Vị, về nơi đã từng có Quý Ngôn.

“Cậu ngồi đờ ra ở đây cũng chẳng làm được gì, trở về thăm đi. Chẳng phải cậu đã hứa với Quý Ngôn là sẽ trở về hay sao?” Giọng Thẩm Đình Thiên rất tự nhiên, như thể đang nói một chuyện đương nhiên.

“Không đi.” Tần Vị trầm mặc một hồi mới trả lời: “Tôi còn chưa nhớ lại được cậu ấy.”

Không biết Tần Vị đang cố chấp điều gì, dường như là muốn mang một Tần Vị hoàn chỉnh thuộc về Quý Ngôn kia trở về.

“Cũng đúng. Nhưng mà Tần Vị à, cậu đúng là khôn nạn mà.” Thẩm Đình Thiên nhướn mày gật đầu, sau đó giơ tay vỗ vỗ lưng Tần Vị, thở dài: “Cậu cứ thế mà quên người ta, bỏ rơi người ta suốt bảy năm không quan tâm. Nếu như tôi là Quý Ngôn, nhất định sẽ hận cậu đến chết, trước khi chết nhất định sẽ nghĩ, thế kiếp sau không gặp lại Tần Vị nữa, cả đời không qua lại với nhau, tốt nhất là để Tần Vị yêu một người chẳng ra gì, phải chịu hết dần vất vả bể nương dâu.”

Quý Ngôn lẳng lặng đứng bên cạnh nghe, không biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng Thẩm Đình Thiên được cử đến để an ủi Tần Vị, nhưng cậu ta lại nói ra những lời như vậy.

Nhưng mặc dù thế, giọng Thẩm Đình Thiên vừa nhẹ nhàng vừa thông thả, dù nói ra những lời kia Tần Vị cũng không có phản ứng bài xích là bao, mà Quý Ngôn cũng không cảm thấy khó chịu gì.

“Nhưng mà này, cậu xem, người yêu bé nhỏ của cậu vẽ nhiều tranh cho cậu như vậy, tranh nào cậu cũng cười rồ ngu, chắc chắn người kia rất thích xem cậu cười.” Thẩm Đình Thiên nhìn từng Tần Vị khác nhau rồi lại giống nhau trên các bức tranh, cuối cùng ánh mắt toát ra một chút cảm khái: “Thực sự muốn xem xem cái cậu Quý Ngôn yêu cậu kia rốt cuộc là người thế nào, mà lại có thể chịu được một người nóng tính như cậu, chịu bỏ ra nhiều thời gian như vậy để vẽ cậu, dù biết cậu đã kết hôn sinh con rồi còn chờ cậu bảy năm.”

“Quý Ngôn ấy à, chắc chắn là rất yêu cậu, cho dù có quay lại lần nữa, cậu ta nhất định vẫn sẽ lựa chọn được gặp cậu.”

“Nói thế nào nhỉ, tôi luôn cảm thấy hâm mộ cậu, Tần Vị.” Thẩm Đình Thiên bật cười, sau đó quay đầu nhìn Tần Vị với ánh mắt hâm mộ, sự nghiêm túc ấy khiến người khác khó có thể chối từ.

Nghe Thẩm Đình Thiên nói xong, Tần Vị hơi ngẩn người, sau đó nét mặt dần dần thả lỏng, khoé môi hiện lên một nét cười nhàn nhạt.

“Không nói nữa, tôi phải đi tìm anh nhà tôi đây, tự dừng lại đến xem cái bộ dạng thâm tình này của cậu, ề hết cả răng.” Thẩm Đình Thiên hơi nhú mồm, vẫy vẫy tay, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi.

“À, đúng rồi, tôi gọi đồ ăn nhanh cho cậu đấy, sắp đến rồi.” Thẩm Đình Thiên đột nhiên nhớ ra gì đó, dừng chân quay đầu lại nhìn về phía Tần Vĩ: “Cậu cũng đừng quên mấy ngày nữa có triển lãm tranh của Quý Ngôn. Nếu như hôm đó cậu dỗi lần quay không lên sân khấu được, huỷ hoại tiếng tăm cả đời của Quý Ngôn, cái cậu Quý Trạch cuồng anh trai kia chắc chắn sẽ càng thù cậu.”

Tần Vĩ nghe thấy tên Quý Ngôn, hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái.

Thẩm Đình Thiên vẫn cười thản nhiên tự tại như vậy, sau đó không để tâm đến Tần Vĩ mà ra khỏi cửa. Cậu ta giống như một người qua đường, cười mà đến rồi cười mà đi, không để lại bất cứ thứ gì, nhưng cũng thực sự tồn tại trong khoảng thời gian nhất định.

Sau khi bước ra cửa, nụ cười trên mặt Thẩm Đình Thiên biến mất, cậu ta khẽ thở dài. Tốt nhất là Tần Vĩ đừng nhớ ra gì cả, mất trí nhớ đã đau khổ đến vậy, vậy nếu thực sự nhớ lại chẳng phải sẽ áy náy cắn hận đến chết đi sống lại hay sao? Nếu đến lúc đó, Tần Vĩ thực sự muốn làm gì, ai có thể cản được hẳn?

Có lẽ trên thế giới này chỉ có một người tên là Quý Ngôn có thể quản lý được Tần Vĩ. Nhưng đáng tiếc, người kia lại chết quá sớm.

Ra khỏi khách sạn, Thẩm Đình Thiên lập tức trông thấy Ngụy Ngụy đang ngồi trong xe, vẻ mặt lo âu nhìn về phía mình. Thẩm Đình Thiên bước nhanh, chạy về phía Ngụy Ngụy, mở mạnh cửa xe nhào vào người Ngụy Ngụy đang ngồi trên ghế lái.

“Sao thế? Tần Vĩ mắng em? Chẳng lẽ cậu ta đánh em?” Ngụy Ngụy bị tập kích trở tay không kịp, vội vã ôm lấy Thẩm Đình Thiên. Thấy vẻ mặt uất ức của Thẩm Đình Thiên, Ngụy Ngụy hơi nóng nảy, cau mày quan sát Thẩm Đình Thiên, chỉ lo người này bị Tần Vĩ giận cá chém thớt.

“Cái tên Mạc Ngạn Thành kia, cứ nhất định phải bắt em làm cái chuyện bán rẻ tiếng cười này. Em bị Tần Vĩ làm sợ đến nỗi giờ vẫn còn run đây.” Thẩm Đình Thiên hừ hừ, vẻ mặt khinh bỉ mà nhắc đến Mạc Ngạn Thành, sau đó ầm ứ nhìn Ngụy Ngụy: “Phải bắt Mạc Ngạn Thành ký một hợp đồng không bình đẳng, để công ty họ cứ có hoạt động gì cũng đều giao hết cho chúng ta làm!”

Ngụy Ngụy cong miệng cười cười. Thấy Thẩm Đình Thiên không có việc gì, anh ta cũng thở phào một hơi, giơ tay xoa xoa đầu Thẩm Đình Thiên, cúi người đặt một nụ hôn lên trán cậu ta: “Chúng ta gì chứ, chẳng phải em tốt nghiệp chuyên ngành phiên dịch tiếng Trung ở Mỹ sao?”

“Đậu! Ngụy Ngụy, anh cũng khinh bỉ tôi à!” Thẩm Đình Thiên cau, hất tay Ngụy Ngụy ra, khiêu khích trừng mắt với Ngụy Ngụy: “Anh có tin đêm nay tôi sẽ làm cho anh dục tiên dục tử, chết đi sống lại không!”

“Cứ việc.” Ngụy Ngụy thản nhiên nhướn mày, tỏ vẻ rất chờ mong.

“Thôi bỏ đi, em không đùa với anh.” Thẩm Đình Thiên nhú nhú mồm, sau đó hơi nhụt chí mà ngồi xuống ghế, tay trái nắm lấy tay phải của Ngụy Ngụy, mười ngón đan xen, hơi ầm quẩn quanh: “Em đột nhiên cảm thấy, chúng ta cứ sống bình yên bên nhau như thế này... cũng rất tốt.”

“Tần Vĩ...” Ngụy Ngụy cau mày, trên mặt cũng toát lên vẻ lo lắng.

“Cậu ta vẫn đang xem tranh, tranh Quý Ngôn vẽ.” Thẩm Đình Thiên đột nhiên nghĩ ra gì đó, ánh mắt hơi gợn sóng nhìn Ngụy Ngụy: “Em đột nhiên nhớ đến hai thành ngữ, rất chính xác.”

“Ừm?” Ngụy Ngụy ngẩn người, cuối cùng bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt vừa dịu dàng vừa cứng chiều.

Thẩm Đình Thiên rũ mắt, nhìn lướt qua đôi tay nắm lấy nhau của mình và Ngụy Ngụy, sau đó ngước mắt, nở nụ cười che giấu những cảm xúc dư thừa.

“Thấy vật nhớ người, cảnh còn người mất.”

23. Chương 23

Mẹ Quý Ngôn mất vào mùa đông.

Quý Ngón đứng trong bệnh viện, cứ thế ngồi ngây ra trên băng ghế lạnh như băng, vừa ủ rũ vừa tuyệt vọng.

Lần đầu tiên Tần Vị lên giường với Quý Ngón cũng là vào ngày này. Quý Ngón ngồi ngoài hành lang bệnh viện, cả người đều như sắp sụp đổ, mà khi đó Tần Vị đã dẫn Quý Ngón về nhà. Nói Tần Vị lợi dụng lúc sơ hở cũng được, nói Quý Ngón cam chịu cũng được, lần đầu tiên của hai người thậm chí còn chưa thể nói là yêu nhau. Mà Quý Ngón sau đó mặc dù không chạy trốn chết, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng với Tần Vị.

Từ sau khi mẹ Quý Ngón mất, Quý Ngón trở nên rất ghét ở nhà một mình buổi tối. Ngôi nhà không có chút hơi người, hết như một hố đen, vừa âm u vừa cô độc. Sự trống rỗng và lạnh lẽo ấy đôi khi sẽ ăn mòn trái tim, khiến người ta cảm thấy cô độc đến nỗi như không hề tồn tại.

Mà khi đó, Tần Vị luôn tìm mọi lý do để đến nhà tìm Quý Ngón, nhưng Quý Ngón đều không để ý mà nhốt Tần Vị ngoài cửa. Đã sai một lần, Quý Ngón đương nhiên sẽ không trượt dài trên sai lầm. Dù thế nào, Quý Ngón cũng sẽ không dây dưa lằng nhằng với Tần Vị.

Quý Ngón nhớ cơn đau khi bị mạnh mẽ xâm nhập, cũng nhớ rõ nhiệt độ cơ thể nóng rực của người kia.

Tần Vị điên cuồng hôn anh, không ngừng nói bên tai anh rằng hắn yêu anh, hắn muốn anh, hắn sẽ chăm sóc anh cả đời.

Cứ một lần tiếp một lần như vậy, như thể muốn khắc vào đầu Quý Ngón, muốn quên cũng không được.

Nhưng Quý Ngón nhớ không nổi, không thể nhớ, cũng không dám nhớ.

Tần Vị không chán nản, cũng không giận, tất cả tính nóng trước đó như đều dịu lại trước mặt Quý Ngón. Cho dù vẻ mặt Quý Ngón lạnh như băng, hắn vẫn có thể cười rực rỡ. Ngày nào Tần Vị cũng đứng dưới lầu chờ Quý Ngón đến trường, đa số thời gian đều dính lấy Quý Ngón, sau đó về nhà với Quý Ngón, bị Quý Ngón trực tiếp chặn ngoài cửa, sau đó lại tiếp tục một ngày mới.

Quý Ngón quen biết Tần Vị đã lâu, chỉ cho rằng Tần Vị nhất thời hứng khởi. Tần Vị chính là người như vậy, khi hứng thú luôn rất chuyên chú nhiệt tình, nhưng hết hứng thú rồi thì chẳng còn gì cả. Mà Quý Ngón cũng chỉ là đột nhiên bị Tần Vị để ý mà thôi, hoặc là... Tần Vị chỉ quá thương hại Quý Ngón nên mới làm như vậy.

Quý Ngón có thể là bạn của Tần Vị, nhưng không thể tiến thêm một bước nữa. Bởi vì, Quý Ngón khác Tần Vị. Quý Ngón đã trắng tay, chỉ còn lại chính mình. Nếu anh thực sự thích Tần Vị, anh sẽ chẳng còn gì nữa.

“Hôm nay có tuyết, rất lạnh. Nhớ bật hệ thống sưởi hơi trong nhà, ngày mai dậy nhớ mặc nhiều quần áo một chút, tôi chờ cậu ngoài cửa cùng đến trường.” Tần Vị đứng bên cạnh Quý Ngón, quần áo rất dày, rõ ràng là thể chất nóng mà ăn mặc như một con gấu, còn đeo cả găng tay rất dày, không ngừng lải nhải vào tai Quý Ngón. Dù Quý Ngón không để ý đến hắn, hắn cũng có thể lải nhải mãi như vậy được.

Quý Ngón mở cửa, không để ý đến lời Tần Vị nói, lập tức vào nhà đóng cửa. Đúng là sáng nào Tần Vị cũng đến chờ anh đi học, có mấy lần Quý Ngón cố tình dậy sớm, khiến Tần Vị không bắt kịp anh. Chỉ là mấy ngày gần đây, dù Quý Ngón dậy sớm đến đâu, Tần Vị cũng đến sớm hơn, ngày nào cũng đứng trước cửa, mũi bị đông lạnh đến đỏ bừng mà vẫn cười vẫy tay với anh.

Rốt cuộc đến khi nào Tần Vị mới từ bỏ hành vi nhàm chán này?

Quý Ngón không biết, anh cũng chỉ có thể chờ.

Sau đó, một hôm trời đổ tuyết, tuyết rất lớn, thế giới ngoài cửa sổ nhanh chóng biến thành tầng tầng tuyết trắng. Mẹ Quý Ngón rất thích ngày tuyết, trước khi mất còn cười nói có lẽ năm nay sẽ có tuyết. Đáng tiếc, bà còn chưa nhìn thấy tuyết đã đi.

Trời về đêm âm u mịt mù, khoảng tuyết dưới đèn đường nhiễm lên một vầng sáng. Ráng vàng chiếu lên lớp tuyết thật dày, tựa như có một lớp sương mang theo ánh sáng mỏng manh trôi trong không khí.

Quý Ngón mặc áo len đi ra ngoài. Tuyết rất lớn, từng chùm hoa tuyết chậm rãi xoay vòng trên không trung rồi bay xuống, gió lạnh thổi vào mặt buốt đến thấu xương. Nhưng dù sao trái tim cũng đã không ấm lại được, cơ thể lạnh một chút cũng không sao.

Sau đó, Quý Ngón trông thấy.

Bóng người xanh thẫm kia co rúc vào góc tường, ngồi khoanh chân, gục đầu như đang ngủ. Trên đầu người nọ đội một chiếc mũ rất dày, mà tuyết đã chất một tầng trên mũ. Người nọ hình như rất lạnh, áp tay vào lòng, mà bên cạnh vẫn là chiếc cặp sách màu đen kia.

Bóng người nọ được ánh sáng kéo đi rất dài. Tuyết còn đang bay, không biết qua đêm nay, người này liệu có trực tiếp bị tuyết vùi lấp hay không.

Một lát sau, cơ thể người nọ đột nhiên run lên, bất chợt bừng tỉnh, dường như bị lạnh đến phát run. Trong không trung truyền đến vài tiếng lẩm bẩm càu nhàu của thiếu niên kia. Hắn dùng bàn tay đeo găng chà xát cơ thể để làm ấm người. Bông tuyết bay lượn rơi trên vai hắn, mái tóc cũng che kín một lớp trong suốt, ướt đẫm mà dính vào trán. Đôi mắt hắn đen nhánh, sắc mặt tái nhợt, môi hơi xanh lại.

Sau đó, người kia ngẩng đầu lên, lại lơ đãng đối diện với Quý Ngôn. Hắn hơi sững sốt.

Ánh mắt kia, Quý Ngôn nghĩ không chỉ mình anh rơi vào trong đó, không chỉ mình anh cảm thấy đây là vận mệnh.

Chỉ là Quý Ngôn có một ảo giác, cảm thấy quỹ đạo của mình đã bị Tần Vĩ kéo vào thế giới của hắn từ cái nhìn kia, một đi không trở về.

“Sao cậu chỉ mặc áo len đã ra đây! Muốn bị cóng chết à!” Người đầu tiên phản ứng chính là Tần Vĩ, hắn trừng mắt đứng bật dậy, sau đó suyết nửa lão đảo ngã xuống: “Quý Ngôn, cậu hăng hái thật đấy, nửa đêm nửa hôm ra ngoài ngắm tuyết, mau vào nhà đi!”

Tần Vĩ tức giận cau mày, sau đó dùng đôi chân đông cứng lão đảo đi về phía Quý Ngôn, run run rẩy rẩy cởi áo khoác ra, cấp tốc trùm lên người Quý Ngôn.

“Tần Vĩ, cậu chờ tôi đi học bằng cách này sao?” Quý Ngôn hất tay Tần Vĩ ra, dường như không thể kiềm chế tâm tình thêm một phút nào nữa, trực tiếp ném mạnh áo khoác của Tần Vĩ xuống đất, trừng mắt nhìn Tần Vĩ, nhưng không biết sao giọng nói lại hơi run rẩy.

“Chờ tôi đến thì cậu đã chạy mất rồi. Nếu không phải cậu cứ lẩn tránh tôi, tôi cần gì phải ở luôn ngoài cửa để mà chờ cậu!” Tần Vĩ cau mày phản bác, nhưng lại nhanh chóng nhin cơn tức, mím môi một cái, nhặt áo khoác dưới đất lên: “Nếu cậu không mặc thì quay vào nhà đi.”

“Tần Vĩ, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Cứ theo đuổi tôi như vậy vui lắm à? Rốt cuộc cậu thích cái gì ở tôi? Cậu thích tôi vẽ tranh à? Tôi vẽ tranh là vì mẹ tôi thích, mẹ tôi đã mất tôi sẽ không vẽ tiếp nữa! Là vì tôi với cậu quen nhau lâu? Vì thế cậu nhàm chán, muốn vui đùa nên tìm đến tôi? Hay là, cậu cảm thấy thích lên giường với tôi? Có bao nhiêu người như vậy, cậu tìm ai chả được!” Quý Ngôn khản giọng gào, vành mắt đỏ bừng nhìn Tần Vĩ, âm thanh run rẩy phiêu đảng trong làn tuyết.

Điều khiến Quý Ngôn không thể chịu được nhất, chính là Tần Vĩ biết rõ anh đã chẳng còn gì mà vẫn nói thích anh.

Tần Vĩ hơi khựng lại, sau đó ngậy người: “Trông cậu... như sắp khóc ấy.”

Chỉ một câu của Tần Vĩ, Quý Ngôn quên sạch lời mình định nói, nước mắt cứ thế rơi xuống khỏi hốc mắt đỏ bừng.

Tần Vĩ giang tay trùm áo khoác lên người Quý Ngôn, sau đó ôm chặt lấy Quý Ngôn. Sau đó hắn cau mày, hung ác nói vào tai Quý Ngôn.

“Quý Ngôn, rốt cuộc cậu muốn tôi nói bao nhiêu lần, tôi thích cậu, tôi muốn ở bên cậu, tôi không muốn để lại cậu một thân một mình.”

Quý Ngôn không muốn nghe Tần Vĩ nói. Người kia vừa mở miệng, nước mắt anh lập tức rơi không thể ngừng, hoàn toàn không thể đè nén.

“Tần Vĩ, rốt cuộc cậu muốn tôi làm thế nào?” Quý Ngôn chậm chạp giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lại Tần Vĩ.

Sau đó, Tần Vĩ nói——

“Quý Ngôn, cậu có thể cho tôi toàn bộ thời gian của cậu không?”

Tần Vị quá tham lam, hắn muốn tất cả thời gian của Quý Ngôn.

Tần Vị tham dự vào quá khứ của Quý Ngôn, dừng chân ở hiện tại của Quý Ngôn, ngay cả Quý Ngôn, Tần Vị cũng muốn chiếm đoạt hoàn toàn.

Quý Ngôn cứ thế đợi, đợi một ngày Tần Vị nói lời kết thúc, hắn chỉ nhất thời có hứng thú với Quý Ngôn mà thôi.

Nhưng mà, dần dần Quý Ngôn cũng nhận ra, ngày đó sẽ không đến.

Bởi vì hắn là Tần Vị, hắn là Tần Vị của Quý Ngôn.

Vì thế, cho dù Tần Vị nói phải đi, Quý Ngôn vẫn luôn tin tưởng, có một số người dù đi xa đến đâu, người đó vẫn sẽ trở về.

Chỉ là thời gian trôi mau, cảnh còn người mất.

“Ngủ một lúc đi.” Lại đến hai rưỡi sáng, Quý Ngôn bước đến ngồi xuống bên cạnh Tần Vị.

Tần Vị không nói gì, cũng không có phản ứng.

Quý Ngôn thở dài một tiếng, tính tình người này vẫn ngoan cố như trước kia. Quý Ngôn đặt tay lên cổ Tần Vị, sau đó ấn Tần Vị xuống chân mình. Tần Vị thuận theo đôi tay lạnh như băng, ngã xuống đùi Quý Ngôn, sau đó thất thần nhìn Quý Ngôn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng Quý Ngôn rất nhẹ, vừa hỏi xong, Quý Ngôn mới nhớ ra câu hỏi này hoàn toàn là vô vị. Chắc chắn Tần Vị đang nghĩ đến Quý Ngôn, con người xa lạ mà hắn còn không nhớ nổi kia.

“Ất hẳn cậu ấy trông rất đẹp khi vẽ tranh.” Tần Vị thì thào.

Trong ấn tượng mơ hồ không thể nhớ rõ của Tần Vị, Quý Ngôn mà hắn yêu kia chắc chắn có một mái tóc đen mềm mại, gương mặt trong sáng ôn hoà. Người nọ ngồi trước giá vẽ, cần cổ trắng nõn, mái tóc đen mềm rủ bên tai. Người nọ ngồi dưới ánh nắng nhạt, hơi cúi đầu, tay phải cầm bút, yên lặng vẽ tranh, bóng lưng ấm áp khiến người ta mê muội.

Sau đó, khi Quý Ngôn quay người lại nhìn mình, đôi mắt cậu ấy sẽ cong lên, đôi mắt trong veo linh động chứa đựng những hạt sáng nho nhỏ.

Đúng lúc này, Tần Vị ngược nhìn hồn ma trong suốt trước mặt. Cảnh tượng không rõ ràng trong trí nhớ dường như chồng lên hồn ma trước mắt. Tần Vị ngây ngốc giơ tay lên, muốn xoa mặt Quý Ngôn.

Nhưng ngay giây tiếp theo, đôi mắt Tần Vị lại bị bàn tay phải lạnh như băng của Quý Ngôn che lại. Quý Ngôn nói: “Ngủ đi, nếu Quý Ngôn thực sự yêu cậu, nhất định sẽ đến tìm cậu trong mơ.”

Tay Tần Vị cứng đờ, sau đó chậm rãi rút về.

“Nếu cậu ấy không đến tìm tức là cậu ấy không yêu tôi sao?” Tần Vị nở một nụ cười sầu thảm, nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ lạnh như băng che trên mắt mình.

Quý Ngôn rũ mắt không trả lời.

Tần Vị, tôi ở đây bao lâu, tôi sẽ trông cậu bấy lâu.

Tôi ở lại nơi này trông cậu, trông cậu thay đổi thành bất kỳ bộ dạng nào trong khoảng thời gian ngưng trệ của tôi.

Sau đó, tôi vẫn sẽ yêu cậu, Tần Vị.

24. Chương 24

Ngày tổ chức triển lãm tranh của Quý Ngôn thoáng chốc đã đến.

Ngoài sự tưởng tượng của Quý Ngôn, nơi tổ chức triển lãm rất rộng, quy mô cũng rất to, ánh đèn cam, bức tường vàng, sàn nhà trơn, mỗi bức tranh đều được đóng khung cẩn thận treo trên tường, còn có ánh sáng dịu nhẹ chiếu xuống từ đỉnh bức tranh, khiến mỗi bức tranh đều trở nên nổi bật.

Một nơi rộng rãi sang trọng như vậy lại dùng để tổ chức triển lãm tranh cho một người nhỏ bé vô danh, Quý Ngôn không khỏi lú lẫm. Quý Trạch đúng là rất nhọc lòng vì mình. Nhưng mà, chẳng lẽ Quý Trạch... dùng toàn bộ số tiền trong tờ chi phiếu kia vào buổi triển lãm tranh này?

Quý Ngôn không có gì để lại cho cậu em trai Quý Trạch này, thứ đáng giá duy nhất chính là tờ chi phiếu này. Ban đầu Quý Ngôn vốn không muốn nhận tờ chi phiếu này, nhưng lại sợ nếu như không nhận mẹ Tần Vị sẽ không yên tâm, vì thế lại nhận. Nhưng anh cũng không cần dùng tiền vào việc gì cả, vì thế giữ lại phòng cho sau này có chuyện gì thì dùng.

Cho nên, trước khi chết, Quý Ngôn đã để lại chi phiếu và thư cho Quý Trạch, nghĩ rằng dù sau này Quý Trạch có cưới vợ hay mua nhà thì đều có thể sử dụng, phận làm anh trai như anh coi như đã cống hiến một chút cho đời sau nhà họ Quý.

Nào ngờ, Quý Trạch lại đổ hết số tiền này lên Quý Ngôn.

Không biết Quý Trạch làm thế nào, thời gian trên vẽ vào triển lãm là từ ba đến năm giờ chiều, một mỗi lên kế hoạch suốt bao nhiêu lâu như vậy, cuối cùng triển lãm chỉ kéo dài hai tiếng.

Mặc dù Tần Vị không lấy vé, nhưng ngày hôm sau hẳn lập tức để thư ký đi lấy rồi phân phát toàn bộ. Mà cũng không biết Quý Trạch và Tương Phàm rốt cuộc đã tự gửi đi bao nhiêu vé, nhưng vừa đến ba giờ, trong triển lãm đã có rất nhiều người.

Có rất nhiều người đến, hầu hết Quý Ngôn đều không quen, nhưng có một vài họa sĩ có một chút danh tiếng cũng được mời đến. Một số người quen biết Quý Ngôn trông thấy Tần Vị cũng chỉ làm bộ như không thấy mà tránh đi, Quý Ngôn cũng chỉ có thể thở dài.

Nhưng phần lớn đều là người quen của Tần Vị. Ngoài nhóm Mạc Ngạn Thành, Thẩm Đình Thiên, còn có nhân viên trong công ty Tần Vị. Trông thấy Tần Vị, mọi người đều đến gần lễ phép chào hỏi với Tần Vị, mà Tần Vị chỉ hơi gật đầu đáp lại. Mẹ Tần Vị cũng đi theo Tần Vị xem tranh, sắc mặt hơi tiêu tụy. Xem một hồi, vành mắt bà đỏ lên, lén lén lút lút cúi đầu gạt nước mắt.

Tần Vị mặc comple đen trắng thối, thắt caravat, bề ngoài ủ rũ suốt nhiều ngày rốt cuộc cũng được xử lý sạch sẽ gọn gàng trở lại, vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt. Hắn cứ thế đi từ bức tranh đầu tiên, chăm chú xem từng bức từng bức, đi qua từng bức từng bức.

Ở đây quả nhiên không có bức tranh nào vẽ Tần Vị, mà hầu hết đều là phong cảnh, mà cảnh sắc nhiều nhất trong phong cảnh chính là hồ nước. Đó là hồ nước trong trường đại học mà Tần Vị và Quý Ngôn từng học, đi bộ từ ký túc xá đến khu phòng học luôn phải vòng qua nó.

Cảnh sắc mà Quý Ngôn thích nhất, chính là hình ảnh mặt trời lặn xuống hồ.

Màu sắc chân trời chuyển dần từ xanh thẳm đến đỏ sẫm, giao tuyến giữa bầu trời với mặt hồ nhuộm một màu đỏ mê li, hóa thành một cảnh sắc đẹp nhất. Chân trời xa xôi phiêu đảng những áng mây hồng như những chùm anh đào, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh an tường.

Rừng cây nhỏ ở bờ bên kia hồ nước được ánh chiều tà vàng rực chiếu ra một khoảnh bóng đan xen; giữa hồ có một hòn đảo rất nhỏ, thiên nga trắng định cư ở đó luôn nhàn nhã đập nước, ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước.

Đó là nơi Quý Ngôn yêu nhất, vì yêu thích nên muốn dùng bút vẽ lưu giữ lại. Mới đầu Quý Ngôn luôn không vẽ đẹp được, không thể nào hài lòng. Sau đó anh cứ thế vẽ đi vẽ lại, mãi cho đến khi anh có thể lưu giữ lại cả một khung cảnh hoàn chỉnh, giống như anh đã cô đọng lại một Tần Vị hoàn chỉnh trong thế giới của mình vậy.

Cạnh hồ còn có một chiếc ghế gỗ dài, dùng để người ta có thể dừng lại thưởng thức cảnh sắc nơi này.

Trước kia Quý Ngôn và Tần Vị đã từng ngồi ở đó.

Sau đó chỉ còn lại Quý Ngôn.

Hiện giờ, không có một bóng người.

Bốn giờ đúng, đèn trong sảnh triển lãm tối mờ đột nhiên được bật lên, cả triển lãm lập tức sáng rực.

Sau đó Quý Trạch xuất hiện, một người không bao giờ thích nổi bật xuất hiện trước mắt mọi người. Comple xam caravat đen, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng không lẫn vào đâu được ấy, Quý Trạch bước lên bục sân khấu được dựng tạm thời, vỗ tay một cái. Sự chú ý của mọi người hiển nhiên bị Quý Trạch dẫn dắt, đều đổ dồn ánh mắt về phía Quý Trạch.

“Tôi là Quý Trạch, em trai Quý Ngôn. Cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến tham dự buổi triển lãm tranh của anh trai tôi.” Quý Trạch thản nhiên nói, sau đó thành khẩn cúi người một cái.

“Triển lãm tranh được tổ chức ở thành phố Z vì người anh tôi yêu sinh sống ở nơi này. Lý do tổ chức vào ngày hôm là vì hôm nay là sinh nhật anh trai tôi.” Quý Trạch lạnh nhạt quét mắt nhìn mọi người. Khi ánh mắt chạm phải Tần Vĩ, trên gương mặt lạnh như băng của cậu ta lại hiện lên một nét cười châm chọc.

“Hôm nay là sinh nhật anh trai tôi, tôi tổ chức buổi triển lãm này tặng anh trai tôi, cũng mời người mà anh tôi yêu nhất đến tham dự triển lãm tranh của anh ấy. Tôi nghĩ đây là món quà sinh nhật tốt nhất mà tôi có thể tặng cho anh ấy.”

Người dưới đài bắt đầu xì xào bàn tán, không biết đang thảo luận Quý Ngôn rốt cuộc là ai, hay là đang thảo luận người Quý Ngôn yêu là người nào. Thậm chí có vài người còn nhỏ giọng thảo luận, có phải là người này cố tình tổ chức triển lãm tranh ở thành phố Z để cầu hôn hay không.

Đa số mọi người đều không biết Quý Ngôn đã chết, càng không biết người Quý Ngôn yêu nhất chính là Tần Vĩ.

“Đây là triển lãm tranh của anh trai tôi, tôi cũng không muốn nói gì nhiều. Chỉ là tôi còn chuẩn bị một chiếc bánh sinh nhật cho anh trai tôi, tôi muốn mời ngài Tần Vĩ – người đã tài trợ cho tôi tổ chức buổi triển lãm tranh lần này – lên giúp tôi cắt nhất dao đầu tiên.” Quý Trạch mỉm cười nhìn về phía Tần Vĩ, giơ tay lên vỗ vỗ. Mà người dưới đài nghe thấy tên tổng giám đốc Tần cũng lập tức vỗ tay phụ họa, thậm chí có một số người còn hô ra tiếng.

“Nếu như không có giám đốc Tần tài trợ, chỉ e triển lãm tranh của anh trai tôi sẽ không bao giờ tổ chức được.” Làm bộ như không trông thấy sắc mặt u ám của Tần Vĩ, Quý Trạch thản nhiên mời Tần Vĩ lên sân khấu.

Tần Vĩ lạnh mặt, bước lên sân khấu trong ánh mắt tiếu vờ tay của mọi người. Một chiếc bánh gato rất lớn được đưa ra, đặt lên trên giá. Quý Trạch đưa dao cho Tần Vĩ, sau đó mở hộp bánh ra.

Chiếc bánh rất lớn, được thiết kế vuông vắn, trên bánh là một bức tranh được vẽ bằng bơ, dùng siro hoa quả làm phẩm màu. Một trong số những bức tranh của Quý Ngôn cứ thế được vẽ lên chiếc bánh sinh nhật này.

Trong tranh là một hình người u ám co ro trong bóng tối, sau lưng người đó là một đôi cánh hoàn chỉnh, nhưng trên cánh lại có những tia nứt, mơ hồ xé đôi cánh trắng tinh thành nhiều mảnh.

Tần Vĩ ngây ngẩn, cả người như bị đóng băng. Ánh mắt Quý Trạch nhìn Tần Vĩ vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn.

Tần Vĩ kéo toàn bộ thế giới của Quý Ngôn vào quỹ đạo của hắn, cuối cùng lại đẩy Quý Ngôn đến vách núi.

Hoặc có lẽ Tần Vĩ vốn muốn cho Quý Ngôn một khu rừng, nhưng cuối cùng Quý Ngôn lại bị nhốt trong một chiếc lồng mang tên Tần Vĩ.

“Đây là bức tranh mà tôi thích nhất.” Quý Trạch dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói với Tần Vĩ: “Bởi vì, rốt cuộc anh tôi đã nhận ra anh là người thế nào.”

“Anh tôi yêu anh, anh lại cầm dao...” Quý Trạch đặt tay lên cổ tay Tần Vĩ, sau đó đè mạnh xuống, lưỡi dao cứ thế trực tiếp cắt ngang đôi cánh của người trong tranh, chia lìa thành hai nửa.

“...Tự tay chặt đứt đôi cánh của anh tôi, nhưng đến cuối cùng anh lại không cần anh ấy nữa.”

Quý Ngôn rời khỏi Tần Vị, chẳng khác nào một con chim mất đi đôi cánh.

— Rơi xuống đất, tan xương nát thịt.

25. Chương 25

Triển lãm tranh kết thúc, Quý Ngôn không về cùng Tần Vị, mà trái lại đi theo Quý Trạch.

Tổ chức triển lãm tranh xong, vẻ mặt Quý Trạch càng thêm lạnh lùng cô đơn, cứ thế đứng một mình trong sảnh triển lãm xem tranh của Quý Ngôn, bóng lưng cô đơn bị ánh đèn kéo ra rất dài.

Toàn bộ triển lãm đều trống rỗng, chỉ còn lại một mình cậu ta. Điều này khiến Quý Ngôn đang lẳng lặng đứng sau nhìn cậu ta có một ảo giác, như thể Quý Trạch đặc biệt tổ chức buổi triển lãm tranh này chỉ là vì giây phút này vậy.

Quý Ngôn buồn bã đứng sau lưng nhìn Quý Trạch. Mà Quý Trạch chỉ có thể nhìn thấy tranh của Quý Ngôn, không hề hay biết người trong lòng mình đang đứng ngay sau lưng.

Cất bước đi đến bên cạnh Quý Trạch, vành mắt Quý Ngôn hơi cay cay, trong lòng dâng lên một cảm xúc áp lực.

Ngoài Quý Ngôn, không ai biết Quý Trạch cứ thế đứng một mình trong triển lãm trống trải tăm tối, lẳng lặng ngắm tranh của Quý Ngôn. Nhưng Quý Ngôn cũng không biết Quý Trạch đang nghĩ gì.

Đến tối, Quý Trạch đến quán bar.

Quý Ngôn vốn tưởng rằng Quý Trạch sẽ không bao giờ đi đến những nơi như thế này, dù có đến cũng chỉ là để tha Quý Ngôn uống say như chết về nhà. Hơn nữa Quý Trạch không uống rượu, hình như cậu ta rất ghét mùi cồn. Quý Trạch chính là người như vậy, dù trong tình huống nào, cậu ta cũng đều có thể giữ vững tính tảo, xử lý mọi chuyện với danh nghĩa một người đứng xem.

Tương Phàm thường cười nói, nghề nghiệp mà Quý Trạch lựa chọn thực sự là quá đúng. Cậu ta vốn sinh ra là để làm luật sư, lúc nào cũng đầu vào đấy.

Nhưng hiện giờ Quý Trạch lại đến quán bar, gọi mấy chai rượu mạnh, ngay từ đầu là uống nửa ly nửa ly một, rồi sau đó chuyển thành uống một hơi cả ly. Quý Ngôn đứng cạnh nhìn mà lo sợ hãi hùng, không nói trước kia Quý Trạch có từng uống rượu hay không, nhưng nếu cứ chỉ uống rượu như vậy chắc chắn sẽ có hại cho dạ dày. Hơn nữa có ai uống ừng ực từng ly từng ly rượu mạnh như vậy chứ?

Trước kia Quý Ngôn cũng từng làm như vậy. Nhưng mà Quý Trạch à, em quên ai đã tha Quý Ngôn về nhà rồi hay sao? Em đã quên lúc đó em đã nói với Quý Ngôn như nào rồi hay sao? Sao chính em có thể làm thế được!

Quý Ngôn nhìn Quý Trạch cứ liên tục uống từng ly từng ly như không cần mạng, cuống quýt giơ tay ngăn lại. Nhưng tay anh lại xuyên thẳng qua, không chạm được bất cứ thứ gì, chỉ có thể tiếp tục ưu sầu lo lắng trông Quý Trạch uống rượu.

Giờ phút này Quý Ngôn mới biết cảm nhận của Quý Trạch khi nhìn mình nốc say lúc trước.

“Sao, đến ăn mừng một mình à?”

Tay Quý Trạch hơi khựng lại, sau đó chậm rãi quay người lại, nhìn người đang đi về phía mình.

“Mạc Ngạn Thành.” Quý Trạch cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu lại uống tiếp.

Quý Ngôn cũng ngăn ra, nhìn khuôn mặt u ám của Mạc Ngạn Thành là hiểu Mạc Ngạn Thành biết Quý Trạch ở đây. Nhưng anh ta đặc biệt đến đây tìm Quý Trạch chắc chắn là vì chuyện của Tần Vị.

“Đã đủ chưa?” Mạc Ngạn Thành bước đến bên cạnh Quý Trạch, nhíu mày hỏi một câu.

“Chưa đủ.” Quý Trạch nhếch mắt nhìn Mạc Ngạn Thành, nâng tay rót rượu rồi thản nhiên đáp hai chữ.

“Chẳng lẽ cậu muốn dồn Tần Vĩ vào chỗ chết mới vừa lòng?” Mạc Ngạn Thành đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Quý Trạch, tức giận trừng mắt nhìn Quý Trạch, giọng nói trầm thấp vô cùng hung ác.

“Tôi đang đợi.” Quý Trạch cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt lạnh lùng trào phúng trừng lại.

“Quý Trạch, cậu tỉnh táo một chút cho tôi! Dù cậu muốn giúp Quý Ngôn báo thù thì cũng đã đủ rồi, những điều cậu làm này còn chưa đủ để trừng phạt Tần Vĩ hay sao? Giờ Tần Vĩ đã tự nhốt mình trong nhà rồi, không đi làm không chăm con, chỉ cả ngày nhìn tranh muốn nhớ lại Quý Ngôn, cậu rốt cuộc còn muốn làm đến bước nào nữa!” Mạc Ngạn Thành tiếp tục dùng sức nắm chặt cổ tay Quý Trạch, không cho cậu ta tiếp tục uống rượu, cũng không cho cậu ta tránh thoát. Mạc Ngạn Thành cứ thế trừng mắt với Quý Trạch, trong mắt toát lên nỗi xót xa và bất lực.

“Bảy năm rồi, đã qua bảy năm rồi! Cậu làm vậy có nghĩa lý gì chứ? Nếu Quý Ngôn đã yêu Tần Vĩ như thế, vì sao cậu ta không đến? Giờ cậu ta chết rồi, em trai cậu ta lại đến để đòi nợ à?”

Ánh mắt Quý Trạch lạnh xuống, nghe thấy tên Quý Ngôn, tay trái Quý Trạch nâng ly rượu vừa rót lên, sau đó tạt lên mặt Mạc Ngạn Thành.

“Mạc Ngạn Thành, anh trai tôi đã chết rồi, anh nói những điều này có nghĩa lý gì không?” Ánh mắt Quý Trạch vừa lạnh lẽo vừa nặng nề, sắc bén như một lưỡi dao xé dọc dây thần kinh: “Hơn nữa, tôi không cho phép bất kỳ ai nói xấu anh trai tôi.”

“Cậu!” Lúc này Mạc Ngạn Thành mới phản ứng lại được, đưa tay gạt rượu trên mặt đi, cố gắng kìm nén xúc động muốn đánh người trước mặt, cuối cùng không biết có phải do quá tức giận hay không mà hóa cười: “Sao, có phải tôi nói đúng rồi không? Anh trai cậu quá nhu nhược, không đúng à? Bao nhiêu năm như vậy đều không dám đến tìm Tần Vĩ, ngày ngày chỉ biết vẽ tranh, đến chết cũng chỉ dám trốn trong nhà cửa cổ tay tự sát. Nếu cậu ta đã muốn hoàn toàn cắt đứt với Tần Vĩ, thằng em trai như cậu việc gì phải chôn mũi vào!”

Nói xong, Mạc Ngạn Thành mới phát hiện mình nói nặng lời, hơi nhíu mày, nhìn khuôn mặt đột nhiên trắng bệch của Quý Trạch mà không biết phải thu lại lời nói vừa rồi như thế nào. Nhưng Quý Trạch lại ngăn người, sau đó ủ rũ gật đầu.

“Đúng vậy, anh trai tôi nhu nhược, giống hệt mẹ anh ấy.”

Quý Ngôn sững sốt, kinh ngạc nhìn Quý Trạch. Anh cũng không biết thì ra Quý Trạch biết mẹ mình.

“Tôi và anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng mãi đến mấy năm trước Quý Ngôn mới biết có một người em trai nhỏ hơn anh ấy hai tuổi này.” Quý Trạch rốt cuộc cũng hất được tay Mạc Ngạn Thành ra, run rẩy cầm lấy ly rượu, nhìn chằm chằm chất lỏng trong ly mà chậm rãi nói ra: “Nhưng từ mười tuổi, tôi đã biết mình có một anh trai, bởi vì mẹ tôi cho tôi xem ảnh Quý Ngôn. Sau đó mẹ luôn nói với tôi, nếu như Quý Ngôn gặp chuyện gì, nhất định phải giúp anh ấy, nhất định phải chăm sóc anh ấy. Anh có biết vì sao không?”

“Bởi vì mẹ tôi và mẹ Quý Ngôn là bạn thân.” Quý Trạch nói xong cũng tự bật cười, đỡ trán như đang kể một câu chuyện cười: “Mẹ tôi vẫn luôn cho rằng mẹ Quý Ngôn không biết, nhưng sau đó có lần gia đình chúng tôi gặp được mẹ Quý Ngôn trong công viên, mẹ Quý Ngôn chỉ cười một chút, không để Quý Ngôn thấy chúng tôi đã kéo anh ấy đi.”

“Ha, mẹ Quý Ngôn đều biết hết, chỉ là vờ như không biết, để mẹ tôi và ba tôi ở bên nhau mà thôi. Còn bà ấy thì một mình nuôi lớn Quý Ngôn.” Quý Trạch nở nụ cười, nhưng chẳng khác gì đang khóc: “Mẹ Quý Ngôn nhu nhược, Quý Ngôn cũng vậy.”

Quý Ngôn ngây ngẩn, đứng lạng tại chỗ, không thể tin mà nhìn Quý Trạch.

Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Quý Trạch nhắc đến chuyện về cha mẹ họ. Từ nhỏ mẹ anh đã luôn nói với anh, ba ra đi là để tìm kiếm nghệ thuật, khi còn nhỏ Quý Ngôn tin, sau khi lớn lên thì cho rằng ba gặp tai nạn qua đời nhưng mẹ không đành lòng nói mà thôi.

Sau đó gặp được Quý Trạch, anh mới biết mọi chuyện tuyệt đối không như mình đã nghĩ. Dù thế nào, chắc chắn là ba anh có một người phụ nữ khác bên ngoài, nhưng chưa từng ngờ rằng sự thực thì ra là như vậy.

Thế nên, khi đó Quý Trạch mới tìm đến mình, nói muốn chăm sóc mình ư? Chỉ là làm theo lời dặn dò của mẹ cậu ấy?

“Mẹ tôi không dám ở lại thành phố kia, sợ lại gặp được mẹ Quý Ngôn, cho nên đã chuyển nhà. Chờ mấy năm sau chúng tôi biết tin mẹ Quý Ngôn mất, thời gian đã qua hơn ba tháng rồi.” Quý Trạch lắc lắc ly rượu, sau đó chậm rãi nhìn về phía Mạc Ngạn Thành: “Quý Ngôn chỉ còn lại một mình anh ấy. Mẹ tôi không yên tâm, để tôi chuyển đến học cùng trường với Quý Ngôn, trông nom anh ấy. Sau đó cậu biết tôi trông thấy ai không?”

“Tần Vĩ...” Mạc Ngạn Thành thì thào nói.

“Quý Ngôn và mẹ anh ấy đều là người tinh tế, tình cảm yếu đuối. Quý Ngôn giống như một bức tranh, cần người khác nghiêm túc chăm chút vẽ từng nét từng nét một, cẩn thận che chở, chỉ một chút tỷ vết cũng sẽ phá hỏng cả bức tranh.” Quý Trạch cúi đầu, rũ mắt cười: “Mẹ Quý Ngôn mất, Quý Ngôn liền trở thành một trang giấy trắng, không còn gì cả. Sau đó Tần Vĩ nhận lấy bức tranh này. Anh ta che chở Quý Ngôn, yêu Quý Ngôn, chiếm lấy Quý Ngôn, ngày nào cũng chạy loạn xung quanh anh trai tôi. Sau đó anh ta làm được, khiến anh trai tôi biến thành một bức tranh chỉ thuộc về anh ta, một bức tranh hoàn chỉnh, rực rỡ sắc màu.”

“Khi đó tôi thường núp bên cạnh xem anh trai tôi. Khi đó hai người bọn họ thường hay cãi nhau, nhưng không biết sao càng cãi lại càng thân. Tần Vĩ thích anh trai tôi, chỉ mong tất cả mọi người đều biết. Mà anh tôi thích Tần Vĩ, chỉ cần nhìn vào mắt anh tôi là biết.”

Khoảng thời gian đó, trong mắt Quý Ngôn chỉ có một mình Tần Vĩ, mỗi khi ánh mắt anh đặt trên người Tần Vĩ, trong đó luôn toát lên nụ cười rực rỡ.

Nghe Quý Trạch nói vậy, Quý Ngôn hơi ngây ra, cuối cùng bất đắc dĩ nở nụ cười.

Chả trách khi đó dù mình sống chết không thừa nhận, Tần Vĩ cũng khẳng khái mình thích cậu ta. Thì ra thực sự phô trương đến thế ư? Chỉ cần nhìn vào mắt mình là biết mình thích Tần Vĩ sao?

“Đến khi Quý Ngôn tốt nghiệp, tôi lại chuyển trường về, căn bản không cần lo cho anh trai tôi. Anh ấy có Tần Vĩ là đủ rồi. Sau đó năm nào tôi cũng về xem anh ấy một lần, một năm, hai năm, ba năm, anh tôi và Tần Vĩ đều như hình với bóng, vẫn luôn ở bên nhau, hơn nữa còn rất thân mật.” Quý Trạch nói xong, hơi ngây ra một chút, sau đó nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt, trong mắt đã tràn đầy đau khổ và bi ai: “Nhưng sau đó, Tần Vĩ lại đi mất.”

“Tần Vĩ kéo cả thế giới của anh trai tôi vào quỹ đạo của anh ta, cuối cùng lại đưa anh trai tôi đến vách núi.”

“Anh trai tôi là một bức tranh, Tần Vĩ đã vẽ nó rất đẹp, nhưng rồi lại đột nhiên hất một đồng bóng lên đó rồi đi mất. Anh ta đi rồi, anh trai tôi cũng trở thành một bức tranh hỏng.” Tay Quý Trạch run rẩy, sau đó lại nốc cạn một ly rượu, đôi mắt sâu thẳm tối sụp xuống, sau đó như chợt bừng tỉnh mà ngẩng đầu chất vấn Mạc Ngạn Thành: “Rời khỏi Tần Vĩ, tôi muốn vẽ lại bức tranh này lần nữa, nhưng tôi phải làm sao! Tôi có thể xé bức tranh này đi rồi thay bằng một tờ khác giống như đức ư? Tôi có thể rửa sạch bức tranh này ư? Bức tranh này đã hỏng rồi, dù tôi nỗ lực thế nào cũng không có tác dụng. Tôi phải làm thế nào! Anh trai tôi phải làm sao?”

Mạc Ngạn Thành ngây ngẩn, giọng Quý Trạch dần dần cao lên, càng nói càng phẫn nộ, trên gương mặt xuất hiện vẻ ngà say, sau đó run tay trực tiếp cầm lấy chai rượu, uống ừng ực như nước lọc. Nhưng thực sự Quý Trạch đã say rồi.

“Anh đừng nói như thể đương nhiên như vậy, anh và Tần Vĩ quen nhau ở quân khu, tôi không tin Tần Vĩ chưa từng nhắc đến Quý Ngôn với anh. Mà cha mẹ Tần Vĩ đều biết quan hệ giữa Tần Vĩ và Quý Ngôn, nhưng các người đều không nói, đều giấu giếm Tần Vĩ, còn đưa Tần Vĩ đến một thành phố khác.” Quý Trạch quay đầu, phẫn nộ nhìn về phía Mạc Ngạn Thành.

“Khi Tần Vĩ gặp tai nạn, các người có ai nói cho Quý Ngôn biết không? Nửa năm sau các người mới nói cho Quý Ngôn là Tần Vĩ mất trí nhớ rồi, sắp kết hôn rồi, sắp có con rồi, các người có cho Quý Ngôn lựa chọn không? Không, đúng là các người đã nói cho Quý Ngôn rồi. Mẹ Tần Vĩ gọi điện thoại bảo Quý Ngôn hãy

buông tay Tần Vĩ, sau đó còn trực tiếp gửi một bức ảnh cưới và giấy xét nghiệm thai sản của một người đàn bà lạ hoắc. À, phải rồi, còn có một tờ giấy, trên đó viết: Cảm ơn cháu, Tần Vĩ sống rất tốt.”

“Ha, cái thá gì chứ? Sợ Quý Ngôn tìm đến nên cố ý gửi tất cả chứng cứ cho anh ấy, sau đó còn cảm ơn anh trai tôi đã buông tay để Tần Vĩ có được hạnh phúc? Anh nói tôi đang dồn ép Tần Vĩ, vậy các người thì sao? Khoảng thời gian đó, ngày nào tôi cũng ở bên anh trai tôi, không dám rời xa lấy một bước, chỉ sợ vừa quay người đi anh ấy đã chết ở nơi nào.” Quý Trạch càng nói càng lớn tiếng, gương mặt tái nhợt lại hơi đỏ lên, ánh mắt ngà say tức giận nhìn Mạc Ngạn Thành.

“Tần Vĩ sống rất tốt, ha, thế Quý Ngôn thì sao? Quý Ngôn không muốn chia rẽ gia đình Tần Vĩ, đây chẳng phải là điều các người mong muốn hay sao? Hàng bao năm nay anh ấy chỉ ngoan ngoãn ở nhà, không muốn phá hỏng hạnh phúc của Tần Vĩ, chỉ một mình sống trong ký ức. Suốt bao nhiêu năm như vậy, không một ai trong các người để ý đến cảm nhận của anh trai tôi. Giờ Quý Ngôn đã chết, chẳng lẽ các người còn muốn nói với tôi là Quý Ngôn đáng đời hay sao?” Quý Trạch nói từng câu từng chữ, cuối cùng biến thành lời chất vấn sắc nhọn, ánh mắt lạnh lẽo xen lẫn tức giận nhìn thẳng vào Mạc Ngạn Thành.

“Các người ai cũng nói là lỗi của Quý Ngôn, là tại Quý Ngôn không đi tìm Tần Vĩ. Nhưng chỉ cần nghĩ một chút là biết, nếu khi đó chỉ cần có một người trong các người nói thật với Tần Vĩ, anh trai tôi và Tần Vĩ cũng sẽ không đến bước đường ngày hôm nay!” Quý Trạch thở dồn dập, sắc mặt đỏ bừng, từng câu từng chữ đều khiến Mạc Ngạn Thành không thể thốt ra lời.

“Nợ thì sẽ phải trả, câu này thực sự rất đúng.” Quý Trạch dần dần bình tĩnh lại, vừa thở vừa uống rượu, sau đó nở một nụ cười trào phúng mà nhìn về phía Mạc Ngạn Thành.

“Anh thích Tần Vĩ đúng không? Vậy thì chúc mừng anh, anh sẽ không bao giờ có được anh ta. Tần Vĩ nợ Quý Ngôn, trước kia anh ta yêu anh trai tôi bao nhiêu, sau này sẽ đau khổ bấy nhiêu. Cha mẹ tốt của Tần Vĩ, cũng sẽ vì sự đau khổ của con trai mà đau khổ theo. Mà tôi, cái giá phải trả khi không đưa anh trai tôi đi tìm Tần Vĩ, chính là đã mất đi anh ấy mãi mãi...”

“Quý Trạch, cậu...” Mạc Ngạn Thành như đột nhiên nhận ra được điều gì, trợn to mắt nhìn Quý Trạch.

“Anh tôi tốt như vậy, vì sao Tần Vĩ không cần anh ấy chứ?” Quý Trạch đã say mèm, mơ màng ngẩng đầu nhìn Mạc Ngạn Thành, rồi lại như đang tự lẩm bẩm: “Nếu đã không cần anh ấy, vì sao ngay từ đầu còn tốt với anh tôi đủ đường như vậy, tôi làm gì cũng không sánh được với Tần Vĩ.”

“Không có gì, không sao cả.” Quý Trạch lắc lắc đầu, gương mặt đỏ bừng vì men say, ánh mắt mờ mịt. Cậu ta bật cười khe khẽ, nhưng trong tiếng cười này tràn đầy cay đắng và đau thương. Cậu ta không thèm quan tâm mình cười khó nghe đến thế nào, thậm chí càng cười càng hăng say: “Ba tôi không cần Quý Ngôn, mẹ Quý Ngôn không cần Quý Ngôn, sau đó, Tần Vĩ cũng không cần Quý Ngôn, anh tôi chỉ còn lại lẻ loi một mình.”

Không biết có phải do quá lâu không cười hay không, tiếng cười của Quý Trạch kéo rất dài, tựa như đang tự giễu, nhưng sau đó lại chuyển thành nghẹn ngào. Dòng rượu lạnh lẽo gột rửa dạ dày, dưới tác dụng của cồn, nước mắt tràn ra khỏi vành mắt đỏ bừng, từng giọt từng giọt rơi xuống. Ngay cả Mạc Ngạn Thành cũng lặng yên không lên tiếng, ánh mắt nhìn Quý Trạch toát ra sự buồn bã không đành lòng.

“Anh tôi sợ nhất là ở một mình, nhưng mà, cuối cùng anh ấy vẫn chết trong cô đơn.” Giọng Quý Trạch khản đặc, nước mắt tràn mi, biểu cảm trên khuôn mặt đầy sự hối hận và đau khổ.

“Không có gì, không sao cả.” Quý Trạch lắc lắc đầu, tự lẩm bẩm nói, âm giọng run rẩy mang theo tiếng nước nở: “Các người không chăm sóc anh tôi thì tôi chăm sóc. Các người không đối xử tốt với anh ấy, vậy thì để tôi tốt với anh ấy.”

Quý Trạch vừa cười vừa khóc, sau đó lại nốc rượu, nước mắt vẫn chảy không ngừng, giọng nói khản đặc vừa run rẩy vừa đau đớn.

“Dù anh tôi đi rồi, tôi vẫn sẽ tốt với anh ấy.”

26. Chương 26

Quý Ngôn không thích vẽ tranh.

Một nhà ba người, chỉ thiếu mỗi người cha, mà ba anh rời xa gia đình là vì tìm kiếm nghệ thuật.

Vì vậy, Quý Ngôn không thích nghệ thuật – thứ đã mang ba đi.

Nhưng Quý Ngôn phải vẽ tranh, bởi vì mẹ thích. Từ khi Quý Ngôn còn nhỏ, mẹ đã thích mua đủ loại dụng cụ vẽ tranh cho Quý Ngôn. Rõ ràng điều kiện kinh tế trong nhà không phù hợp để mẹ Quý Ngôn mua những dụng cụ vẽ đắt tiền cho Quý Ngôn, mà mẹ Quý Ngôn bình thường cũng không nỡ tiêu tiền mua cho mình bất cứ thứ gì, nhưng lại rất chấp nhất với việc vẽ vời này. Đường như bà cảm thấy nếu Quý Ngôn muốn vẽ tranh thì nên dùng những thứ tốt nhất.

Mỗi khi Quý Ngôn cầm lấy bút vẽ, mẹ Quý Ngôn đều sẽ ngồi bên cạnh nhìn, ánh mắt vừa chăm chú vừa dịu dàng nhuộm đầy ý cười.

Quý Ngôn không thích vẽ, nhưng khi trông thấy ánh mắt của mẹ, Quý Ngôn biết mình cần vẽ tranh.

Bởi vì mẹ thích, mẹ thích mình cầm bút vẽ, thích nhìn mình vẽ ra từng đường nét mảnh khảnh lên giấy trắng, thích thu thập mỗi bức tranh mà mình vẽ. Mỗi lần mẹ nhìn mình vẽ, vẻ mặt chăm chú như đang thông qua mình nhìn một ai đó.

Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, Quý Ngôn sẵn lòng đi học vẽ tranh vì mẹ, mà còn sẽ kiên trì học.

Từ sau khi mẹ Quý Ngôn mất, Quý Ngôn đã không còn lý do để vẽ tranh.

Nhưng Tần Vị lại đặc biệt chấp nhất với điều này, bởi vì Tần Vị thích, Quý Ngôn chỉ có thể lại cầm lấy bút vẽ lần nữa. Hơn nữa khi anh vẽ tranh, Tần Vị sẽ yên lặng ngồi ngay bên cạnh nhìn mình. Quý Ngôn rất thích không khí bình yên khi ở bên Tần Vị như vậy.

Sau khi Tần Vị đi, Quý Ngôn rốt cuộc cũng vẽ tranh vì chính bản thân mình. Bởi vì rốt cuộc Quý Ngôn mới phát hiện, ngoại trừ nhớ Tần Vị, điều mình có thể làm chỉ là vẽ tranh. Bóng hình của người kia cứ không ngừng xuất hiện trong đầu, chiếm cứ mọi suy nghĩ, khiến anh không thể nào ngủ yên.

Quý Ngôn dành tất cả thời gian vào việc vẽ tranh, cứ từng nét từng nét, dường như thấm nhuần vào toàn bộ ký ức trong sinh mệnh, cũng dường như chỉ như vậy mới có cảm giác mình là một người trọn vẹn.

Kể ra cũng lạ, dù là mẹ mình, Tần Vị hay Quý Trạch, hình như ai cũng chấp nhất với việc Quý Ngôn vẽ tranh. Dường như họ cảm thấy vẽ tranh cũng tương tự như bản năng của Quý Ngôn, ai cũng muốn cho Quý Ngôn những dụng cụ vẽ và môi trường làm việc tốt nhất bằng bất cứ giá nào. Thực ra Quý Ngôn cũng không thích vẽ tranh, nhưng mà giờ họ thích, Quý Ngôn cũng đành phải vẽ, cuối cùng thậm chí hội họa cũng trở thành một phần trong cuộc đời của Quý Ngôn.

Mà giờ đây, rốt cuộc Quý Ngôn đã không còn lý do để vẽ nữa.

Không có bất kỳ người hay vật nào có thể xuất hiện trên giấy vẽ của anh nữa, bởi vì cuộc đời anh đã đi đến điểm kết, mà tất cả những điều tốt đẹp hay khổ đau đã từng xuất hiện trong sinh mệnh của anh lúc này cũng đã không còn quan trọng.

Quý Ngôn đã chết, tất cả những gì trước mắt đều đã không còn quan trọng. Nhưng cho dù trong lòng biết là vậy, Quý Ngôn vẫn cảm thấy đau đớn, hối hận và khổ sở.

Quý Trạch nói không sai, nợ thì phải trả.

Quý Ngôn nợ rất nhiều, nợ Quý Trạch, nợ Tần Vị, nợ Tương Phàm... Có lẽ vẫn còn nhiều người, nhiều việc hơn nữa. Còn sự trừng phạt đau đớn nhất đối với Quý Ngôn, chính là phải ở lại trên thế gian này nhìn tất cả mọi sự hỗn loạn và đau thương đang diễn ra, mà tất cả những điều này đều bởi vì anh mà có.

Quý Ngôn cứ thế phải đứng xem với thân phận của một người ngoài cuộc. Cho dù anh cảm thấy đau đến xé lòng, anh cũng không thể kêu đau. Anh không làm được gì, không nói được gì, chỉ có thể mặc cho linh hồn mình bị khúc mắc của cuộc đời xé rách, máu chảy đầm đìa, tan thành mảnh vụn.

Quý Trạch đã say hoàn toàn, say quắc cần câu mà khuôn mặt không đỏ chút nào, ngược lại còn tái nhợt. Mạc Ngạn Thành có ý muốn đưa Quý Trạch về nhà, nhưng Quý Trạch lại cố chấp không đồng ý, nhất quyết tự về một mình. Đường như bất kỳ người nào có liên quan đến Tần Vị đều bị Quý Trạch bài xích khỏi thế giới của mình.

Quý Ngôn cũng không yên tâm để Quý Trạch về nhà một mình trong khi say khướt như vậy, đành phải đi theo Quý Trạch, cả quãng đường đi đều kinh hồn táng đảm, thấp thỏm bất an, cuối cùng cũng về được phòng trọ tạm thời của Quý Trạch.

Phòng trọ không lớn, nhưng cái gì cũng đầy đủ. Quý Trạch vào phòng, cởi vest rồi trực tiếp nằm phịch xuống giường, nhắm mắt ngủ thiếp đi. Thấy Quý Trạch đã ngủ, Quý Ngôn cũng yên tâm thở phào một hơi thật dài.

Thời gian sắp đến hai rưỡi sáng, Quý Ngôn cũng không dám ở lâu, chỉ đứng cạnh nhìn Quý Trạch một lát rồi khẽ thở dài, sau đó chuẩn bị rời khỏi.

Vừa đi đến cửa, Quý Ngôn lại đột nhiên nghe thấy âm thanh rời giường. Quý Ngôn dừng bước, sau đó xoay người lại xem.

Không biết vì sao Quý Trạch lại đã thức dậy, dường như do đau đầu mà chân mày nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch, dùng tay đỡ trán, trông có vẻ rất không thoải mái. Quý Trạch lảo đảo đứng dậy, sau đó lết từng bước chân, lảo đảo đi đến tủ lạnh.

Quý Ngôn chậm rãi đi theo, lại thấy Quý Trạch lấy một hộp sữa tươi ra, sau đó híp mắt, vẽ mặt mơ màng mà rót sữa vào cốc thủy tinh. Cơ thể Quý Trạch hơi nghiêng ngả vì say, một cốc sữa tươi cũng vương vãi đầy ra bàn.

Quý Trạch cầm cốc lên, lại cho vào lò vi sóng hâm nóng một lúc, sau đó cầm lấy cốc sữa ấm quay trở về giường.

Quý Ngôn thở dài một tiếng, ít nhất Quý Trạch còn biết uống sữa ấm. Như thế cũng tốt, có thể chăm sóc tốt cho mình là được rồi. Cũng đúng, Quý Ngôn không nhịn được tự giễu, trước giờ vẫn là Quý Trạch chăm sóc cho mình, hiện tại mình có tư cách gì đi lo cho Quý Trạch.

Hai tay Quý Trạch bưng cốc sữa ấm, mắt hơi híp lại, cẩn thận đi đến đầu giường, sau đó ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt sữa lên tủ đầu giường. Quý Trạch nở nụ cười, khoe miệng chậm rãi kéo thành một đường cong ôn hòa, quay đầu nhìn về phía gối đầu trống không ở đầu giường.

“Chúc ngủ ngon, anh trai.”

Chỉ một câu nói, lại khiến linh hồn Quý Ngôn bắt đầu run rẩy.

Chỉ năm chữ, vành mắt Quý Ngôn đã lập tức đỏ lên.

Dường như đã từng có vô số đêm muộn, Quý Trạch sẽ theo lệ cầm một cốc sữa ấm đến trước cửa sổ phòng Quý Ngôn, sau đó vẽ mặt cậu ta cũng bình thản rồi lại mang một nụ cười dịu dàng như bây giờ, chúc anh ngủ ngon.

“Anh, hôm nay em rất cuộc cũng đã giúp anh tổ chức được một buổi triển lãm tranh rồi.”

Cậu ta nở một nụ cười, dịu dàng nói với khoảng không bên cạnh, căn phòng trống rỗng lạnh lẽo không có lấy một lời đáp lại.

Giọng Quý Trạch nhẹ nhàng, bàn tay chậm rãi đặt xuống chiếc giường không người, lại như có thể trông thấy Quý Ngôn đang nghiêng người nằm trên giường. Vẻ mặt Quý Trạch rất bình thản, như thể không hề cảm thấy có gì không đúng.

Cả người Quý Ngôn đều run rẩy, khiếp sợ mấp máy miệng, rồi lại không nói nên lời, nước mắt tràn khỏi bờ mi.

“Rất nhiều người đến, Tần Vị... cũng đến.” khi nhắc đến hai chữ Tần Vị, Quý Trạch hơi dừng một chút, ánh mắt cũng hơi ảm đạm đi, mà nụ cười cũng dần dần trở nên chua xót: “Anh, anh có vui không?”

Vui? Làm sao mà vui được?

Quý Ngôn chưa từng ngờ rằng, sau khi mình mất, Quý Trạch vẫn giữ lại thói quen vào buổi tối trước kia, hâm nóng một cốc sữa rồi mang lên giường, tự nói với mình vài câu, sau đó nói chúc ngủ ngon. Quý Trạch đang làm gì vậy chứ? Giả bộ như mình còn sống, giả bộ đang nói chuyện với mình ư?

Không nên như vậy... Quý Ngôn vừa đau khổ vừa cảm thấy áp lực, nhưng anh lại ghen lời không nói được gì, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Từng câu từng chữ của Quý Trạch hội tụ thành một dòng nước xoáy, ồ ạt xâm nhập vào linh hồn mình, tất cả mọi thứ đều bị đập tan, cho đến khi khiến anh hoàn toàn đau đớn sụp đổ, rồi lại không thể kêu lên một tiếng nào.

Quý Trạch, em tỉnh táo một chút cho anh!

Những lời em mắng anh trước đây em đều quên hết rồi à! Giờ... Giờ em lại đang làm việc ngu ngốc gì!

Anh... đã chết rồi mà.

“Hình như hơi muộn rồi.” Quý Trạch hí mắt, kinh ngạc nhìn đồng hồ trên cổ tay, dường như phải nhìn rất lâu mới nhìn rõ được. Nét mặt Quý Trạch lại dịu lại, hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn chiếc gối, giọng nói chậm rãi:

“Anh, sinh nhật vui vẻ.”

Quý Ngôn buồn bã đứng đằng sau, vẻ mặt đau đớn xót xa, rồi lại không thể nào khóc thành tiếng.

“Anh, em sẽ không bỏ lại anh một mình, em sẽ ở bên anh.” Quý Trạch chống hai tay xuống giường, đầu chậm rãi cúi xuống, sau đó cứ thế nằm sấp trên giường, bình thản nói khẽ: “Em sống ở đây với anh, để anh có thể trông thấy Tần Vị, như vậy anh sẽ vui vẻ hơn một chút nhỉ. Em sẽ vẫn ở bên anh như trước, đón sinh nhật năm này qua năm khác, sau đó...”

Vành mắt Quý Trạch ửng đỏ, mấp máy miệng, rồi lại không nói được điều gì, nước mắt thấm ướt tay áo. Quý Trạch nhắm mắt lại, nhịp thở dần trở nên đều đều, tựa như đã ngủ.

Quý Ngôn đứng lặng tại chỗ cũ, chỉ cảm thấy linh hồn mình sắp bị sự dịu dàng tàn nhẫn của Quý Trạch xé nát.

Sau đó gì nữa? Đã không còn sau đó rồi.

Thời gian của anh đã dừng lại mãi mãi vào đêm anh chết, nhưng Quý Trạch vẫn còn nghĩ đến anh của từng giây từng phút hiện tại, có lẽ trong tương lai còn có từng năm nối tiếp từng năm. Quý Ngôn không khỏi bắt đầu châm chọc tự giễu, khóe miệng cố kéo ra một nụ cười gượng ép, nước mắt nhòa mi.

Hai anh em họ, đúng là đều ngốc như nhau.

Quý Ngôn ngốc, biết Tần Vị đã đi rồi sẽ không trở lại, nhưng vẫn ngốc ghêch chờ ở chốn cũ bảy năm.

Mà Quý Trạch còn ngốc hơn, biết Quý Ngôn đã chết rồi, vậy mà vẫn giả bộ như Quý Ngôn vẫn còn sống, vẫn dành tất cả thời gian của mình cho Quý Ngôn.

Quý Ngôn lẳng lặng nhìn chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường, thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Năm mươi bảy, năm mươi tám, năm mươi chín...

Sau đó số giây lại bắt đầu từ không.

Thời gian cứ thế chuyển vòng qua lại, Quý Ngôn cứ thế ngồi nhìn thời gian trôi qua, nhưng anh lại là người bị thời gian quên lãng.

Hai giờ rưỡi sáng.

Quý Ngôn nhẹ nhàng bước từng bước chân, đi đến sau lưng Quý Trạch. Quý Trạch vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp trên giường mà ngủ. Quý Ngôn chậm rãi vươn tay, khi đầu ngón tay trắng bệch lạnh lẽo chạm vào Quý Trạch, anh hơi run lên.

“Quý Trạch.” Giọng Quý Ngôn vừa dịu dàng vừa đau thương, ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống gương mặt say ngủ của người đàn ông nọ.

Từng giọt nước mắt ấm áp cũng bởi vì một chút đụng chạm này mà rơi xuống, nỗi đau buồn man mác lan thẳng đến đáy lòng. Quý Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve đầu Quý Trạch.

“Ngủ ngon.”

27. Chương 27

Đợi đến khi Quý Ngôn trở về chỗ Tần Vĩ, trời đã gần rạng sáng.

Bầu trời xanh đen gợn ra những tia sáng yếu ớt, Quý Ngôn bước từng bước trên đường, ngơ ngác ngác không biết đang suy nghĩ gì, dường như nghĩ rất nhiều, lại dường như không nghĩ gì cả.

Trong đầu Quý Ngôn đang nghĩ rất nhiều cái nếu như, nếu như anh không tự tử, nếu như trong năm năm ấy anh đi tìm Tần Vĩ, nếu như Quý Trạch không gặp mình, nếu trước đây mình không gặp được Tần Vĩ...

Nhưng mà, nếu như dấu sao cũng chỉ là nếu như, những thứ đã xảy ra thì sẽ không thể thay đổi được. Quý Ngôn chỉ muốn cười nhạo chính mình, rõ ràng là đã chết rồi, việc gì phải tự ôm phiền phức vào người như vậy chứ? Vào giây phút anh quyết định tìm đến cái chết ấy, anh đã cắt đứt quan hệ với tất cả mọi người rồi.

Cơ thể nhẹ bẫng xuyên qua cửa phòng, sau đó thấy một căn phòng hỗn độn.

Quý Ngôn ngây người, đôi mắt tròn tròn, không thể tin mà nhìn cảnh tượng này.

Dù là TV, sofa, bàn, ghế hay bàn trà... tất cả đồ đạc đều bừa bãi lung tung, thậm chí là bị đập hỏng, sàn nhà cũng có rất nhiều vết nứt, dưới đất dường như không có bất kỳ góc trống nào, tất cả đều bừa bãi hỗn loạn, như thể vừa gặp phải một vụ tấn công kinh hoàng.

Mà đầu số hiện đang đứng ngay trong phòng khách. Người đàn ông kia thở hổn hển, đôi tay nắm chặt vẫn còn vết máu. Về mặt Tần Vĩ vừa đau khổ vừa điên cuồng, đôi mắt đỏ quạch nhìn chằm chằm mặt đất, tựa như một dã thú bị đẩy vào đường cùng.

Quý Ngôn ngây ra.

“Tần Vĩ...” Theo bản năng, Quý Ngôn nhẹ giọng gọi tên Tần Vĩ, lo lắng mà đến gần Tần Vĩ.

Sau đó, Quý Ngôn trông thấy quyển album đang được mở ra nằm cạnh chân Tần Vĩ.

Thoáng chốc, anh như thể bị ai đó bắn lén, khơi dậy một vụ nổ lớn trong cơ thể anh, khiến anh tan xương nát thịt, tất cả rào chắn đều bị đập tan, mà linh hồn anh cũng gần như vỡ vụn.

Trong album là Tần Vĩ, mặc áo sơ mi hoa hòe hoa sói và quần cộc đứng trên bờ cát, cười toe toét như một gã ngốc. Tay trái hất ngang ngược quàng lên cổ một người đàn ông khác, mái tóc đen của người nọ hơi dài, dưới khóe mắt có một nốt ruồi đen, về mặt mặt kiên nhẫn muốn đẩy Tần Vĩ ra, nhưng trong mắt lại toát ra nét cười thản nhiên.

Người kia, là anh.

Tần Vĩ... rốt cuộc đã nhìn thấy anh.

“Quý Ngôn! Quý Ngôn! Cậu ra đây cho tôi! Ra đây mau!” Tần Vĩ điên cuồng gào lên, vành mắt ửng đỏ, sau đó xoay vòng vòng tìm kiếm bóng dáng của hồn ma kia. Nhưng không có, cả căn phòng chỉ có một mình hắn đang phát điên mà thôi.

Tần Vĩ dấn mạnh vào tường, dường như không cảm thấy đau. Hắn nghiêm mặt nhìn tường, nhưng bàn tay lại đang run rẩy.

Quý Ngôn choáng váng, chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt đều trở nên không thực. Thứ duy nhất anh có thể nghe thấy chính là tên mình, lạc trong hỗn loạn và ồn ã, được âm thanh quen thuộc gọi đi gọi lại nhiều lần,

mỗi lần đều như một dòng khí tanh tươi toàn mùi máu tràn vào cơ thể Quý Ngôn, lao nhanh trong mạch máu, xé rách máu thịt, đâm nát gân cốt, xé tim xé phổi.

“Quý Ngôn! Quý Ngôn!” Tần Vị vẫn còn đang gọi tên Quý Ngôn, tìm kiếm bóng dáng hồn ma kia khắp nơi, nhưng đều không tìm được. Tần Vị không biết mình phần nộ hơn hay điên cuồng hơn, cơ thể và tư duy của hắn dường như đã vỡ nát từ khi trông thấy ảnh Quý Ngôn trong album. Từ giây phút ấy, tất cả gần như đều sụp đổ.

“Tần Vị.” Quý Ngôn thì thào đáp lời Tần Vị, sau đó đứng trước mặt Tần Vị, đôi mắt đỏ lên, run rẩy quơ bàn tay trong suốt trước mặt Tần Vị: “... Tôi ở đây.”

“Quý Ngôn!” Tần Vị vẫn đang xé họng mà kêu tên Quý Ngôn, sau đó tiến lên phía trước.

Quý Ngôn yên lặng đứng tại chỗ, cứ thế nhìn Tần Vị trực tiếp xông qua cơ thể trong suốt của mình.

Hồn ma trong suốt ngơ ngác quay người lại, nhìn Tần Vị vẫn còn đang tìm kiếm bóng dáng mình, vẻ mặt trống rỗng mà thê lương.

Khẽ cười một tiếng, Quý Ngôn tự thấy may rằng mình đã tìm được cách cười. Chỉ là trong thế giới trống rỗng không ai có thể biết kia của Quý Ngôn, tiếng cười ấy đọng đầy đau khổ và tự giễu. Anh không cần để tâm mình cười khó nghe đến cỡ nào, bởi vì anh đã chết.

Quý Ngôn thậm chí càng cười càng hăng say, cuối cùng còn bò lăn ra đất, nhưng cơ thể thì đang run rẩy, như thể vì cười quá hăng khiến cả người co giật đau đớn. Tiếng cười của Quý Ngôn kéo dài rất lâu, sau đó dần dần biến thành nghẹn ngào, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Quý Ngôn.

Bàn tay vô thức đặt lên ngực, trái tim dưới lớp da lạnh như băng đã không còn đập nữa, cũng sẽ không rung động vì người đàn ông trước mắt này.

Đúng vậy, tôi đã chết, đã chết, đã chết rồi.

Nhưng biết phải làm sao? Vì sao vẫn cảm thấy đau lòng nhĩ.

“Quý Ngôn, cậu ra đây...”

Tần Vị quỳ gối trước đồng hồ quả lắc, chán chường nhìn kim đồng hồ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt đồng hồ, giọng nói run rẩy như buồn bã như khẩn cầu, đôi mắt đỏ bừng thấp thoáng ánh nước.

Quý Ngôn lẳng lặng nhìn bóng lưng chán chường của Tần Vị, không biết làm thế nào.

Tần Vị không nên biết, hắn không thể biết—— Hồn ma ngày ngày trôi nổi trong nhà hắn chính là Quý Ngôn.

Quý Ngôn, con người yếu đuối và ích kỷ đã chờ đợi hắn bảy năm, cuối cùng lén lén lút lút chết trong nhà ấy; Quý Ngôn, người đã vẽ vô số bức tranh Tần Vị, đã yêu Tần Vị suốt bao nhiêu năm ấy; Quý Ngôn, người mà khi sống có mối ràng buộc không thể gỡ gạc, đến khi chết rồi còn không buông tha cho hắn ấy...

Có thể Quý Ngôn cũng từng dự đoán trước được rằng ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ lại nhanh đến trở tay không kịp như vậy. Mà điều Quý Ngôn càng không dám nghĩ đến chính là, từ nay về sau, không biết quỹ đạo cuộc sống của Tần Vị sẽ lệch lạc thác loạn thành thế nào.

“Quý Ngôn, cậu thực sự không cần tôi nữa ư?”

Trong phòng, giọng Tần Vị thê lương mà yếu ớt, chỉ một câu nói ngắn ngủi mà lại khiến lồng ngực trống rỗng của Quý Ngôn trở nên đau đớn.

Quý Ngôn chưa từng thấy Tần Vị như vậy, tháo đi tất cả mạnh mẽ và ngụy trang, hoàn toàn để lộ sự yếu đuối và đau khổ từ tận đáy lòng ra trước mặt mình, thậm chí còn khẩn cầu một cách hèn mọn và đáng thương là vậy.

Sao tôi có thể không cần cậu chứ?

Nhưng mà, Quý Ngôn đã chết rồi. Dẫu ngay lúc này anh đang điên cuồng xông lên ôm chặt lấy Tần Vị, liên tục gào lên rằng tôi yêu cậu, nhưng Tần Vị cũng không cảm nhận được, không nghe thấy, thời gian vắt ngang giữa họ đã phân tách vào hai thế giới khác nhau mất rồi.

Quý Ngôn vẫn còn ở trần gian, nhưng lại cách Tần Vị quá xa.

Quý Ngôn đã từng cho rằng...

Sau khi chết còn có thể gặp lại Tần Vị, ngoại trừ Tần Vị còn có thể gặp được Quý Trạch, đó là điều may mắn nhất trong cuộc đời Quý Ngôn.

Nhưng lúc này đây, nó lại trở thành điều bất hạnh nhất trong cuộc đời Quý Ngôn.

28. Chương 28

Tần Vị cứ ngồi lặng như vậy trước đồng hồ quả lắc, đôi mắt trống rỗng chán chường nhìn từng giây từng phút trôi qua trước mắt mình.

Trong trí nhớ của Tần Vị, đoạn thuộc về Quý Ngôn kia hoàn toàn trống rỗng. Mà trong đầu Quý Ngôn, có vô số hồi ức để nhớ lại, chỉ là anh không dám nhớ, chỉ cần vừa nhớ đến tim anh lại đau không thể ất.

Giữa họ tồn tại quá nhiều lầm lỡ, mà tất cả những thứ đó đều đã không thể nào bù đắp lại.

Trời sáng.

Thế giới ngoài cửa sổ cũng rách nát tả tơi. Dường như chỉ cần nhìn ra ngoài cửa sổ thôi, những mảnh vụn mặt trời sẽ lập tức rơi xuống.

Mà Tần Vị vẫn ngồi trơ ra đó, tựa như trong thế giới này chỉ còn lại chết lặng, chỉ còn lại lạnh lẽo. Đôi mắt luôn tràn đầy sức sống trong trí nhớ kia cũng mờ mịt vô thần, ánh mặt trời dường như cũng không thể bước vào ánh mắt ấy.

Khoảng cách giữa anh và Tần Vị chưa từng gần đến như vậy, cũng chưa từng xa đến thế.

Đó là một khoảng thời gian vô cùng xán lạn, cho dù là hiện tại, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể lập tức hiện lên trước mắt.

Sáng sớm mỗi ngày, Quý Ngôn đều nghĩ đủ mọi cách để kéo Tần Vị ngủ say như chết rồi giường; trên bàn cơm, hai người vừa cãi nhau vừa thảo luận buổi chiều phải làm những gì; vừa tan học đã lại trông thấy khuôn mặt tươi cười ngu ngốc của Tần Vị, còn mặt dày mày dạn mà cọ tới cọ lui khiến anh xấu hổ đỏ mặt; đến ngày nghỉ thì mua cả thùng đồ ăn nhanh và bia rồi nằm ườn trên sofa xem TV...

Có khi, đi hay ở là điều không thể lựa chọn.

Nhưng ký ức, cả một đời chính là cả một đời.

Trong trí nhớ căn cứ ấy, thế giới của Quý Ngôn luôn có một Tần Vị.

Trong trường học, chỉ cần xoay người một cái là có thể trông thấy sự tồn tại của người kia; trên phố, chỉ cần vừa lên tiếng là có thể nghe thấy người kia trả lời; ở nhà, chỉ cần vươn tay ra là có thể kéo lấy người kia... Dường như ánh mắt của Quý Ngôn không bao giờ có thể rời khỏi người này.

Họ chưa từng xa nhau, vì thế nên Quý Ngôn nảy ra một ảo giác đương nhiên, ảo tưởng cuộc sống sau này của mình và Tần Vị, thậm chí trong tương lai rất xa về sau, anh và Tần Vị vẫn vui vẻ âm ỉ như trước, bên nhau cả đời.

Chỉ tiếc, tầm mắt của Quý Ngôn đã rời xa Tần Vị từ lâu, mà thế giới của Tần Vị cũng đã mất đi Quý Ngôn.

Nhưng ngay cả Quý Ngôn cũng chưa từng ngờ đến, sau bảy năm xa cách ấy...

Anh, cái tên Quý Ngôn lại xuất hiện trong thế giới của Tần Vị lần nữa, sau đó hoàn toàn phá vỡ cuộc sống của Tần Vị.

Ngoài cửa vang lên tiếng hô tên Tần Vị và chuông cửa, chỉ cần nghe giọng là biết người đến là Mạc Ngạn Thành. Quý Ngôn thở dài, Mạc Ngạn Thành đến là đúng rồi, chịu đựng không gặp Tần Vị lâu như vậy quả thực là làm khó anh ta.

Nhưng Tần Vị vẫn ngồi yên như cũ, ánh mắt không hề di chuyển về phía cửa.

Mạc Ngạn Thành đến cùng vẫn vào được, không biết lấy đâu được thẻ mở cửa phòng Tần Vị.

Nhưng vừa mở cửa ra, anh ta lập tức tròn mắt, không thể tin mà nhìn căn phòng hỗn loạn này, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Kinh hãi cũng chỉ là trong chớp mắt, tiếp theo đó chính là phần nộ không thể át. Mạc Ngạn Thành vừa quét mắt đã trông thấy Tần Vị đang lặng lẽ ngồi trước đồng hồ quả lắc, lập tức bước nhanh đến gần: “Tần Vị, cậu đang nổi điên gì thế!”

Lần này Mạc Ngạn Thành phải tức giận lắm mới gọi ra cả họ cả tên Tần Vị. Cho dù là mấy ngày trước, khi mới biết tin Quý Ngôn đã chết, Tần Vị cũng không đập phá cả căn phòng thành ra thế này.

Rốt cuộc là làm sao? Tần Vị rốt cuộc định điên thế nào nữa mới đủ!

“Đập phá nhà thành ra thế này trong lòng cậu có dễ chịu hơn chút nào không hả!” Mạc Ngạn Thành siết chặt cổ áo Tần Vị, muốn nhấc Tần Vị từ dưới đất dậy: “Cậu nói đi! Có dễ chịu không!”

“Cậu cần bản không nhớ ra được cái người tên Quý Ngôn này!” Nhắc đến tên Quý Ngôn, Mạc Ngạn Thành rõ ràng trông thấy ánh mắt của Tần Vị hơi hơi rung động. Mạc Ngạn Thành càng tức giận, đôi tay hung hăng siết lấy cổ áo Tần Vị: “Cậu chẳng nhớ được gì hết, giờ lại giả vờ si tình với Quý Ngôn để làm gì!”

Quý Ngôn, Quý Ngôn, Quý Ngôn... Đều là Quý Ngôn.

Mạc Ngạn Thành chưa từng trông thấy người này, nhưng cũng bị cái tên này đẩy chệch quỹ đạo cuộc sống, khó lòng cứu vãn.

Mạc Ngạn Thành vốn nghĩ, cho dù Tần Vị không có bất kỳ tình cảm yêu đương gì với anh ta, anh ta cũng có thể chờ. Anh ta rất kiên nhẫn, mà thời gian còn dài, có thể dần dần mài Tần Vị từng chút từng chút một, rồi một ngày nào đó anh ta sẽ đợi được Tần Vị đáp lại.

Nhưng từ sau khi cái tên Quý Ngôn này xuất hiện, tất cả đều như chệch khỏi quỹ đạo. Mà lòng tự tin vốn có của Mạc Ngạn Thành lại trở thành nỗi lo âu thấp thỏm. Từ sau phút giây ấy, giữa anh ta và Tần Vị đã có thứ gì đó không thể khôi phục lại như trước.

“Cậu ấy không chịu gặp tôi.” Tần Vị loạng choạng vài bước, sau đó nhìn Mạc Ngạn Thành, lẩm bẩm nói.

Giờ thì ánh mắt Mạc Ngạn Thành đã hoàn toàn biến thành hoảng sợ, đôi tay không khỏi run lên một cái, tròn to mắt nhìn chằm chằm Tần Vị: “Cậu, cậu đang nói lung tung cái gì!” Tần Vị vốn chưa từng gặp được Quý Ngôn, huống chi giờ Quý Ngôn cũng đã chết, làm sao Tần Vị có thể gặp được Quý Ngôn!

Quý Ngôn chỉ có thể ngây ngốc đứng yên tại chỗ nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, vẻ mặt đau thương chán chường. Chỉ có anh biết, Tần Vị không nói lung tung, sáng sớm hôm qua anh vẫn còn ở chỗ Quý Trạch, cho nên Tần Vị không gặp được anh.

“Cậu ấy hận tôi, không chịu gặp tôi...” Tần Vị lẩm bẩm, quay đầu đỏ mắt nhìn đồng hồ quả lắc.

Quý Ngôn ngây ngẩn.

Nếu thực sự hận hắn, sao anh có thể vui mừng vì trộm được khoảng thời gian làm bạn bên cạnh Tần Vị? Nếu thực sự hận hắn, sao anh có thể bằng lòng vụng trộm ở bên Tần Vị không chịu rời đi như vậy? Nếu thực sự hận hắn, sao anh có thể cũng cảm thấy đau khi thấy Tần Vị đau, dẫu cho sau khi chết vẫn bị cái tên Tần Vị này dẫn vật? Nếu thực sự hận hắn, sao đến bây giờ cơ thể anh vẫn còn run rẩy không thể nào khống chế, ánh mắt vẫn không thể nào rời khỏi Tần Vị...

Chỉ tiếc, ngay từ đầu tất cả những điều này đã là sai trái.

Ngay từ đầu, anh vốn không nên xuất hiện trước mặt Tần Vị, càng không nên tham lam muốn ở bên Tần Vị lâu hơn một chút.

“Cậu điên rồi.” Mạc Ngạn Thành hoảng sợ thì thào, sau đó nắm chặt cánh tay Tần Vị kéo đi: “Không được, cậu, cậu không thể ở lại chỗ này nữa. Đi ra ngoài với tôi!”

Tần Vị không phản kháng, cũng theo bước chân dồn dập của Mạc Ngạn Thành mà đi đến cửa phòng. Nhưng vừa đến cửa, bước chân của Tần Vị đột nhiên ngừng lại, cầm lấy thẻ phòng trong tay Mạc Ngạn Thành.

Mạc Ngạn Thành hoảng hốt đứng ngoài cửa nhìn Tần Vị, mà Tần Vị thì đứng trong phòng, nhìn thẳng vào Mạc Ngạn Thành.

“Mạc Ngạn Thành.” Tần Vị nhẹ nhàng gọi tên Mạc Ngạn Thành, sau đó chậm rãi thở dài: “Cảm ơn cậu.”

Qua bao nhiêu ngày, giữa họ rốt cuộc cũng có một cuộc đối thoại bình tĩnh, nhưng cũng là lần đầu tiên khiến Mạc Ngạn Thành thấp thỏm lo âu đến vậy.

“Vị Tử, cậu đang nói gì thế? Giữa chúng ta mà còn cần cảm ơn à?” Mạc Ngạn Thành giật mình, sau đó theo bản năng nở một nụ cười gượng gạo, vươn tay muốn bắt lấy tay Tần Vị. Trực giác nói cho anh ta biết, nếu cánh cửa này đóng lại, nếu lúc này đây anh ta không bắt được tay Tần Vị, anh ta sẽ thực sự không còn cơ hội nào nữa.

Mà Tần Vị lại né đi, khiến bàn tay Mạc Ngạn Thành cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Mạc Ngạn Thành sững người, tay run lên, sau đó kéo khोक môi nhìn Tần Vị: “Cậu vẫn còn trách tôi không nói chuyện của Quý Ngôn cho cậu biết ư? Tôi xin lỗi, là lỗi của tôi. Quý Ngôn có thể chờ cậu bảy năm, tôi cũng có thể. Tôi có thể chờ cậu lâu hơn, chỉ cần...”

“Không cần.” Tần Vị cắt ngang lời Mạc Ngạn Thành.

Mọi âm thanh đều ngưng bật, Mạc Ngạn Thành á khẩu không nói nên lời, đôi mắt tối đen thấp thoáng nỗi đau vỡ vụn.

“Tôi có cậu ấy là đủ rồi.” Tần Vị nhẹ nhàng nói, trong mắt toát lên tình cảm mà Mạc Ngạn Thành không hiểu.

Nói xong, Tần Vị lui về sau một bước.

“Cạch.”

Cửa... bị đóng lại.

Một cánh cửa, lại như ngăn cách giữa hai thế giới, đi qua giao tuyến ấy rồi là sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Mạc Ngạn Thành chậm rãi giơ tay lên trước cửa rồi lại chợt bất lực buông xuống.

Đôi mắt Mạc Ngạn Thành đỏ lên, chậm rãi xoay người, dựa vào cửa phòng rồi chán chường trượt xuống, nắm tay run rẩy đập mạnh xuống đất, nước mắt tràn mi, nhỏ từng giọt xuống sàn nhà.

Chưa từng có một giây phút nào anh ta hiểu rõ như bây giờ...

Có một số người, dù chờ thế nào cũng không chờ được, bởi vì người đó đã có được điều mình muốn.

Mà anh ta, cũng chẳng bao giờ chờ đợi được Tần Vị nữa.

29. Chương 29

“Tần Vị, dậy! Còn không dậy bữa sáng sẽ thành bữa trưa đấy.”

“Quý Ngôn... Ngủ cùng tôi một lúc nữa đi.” Nghe âm thanh quen thuộc gọi mình vang lên bên tai, Tần Vị nằm ườn trên giường, ôm chặt người trong lòng, duỗi đầu dụi một cái, buồn ngủ nói, còn mơ màng định hôn vài phát.

Nhưng mà xúc giác này... Bông bông, tròn vo, hình như không giống Quý Ngôn cho lắm? Tần Vị cau mày, cố căng đôi mắt buồn ngủ nhìn kỹ người trong lòng.

“Quý Ngôn! Cậu lại cho tôi ôm cái cửa khỉ này ngủ!”

Tần Vị lập tức buông tay, ném chiếc gối ôm hình bộ xương khô trong lòng ra. Trước đây khi Quý Ngôn mua thứ này, hắn còn thấy khó hiểu, giờ sáng nào mở mắt ra cũng không thấy Quý Ngôn đâu, mà ngược lại là một bộ xương khô phát khiếp dí sát vào đầu.

“Chẳng phải cậu bảo không có gì ôm thì không ngủ được à?”

Quý Ngôn xuất hiện, chàng trai cao gầy mặc quần áo thường cứ thế lười biếng dựa vào cửa mà nhìn Tần Vị, trong đôi mắt lại toát ra nụ cười thản nhiên, lấy chính lý do mà Tần Vị viện ra để ôm anh ngủ để đáp trả.

“Nhưng mà tôi ôm cậu ngủ quen rồi.” Tần Vị cũng khổ não mà nhìn Quý Ngôn, vẻ mặt ảm ức.

“Đồ ngốc.” Quý Ngôn cũng chẳng buồn so đo với Tần Vị, người này tỉnh là được rồi: “Tỉnh rồi thì dậy cho tôi.”

Chờ Tần Vị rửa mặt xong ngồi xuống bàn ăn, bữa sáng đã được dọn sẵn ra bàn.

Dù đi học hay là cuối tuần, đầu Quý Ngôn có dậy sớm đến đâu, anh vẫn luôn chờ Tần Vị cùng ăn sáng.

“Sao cậu lại dọn hành lý?” Tần Vị cau mày, khó hiểu nhìn rương hành lý trong phòng khách.

“Tôi muốn đến một vài học viện và viện bảo tàng tham quan, đây là tiết ngoại khoá của khoa tôi, xé chiều hôm nay sẽ xuất phát.” Quý Ngôn bình tĩnh ăn trứng chiên, không hề để ý lời nói của mình là vấn đề lớn đến nhường nào đối với Tần Vị.

“Hôm nay đã đi! Sao cậu không nói sớm!” Tần Vị lập tức dừng ăn sáng, kinh ngạc trừng mắt nhìn Quý Ngôn.

Quý Ngôn nhú mày, lặng yên không lên tiếng.

Có thể nói ra hay sao? Nói ra sẽ lại như mấy lần trước. Lần nào đi xa nhà cũng phải mang theo một cửa nợ, đã không có một chút tế bào nghệ nào mà còn đòi đi triển lãm nghệ thuật, miệng thì kêu chán mà vẫn cứ liến thoắng pha trò với mình.

Hơn nữa lần này thầy giáo đã dặn đi dặn lại rằng đừng mang cái tên Tần Vị dở hơi kia đi, Quý Ngôn muốn mang cũng không mang được. Mà Tần Vị cũng đúng là nổi tiếng, đã trở thành danh nhân của khoa Quý Ngôn rồi, thiếu điều giờ cả tấm bảng “Tôi là người phát ngôn cho Quý Ngôn” nữa thôi.

“Tôi cũng...” Tần Vị thấy Quý Ngôn không nói lời nào, nóng nảy thốt lên.

“Không được đi!” Quý Ngôn lập tức ngắt lời Tần Vị: “Tôi chỉ đi ba ngày thôi, cậu ở nhà chờ tôi.”

“Ba ngày!” Tần Vị càng kinh ngạc: “Cậu đi những ba ngày? Còn không cho tôi đi!”

“Chỉ ba ngày mà thôi.” Quý Ngôn nghiêm túc nhấn mạnh hai chữ “mà thôi”. Chỉ ba ngày thôi, có gì phải ngạc nhiên chứ, cũng đâu phải anh không về: “Hơn nữa tôi cũng đâu cắt đứt liên lạc với cậu, cậu có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Tần Vị yên lặng lại. Nếu đến bây giờ Quý Ngôn mới nói thì chắc hẳn là đã quyết định rồi, mình nói thế nào đi chẳng nữa cũng hết cách.

“Ăn đi.” Quý Ngôn bẻ một mẩu bánh mì nướng đưa đến bên miệng Tần Vị.

“Khi nào về cậu phải đền cho tôi.” Tần Vị ầm ầm ừ ừ nhìn Quý Ngôn, bánh mì đưa đến tận miệng rồi cũng không buồn cắn.

“Nói sau đi.” Quý Ngôn vốn định bác bỏ ngay tức khắc, nhưng thấy vẻ mặt thất vọng đáng thương của Tần Vị, anh lại thay lời bác bỏ thành câu trả lời ậm ừ sao cũng được.

Đôi mắt Tần Vị lập tức sáng lên.

Không được tức là có đường thương lượng; mà nói sau thì có nghĩa là đồng ý rồi.

Tần Vị cắn một miếng bánh mì thật to, không keo kiệt chút nào mà cho Quý Ngôn một nụ cười rạng rỡ.

“Tự chăm sóc mình cẩn thận.” Quý Ngôn cũng không biết nên tức giận hay buồn cười, bèn giơ chân đá đá chân Tần Vị dưới gầm bàn.

“Còn chưa đi mà đã bắt đầu nhớ tôi rồi đúng không?” Tần Vị cười, bày ra vẻ mặt bất ngờ vì được thương mà nhìn Quý Ngôn. Sau đó, hắn nhanh chóng cầm lấy bàn tay phải chưa kịp rút về của Quý Ngôn, trên chọc cắn cắn đầu ngón tay mềm mại trắng nõn của người nọ.

“Tần Vị!” Quý Ngôn giận dữ, vội vàng rút tay lại, sau đó càng đập Tần Vị mạnh hơn.

Tần Vị không nói gì, chỉ cười nhìn Quý Ngôn.

Khi trừng mắt với người khác, vẻ mặt Quý Ngôn đặc biệt sinh động, nốt ruồi dưới mắt trái luôn dụ dỗ người khác nhìn vào đôi mắt anh. Đôi mắt ướt át xinh đẹp, khoé mắt hơi xệch lên khiến anh hơi có vẻ lạnh lùng cao quý. Tần Vị thích nhìn hình bóng mình lấp đầy trong đôi mắt trong trẻo của Quý Ngôn.

“Thôi, tôi đi tắm rồi đi đây.” Nghĩ đến việc mình sắp bỏ Tần Vị ở nhà một mình, Quý Ngôn cũng không muốn giận dữ với Tần Vị, vì thế đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đi đến cửa, Quý Ngôn hơi khựng lại. Như đột nhiên nhớ ra điều gì, anh quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt nhìn chằm chằm của Tần Vị. Quý Ngôn lạnh lùng trừng mắt: “Không được vào theo.” Sau đó đóng sập cửa.

Tần Vị nhún vai, nếu Quý Ngôn đã lên tiếng, vậy thì không thể không bỏ những ý nghĩ xấu xa này đi.

Chờ Tần Vị ăn xong bữa sáng, cũng ăn hết thức ăn thừa của Quý Ngôn theo thói quen, Quý Ngôn vẫn chưa ra khỏi nhà tắm.

“Quý Ngôn, cậu vẫn chưa tắm xong à?” Tần Vị đi đến trước cửa phòng tắm gõ gõ cửa. Bên trong không có tiếng nước, cũng không có tiếng trả lời, Tần Vị nghi ngờ: “Tôi vào nhé.”

Hắn đưa tay mở cửa. Ngay trong tích tắc đó, mùi máu tươi nồng nặc tràn vào hơi thở, con người Tần Vị chột co lại.

Cả người Quý Ngôn trắng bệch như tờ giấy, sắc mặt tím ngắt. Anh nằm trong bồn tắm, đôi mắt nhắm nghiền, hô hấp cũng lặng lẽ ngừng lại. Con dao dính máu rơi dưới đất, mà trên tay trái của anh là từng vệt máu sâu đến tận xương.

Màu máu đỏ tươi vẫn đang lan ra trong bồn tắm, màu đỏ tươi đậm dần trong bồn nước trong suốt, màu đỏ chói mắt dần dần nhuộm đắm tằm mắt, mùi máu tươi tràn ra trong không khí.

Giờ phút này, thế giới của Tần Vị hoàn toàn tan vỡ.

Cả người Tần Vị đều run rẩy, tất cả thần kinh đều tuyệt vọng gào thét. Cổ họng hắn như bị không khí siết chặt, có cố gắng đến thế nào cũng không thể gọi ra tên Quý Ngôn.

Tần Vị lao đảo xông vào, hoảng loạn muốn bế Quý Ngôn ra khỏi nước, mà cơ thể Quý Ngôn lạnh băng, đã không còn hơi thở từ khi nào. Nước trong bồn tắm bị nhuộm đỏ, màu máu lan rộng che kín tầm nhìn, mà Quý Ngôn lại trắng đến thảm thiết.

“Quý Ngôn...” Tần Vị thì thào gọi, vừa liều mạng ôm chặt Quý Ngôn vào lòng, vừa cố gắng dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho một người đã chết. Hắn run rẩy ôm chặt Quý Ngôn, vành mắt đỏ bừng, anh ta hét một con thú bị đẩy vào đường cùng: “Đừng chết, cầu xin cậu, đừng chết...”

“Quý Ngôn, Quý Ngôn...” Tần Vị vô thức gọi từng tiếng lại từng tiếng, ngón tay thon dài vững chắc gần như đâm xuyên bàn tay trái bị ngâm trong máu của Quý Ngôn, lực tay mạnh đến nỗi có thể bóp nát xương cốt. Hắn cứ thế nắm chặt tay Quý Ngôn, như thể chỉ cần nắm như vậy, sẽ không bao giờ buông ra. Chỉ tiếc thi thể người trong lòng cũng đã lạnh như băng.

Tần Vị, Quý Ngôn đã chết.

“Quý Ngôn!”

Tần Vị thở hổn hển, lập tức mở mắt ra. Hắn ngồi dưới sàn nhà, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt tối tăm chất chứa sợ hãi và sụp đổ, như thể sẽ lập tức vỡ nát, tràn đầy bàng hoàng, đau khổ và điên cuồng.

Tần Vị thở dốc, cả người run rẩy không thể khống chế. Hắn chậm rãi giơ đôi tay đang run rẩy của mình lên, dường như vẫn có thể trông thấy mình dùng đôi tay này ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng của Quý Ngôn trong mơ. Những ảo ảnh trong mơ đục khoét cơ thể hắn, hung hăng tàn sát khắp nơi, đau đến khó có thể chịu đựng.

Tao lừa mày? Mày muốn tao chứng minh như thế nào?

Mày muốn biết Quý Ngôn dùng tay phải cầm dao lam tự sát?

Mày muốn biết cả bồn tắm đều bị máu Quý Ngôn nhuộm đỏ?

Hay là mày muốn biết trước khi chết Quý Ngôn vẫn còn vẽ mày!

Từng câu từng chữ tức khắc vang lên trong đầu, những lời nói vang dội ấy lại đau đớn như bị một thanh kiếm sắc cắt nát, tàn nhẫn đâm nhiều lần vào thần kinh Tần Vị. Cả linh hồn Tần Vị đều run rẩy, từ điên cuồng đến gần như sụp đổ, sau đó rơi vào hoàn cảnh vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Cả người Tần Vị dính đầy mồ hôi lạnh, rét lạnh như bị rơi vào hố băng. Thế giới của hắn chỉ còn lại trống trống và lạnh lẽo, hắn gần như bị hết thấy bóng tối của đau đớn và suy sụp trên thế giới này nuốt trọn.

Tần Vị... Quý Ngôn không đợi mày nữa.

Cậu ấy không chờ được mày.

Đồng hồ quả lắc chỉ về phía hai giờ bốn mươi bảy phút sáng, bốn phía tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình và tiếng tích tắc của đồng hồ quả lắc. Cảm giác vô cùng vắng lặng này khiến Tần Vị có ảo giác mình như trở lại trong mơ.

Lòng ngực bức bối, cảm giác lạnh lẽo phút chốc chạy dọc từ xương sống lên đến đỉnh đầu, trái tim như bị cái gì đè nén, không thể nào hô hấp. Tần Vị chỉ có thể mờ mịt nhìn đôi tay trống rỗng của mình, dùng cảnh tượng mơ hồ trong mơ hồi ức lại cơn ác mộng đau khổ vô chừng, như thể cố ý dùng cách này để tự dẫn vật chính mình một cách tàn nhẫn nhất.

Cả người Tần Vị đều co quắp, Quý Ngôn trước ác mộng lại đang dần nhòa đi trước trí nhớ, chỉ mơ hồ nhớ đôi mắt cười trong trẻo của người đàn ông kia. Lúm đồng tiền của Quý Ngôn đã hoàn toàn biến mất khi thời gian ngừng lại giây phút trong mơ kia.

Chỉ còn lại máu tươi càng ngày càng lan tràn, màu đỏ tươi tàn nhẫn nhuộm đẫm mọi vật, màu đỏ tuyệt vọng bao trùm lấy Tần Vị. Cho dù là mơ, Tần Vị cũng cảm thấy linh hồn mình đã bị cơ thể trắng bệch nhuộm máu của Quý Ngôn xé nát.

“Tần Vị.”

Như một lưỡi dao thành linh bổ đôi cơ thể, cả người Tần Vị run rẩy kịch liệt, con người co lại, sau đó cứ thế cứng ngắc mà xoay người.

Màn đêm thăm thẳm, trước cửa sổ sát đất có một người đang đứng nhìn mình.

Dưới mái tóc đen mềm hơi dài là gương mặt đẹp đẽ quen thuộc, dưới mắt trái có một nốt ruồi nhỏ, cơ thể hơi trong suốt. Mà biểu cảm trên mặt hồn ma vừa dịu dàng vừa đau thương, đôi mắt đỏ bừng yếu đuối đang nhìn mình từ xa.

Tần Vị, vẫn chưa nhớ ra Quý Ngôn.

Quý Ngôn trong ác mộng là Quý Ngôn của bảy năm trước, mà Quý Ngôn trước mặt đã là của bảy năm sau.

Năm tháng tán loạn giờ phút này đều như trở nên mơ hồ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể che giấu sự thực rằng Quý Ngôn đã chết.

Tần Vị trợn to đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Quý Ngôn, rồi lại cẩn thận e dè không dám nhúc nhích, sợ chỉ cần mình chớp mắt một cái, hồn ma trước mắt sẽ biến thành ảo giác, biến mất trước mắt mình.

“Đồ ngốc.” Quý Ngôn nhìn Tần Vị không nhúc nhích, khoé miệng kéo lên một nụ cười gượng gạo: “Chẳng phải cậu đang gọi tôi ư?”

Vành mắt Quý Ngôn đỏ lên, rốt cuộc cũng thừa nhận thân phận của mình trước mặt Tần Vị, sau đó cứng ngắc bước đến gần Tần Vị.

Mỗi bước đều như đang dẫm lên trái tim Quý Ngôn. Mỗi một bước, lồng ngực Quý Ngôn đều đau đớn khó có thể đề nén.

“Tần Vị, đã lâu không gặp.”

Quý Ngôn run giọng nói. Rõ ràng là cười, nước mắt lại không ngừng tràn ra từ vành mắt đỏ bừng.

Nếu như thực sự có thể ở bên nhau, muộn một chút cũng không có gì.

Nhưng “đã lâu” này, thực sự là quá muộn.

Tần Vị, cậu biết không? Không chỉ là cậu, tôi cũng đã không về được nữa.

30. Chương 30

Sau khi Mạc Ngạn Thành đi, Tần Vị cứ thế ngồi ngây ra trong căn phòng hỗn độn nhìn quả lắc đồng hồ đung đưa, sau đó co ro ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Quý Ngôn lặng lẽ ngồi cạnh Tần Vị, đau lòng nhìn gương mặt buồn bã tiêu tụy của Tần Vị. Từ sau khi cái tên Quý Ngôn xuất hiện trong thế giới của Tần Vị, thế giới của Tần Vị chỉ còn lại hỗn loạn, cũng không biết đã bao lâu hần chưa được ngủ một giấc an lành.

Lần này, Tần Vị ngủ rất say.

Mãi đến khi màn đêm phủ xuống, Tần Vị vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, tựa như hệ thần kinh mệt mỏi đến gần như đứt đoạn rốt cuộc được nghỉ ngơi một hồi.

Đợi đến hai rưỡi, Quý Ngôn rốt cuộc có nên xuất hiện trước mặt Tần Vị nữa không?

Sao Quý Ngôn có thể không biết chứ? Sự xuất hiện của anh sẽ chỉ đưa Tần Vị vào cái bẫy tăm tối và khổ đau hơn. Anh là người đã chết, vậy mà cứ liên tiếp đi vào thế giới của Tần Vị, phá hủy cuộc sống của Tần Vị.

Mà giờ đây Tần Vị đã biết anh là Quý Ngôn, nếu như tiếp tục xuất hiện trong thế giới của hần, giữa Tần Vị và anh sẽ càng ngày càng nhiều vướng mắc, mà anh sẽ hoàn toàn hủy hoại Tần Vị.

Chỉ là một đêm không gặp mà thôi, Tần Vị cũng đã phát cuồng mà phá phòng hần thành một mớ hỗn độn. Hần đau, Quý Ngôn còn đau hơn, Quý Ngôn có nhiều ký ức hơn Tần Vị rất nhiều.

Quý Ngôn có thể cho Tần Vị hy vọng một cách dễ dàng, nhưng sau đó thì sao? Nếu một ngày nào đó, một phút nào đó, một giây nào đó, linh hồn Quý Ngôn đột nhiên lặng lẽ biến mất khỏi thế giới này, vậy Tần Vị phải làm sao? Anh biến mất chẳng qua cũng chỉ là không còn tồn tại nữa mà thôi, nhưng mà Tần Vị thì vẫn sống.

Làm thế... chẳng phải còn tàn nhẫn hơn hay sao?

Cho người ta hy vọng rồi khiến người ta tuyệt vọng, đó mới là phá hủy hoàn toàn.

Không thể tiếp tục dây dưa không rõ như vậy nữa, Quý Ngôn nên đi rồi, nhân lúc này Tần Vị còn chưa nhớ ra anh, nhân lúc này Tần Vị cho rằng anh hần hần không muốn gặp hần, nhân lúc này anh còn chưa thực sự biến mất...

Quý Ngôn chậm rãi đi về phía cửa sổ, chỉ muốn cứ thế nhảy ra ngoài, rời khỏi không gian thuộc về Tần Vị này.

“Quý Ngôn...”

Con người Quý Ngôn chợt co lại, sau đó cơ thể run rẩy mà khựng lại.

“Đừng chết, cầu xin cậu, đừng chết...”

Trong căn phòng trống vắng, giọng nói run rẩy của Tần Vị càng trở nên yếu ớt mà đau thương, không biết hẳn gặp phải ác mộng gì mà cứ liên tục gọi tên Quý Ngôn, đau khổ tuyệt vọng mà cầu xin như vậy.

Quý Ngôn chỉ cảm thấy từng tiếng từng tiếng này cũng đẩy cả linh hồn mình vào sự suy sụp tàn nhẫn ấy. Cuối cùng Quý Ngôn vẫn nghiêng đầu, vừa bất đắc dĩ vừa đau thương mà nhìn Tần Vị đang nằm ngủ dưới đất. Hắn vẫn chưa tỉnh, cơ thể lại co quắp run rẩy, gương mặt ướt nhẹp mồ hôi lạnh tràn đầy đau đớn. Nhất định là trong mơ lại có một Quý Ngôn đang hành hạ hắn.

Quý Ngôn lại phạm phải sai lầm.

Phạm phải lỗi sai mà tất cả những người đáng thương trong mọi câu chuyện đều phạm phải, sai ở chỗ trước khi đi còn tham lam quay đầu lại nhìn thêm một cái, nhưng cũng bởi cái nhìn kia mà không ra đi được. Chỉ một cái liếc nhìn ấy thôi, Quý Ngôn đã không nhìn rõ được bất kỳ thứ gì nữa, chỉ còn trông thấy Tần Vị.

Tần Vị mà Quý Ngôn đã nhìn suốt nửa đời, dây dưa nửa đời, yêu cả nửa đời.

“Quý Ngôn!”

Tần Vị cuối cùng cũng thoát khỏi ác mộng, gọi to tên Quý Ngôn, cả người càng run rẩy mãnh liệt hơn. Hắn đưa lưng về phía Quý Ngôn, mệt mỏi ngồi dậy. Hắn chậm rãi giơ hai tay lên, dường như đang nghiêm túc nhìn thứ gì đó.

Quý Ngôn đứng sau lưng Tần Vị, anh không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Tần Vị, chỉ thấy bóng lưng của người kia dường như hoàn toàn chìm trong bóng tối lạnh lẽo của sự suy sụp. Hắn như đang ngồi một mình trong góc tối tăm nhất của thế giới, thế giới được khóa ở nơi tận cùng trái tim, thế giới chỉ có lạnh lẽo và chết lặng.

“Tần Vị...”

Quý Ngôn rốt cuộc mở miệng gọi lên tên hắn.

Vốn quyết định phải rời khỏi, vậy mà giờ lại bước vào thế giới của Tần Vị lần nữa.

Điên rồi.

Quý Ngôn cảm thấy mình nhất định là điên rồi.

Tần Vị xoay người lại, kinh ngạc mà nhìn mình, rồi lại cẩn thận không dám có bất kỳ động tác gì, như thể sợ rằng hắn vừa mở miệng, hơi nhúc nhích một chút là Quý Ngôn sẽ đột nhiên biến mất như một ảo ảnh.

Quý Ngôn đã bao giờ trông thấy Tần Vị yếu ớt như vậy? Trái tim Quý Ngôn cũng sắp bị Tần Vị của giờ phút này xé nát, mấp máy miệng không biết nên nói gì, vành mắt đỏ bừng, cuối cùng nở một nụ cười gượng gạo.

“Đồ ngốc, chẳng phải cậu đang gọi tôi ư?”

Trong đầu Quý Ngôn đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại Tần Vị trước mắt.

Anh vốn cũng không phải là một người lý trí, anh biết anh có thể làm bất cứ điều gì để khiến Tần Vị có được cảm giác an toàn gần gũi, thậm chí đã định trước là sẽ tan biến này, thế nên nhất định là anh điên rồi.

Quý Ngôn bước từng bước đến gần Tần Vị, lại cảm thấy mình đang bước từng bước đến bờ vực bóng tối.

Thực sự đến lúc này, Quý Ngôn mới phát hiện đầu óc mình trống rỗng, cũng không biết nên nói gì.

“Tần Vị, đã lâu không gặp.”

Chỉ trong chớp mắt, Tần Vị đột nhiên đứng dậy, Quý Ngôn còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Vị kéo mạnh vào lòng rồi ôm thật chặt. Giây phút ấy, lực ôm mạnh mẽ và điên cuồng ấy khiến Quý Ngôn có ảo giác mình sẽ bị Tần Vị giết chết một lần nữa. Anh lúng túng mà bị Tần Vị đột nhiên ôm chặt vào vòng tay, sau đó cảm nhận được những giọt nước mắt ấm áp chảy xuống cần cổ mình.

Tần Vị, hắn ấy thế mà lại khóc...

Quý Ngôn rất ít khi thấy, có lẽ nên nói căn bản là chưa từng thấy Tần Vị khóc. Trong ký ức của anh, Tần Vị là một chàng trai vô tâm vô tư, vẻ mặt rực rỡ, dù là chuyện gì hay không nào cũng không thể khiến người đàn ông này chảy xuống những giọt nước mắt yếu ớt.

“Quý Ngôn, Quý Ngôn, Quý Ngôn...” Tần Vị liên tục gọi tên Quý Ngôn bên tai anh.

Vành mắt Quý Ngôn đỏ lên, cơ thể run rẩy kịch liệt.

“Quý Ngôn, ai cho cậu tự sát!” Tần Vị đột nhiên buông Quý Ngôn ra, hai tay bóp chặt lấy vai Quý Ngôn, đỏ bừng mắt mà chất vấn hồn ma trong suốt lạnh như băng trước mặt: “Ai cho cậu chết!”

Người đàn ông này vẫn vô lý như vậy, rõ ràng còn chẳng nhớ rõ mình, giờ lại còn chất vấn mình. Ngay cả quyền được chết của mình cũng bị người đàn ông này tước đoạt hay sao? Nghĩ thì nghĩ vậy, Quý Ngôn lại hoàn toàn không nói nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Tần Vị, từng giọt từng giọt nước mắt tràn ra khỏi bờ mi.

“Bạn gái chạy mất nên tự tử? Uống thuốc ngủ chết? Nói cậu không nhớ nổi tên mình? Còn nói với tôi tất cả là lỗi của Quý Ngôn, bảo tôi hãy quên cậu đi!” Tần Vị gào từng câu từng chữ, cũng không biết mình phần nộ hơn hay đau lòng hơn, nước mắt không chịu sự khống chế mà chảy xuống từ vành mắt đỏ bừng: “Quý Ngôn! Cậu muốn gạt tôi đến bao giờ! Cứ lừa gạt tôi mà đi theo bên cạnh tôi như vậy, cậu vui lắm à!”

Tần Vị chộp lấy tay trái Quý Ngôn, Quý Ngôn còn chưa kịp rút tay ra, Tần Vị đã xấn tay áo trái của Quý Ngôn lên, từng vết thương sâu đến tận xương vừa rõ ràng vừa đáng sợ lập tức hiện ra trước mắt Tần Vị.

Hô hấp của Tần Vị tức thì ngừng lại, sau đó cứ thế trợn to hai mắt, mặc cho nước mắt lạnh lẽo lăn dài.

“Quý Ngôn, cậu thật độc ác, cậu dùng cách này để trả thù tôi ư?” Tần Vị cảm thấy trái tim mình như bị từng dao rạch qua giống những vết thương đáng sợ này, nỗi đau dữ dội tràn ra theo máu tươi trong người. Cơ thể hần tựa hồ trống rỗng không có bất kỳ thứ gì, chỉ còn lại trái tim gần như vỡ vụn.

Tần Vị dường như không chịu đựng nổi, toàn thân co giật đau đớn mà ngồi xổm xuống, run rẩy thở hổn hển từng hơi từng hơi lớn. Mà tay hần vẫn nắm lấy cổ tay trái Quý Ngôn không chịu buông ra, nước mắt tràn dề không ngừng lại được.

“Cậu đừng khóc mà, mắt... mắt... mắt mắt lắm đấy.” Quý Ngôn cũng không nén được nước mắt, đặt tay lên vai Tần Vị rồi ngồi xổm xuống. Anh chưa từng ngờ rằng lại có ngày người đàn ông này sẽ khóc như thế này. Còn nhớ trước đây Tần Vị còn nói đàn ông không thể khóc, đàn ông con trai mà khóc sụt sùi thì rõ là mất mặt.

“Đừng khóc, tôi...” Tần Vị khóc, Quý Ngôn lại càng không biết nói gì. Cả linh hồn anh đều đang run rẩy không thể khống chế, nỗi bi ai cực độ quay cuồng ở nơi sâu nhất không ngừng giằng xé linh hồn.

Sao tôi có thể muốn trả thù cậu cho được?

Cậu vốn hoàn toàn không biết tâm tình của tôi trước khi chết, khi mà tôi ngấm tranh cậu.

Bảy năm trước chúng ta vẫn luôn ở bên nhau, cũng đã ước định sau này sẽ mãi mãi bên nhau.

Tôi nhìn tranh cậu, làm bộ như đang nhìn cậu.

Chỉ muốn khiến thời gian cứ thế dừng lại ở phút giây ấy. Không quan tâm gì, cùng nhau chết ở đó.

Tôi chỉ muốn tuân theo ước hẹn giữa tôi và cậu, coi như chúng ta đã ở bên nhau trọn đời, cùng nhau đi đến đầu kia của sinh mệnh, làm bộ hai chúng ta đều đã bạc đầu, trở thành hai lão già xấu xí, làm bộ thảng ngày đã qua không còn gì nuối tiếc.

Sau đó, tôi chỉ muốn cùng Tần Vị trong trí nhớ của tôi rời khỏi thế giới này trong yên bình hạnh phúc.

Vậy mà khi mở mắt ra, tôi lại trông thấy cậu.

Tần Vị... Vì sao lại để tôi, gặp lại cậu?

31. Chương 31

“Chính là nơi này.” Người phụ nữ mặc đồng phục đen đi đến đây thì dừng lại.

“Cám ơn.” Ngụ Ngụ gật đầu, sau đó rút từ một trăm tệ trong ví da ra đặt vào tay người phụ nữ nọ. Người nọ cũng nhận lấy không chút do dự, sau đó rời đi với nụ cười chuyên nghiệp trên môi.

Thẩm Đình Thiên cũng không chờ đợi, trực tiếp mở cửa ra, quả nhiên trông thấy Mạc Ngạn Thành trong ghế lô sang trọng. Một mình Mạc Ngạn Thành nằm sõng soài trên chiếc sofa pha đen, người dính đầy mùi rượu, ánh mắt mông lung nhìn ra cửa, mà dưới chân y và trên bàn trà thì đã chất đầy chai rượu.

May mà bình thường họ hay đến đây uống rượu, người ở đây đều biết họ, sợ Mạc Ngạn Thành uống rượu một mình trong ghế lô xảy ra chuyện gì nên gọi điện cho Ngụ Ngụ đến đón.

“Này, Mạc Ngạn Thành! Cậu không sao chứ!” Thẩm Đình Thiên cũng không để tâm đến mùi rượu nồng nặc, lập tức cất bước đi đến bên cạnh Mạc Ngạn Thành, đỡ người đàn ông nằm sõng soài trên ghế sofa dậy, hai tay vỗ vỗ mặt Mạc Ngạn Thành. Chắc chắn là uống say rồi, mặt nóng đến thế này cơ mà.

“Làm gì thế không biết!” Thẩm Đình Thiên quay đầu lại, vẻ mặt phẫn nộ, lườm nhảm với Ngụ Ngụ: “Hôm nay Tần Vị rốt cuộc cũng đi làm lại thì cái thằng này lại bắt đầu đổ đốn! Hai người họ tưởng mình đang chơi Solitaire (1) chắc!”

“Tần Vị?” Đôi mắt Mạc Ngạn Thành rốt cuộc có tiêu cự. Anh ta khẽ cười lạnh một tiếng, sau đó gạt tay Thẩm Đình Thiên ra: “Cậu ta đi làm? Đừng đùa, hôm qua cậu ta còn đập nát cả nhà, còn nói... còn nói...”

Mạc Ngạn Thành không nhin được mà bật cười trào phúng, như thể nghĩ đến chuyện gì buồn cười lắm. Sau đó, anh ta giương mắt nhìn gương mặt lo lắng của Thẩm Đình Thiên: “Cậu ta nói, Quý Ngôn không chịu gặp cậu ta.”

Thẩm Đình Thiên và Ngụ Ngụ đều sững sốt, ngạc nhiên nhìn nhau một cái.

“Không chịu gặp cậu ta? Tỉnh lại đi! Quý Ngôn đã chết rồi, một người chết mà thôi! Cậu ta muốn gặp ai? Ma chắc!” Mạc Ngạn Thành nghiêng rầu rầu nghiêng lợi gào thét, sau đó tùy tay cầm một chai rượu trên bàn lên nốc.

“Đừng uống nữa.” Ngụ Ngụ bước đến, cướp lấy chai rượu trong tay Mạc Ngạn Thành. Ngụ Ngụ thở dài, không biết phải làm thế nào. Đại khái chắc là hôm qua đi gặp Tần Vị xảy ra tranh chấp nên Mạc Ngạn Thành mới uống say đến thế này.

Ngụ Ngụ và Thẩm Đình Thiên cũng biết chuyện Mạc Ngạn Thành thích Tần Vị. Không thể không nói, từ trước đến nay họ đều ôm thái độ chờ mong đối với điều này. Mạc Ngạn Thành thích Tần Vị, suốt bao nhiêu năm nay Tần Vị vẫn một thân một mình, nếu hai người có thể đến với nhau âu cũng là chuyện tốt.

Nhưng từ khi cái tên Quý Ngôn xuất hiện trong thế giới của họ, tất cả đều trượt khỏi quỹ đạo vốn có.

“Ha.” Mạc Ngạn Thành cười lạnh một tiếng, cũng không uống tiếp nữa, chỉ giang hai tay ngả ra ghế sofa, liếc mắt nhìn Thẩm Đình Thiên và Ngụ Ngụ: “Các cậu có thời gian quan tâm đến tôi, chẳng thà đi thăm Tần Vị đi. Thần kinh cậu ta đã rối loạn đến nỗi cho rằng Quý Ngôn hận cậu ta, không chịu gặp cậu ta!”

“Quý Ngôn, Quý Ngôn, Quý Ngôn...” Mạc Ngạn Thành gọi đi gọi lại cái tên này, ánh mắt trào phúng nhìn vô định xuống bàn trà: “Thực sự là muốn gặp người này một lần. Cậu ta cũng tài thật, khiến Tần Vị yêu đến nông nổi này.”

“Được rồi, bọn tôi đưa cậu về.” Ngụ Ngụ bước đến bên cạnh Mạc Ngạn Thành, muốn đỡ hắn dậy.

“Năm năm, tôi ở bên Vĩ Tử năm năm, vậy mà vẫn không thắng nổi thằng đàn ông mà cậu ấy vốn dĩ không nhớ nổi.” Mạc Ngạn Thành như thể không nghe thấy lời Ngụ Ngụ nói, ngẩng đầu nhìn trần nhà tối thui mà lẩm bẩm. Vành mắt y đỏ bừng, tiếng thì thào nghe sao thật yếu đuối và mờ mịt.

“Quý Ngôn là cái thá gì? Yêu cậu ấy, yêu cậu ấy mà suốt bảy năm không dám đến gặp Vĩ Tử một lần?” Ánh mắt Mạc Ngạn Thành dôi về phía hai người đàn ông bên cạnh, giọng nói kéo theo một chút trào phúng:

“Trước kia ở quân khu, tôi thường nghe Vĩ Tử nhắc đến Quý Ngôn, câu nào cũng Quý Ngôn Quý Ngôn, thiếu điều treo luôn cái biển vợ chồng kiểu mẫu lên cổ.”

“Sau khi Vĩ Tử mất trí nhớ, tôi vẫn đợi.” Ánh mắt Mạc Ngạn Thành vô thần nhìn về phía những chai rượu la liệt, trên chai rượu phản chiếu bóng hình vụn vỡ của mình: “Tôi đợi cái người tên Quý Ngôn mà Tần Vĩ yêu đến chết đi sống lại ấy đến tìm Tần Vĩ, nhưng mà, cậu ta không đến.”

“Sau đó thì sao? Quý Ngôn mãi vẫn không đến.” Mạc Ngạn Thành bật cười, đỡ trán mà cười to: “Lúc đó tôi còn nghĩ, cậu ta cũng chỉ đến thế mà thôi. Dầu gì Tần Vĩ cũng yêu cậu ta là thế, cậu ta lại không đến gặp Tần Vĩ nổi một lần, Tần Vĩ không nhớ Quý Ngôn cũng là do Quý Ngôn đáng đời.”

Ngụy Ngụy và Thẩm Đình Thiên lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn Mạc Ngạn Thành với ánh mắt phức tạp.

“Bảy năm, Tần Vĩ đã quên Quý Ngôn, tôi cũng suýt nữa quên mất cậu ta.” Mạc Ngạn Thành giơ tay che mắt, giọng nói trở nên buồn bã: “Ai ngờ... cậu ta lại xuất hiện.”

“Một người bạn thời đại học không biết từ đâu chui ra đánh cho Vĩ Tử một trận, sau đó em trai cậu ta lại chạy đến đòi tổ chức triển lãm tranh, còn đổ hết chuyện Quý Ngôn tự sát lên đầu Tần Vĩ. Mà Vĩ Tử ấy, cậu ta cũng thực sự thành ra sống dở chết dở!” Mạc Ngạn Thành thông tay xuống, ánh sáng mặt trời lại chiếu vào tầm mắt, đâm đau mắt y.

“Khó hiểu hết sức, thực sự quá là vô lý!” Mạc Ngạn Thành gào thét, âm điệu kéo cao, gương mặt đỏ bừng: “Lúc sống không đến tìm Tần Vĩ, chết rồi thì cả lô cả lốc người đều đến tìm Vĩ Tử đòi nợ!”

“Cả đồng tranh kia nữa! Có nhiều thời gian để vẽ Tần Vĩ như vậy, tại sao không chịu đến gặp Tần Vĩ một lần!” Thân hình Mạc Ngạn Thành hơi run rẩy, giọng chân gặt đổ đồng chai lọ dưới đất: “Ai ai cũng làm như Vĩ Tử giết chết Quý Ngôn không bằng, Quý Ngôn thực sự không có gì sai chắc? Cả Quý Trạch kia nữa, tự mình không trông chừng anh trai cẩn thận, tìm Tần Vĩ tính sổ làm gì!”

Ánh mắt Thẩm Đình Thiên nhìn Mạc Ngạn Thành dần dần lạnh xuống.

“Cái thá gì chứ? Quý Ngôn yêu Tần Vĩ? Yêu mà như vậy? Bảy năm không đến gặp Tần Vĩ được lấy một lần, sau đó thì tự tử! Hay rồi, giờ thì chuyện gì cũng xong rồi, chuyện gì cũng được giải quyết hết rồi!” Giọng Mạc Ngạn Thành chất đầy phẫn nộ và căm giận, gào to với hai người đứng cạnh: “Cậu ta chết rồi, Vĩ Tử cũng suy tàn theo! Trước kia khoác lác rằng mong Vĩ Tử hạnh phúc, vậy mà chết rồi còn đổ hết lỗi lầm lên đầu Tần Vĩ! Quý Ngôn rõ ràng là đang trả thù, chết rồi còn không cho Tần Vĩ sống yên!”

“Một người sống sờ sờ như tôi, ở bên Tần Vĩ suốt năm năm, vậy mà cũng không là gì cả.” Mạc Ngạn Thành cười lạnh, hai nắm tay run rẩy, trào phúng nói: “Vĩ Tử thà chờ một người chết chứ cũng không chịu nhìn tôi lấy một cái!”

“Ha, Quý Ngôn thông minh thật đấy. Cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không sánh bằng một người đã chết.”

Một dòng rượu lạnh thấu xương tức thì trút xuống đầu y.

Mạc Ngạn Thành ngây người, trong mũi tràn ngập mùi rượu nồng nặc, cái lạnh bất ngờ khiến đầu óc y lập tức tỉnh táo lại. Mạc Ngạn Thành chợt ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, Thẩm Đình Thiên đang cầm một chai rượu, cứ thế rót xuống đầu Mạc Ngạn Thành.

Ánh mắt Thẩm Đình Thiên hơi lạnh, sau đó chậm rãi thả chai rượu xuống.

“Mạc Ngạn Thành, người chết là lớn nhất.”

Cho dù thế nào, Quý Ngôn cũng đã chết.

Đời người chỉ có một lần, người cũng chỉ có một cái mạng.

Ai mà chẳng muốn sống? Ai mà chẳng muốn được sống hạnh phúc cả đời bên cạnh người mình yêu? Quý Ngôn từ bỏ sinh mệnh của mình nhất định là có lý do riêng, họ không biết lý do này, cũng không nên tự mình suy đoán.

Cho dù thế nào, họ vẫn còn sống, họ không có quyền cười nhạo cái chết của Quý Ngôn.

“Cậu say rồi.” Thẩm Đình Thiên đặt mạnh chai rượu xuống bàn trà thủy tinh, sau đó lạnh nhạt nhìn Mạc Ngạn Thành.

Mạc Ngạn Thành vẫn ngây ra, trên mặt dính đầy rượu, cả người lạnh đến phát run, giọt nước cay xè chảy dọc xuống theo khuôn mặt, khiến Mạc Ngạn Thành có ảo giác như mình đang khóc. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Đình Thiên, y mới nhận ra mình vừa nói điều gì đó không nên nói. Ánh mắt Mạc Ngạn Thành âm ỉ, chậm rãi gục đầu xuống.

Trước nay Thẩm Đình Thiên vẫn luôn xuất hiện trước mặt mọi người với vẻ tưng tưng nhí nhố, nhưng lúc này đây, dường như tất cả những gì trước kia đều là ngụy trang, Thẩm Đình Thiên đang lạnh lùng mà nhìn Mạc Ngạn Thành.

“Dù Tần Vị từ chối cậu thì đã sao?” Thẩm Đình Thiên đứng trước mặt Mạc Ngạn Thành, nhìn xuống từ trên cao, lạnh nhạt nói với Mạc Ngạn Thành: “Cậu vẫn còn có thể ở bên cạnh Tần Vị, cậu vẫn có thể chờ cậu ta, cậu vẫn có thể chờ cậu ta yêu cậu. Tất cả những việc Quý Ngôn không làm được, cậu đều có thể làm.”

Thẩm Đình Thiên nhìn gương mặt buồn bã mê man của Mạc Ngạn Thành, giọng nói dịu lại:

“Mạc Ngạn Thành, cậu nói Quý Ngôn đã chết, sao cậu không nghĩ một chút, cậu vẫn còn sống.”

“Thế thì đã sao?” Mạc Ngạn Thành âm ỉ nhếch miệng cười: “Dù tôi có chờ như thế nào đi chăng nữa, trái tim của cậu ấy vẫn luôn ở chỗ Quý Ngôn, tôi căn bản không đợi được cậu ấy.”

Người, là loài sinh vật quá mức ích kỷ và thông minh.

Có ai đi lấy cả đời của mình để mà đặt cược, huỷ hoại cả cuộc đời mình chỉ vì một kết cục biết chắc là sẽ thua cơ chứ.

Mạc Ngạn Thành không dám đợi, cũng không dám lấy cả đời mình để đặt cược, bởi vì y biết mình đã không thể nào có được Tần Vị.

“Cứ buông tay như vậy à?” Ánh mắt Thẩm Đình Thiên phức tạp, cậu ta cũng không ngờ mối quan hệ giữa Tần Vị và Mạc Ngạn Thành sẽ có ngày đi đến bước đường này.

Mạc Ngạn Thành cúi đầu, yên lặng không lên tiếng, nhưng câu trả lời thì đã rõ ràng.

“Quý Ngôn thì sao?” Thẩm Đình Thiên kéo đầu Mạc Ngạn Thành lên, để người đàn ông đang say khướt này nhìn thẳng vào mắt mình. Thẩm Đình Thiên gần từng câu từng chữ hỏi lại Mạc Ngạn Thành.

“Tần Vị đã quên Quý Ngôn, có vợ, có con, có sự nghiệp. Vậy cậu nói cho tôi biết, Quý Ngôn mong muốn điều gì?” Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, Mạc Ngạn Thành sẽ mãi mãi không nhận ra không chỉ y rơi vào tình cảnh éo le, mà còn có cả Quý Ngôn trong miệng y kia nữa.

“Quý Ngôn... vẫn luôn chờ Tần Vị.” Mà khi Quý Ngôn chết, thời gian của anh cũng dừng lại, thời gian chờ đợi Tần Vị của anh cũng trở thành vĩnh hằng.

Quý Ngôn chỉ là yêu Tần Vị bằng cách riêng của mình mà thôi. Nói anh tự cho là đúng cũng được, nhất gan nhu nhược cũng được, anh vẫn luôn cẩn thận bảo vệ gia đình và sự nghiệp của Tần Vị, Quý Ngôn chỉ muốn làm tròn hạnh phúc mà Tần Vị nên có mà thôi.

Trong bảy năm trống rỗng không hề có hy vọng ấy, Quý Ngôn vẫn nhớ về Tần Vị, về Tần Vị, yêu Tần Vị. Dẫu là người đứng xem như Thẩm Đình Thiên cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối và buồn thương cho Quý Ngôn. Thế nên mới nói, rốt cuộc Tần Vị may mắn đến nhường nào mới được Quý Ngôn yêu sâu sắc đến vậy chứ.

Mạc Ngạn Thành ngạc nhiên nhìn Thẩm Đình Thiên, hơi há miệng, cuối cùng vẫn không nói được gì.

“Cậu có thể nói Quý Ngôn nhu nhược, có thể nói cậu ta ngu ngốc. Nhưng Mạc Ngạn Thành, cậu không thể trách cậu ta, mà cậu cũng không có gì không tốt hết.”

Giữa không gian trống trải trong ghế lô, giọng Thẩm Đình Thiên có vẻ hư ảo và đau thương.

“Cậu chỉ... không yêu Tần Vị bằng Quý Ngôn.”

“Chỉ có vậy thôi.”

32. Chương 32

Trời càng ngày càng lạnh. Đã qua cuối thu, trời về đêm cũng trở nên lạnh thấu xương.

Nếu như là anh trai, có lẽ anh ấy còn không muốn ra khỏi nhà luôn nhỉ.

Quý Trạch bước xuống xe. Đứng giữa gió lạnh, cậu ta không khỏi nghĩ vậy, sau đó lại tự nở một nụ cười trào phúng.

Lúc vào thang máy, chuông điện thoại của Quý Trạch vang lên. Quý Trạch vừa bước ra khỏi thang máy vừa nhận điện thoại của Tương Phàm.

“Quý Trạch, cậu biết không! Không ngờ hôm nay Tần Vị lại đi làm!”

“Ừm.” Quý Trạch khẽ nói. Đúng là chuyện này cũng khiến Quý Trạch cảm thấy không thể nào tưởng tượng, nhưng theo thói quen, Quý Trạch không thể hiện ra. Quyển album kia có lẽ đã được gửi đến nhà Tần Vị từ tối hôm qua, không ngờ hôm nay Tần Vị lại có thể đi làm bình thường trở lại. Bình thường như vậy... mới là điều không bình thường nhất.

“Ây! Sao cậu chẳng có chút ngạc nhiên nào thế!”

Tương Phàm không nhận được câu trả lời như đã đoán trước, giọng nói có vẻ ủ rũ thất vọng.

“Quý Trạch, anh chuẩn bị trở về... Còn cậu?”

“Tôi sẽ ở lại.” Quý Trạch không hề do dự, lập tức trả lời Tương Phàm. Quý Trạch cũng không giải thích gì thêm về lý do mình quyết định ở lại nơi này. Cậu ta vẫn luôn lạnh lùng ung dung như thế, mỗi bước đi của cậu ta dường như đều được suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định. Chỉ cần cậu ta quyết định, không ai có thể lay chuyển được.

“Là... vì Quý Ngôn ư?”

Tương Phàm cẩn thận hỏi, dù Tương Phàm và Quý Trạch đến thành phố Z tìm Tần Vị là vì chuyện của Quý Ngôn, nhưng cái tên Quý Ngôn này rất ít khi xuất hiện trong đối thoại thường ngày giữa hai người. Hai người họ đều cẩn thận không chạm vào cái tên này, tựa như một điều cấm kị.

Cuộc trò chuyện lại rơi vào yên lặng.

“Anh biết rồi.”

Tương Phàm lặng yên thật lâu, sau đó thở dài.

“Cậu rút cuộc... muốn dẫn vật bản thân đến khi nào mới đủ?”

Cuộc trò chuyện kết thúc, Tương Phàm nói xong câu kia, không đợi Quý Trạch trả lời mà đã lập tức dập máy. Quý Trạch đứng một mình trước cửa thang máy, cup mắt nhìn cái bóng bị ánh đèn kéo dài dưới sàn gạch của mình, ánh mắt sâu thẳm phức tạp.

Quý Trạch vào thang máy, đi lên phòng chung cư của mình.

Trong quá khứ không quá xa xôi, mỗi khi về đến nhà, cậu ta đều có thể trông thấy trong căn phòng không lớn lắm luôn có ánh đèn màu vàng cam vẫn sáng, vàng sáng ấm áp ấy tựa như một ngọn sóng, dạt ra khắp căn phòng. Mà người anh trai cậu ta yêu nhất sẽ luôn ngồi ở đó, sẽ mỉm cười khẽ gọi tên cậu ta——

“Quý Trạch, em về rồi đấy à.”

Hơi thở của Quý Trạch như đột nhiên dừng lại, chán chường nhìn căn phòng tối tăm trống trải trước mắt.

Đã không còn cánh cửa kia, không còn ánh đèn kia, cũng không còn người nọ.

Người chết cũng đã ra đi, người còn sống đau khổ xong vẫn phải sống tiếp.

Quý Trạch bật đèn, thả cặp tài liệu xuống, sau đó cởi comple và caravat ra, mệt mỏi ngã xuống sô pha. Cậu ta tựa như mất hết mọi sức lực, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà với ánh mắt không có tiêu cự, chỉ cảm thấy không khí mình hít vào lạnh như băng, làm người ta ngạt thở.

Cầm lấy bao thuốc lá trên bàn trà, thói quen hút thuốc lá này của Quý Trạch là sau khi Quý Ngôn chết mới có. Lúc trước Quý Trạch vẫn luôn không cho Quý Ngôn hút thuốc, vậy mà giờ chính Quý Trạch lại bắt đầu hút.

Bật lửa “tạch” một tiếng, ngọn lửa bùng lên thiêu đốt trong không khí, hai ngón tay thon dài kẹp điều thuốc đưa lên miệng, chậm rãi châm lửa, khói trắng lượn lờ, mùi thuốc lá nhàn nhạt dần dần lan toả.

Nhẹ nhàng hút một hơi, mùi hương cay xè đắng ngắt tràn ngập khoang miệng. Quý Trạch phun ra một ngụm khói, trắng trắng, làn khói dần dần trở nên mờ lung, tiêu tán trong bóng đêm lạnh lẽo. Quý Trạch lặng lẽ ngồi ngẩn người, dưới ánh đèn mịt mờ, gương mặt góc cạnh của Quý Trạch tựa như một pho tượng trầm tĩnh.

Lạnh quá.

Thực sự rất lạnh.

Anh trai sợ nhất là phải ở một mình, ngay từ đầu Quý Trạch đã biết. Vì thế ngay sau khi cậu ta nói với Quý Ngôn, cậu ta là em trai của anh, không để Quý Ngôn có cơ hội từ chối, Quý Trạch trực tiếp dọn đến nhà Quý Ngôn ở.

Chỉ có một chiếc giường, thế nên ban đầu đêm nào Quý Trạch cũng ngủ trên sô pha, nhưng đến sáng tỉnh dậy lại luôn thấy đôi mắt Quý Ngôn sưng húp, vẻ mặt tiêu tụy mệt mỏi.

Vì thế vào ban đêm, Quý Trạch mở cửa phòng Quý Ngôn, trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ mờ tối đầu giường.

Quý Ngôn nằm nghiêng người trên giường, trên tay cầm bức ảnh kết hôn của Tần Vị và người phụ nữ không biết tên kia, ánh mắt anh trống rỗng mà tuyệt vọng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ khoé mắt, nhiễm ướt vỏ gối.

Quý Ngôn không gặp được Tần Vị, chỉ có thể vừa khóc vừa nhìn ảnh kết hôn của Tần Vị, như đang tự thôi miên chính mình, lại càng như đang tự dần vặt bản thân. Không biết là bởi vì nhìn quá chăm chú hay bởi quá đau đớn khổ sở, mà ngay cả khi Quý Trạch mở cửa, anh cũng không biết.

Quý Trạch không nói gì, chỉ là từ sau hôm đó, Quý Trạch chuyển đến phòng Quý Ngôn, trải chăn đệm nằm dưới đất.

Đêm nào Quý Trạch cũng sẽ hâm một ly sữa tươi cho Quý Ngôn, sau đó vừa trông chừng bên cạnh Quý Ngôn vừa ngắm anh ngủ. Khi đó, ban đêm Quý Ngôn thường hay gặp ác mộng, lần nào cũng vừa khóc vừa bình tĩnh, sau đó sẽ sợ đến nỗi cả người run rẩy, cứ thế ôm chặt lấy bản thân mà núp trong góc giường, không dám nhúc nhích.

Bất cứ lúc nào Quý Ngôn tỉnh dậy, Quý Trạch cũng đều tỉnh theo, sau đó không nói cũng chẳng hỏi gì, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Quý Ngôn, chờ anh bình tĩnh lại.

Có những khi Quý Ngôn lén lút ra ngoài uống say quắc cần câu, Quý Trạch đưa anh về nhà rồi bắt anh đi ngủ, Quý Ngôn sẽ kéo lấy tay áo Quý Trạch không chịu buông, như thể nắm lấy một chút hy vọng cuối cùng.

Sau khi uống say, Quý Ngôn thường không nói gì cả, chỉ có vành mắt hoe đỏ, nhìn thế giới với đôi mắt trống rỗng mê man, dáng vẻ yếu đuối chán chường. Nhưng anh vẫn nắm chặt lấy Quý Trạch, như thể nếu Quý Trạch rời khỏi, Quý Ngôn sẽ lập tức hoàn toàn sụp đổ.

Sau đó, Quý Trạch sẽ nằm lên giường, trông giữ bên cạnh Quý Ngôn, cùng ngủ với anh. Mặc dù thường thường sau khi Quý Ngôn say rượu ngủ thiếp đi, Quý Trạch cũng chỉ lặng lẽ ngồi trên giường nhìn Quý Ngôn ngủ. Nếu lúc đó Quý Ngôn mở mắt, anh sẽ thấy ánh mắt Quý Trạch như thoát khỏi xiềng xích lạnh lẽo thường ngày, trở nên ôn hoà và bất đắc dĩ, mà tay Quý Trạch vẫn luôn vững vàng đặt lên mu bàn tay Quý Ngôn.

Ngay từ ngày đầu tiên, Quý Trạch đã gọi Quý Ngôn là anh.

Quý Trạch muốn cho Quý Ngôn nhớ rằng anh không cô đơn một mình.

Tình thân luôn đáng tin cậy hơn bất kỳ sự ràng buộc nào. Quý Trạch cố tình làm như vậy, cậu ta muốn Quý Ngôn nhớ rằng anh vẫn còn một người thân.

Quý Ngôn có thể không có bất cứ thứ gì, nhưng anh chắc chắn vẫn còn một Quý Trạch vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Nhưng hiện tại thì sao? Quý Ngôn đã chết rồi.

Trước mặt Tần Vị, Quý Trạch luôn nhắc đi nhắc lại chuyện Quý Ngôn đã chết.

Đây lẽ nào không phải là Quý Trạch đang tự tra tấn chính mình?

Dường như tất cả chờ đợi, săn sóc, tất cả những hồi ức tốt đẹp ảm áp kia đều biến mất. Quý Trạch dù đau cũng không thể thể hiện ra, chỉ có thể để vết thương dữ tợn trong tim tiếp tục chảy máu thối rữa, sau đó lại tiếp tục dần vệt đi dần vệt lại bản thân, khiến mình càng đau đến xé lòng.

Tàn thuốc rơi xuống đất, điều thuốc tắt dần, người đàn ông nọ co mình trên sofa, hai tay ôm chân, rúc đầu mình vào giữa hai đầu gối.

Quý Trạch chưa từng nói với ai, vào ngày Quý Ngôn tự sát, anh từng gọi điện cho Quý Trạch.

Lúc đó là một buổi sáng, Quý Trạch có mấy vụ kiện vướng tay nên ở lại văn phòng làm ca đêm. Khi đó, văn phòng nhận vài vụ án khá phức tạp, dẫn đến cả văn phòng mấy đêm liền đều ở lại tăng ca suốt đêm. Mà Quý Trạch là luật sư, vậy nên cũng không về sớm được, huống chi đây là yêu cầu công việc.

Hôm đó họ đang mở một cuộc họp nhỏ thì Quý Ngôn gọi đến, Quý Trạch nói xin lỗi với đồng nghiệp xung quanh rồi đi ra hành lang nghe điện thoại.

“Anh?” Quý Trạch ngỡ vực gọi một tiếng, dường như trong trí nhớ, Quý Ngôn chưa từng gọi điện cho mình vào lúc một buổi sáng như này.

“Ừ, là anh.” Lúc đó, Quý Ngôn bên đầu kia điện thoại nhẹ nhàng đáp.

“Không ngủ được à? Hay là gặp ác mộng?” Nếu đồng nghiệp của Quý Trạch ở đây, họ nhất định sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì giọng điệu của người đàn ông này trở nên ôn hoà hiếm có, thái độ kiên nhẫn vô cùng.

“Đại khái là gặp ác mộng.” Giọng Quý Ngôn rất nhẹ, chậm rãi nói.

“Giờ em đang tăng ca, không rời khỏi được.” Quý Trạch nhíu mày, hơi phiền não mà nhìn văn phòng vẫn còn sáng đèn, cuối cùng cũng thở dài: “Anh, em về ngay...”

“Không, anh không sao, em không cần chạy về. Anh chỉ là... gặp ác mộng, muốn nghe giọng em một chút mà thôi.” Quý Ngôn cắt ngang lời nói vội vàng của Quý Trạch, giọng điệu càng ngày càng chậm.

Nhưng Quý Trạch thì ngây ngẩn cả người, tức thì ghen lời không biết nên nói gì.

“Em chiều anh quá. Em xem, vừa gặp ác mộng tỉnh dậy là muốn gọi điện thoại cho em ngay lập tức.” Giọng Quý Ngôn nhẹ nhàng thoải mái, toát ra chút gì đó như trêu đùa.

“Bình thường thôi.” Quý Trạch cũng vô thức bật cười.

“Ừm... Quý Trạch, cảm ơn em.”

Quý Trạch không nói gì, mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không phát hiện ra.

“Suốt bao nhiêu năm như vậy, thực sự cảm ơn em vẫn luôn ở bên anh.” Giọng Quý Ngôn dường như có lẫn cả ý cười nhẹ nhàng, nghe vừa dịu dàng vừa hư ảo. Anh không chờ Quý Trạch đáp lời, chỉ tự mình nói.

“Anh đi ngủ đây.”

“Ngủ ngon, Quý Trạch.”

Đó là lần trò chuyện cuối cùng giữa Quý Trạch và Quý Ngôn.

Quý Ngôn ngủ, và rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

Đột nhiên có giọt nước ẩm áp chảy xuống mặt. Qua một lúc lâu, Quý Trạch mới phát hiện thì ra đó là nước mắt.

Cho đến hiện tại, nhớ lại cuộc điện thoại mà Quý Ngôn gọi cho mình vào cái ngày trước khi chết ấy, Quý Trạch mới thấy đau đến cùng cực, mãi mãi không thể quay đầu.

Anh trai... rốt cuộc đã lấy tâm trạng gì để gọi cuộc điện thoại này cho cậu ta?

Chắc chắn lúc đó, mắt anh ấy đỏ hoe, nhưng anh vẫn cố đè nén, giả bộ không có việc gì mà gọi điện cho mình, nói với mình lời di ngôn cuối cùng. Anh ấy sợ nhất là phải ở một mình, sau khi cúp điện thoại, anh ấy nhất định đã run rẩy bật khóc, sau đó lại một mình tự sát, cô độc chết đi giữa màn đêm yên tĩnh, vậy mà Quý Trạch lại không hề hay biết.

Quý Trạch hận Tần Vị, nhưng càng hận chính mình. Nếu lúc đó cậu ta phát hiện ra điều gì đó, nói gì đó với Quý Ngôn, hoặc là chạy về đúng lúc, có lẽ tất cả thảm kịch cũng sẽ không xảy ra dễ dàng như vậy.

Nước mắt cứ thế tràn ra từ viên mắt Quý Trạch, không sao dừng lại được. Quý Trạch gơ tay sờ gò má mình, yên lặng nhìn chất lỏng trong suốt dần dần lạnh đi trên đầu ngón tay. Sau đó hai tay Quý Trạch ôm lấy đầu, tựa lên đầu gối mà khóc không thành tiếng, có thứ gì đó vẫn luôn ẩn núp dưới đáy lòng bỗng nhiên bộc phát, tất cả lý trí gần như hoàn toàn tan vỡ, khiến người ta đau khổ khó lòng chịu đựng.

“Anh...” Quý Trạch chậm rãi ngừng đầu, khó nhọc phát ra âm thanh. Nhìn căn phòng trống trải không người, giọng Quý Trạch khàn khàn:

“Kiếp sau, đừng... ngu ngốc như vậy nữa.”

33. Chương 33

“Quý Ngôn...”

Hô hấp của Quý Ngôn như nghẹn lại, Tần Vị ôm lấy eo anh từ đằng sau, thân hình vừa ẩm áp vừa vững chãi. Hắn cứ thế gác cằm lên vai Quý Ngôn, sau đó nhẹ nhàng gọi tên anh, âm giọng trầm miên quán quít bên tai Quý Ngôn.

“Cậu có xem tôi đi làm không?” Tần Vị cứ thế ôm lấy Quý Ngôn từ phía sau, hoàn toàn khác với vẻ đau đớn và khổ sở mấy ngày trước, như thể tất cả ký ức trước đó đều bị xóa bỏ, chỉ cười hỏi Quý Ngôn.

Quý Ngôn khẽ khàng đáp một tiếng, sau đó gạt đầu, bắt đầu đi mà tránh thoát khỏi vòng tay Tần Vị, xoay người rồi lùi ra sau một chút, đến khi cách Tần Vị một bước mới ngừng đầu nhìn Tần Vị với ánh mắt phức tạp.

Ngày hôm đó, sau khi Quý Ngôn rút cuộc thẳng thắn thừa nhận thân phận với Tần Vị, thời gian Tần Vị có thể trông thấy anh đã không còn đủ nữa, vì thế trước khi biến mất, Quý Ngôn bảo Tần Vị hãy đi làm trở lại.

Tần Vị nghe theo, sáng hôm sau, Tần Vị lại đi làm, mà phòng ở cũng để cho khách sạn sửa sang lại, cũng tạm thuê một phòng khác trong khách sạn. Mọi thứ như trở lại trước kia vậy, Tần Vị luôn nghe theo lời Quý Ngôn.

Rất lâu trước kia đã có người từng nói, Quý Ngôn đã thuần phục Tần Vị, bởi vì roi và kẹo đều nằm trong tay Quý Ngôn.

Chỉ là không ngờ vẫn có hiệu quả đối với Tần Vị khi đã mất trí nhớ mà thôi.

Quý Ngôn đương nhiên là đi làm với Tần Vị, mà tâm trạng Tần Vị dường như cũng tốt hơn rất nhiều. Nhưng điều khiến Quý Ngôn hoảng sợ chính là khi làm việc, Tần Vị bắt đầu lẩm bầm, mà những lời như đang nói chuyện phiếm ấy không phải nói với ai khác, mà chính là nói cho Quý Ngôn nghe.

Giờ phút này, một ngày trôi qua, Tần Vị lại trông thấy Quý Ngôn. Tần Vị tựa như đã quên mới đêm hôm trước, hẳn rõ ràng còn đau khổ mà nhìn Quý Ngôn, điên cuồng mà chất vấn anh, đau khổ mà ghen ngào. Hẳn như quên hết tất cả, quay trở về khoảng thời gian bình thản bên nhau trước kia.

Nhưng Quý Ngôn không quên được, không thể nào làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, không thể nào coi như mình chưa chết.

Tần Vị nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Quý Ngôn, cứ thế ôm lấy anh, để anh dựa lên sô pha. Mà Tần Vị thì biếng nhác ngả người xuống sô pha, gối đầu lên đùi Quý Ngôn, khoé miệng vẽ nên một đường cong rực rỡ, vươn tay chậm rãi vuốt ve nốt ruồi giọt lệ dưới khoé mắt Quý Ngôn.

“Tôi thích nhìn cậu như vậy.”

Quý Ngôn ngẩn người, sau đó nở một nụ cười vừa dịu dàng vừa xót xa.

Tần Vị không biết, hẳn cũng từng nằm trên chân anh như vậy, từng nói với anh lời giống như vậy.

Chỉ cần dừng lại, những đau thương dường như sẽ từ từ tích lũy. Rõ ràng mọi thứ trước mắt đẹp đẽ là vậy, ấm áp là vậy, vậy mà chỉ trong chớp mắt sau đó đã trở nên đau đớn khó lòng kìm nén. Tần Vị không nói gì, cũng chẳng làm gì, điều này khiến Quý Ngôn có ảo giác thời gian của anh còn rất dài, anh và Tần Vị có thể bắt đầu lại từ đầu, sau đó cùng làm bạn bên nhau cho đến rất lâu sau này.

Nhưng dấu thế nào đi chăng nữa, giữa họ vẫn là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, ảo giác sẽ mãi mãi chỉ là ảo giác. Nội tâm Quý Ngôn vẫn nhớ rõ rằng mình đã chết, một ngày nào đó anh nhất định sẽ biến mất.

Tất cả mọi người đều cố gắng để sống tiếp, vì ngày mai của cuộc sống hiện thực. Mà Quý Ngôn, anh chỉ có thể dừng chân tại chỗ, coi thời gian mà mình vô có trộm được này thành tất cả những gì mà anh có. Trên đời này có bao nhiêu cuộc sinh ly tử biệt, đến rồi lại đi, tựa như thủy triều lên xuống. Họ tin tưởng không có ngày mai nào là không thể chạm đến, nhưng Quý Ngôn lại đang sống ở nơi mà ngày mai không thể đến ấy.

Cuộc đời của Quý Ngôn đã kết thúc, mà cuộc đời Tần Vị còn rất dài. Quý Ngôn chỉ hy vọng nếu một ngày nào đó anh thực sự biến mất, Tần Vị có thể sống tốt một chút, tốt hơn một chút, sau đó cứ tiếp tục hạnh phúc như vậy.

“Cậu mau đón Tiểu Đỗ Tử về đi.” Quý Ngôn thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn Tần Vị.

Nhắc mới nhớ, Tiểu Đỗ Tử cũng lâu lắm không được gặp Tần Vị rồi nhỉ. Trong nhà nên có một đứa trẻ mới đúng, như thế không khí trong nhà mới náo nhiệt, mà Tần Vị cũng sẽ không cô đơn tự nói chuyện một mình.

Nghe vậy, Tần Vị tức thì ngẩng người, sau đó chậm chạp nói: “Quý Ngôn, cậu hận tôi đúng không?”

Quý Ngôn sững sờ, không biết vì sao Tần Vị lại đột nhiên hỏi điều này, cũng không biết phải đáp sao.

Nói không hận, làm sao có thể.

Tần Vị nói yêu anh, nhưng lại quên mất anh; nói sẽ không bỏ anh lại một mình, vậy mà lại biến mất khỏi cuộc sống của anh; bảo anh chờ hẳn hai năm là hẳn sẽ về, anh đợi hẳn bảy năm mà hẳn vẫn chưa trở về; nói muốn làm bạn bên cạnh anh suốt đời, vậy mà lại đi kết hôn sinh con; nói muốn anh để lại tất cả thời gian của mình cho hẳn, vậy mà hẳn lại không cần...

Quý Ngôn hận, hận Tần Vị đến chết.

Có một Quý Ngôn yêu hẳn đến không tiếc sinh mệnh, mà hẳn lại không hề hay biết.

Có một số mỗi hận sẽ càng ngày càng ăn sâu vào tận xương tủy, nhưng có một số mỗi hận sẽ nhạt dần theo thời gian, chuyển hoá thành chấp niệm.

Mà Tần Vị là chấp niệm của Quý Ngôn. Bảy năm trôi qua, Quý Ngôn rốt cuộc vẫn không nở hận hẳn.

“Tôi yêu cậu.”

Giọng Quý Ngôn rất nhẹ. Ba chữ vừa được thốt ra, tựa hồ không khí và thời gian đang chuyển động cũng đều chợt dừng lại.

Khi nhẹ giọng nói ra câu này, Quý Ngôn cảm thấy trái tim mình đau đến không thể hô hấp. Đúng ba chữ, Quý Ngôn cảm thấy chỉ cần mình nói thêm một chữ nữa thôi, cả thân thể mình sẽ lập tức rách tan.

Đôi mắt Tần Vị trợn to, ngược nhìn Quý Ngôn với ánh mắt khó tin.

“Hình như tôi... vẫn luôn quên nói với cậu—— Tần Vị, tôi rất yêu cậu.”

Quý Ngôn chậm rãi cong môi, khoe mắt lại hơi ươn ướt.

Suốt bao nhiêu năm tháng gần kề bên nhau, họ vẫn cùng nhau bước qua, nhưng giờ nhớ lại chỉ cảm thấy thời gian chóng vánh. Chung quy khoảng cách giữa họ đã bị thời gian kéo dài. Nhưng Quý Ngôn hoài niệm khoảng thời gian ấy bao nhiêu, anh lại càng nhung nhớ Tần Vị bấy nhiêu.

Dường như từ trước đến nay anh chưa từng nói lời nào như vậy trước mặt Tần Vị, nói thẳng với Tần Vị rằng anh yêu hắn. Suốt bảy năm, anh sống với những ký ức về Tần Vị, anh nhìn tranh mà ảo tưởng mình đang nhìn Tần Vị, anh lặng lẽ nói đi nói lại dưới đáy lòng rất nhiều lần, để rồi nuối tiếc vì mình chưa từng nói ra miệng.

Nhưng cũng may, anh vẫn kịp nói ra.

Có người từng nói, đời người là một chuyến đi, đi đến rất nhiều nơi, gặp được rất nhiều người, làm rất nhiều việc, đi một chút rồi dừng một chút, cứ thế là qua một đời. Nhưng Quý Ngôn chưa từng ngờ rằng sinh mệnh của anh lại cứ thế dừng lại vào năm Tần Vị đi, không thay đổi gì nữa.

Những chuyện anh muốn làm, những điều không kịp nói, những người chưa thể gặp gỡ, cũng đình trệ rồi tiêu tán giữa dòng chảy thời gian.

Nhưng thật may, anh rốt cuộc vẫn đi được một bước nho nhỏ.

“Gì chứ, thì ra trước kia cậu chưa từng bày tỏ với tôi à?” Tần Vị hơi khựng lại, sau đó bật cười, lại chẳng hiểu sao vành mắt cũng đỏ lên. Hắn chống tay ngồi dậy, sau đó cẩn thận vươn tay ôm lấy Quý Ngôn.

Khác với biểu hiện thô bạo tức giận đêm hôm qua, lúc này đây, Tần Vị chậm rãi vươn tay, sau đó nhẹ nhàng ôm Quý Ngôn vào lòng, nhấn gáy Quý Ngôn để anh tựa lên vai mình. Vòng ôm này có vẻ quá mức trân trọng.

Nhưng nhiệt độ như vậy lại khiến nước mắt vẫn luôn cố nén của Quý Ngôn rốt cuộc rơi xuống.

Có những ấm áp... đã vượt quá sức chịu đựng của Quý Ngôn.

“Tần Vị, lời tôi muốn nói đều đã nói xong rồi.” Quý Ngôn run rẩy dang tay ôm lấy Tần Vị, chỉ cảm thấy tâm nguyện và chấp niệm suốt bao nhiêu năm của mình giờ đây đều đã được giải quyết, dẫu có lưu luyến và không cam lòng đến đâu đi chăng nữa, Quý Ngôn cũng không nên xen vào cuộc sống yên ổn của Tần Vị nữa.

“Cậu để tôi đi đi.”

Họ hãy chia tay trong hoà bình, hãy coi như chưa từng có nuối tiếc gì, để lại một kết cục tốt đẹp đi.

Cả người Tần Vị hơi run một chút, sau đó chậm rãi thả lỏng hai tay, đôi mắt tối tăm nhìn thẳng vào mặt Quý Ngôn.

“Tần Vị, hãy buông tay tôi đi.” Giọng Quý Ngôn vừa yếu ớt vừa run rẩy, nước mắt lại lăn dài từng giọt.

“Cậu muốn đi đâu? Sau khi cậu nói yêu tôi, cậu còn có thể đi đâu?” Tần Vị nhắm mắt lại, nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của Quý Ngôn. Tần Vị siết chặt đôi tay Quý Ngôn, không cho anh tránh thoát, đặt những nụ hôn nhỏ vun lên tai Quý Ngôn, sau đó nghiêm túc nói từng câu từng chữ vào tai anh.

“Quý Ngôn, cậu chỉ có thể ở bên cạnh tôi.”

Đôi mắt Quý Ngôn tức thì trợn to, nước mắt càng ngày càng nhiều. Quý Ngôn đẩy Tần Vĩ ra, ánh mắt vừa phần nộ vừa như khẩn cầu: “Sao cậu không chịu hiểu chứ! Tôi đã chết rồi, tôi không thể ở bên cậu cả đời được nữa! Cậu bảo một người đã chết như tôi làm sao có thể ở bên cậu được, huống gì chính tôi còn không biết mình còn có thể ở lại đây bao lâu! Cậu vẫn còn hơn nửa đời người để sống, cứ dính lấy một hồn ma như tôi làm gì!”

“Tần Vĩ, cậu có hiểu không, tôi đang huỷ hoại cậu đấy!”

Về mặt Tần Vĩ thản nhiên, đẩy Quý Ngôn xuống sô pha, cả người đều chặn trên người Quý Ngôn. Hắn chống hai tay cạnh đầu Quý Ngôn, cứ thế chăm chú nhìn Quý Ngôn, trong mắt chỉ còn lại một mình Quý Ngôn.

“Vậy thì cứ huỷ hoại tôi đi.”

Quý Ngôn ngậm ngẫn, tất cả những lời muốn nói đều bị chặn lại trong yết hầu.

“Quý Ngôn, tôi muốn cậu huỷ hoại tôi.”

34. Chương 34

Quý Ngôn ngồi trên ghế sô pha trong phòng làm việc, lặng yên nhìn Tần Vĩ làm việc. Anh thích nhìn dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Tần Vĩ.

Nếu như là trước đây, Quý Ngôn chắc chắn không tin Tần Vĩ sẽ có ngày trở thành tổng giám đốc, mặc comple thắt caravat ngồi trong phòng làm việc to như vậy xem tài liệu, mà đã ngồi là sẽ ngồi thật lâu, thỉnh thoảng còn có nhân viên gõ cửa đi vào, công việc càng nhiều hơn.

Quý Ngôn đứng dậy, sau đó đến gần Tần Vĩ, cứ thế đứng sau lưng Tần Vĩ, xem tài liệu trong tay hắn.

Đại khái là hợp đồng gì đó, Quý Ngôn cũng không nhìn kỹ, anh không có hứng thú với những thứ này. Mà Tần Vĩ thì cau mày, mím môi, tay phải vô thức quay quay bút, sau đó gõ nhẹ mặt bàn một cái, múa bút ký tên Tần Vĩ vào hợp đồng.

Quý Ngôn nhìn chữ ký rồng bay phượng múa trên hợp đồng mà bật cười.

Trước kia Quý Ngôn nói với Tần Vĩ rằng chữ ký Tần Vĩ quá xấu, vì thế Tần Vĩ nhờ Quý Ngôn thiết kế chữ ký cho hắn. Khi đó Quý Ngôn còn nói không muốn, có điều vẫn nghĩ trong đầu mấy ngày liền. Sau đó trong lúc làm bài tập, anh vờ như vô ý nhắc đến chuyện này, tiện tay ký một chữ mà mình luyện đã lâu cho Tần Vĩ.

Sau đó Tần Vĩ liền lấy chữ ký mà Quý Ngôn thiết kế làm mẫu, ngày ngày luyện tập. Khi đó, cứ có thời gian rảnh là Tần Vĩ tập ký, có lẽ cũng vì thế mà chữ ký này mới đi vào tiềm thức của Tần Vĩ.

Quý Ngôn nhìn chữ ký mà mình thiết kế được ký lên hợp đồng, nội tâm có một cảm giác tự hào khó diễn tả.

Trong mấy ngày Tần Vĩ không đi làm này, hoạt động đoàn thể mà ban quản lý đã xếp lịch từ trước đó cũng bị chậm trễ, mà hôm nay Tần Vĩ hiển nhiên phải bù lại, dù sao cũng là phúc lợi của nhân viên, đặc biệt là sau khi trợ lý Lưu Bình vào phòng làm việc bằng qưô phần năn một câu.

Tần Vĩ để Lưu Bình tự đặt nhà hàng, thông báo cho nhân viên, hắn chỉ cần đi theo là được. Lưu Bình nịnh nọt Tần Vĩ vài câu rồi lập tức chạy như bay ra ngoài. Tần Vĩ cảm thấy liệu có phải bởi vì sắp đến thời gian phát lương, tên nhóc này không có tiền ăn tối nên lấy cớ để ăn tiệc hay không.

Quý Ngôn đương nhiên là đi theo Tần Vĩ. Vừa đi vào nhà hàng, bước chân của Tần Vĩ đột nhiên khựng lại một chút.

Hồ nghi mà dừng bước lại theo, Quý Ngôn nhìn theo đường nhìn của Tần Vĩ, lại trông thấy người ngoài dự đoán – Trương Phàm và Quý Trạch.

Tương Phàm chú ý tới Tần Vĩ trước tiên. Bởi vì lúc trước từng đánh Tần Vĩ một trận, còn gây rối loạn buổi triển lãm vũ khí, Tương Phàm không biết nên bày ra biểu cảm gì, nhưng rốt cuộc vẫn vẫy vẫy tay với Tần Vĩ.

Mà thấy động tác của Tương Phàm, Quý Trạch cũng quay đầu trông thấy Tần Vĩ, nhưng chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua một chút rồi lại quay đi.

“Đó là...” Lưu Bình đứng bên cạnh Tần Vĩ, cảm thấy người vừa vẫy tay trông khá quen mắt, sau đó mới nhớ ra ở buổi triển lãm vũ khí lần trước có người đánh Tần Vĩ, mà người kia hình như chính là anh ta.

“Không có gì.” Tần Vĩ cắt ngang lời Lưu Bình, sau đó đi thẳng vào căn phòng đã đặt trước.

Bước chân của Quý Ngôn dừng lại, cuối cùng đi về phía cửa sổ, vị trí mà Tương Phàm và Quý Trạch đang ngồi.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp, ở đây mà cũng có thể gặp phải Tần Vĩ.” Về mặt Tương Phàm hơi kỳ quái, âm thầm thở dài. Từ sau khi đánh Tần Vĩ một trận, anh ta đã không còn quá tức giận như ban đầu nữa, chỉ cảm thấy hiện giờ gặp phải Tần Vĩ thì hơi xấu hổ.

“Anh mua vé tàu mấy giờ ngày mai?” Quý Trạch trực tiếp lướt qua đề tài về Tần Vĩ.

“Bảy rưỡi sáng mai, có lẽ phải đến đêm mai mới về đến nhà.” Tương Phàm nói, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Cậu không cần bớt thì giờ đến tiễn anh đâu.”

Tương Phàm hơi cau mày. Anh vốn định khuyên Quý Trạch đi cùng, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Quý Trạch, anh đành nuốt lời sắp nói ra miệng vào.

Quý Ngôn và Quý Trạch đều là người cố chấp, chỉ cần xác định việc gì là sẽ làm đến cùng, làm thế nào cũng không kéo lại được, Tương Phàm có nói cũng vô ích. Nếu như những lời này là do Quý Ngôn nói, Quý Trạch nhất định sẽ nghe.

Lòng người đều là cán cân nghiêng, cả trái tim Quý Trạch đều nghiêng về phía Quý Ngôn.

Nhưng Quý Ngôn đã mất.

Nghĩ vậy, Tương Phàm bất đắc dĩ bật cười, lại cảm thấy trong lòng đắng chát. Nhìn Quý Trạch, Tương Phàm luôn cảm thấy bên cạnh vị trí của Quý Trạch thiếu một Quý Ngôn, hoặc nói đúng hơn là Quý Ngôn trong trí nhớ chắc hẳn đều ngồi ở vị trí đó.

Bữa cơm này... không nên chỉ có hai người họ.

Quý Ngôn nhìn Quý Trạch và Tương Phàm ngồi lặng thinh, nhất thời trong lòng cũng cảm thấy áp lực khó chịu.

“Tần Vĩ? Mày...” Tương Phàm còn đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy Tần Vĩ ra khỏi phòng riêng từ khi nào, sau đó đi đến bên cạnh Tương Phàm, không đợi anh ta đồng ý đã tùy tiện ngồi xuống bên cạnh.

Quý Trạch giương mắt, lạnh lùng nhìn Tần Vĩ, hiển nhiên là không chào đón. Bầu không khí của bàn này tức thì trở nên căng thẳng lạnh băng.

“Chỉ có một quyển album thôi ư?” Tần Vĩ như không cảm thấy có gì kỳ quái, chỉ nhìn Quý Trạch.

Nhưng Quý Ngôn thì sưng người, kinh ngạc nhìn về phía Tần Vĩ.

Tần Vĩ cảm thấy Quý Trạch gửi một quyển album là quá ít nên đến xin thêm à?

“Những thứ khác đều đã đốt chung với thi thể anh tôi rồi.” Về mặt của Quý Trạch dường như lúc nào cũng luôn lạnh nhạt như vậy, cho dù biểu hiện của Tần Vĩ nằm ngoài dự đoán của Quý Trạch, Quý Trạch cũng không có bất kỳ khác thường nào, chỉ lạnh nhạt trả lời ngắn gọn vấn đề của Tần Vĩ.

Thân hình Tần Vĩ run lên, hắn mím môi, nhú mày không nói gì. Quý Ngôn hơi ngáy ra, nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng. Đã qua bao nhiêu lâu như vậy rồi, thi thể của mình chắc hẳn đã bị đốt thành tro bụi từ lâu. Mà cho dù có, Quý Trạch cũng sẽ không đưa cho Tần Vĩ thêm nữa.

“Quý Ngôn... có để lại lời nào không?” Tần Vĩ mím môi, cuối cùng vẫn hỏi.

“Di ngôn à?” Quý Trạch nhấp một ngụm trà, sau đó lạnh nhạt nhìn Tần Vị: “Có, không nhắc đến anh.”

Tương Phàm ngồi cạnh nghe vậy cũng nhú mồm, tuy rằng bầu không khí không có vẻ gì là giương cung bạt kiếm, nhưng lúc này hai người rõ ràng đang giằng co gay gắt. Mặc dù Quý Trạch nói không sai, nhưng nghe như đang có ý đâm chọc Tần Vị.

“Vậy... đến cùng vì sao Quý Ngôn lại tự sát?” Tần Vị rút cuộc hỏi ra chuyện mà hắn muốn biết nhất.

Nếu Quý Ngôn tự sát vì Tần Vị, vậy thì anh đã chết từ năm năm trước rồi. Cái chết của Quý Ngôn nhất định là còn có lý do nào khác, chỉ là Quý Trạch và Tương Phàm chưa từng nhắc đến mà thôi.

Tần Vị không dám hỏi Quý Ngôn, hắn sợ Quý Ngôn không muốn nói ra, cũng biết Quý Ngôn căn bản sẽ không tự nói với hắn.

“Quý Ngôn...” Tương Phàm hơi dừng lại một chút, sau đó định nói ra.

Thân thể Quý Ngôn vô thức run lên, vẻ mặt thẫn thẫn nhìn Tương Phàm.

Quý Trạch đặt tách trà trong tay xuống bàn, tiếng thủy tinh va chạm giòn tan cắt ngang lời Tương Phàm. Tương Phàm vừa nhìn lên thì chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Quý Trạch, tức thì nuốt lời định nói vào.

Tần Vị cau mày nhìn Quý Trạch và Tương Phàm, hai người này quả nhiên vẫn còn chuyện gạt hấn.

“Giờ hỏi tôi cái này có còn ý nghĩa gì không?” Quý Trạch cười lạnh một tiếng, sau đó giương mắt nhìn Tần Vị, châm chọc: “Chẳng lẽ là muốn quan tâm đến anh tôi nhiều chút, bù đắp cho lỗi lầm đã gây ra hay sao? Hay là chỉ vì chứng minh cái chết của anh trai tôi không liên quan gì đến anh, để anh có thể an lòng?”

“Vậy còn cậu, Quý Trạch?” Tần Vị rút cuộc phản bác lời nói của Quý Trạch, đôi mắt tối tăm cứ thế nhìn chằm chằm Quý Trạch: “Cậu quan tâm đến anh mình như vậy mà sao không đoán trước được anh mình sẽ tự sát, có phải báo thù tôi chỉ để giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng hay không?”

Nhịp thở của Quý Trạch hơi dừng lại, ngón tay hơi run lên.

Lời nói của Tần Vị, rút cuộc thành công xé toang vết thương đâm máu mà Quý Trạch che giấu vô cùng hoàn mỹ.

“Sắp đến mùa đông rồi.”

Quý Trạch yên lặng rời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đen kịt, không biết sao lại nhắc đến đề tài hoàn toàn không liên quan này. Thời tiết về đêm vô cùng giá rét, ngay cả người đi đường cũng ít hơn rất nhiều, tất cả đều bọc mình dưới lớp quần áo dày cộm, co ro vùi đầu bước về phía trước.

“Anh tôi từng suýt chết cồng.”

“Anh ấy luôn đột nhiên biến mất, sau đó trốn đi không cho tôi tìm thấy.” Quý Trạch nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên tách thủy tinh, như thể đang thông qua nó mà nhìn chính mình trong quá khứ.

“Hôm đó trời đổ tuyết rất to, anh tôi lại biến mất, nhưng tôi tìm khắp nơi mà vẫn không thấy anh ấy.” Giọng Quý Trạch rất lạnh nhạt, tựa như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình vậy. Chỉ có Quý Ngôn mới biết lúc đó Quý Trạch rút cuộc sốt ruột đến nhường nào, có lẽ lúc đó Quý Trạch thực sự phát điên vì tìm anh.

“Sau đó trời tối, tôi nghĩ liệu có phải anh ấy đã về nhà rồi hay không.” Quý Trạch quay đầu nhìn Tần Vị: “Sau đó, khi đi đến cửa, tôi trông thấy anh tôi. Anh ấy núp ngay trong góc tường.”

“Trời lạnh như vậy, anh ấy chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi mà nằm co ro trong tuyết, cả người gần như bị tuyết vùi lấp.” Nói đến đây, tay Quý Trạch cũng hơi run lên. Quý Trạch rũ mắt nhìn gương mặt ủ dột của mình trong tách trà: “Nếu như không phải tôi tìm thấy anh ấy, có lẽ hôm sau anh ấy đã thực sự lặng lẽ chết cồng ở đó rồi.”

Tần Vị và Tương Phàm đều kinh ngạc nhìn Quý Trạch, ngay cả Tương Phàm cũng chưa từng nghe Quý Trạch và Quý Ngôn nhắc đến chuyện này.

“Toàn thân anh tôi bị tê cứng đến tím bầm, cả người bị vùi dưới lớp tuyết, tôi suýt nữa cho rằng anh ấy đã chết. Khi tôi kéo anh ấy ra khỏi lớp tuyết, anh ấy mở mắt nhìn tôi, nói, cứu tôi với.” Giọng Quý Trạch hơi run rẩy, sau đó nhếch miệng cười: “Rõ ràng người muốn chết là anh ấy, anh ấy lại bảo tôi hãy cứu anh ấy.”

Khi đó, Quý Ngôn nằm ngay vị trí Tần Vị từng chờ anh đi học, cả người bị vùi dưới lớp tuyết trắng lạnh như băng, đôi mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích, như thể đã thực sự chết rồi vậy. Quý Trạch gần như phát điên, kéo Quý Ngôn ra khỏi tuyết, sau đó bất chấp tất cả mà ôm Quý Ngôn vào lòng, không để ý cơ thể Quý Ngôn lạnh như băng, chỉ muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm Quý Ngôn.

Khi đó, Quý Ngôn chậm rãi tỉnh lại, cố gắng nheo mắt nhìn, toàn thân đều run rẩy một cách vô thức, nhưng vẫn cố vươn bàn tay tím bầm cứng ngắc nắm lấy áo Quý Trạch, cố sức phát ra âm thanh nhỏ đến không thể nghe thấy.

Anh nói: Cứu tôi với.

“Sau đó, anh ấy gọi tôi là Tần Vị.” Quý Trạch nhìn về phía Tần Vị đang ngồi đối diện.

Con người Tần Vị chợt co lại, hai tay run rẩy nắm chặt, dường như có thứ gì đó dưới đáy lòng đang vỡ vụn.

“Rõ ràng anh ấy nhìn tôi, vậy mà lại gọi tôi là Tần Vị.” Quý Trạch nhìn Tần Vị với ánh mắt trào phúng: “Tôi vẫn luôn cho rằng anh trai tôi muốn chết, nhưng đến lúc đó tôi mới hiểu, anh ấy muốn sống hơn bất kỳ ai, anh ấy đang đợi anh đến cứu.”

Quý Ngôn rốt cuộc đã tuyệt vọng đau đớn đến mức nào mới có thể nằm giữa trời tuyết đợi Tần Vị đến cứu.

“Anh tôi... vẫn luôn muốn được cứu vớt, nhưng người đó chỉ có thể là anh, Tần Vị.”

“Tất cả chúng tôi, đều không sánh bằng một câu nói của anh.”

Khoẻ miệng Quý Trạch nhếch thành một đường cong trào phúng. Cậu ta cúi đầu, bờ mi khép lại như nghiền nát cả thế giới.

“Sếp Tần mau dùng bữa đi, nhân viên của anh đến tìm anh kìa.” Thấy Lưu Bình đi tìm Tần Vị, Quý Trạch nhắc. Tần Vị nhìn Quý Trạch với ánh mắt nặng nề u ám, sau đó không nói tiếng nào mà rời khỏi bàn ăn.

Bóng lưng Tần Vị xa dần.

Về mặt Quý Trạch chuyển dần từ lạnh lùng sang cô đơn, nét mặt mệt mỏi. Cậu ta băng quơ nhìn xuống mặt bàn.

“Quý Trạch, cậu...” Tương Phàm muốn an ủi Quý Trạch.

“Tôi không cứu được anh trai tôi.” Quý Trạch chống tay lên trán, giọng nói nhẹ đến phát run, nỗi đau cùng cực ẩn sâu dưới đáy mắt rốt cuộc tràn ra.

“Là tôi... không cứu được anh ấy.”

Quý Ngôn đứng bên cạnh Quý Trạch, liên tục lắc đầu. Sao Quý Trạch có thể nghĩ như vậy chứ?

Không phải! Căn bản không phải như vậy! Quý Ngôn nói đi nói lại dưới đáy lòng, muốn nói với Quý Trạch rằng căn bản không phải như vậy.

Quý Trạch, rõ ràng em đã cứu anh. Nếu như không có em, anh đã chết mấy trăm lần rồi. Em không biết... anh đến cùng may mắn đến thế nào, mới có thể có em luôn ở bên cạnh anh trong quãng thời gian đau khổ tuyệt vọng nhất.

Thành phố lúc nào cũng sáng trưng, đèn hoa rực rỡ, vừa tấp nập vừa vừa hư ảo, mà anh lại chỉ biết co đầu rút cổ trong căn phòng lạnh như băng, nếu như không phải Quý Trạch vẫn luôn bồi bạn bên cạnh, Quý Ngôn sẽ mặc cho bản thân càng ngày càng lún sâu vào bóng tối, cho đến tử vong.

Quý Trạch, sao em có thể tự đổ hết lỗi lầm lên đầu mình vậy chứ? Em hoàn toàn không biết anh rốt cuộc đã may mắn đến thế nào mới có thể gặp được em.

Quý Ngôn vẫn nhớ, có đêm Giao thừa nọ, anh tỉnh dậy vào đúng giữa đêm, vì thế liền đi đến bên cạnh cửa sổ xem pháo hoa rực rỡ giữa trời đêm tân niên ngoài song cửa, bên tai là tiếng pháo nổ nối liền không

dứt. Mà Quý Trạch nằm dưới đất vốn không ngủ, thấy vậy lập tức bước đến bên cạnh anh, khoác thêm áo cho anh tránh để anh cảm lạnh, sau đó nói chuyện với anh. Khi đó Quý Trạch hỏi anh, năm mới anh ước nguyện điều gì.

Tần Vị đã đi, đã có gia đình hạnh phúc của riêng mình, Quý Ngôn không biết trong lòng mình có còn nguyện vọng gì nữa không, chỉ là cảm thấy một năm mới đến cũng đồng nghĩa với một khởi đầu mới, mà người đang bên cạnh anh chính là em trai anh, là người thân gần gũi với anh nhất.

Quý Ngôn chưa từng nói nguyện vọng năm mới của mình là gì, nhưng vào đêm Giao thừa, khi nhìn pháo hoa được bắn lên bầu trời đêm, anh vẫn luôn cầu nguyện.

Cầu chúc Quý Trạch cả đời bình an hạnh phúc, chỉ vậy mà thôi.

35. Chương 35

Sau khi ăn xong bữa tối, thời gian cũng đã đến chín giờ, nhưng Tần Vị cũng không về nhà luôn, mà là rẽ vào siêu thị.

Quý Ngôn hồ nghi nhìn Tần Vị mua rau mua thịt, tuy thoạt nhìn giống như đang lựa chọn, nhưng Quý Ngôn biết người này chắc chắn không biết chọn thế nào, có khi chỉ đơn giản là đang so giá, sau đó cho rằng đắt hơn thì chắc sẽ ngon hơn.

Chẳng lẽ là vừa rồi Tần Vị ăn không no nên chuẩn bị mua thức ăn về tự nấu?

Sau khi về đến nhà, Tần Vị mang hai túi nguyên liệu nấu ăn vào bếp, sau đó đi làm việc.

Mãi đến hai rưỡi sáng, Tần Vị mới dừng lại. Nhìn Quý Ngôn đang lặng yên ngồi bên cạnh xem mình làm việc, hẳn nở nụ cười.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn khuya.” Tần Vị vẫy tay, sau đó dắt bàn tay lạnh lẽo của Quý Ngôn đi vào phòng bếp.

“Cậu nấu?” Quý Ngôn nhíu mày nhìn nguyên liệu nấu ăn trong bếp, hồ nghi hỏi Tần Vị.

“Đương nhiên là cậu nấu cho tôi ăn.” Tần Vị mặt dày nói, nhìn Quý Ngôn với ánh mắt đương nhiên.

“Sao cậu biết là tôi biết nấu ăn?” Quý Ngôn trừng mắt nhìn Tần Vị, chẳng lẽ trên mặt anh có dán nhãn người đàn ông bếp núc à?

“Bởi vì tôi đâu có biết.” Tần Vị nói một cách đương nhiên. Trong gia đình nên có một người có thể vào bếp, mà Tần Vị lại không biết nấu ăn, thế nên hiển nhiên nhiệm vụ gian khổ này cũng chỉ có thể rơi vào tay Quý Ngôn.

“...” Quý Ngôn tức thì sững sốt, tức giận đá Tần Vị một cái. Logic gì thế?

Thực ra ngay từ đầu Quý Ngôn cũng không biết nấu ăn, bởi vì tay nghề của mẹ anh tốt vô cùng, thế nên Quý Ngôn đương nhiên không để ý đến chuyện này. Nhưng từ sau khi mẹ Quý Ngôn mất, Quý Ngôn và Tần Vị đến với nhau, anh lại phải chú ý đến chuyện này.

Sau vài lần được chứng kiến khả năng phá bếp của Tần Vị, Quý Ngôn đành phải bắt đầu từ từ học làm bếp. Tuy rằng mới đầu đồ ăn làm ra ăn hơi quái, nhưng Tần Vị vẫn có thể bình tĩnh ăn hết sạch, Quý Ngôn cũng kiên trì học tiếp.

Mặc dù đến nay Quý Ngôn bắt đầu nghi ngờ phải chăng mình đã quá chiều Tần Vị rồi hay không, nhưng anh vẫn bắt buộc đi mà đi giúp Tần Vị làm bữa khuya. Thực ra trước đây Tần Vị không có thói quen ăn khuya, bình thường Tần Vị đều sẽ ăn hết tất cả đồ ăn mà Quý Ngôn làm trong bữa cơm hàng ngày, buổi tối hiển nhiên là no căng, sau đó vịn cớ ăn quá no mà bắt Quý Ngôn lên giường làm vận động để tiêu hoá.

Nghĩ đến đây, Quý Ngôn bất giác bật cười, sau đó quay đầu nhìn Tần Vị. Mà Tần Vị thì đứng ngay sau lưng anh, đang nhìn anh với ánh mắt mong đợi, thời gian tựa như quay trở lại bảy năm trước vậy.

“Cậu mua nhiều quá, thế này nào phải ăn khuya.” Quý Ngôn bắt đắ dĩ nhìn hai túi đồ ăn to đùng, nếu nấu hết chắc cũng thành một bữa tiệc luôn: “Nấu một bát mì đi vậy, cho thêm mấy món khác vào trong đó cho cậu.”

“Được được, dù sao tôi đều sẽ ăn hết.” Tần Vị cũng không có ý kiến gì, dù sao hẳn chỉ là muốn ăn đồ ăn do chính tay Quý Ngôn nấu.

Tần Vị đứng sau lưng Quý Ngôn, lẳng lặng ngắm nhìn Quý Ngôn bận rộn nấu mì trong bếp.

Trong đầu dường như dần dần hiện lên một hình ảnh mơ hồ, nhìn từ phía sau, có thể trông thấy vóc dáng cao gầy, cần cổ thon dài trắng nõn và mái tóc đen hơi xoăn của người nọ. Tay người nọ rất đẹp, là bàn tay vẽ tranh. Nhưng đôi tay đó lại vì hẳn mà luyện tập nấu ăn, để ngày ngày có thể cùng ngồi xuống bàn ăn với hẳn, cùng ăn bữa cơm mà anh nấu.

Tần Vị ôm lấy Quý Ngôn từ sau lưng, thân hình Quý Ngôn cứng lại, đôi đũa trong tay rơi vào trong nồi. Tần Vị chậm rãi đưa tay vuốt ve bàn tay phải của Quý Ngôn, từng khớp xương rạch ròi trên tay anh, ngón tay thon dài trắng nõn của anh. Tay Tần Vị cứ thế đan vào năm ngón tay Quý Ngôn, siết chặt tay Quý Ngôn.

“Cậu làm gì thế?” Quý Ngôn bối rối muốn rút tay ra, nhưng Tần Vị lại càng nắm chặt hơn.

“Nhấn đâu?” Tần Vị kéo tay Quý Ngôn đến gần bên môi, nhẹ nhàng hôn lên ngón áp út, hỏi Quý Ngôn: “Chẳng phải cậu nói cậu đã mua một đôi nhẫn định tặng tôi hay sao?”

“Vứt rồi.” Quý Ngôn hơi khựng lại, sau đó mới nhớ ra mình từng nhắc đến chuyện mua nhẫn với Tần Vị.

“Thật à?” Tần Vị đương nhiên không tin. Hắn cười khê, ghé sát vào mặt Quý Ngôn, cắn vành tai Quý Ngôn một cái không nhẹ không nặng: “Vậy nói cho tôi biết, cậu vứt đi đâu rồi? Tôi đi tìm lại.”

Thân hình Quý Ngôn run rẩy, rõ ràng đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn không biết làm sao với hành động này của Tần Vị. Quý Ngôn hơi cúi đầu, không dám nhìn mặt Tần Vị. Mà chẳng phải Tần Vị đã mất trí nhớ rồi hay sao, sao vẫn nhớ cái thói quen thích cắn anh này? Nếu như không phải anh chỉ là hồn ma, chắc hẳn cả mặt lẫn tai anh đều đã đổ bưng.

“Tôi đã bảo vứt rồi cơ mà, làm sao nhớ được là vứt đi đâu.” Quý Ngôn hất tay ra, cố gắng đẩy Tần Vị ra sau, hùng hùng hổ hổ nói: “Để yên cho tôi nấu mì, đừng làm phiền tôi.”

“Cậu đã từng nấu mì cho Quý Trạch ăn bao giờ chưa?” Tần Vị đứng sau lưng đột nhiên hỏi một câu hoàn toàn không liên quan.

“Đương nhiên là rồi.” Quý Ngôn thuận miệng đáp, anh sống cùng Quý Trạch, đương nhiên là cũng vào bếp nấu ăn cho Quý Trạch. Mặc dù ban đầu luôn là Quý Trạch chăm sóc anh, nhưng hai năm sau đó Quý Ngôn cũng cố gắng muốn làm một người anh trai tốt.

Đột nhiên sau lưng im ắng hẳn, không nghe thấy Tần Vị đáp lời. Quý Ngôn hơi khó hiểu mà quay đầu lại nhìn, đã thấy Tần Vị cau mày, nhìn mình với vẻ mặt sầu não rồi rầm. Quý Ngôn buồn cười: “Nó là em trai tôi, cậu ghen cái gì?”

“...” Tần Vị liếc một cái, sau đó xoay người đi về phía bàn ăn, không đáp lời nào.

Lúc quay lưng về phía Quý Ngôn, vẻ mặt Tần Vị trở nên âm trầm, bí ai khép mắt lại.

Quý Ngôn có thể nói, dựa vào đâu anh chỉ được nấu cơm cho một mình Tần Vị.

Quý Ngôn có thể nói, chính Tần Vị đã bỏ mặc anh suốt bảy năm, chính Tần Vị không cần ăn đồ ăn anh nấu.

Quý Ngôn có thể nói, Tần Vị đã quên hết tất cả, có tư cách gì trách móc Quý Ngôn...

Nhưng Quý Ngôn chỉ thản nhiên bảo Tần Vị không nên ghen, tựa như trong tiềm thức đã nhận định đồ ăn mà anh nấu vốn chỉ dành riêng cho một mình Tần Vị mà thôi.

Nấu xong xuôi, Quý Ngôn đặt bát mì lên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện Tần Vị, nhìn Tần Vị gắp từng đũa lên ăn.

Có đôi khi, ký ức và thời gian rất dễ lẫn lộn, luôn khiến Quý Ngôn có ảo giác như trở về quá khứ.

Nhưng có một số thứ, đã mất chính là đã mất, cho dù tìm lại tất cả những mảnh vỡ trong trí nhớ, dù cho tìm thấy cả những chi tiết nhỏ đến không thể nhỏ hơn, cũng không thể lấp vá lại thành dáng vẻ ban đầu.

Quý Ngôn cảm thấy mình sai rồi.

Buông thả chính mình làm điều sai lầm trong thời gian sai lầm, nhưng đáng buồn thay, cho dù như vậy, Quý Ngôn vẫn đắm sâu vào trong đó.

Nhưng Quý Ngôn đã mệt lắm rồi, không muốn nghĩ thêm bất kỳ chuyện gì nữa.

Ngoài song cửa màn đêm tĩnh lặng; trong căn phòng, Tần Vĩ đang ngồi ngay trước mặt mình.

Trùng hợp là vậy...

“Tần Vĩ, tôi đã nghe cậu hỏi Quý Trạch rồi.” Thấy Tần Vĩ giải quyết xong tò mò, Quý Ngôn rút cuộc thờ dài, nhìn Tần Vĩ với ánh mắt phức tạp: “Để tôi nói cho cậu biết đi vậy.”

Có thể năm năm trước, Quý Ngôn thực sự đã làm rất nhiều việc ngốc, có lẽ trong lòng còn cảm thấy nếu mình chết thật thì tốt biết bao. Nhưng cho dù thế nào, từ sau khi Quý Trạch xuất hiện, Quý Ngôn vẫn luôn được Quý Trạch kéo dần ra khỏi vực sâu, đưa lên quỹ đạo chính xác. Năm năm trôi qua, lý do tự sát của Quý Ngôn đã không còn giống năm năm trước đó.

“Tôi bị bệnh, là ung thư.” Quý Ngôn không dám nhìn Tần Vĩ, chỉ cúi đầu nhìn mặt bàn: “Chẩn đoán trong đầu xuất hiện u ác tính, hơn nữa bác sĩ nói tế bào ung thư đã bắt đầu khuếch tán, tôi cũng không ôm hy vọng gì.”

“... Chỉ vì vậy?” Hô hấp của Tần Vĩ như nghẹn lại, đôi mắt tròn tròn, không thể tin mà nhìn Quý Ngôn. Hắn đứng bật dậy, chiếc ghế hắn đang ngồi tức thì ma sát với sàn nhà, phát ra âm thanh vô cùng chói tai. Tần Vĩ đi đến bên cạnh Quý Ngôn, siết chặt lấy tay trái Quý Ngôn, quát mắng: “Quý Ngôn, chỉ vì vậy thôi mà cậu muốn đi tự tử?”

“Tần Vĩ, cậu đã quên, mẹ tôi chết như thế nào.” Quý Ngôn cúi đầu, giọng nói nhẹ bẫng, đôi tay hơi run rẩy: “Mẹ tôi bị nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối, chết trong bệnh viện giữa mùa đông giá rét.”

Từ sau khi mẹ Quý Ngôn ra đi, Quý Ngôn không bao giờ dám đến bệnh viện nữa. Nơi đó chỉ để lại cho Quý Ngôn đau khổ và tuyệt vọng, chỉ có Tần Vĩ lúc đó mới biết cái chết của mẹ Quý Ngôn để lại cho Quý Ngôn bóng ma tâm lý lớn đến mức nào.

“Lúc đó, cậu bảo với tôi bệnh viện nhất định có thể chữa khỏi cho mẹ tôi, mẹ cũng nói với tôi mẹ còn rất trẻ, nhất định sẽ khỏe lại. Tôi đã tin, lời nói của hai người, tôi đều tin.” Quý Ngôn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt chỉ còn lại trống rỗng và tuyệt vọng: “Lần lạc thẹn nào mẹ tôi cũng nói với tôi là không sao, dù đau đến rút nước mắt vẫn cười nhìn tôi, bảo tôi đừng khóc.”

“Đến tận khi mẹ tôi bị đưa vào phòng phẫu thuật, cậu và mẹ đều nói với tôi rằng nhất định không có chuyện gì.” Quý Ngôn nở một nụ cười sâu thẳm: “Sau đó thì sao? Phẫu thuật thất bại. Rõ ràng hai người đều bảo sẽ ổn, nhưng cuộc phẫu thuật lại thất bại.”

Khi đó, Quý Ngôn vẫn luôn nhìn chằm chằm đèn phòng phẫu thuật chuyển từ màu đỏ sang xanh lá cây.

Sau đó bác sĩ nói phẫu thuật thất bại, cả thế giới của Quý Ngôn đều sụp đổ.

Phẫu thuật thất bại, nhưng mẹ Quý Ngôn vẫn chưa chết, chỉ là thường nghe thấy nhiều từ ngữ chuyên môn phức tạp hơn từ miệng bác sĩ. Điều này chỉ chứng minh sức khỏe của mẹ Quý Ngôn đã hoàn toàn hao mòn trong cuộc phẫu thuật lần này mà thôi.

Tần Vĩ nói với anh, còn sống là tốt rồi, Quý Ngôn cũng luôn tự an ủi mình như vậy.

Khoảng thời gian đó, anh chưa bao giờ sợ thức dậy đến thế...

Cảm giác sợ hãi ấy điên cuồng lan tràn trong lòng như cỏ dại, cuối cùng tựa như rơi vào thế giới không còn không khí, cảm xúc vừa áp lực vừa khổ sở này đã buộc Quý Ngôn luôn trông giữ bên cạnh mẹ anh, nhìn bà bước dần về phía tử vong.

“Vì tôi, mẹ tôi mới cố gắng sống sót như vậy.” Nước mắt Quý Ngôn tràn ra.

Đúng là mẹ Quý Ngôn còn sống, nhưng sống không bằng chết. Sau khi phẫu thuật thất bại, sức khỏe bà hoàn toàn suy kiệt, ngày ngày mê man trong phòng chăm sóc đặc biệt, sống khổ sống sở giữa một đồng máy móc chữa bệnh lạnh như băng.

Một tuần sau đó, mẹ Quý Ngôn mới được chuyển khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, ý thức lúc tỉnh lúc mê, ánh mắt nhìn về phía Quý Ngôn luôn trống rỗng và tuyệt vọng. Bà đã đau đến nỗi không phát ra nổi một âm thanh yếu ớt.

Mỗi ngày ở lại trong bệnh viện đều như một cuộc hành hình, người thân duy nhất trong đời Quý Ngôn đang đau đớn dần vặt, mà Quý Ngôn lại không làm gì được.

Bác sĩ nói ý chí sống của mẹ Quý Ngôn rất mạnh mẽ, Quý Ngôn biết, bà như vậy là vì mình. Một người phụ nữ yếu đuối như mẹ Quý Ngôn có thể chống đỡ đến hiện tại, hoàn toàn là dựa vào ý chí. Bởi nếu bà chết, trên đời này sẽ thực sự chỉ còn lại Quý Ngôn.

Dù cho sống không bằng chết, mẹ Quý Ngôn vẫn cố sống đến hơi thở cuối cùng.

Những ngày cuối, mẹ Quý Ngôn chỉ lẳng lặng nằm trên giường bệnh nhìn Quý Ngôn, tuyệt vọng mà rơi nước mắt.

Bà biết mình không còn sống được bao lâu nữa.

Dẫu có đau khổ, không cam lòng, tuyệt vọng đến thế nào đi chăng nữa, bà vẫn phải bỏ lại con trai mình lẻ loi trên cõi đời này.

Tâm trạng ấy là như thế nào?

Rõ ràng mẹ vẫn nằm ngay trên giường, vậy mà lại cảm thấy mẹ cách mình quá xa.

Cảm giác bất lực trào lên từ đáy lòng, khiến cả linh hồn đều cảm thấy uể oải hoảng loạn, anh không làm được gì cả.

Anh chỉ có thể ngồi bên cạnh mẹ, nhìn bà... bước gần đến cái chết.

Cuối cùng mẹ Quý Ngôn vẫn ra đi, sau khi phải chịu đủ những đau đớn và dằn vặt. Nếu như không phải ngay từ đầu Quý Ngôn vẫn luôn cầu xin mẹ mình nhất định phải sống tiếp, có lẽ mẹ anh sẽ ra đi thanh thản hơn rất nhiều, không phải chịu đựng nhiều khổ sở như vậy.

Thực ra lần cuối cùng mẹ Quý Ngôn được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt rồi không thể đi ra được nữa, trong lòng Quý Ngôn đã không còn gợn sóng, mẹ anh rốt cuộc cũng được giải thoát, ít nhất chết đi cũng tốt hơn phải chịu nhiều đau đớn như vậy.

“Tôi không muốn chết như mẹ tôi, cũng không muốn Quý Trạch nhìn tôi chết dần chết mòn như tôi đã từng nhìn mẹ tôi.” Quý Ngôn mệt mỏi lắc đầu, không ai hiểu cảm giác đau khổ khi phải nhìn người thân tiến dần từng bước trên con đường đi đến cái chết hơn anh. Nếu anh đã nhất định phải chết, việc gì phải liên lụy đến Quý Trạch, việc gì phải để Quý Trạch đau khổ cùng anh.

Anh đã từng bất lực nhìn mẹ mình đau đớn, chỉ có thể mặc cho mình dần dần rửa nát trong yên lặng, bị buộc làm nhân chứng tử vong mà không thể trốn chạy, cứ thế nhìn người thân yêu nhất của mình đau khổ giãy giụa trước mặt mình, cuối cùng nhắm mắt xuôi tay.

Cái chết của mẹ Quý Ngôn, mãi mãi là nỗi đau sâu đậm nhất trong lòng Quý Ngôn.

“Tôi không dám nói cho Quý Trạch, tôi không dám nói cho ai cả.”

Tần Vị nhìn Quý Ngôn khóc run cả người, cẩn thận dang tay ôm Quý Ngôn vào lòng, trong con người tràn đầy đau đớn.

“Tần Vị, lúc trong bệnh viện, cậu đã nói với tôi, mẹ tôi đi rồi, cậu sẽ ở bên tôi, cậu đã nói, sau này cậu sẽ luôn ở bên tôi.” Quý Ngôn siết chặt áo Tần Vị, vành mắt đỏ bừng, run giọng nói với Tần Vị: “Nhưng cậu không, Tần Vị, cậu lại không ở bên cạnh tôi.”

Khi Quý Ngôn một mình cầm sổ khám bệnh bước ra khỏi bệnh viện, anh chỉ cảm thấy cả thế giới đều sụp đổ.

Sinh mệnh anh bị ai như một trò cười.

Quý Ngôn cứ thế vô thức đi đến hồ nước trong đại học, ngồi trên băng ghế anh và Tần Vĩ đã từng ngồi.

Thế giới của anh quá mức tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Máu trong buồng tim dần dần chảy về tâm thất, cứ thế tuần hoàn, mà bên trong đã rỉa nát từ lâu. Trong đầu anh tái hiện đi tái hiện lại hình ảnh cái chết của mẹ mình, mỗi lần nhớ lại là một lần khổ sở, bất lực. Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô tận ấy cứ thế giày xéo linh hồn anh.

Anh không thể la to, không có nơi để về, âm thanh của anh cũng không thể truyền đến bất cứ đâu, chỉ có thể đi mãi trong bóng đêm, mà người đã từng nắm chặt tay anh, dắt anh ra khỏi đau khổ cũng đã buông tay từ lâu, mặc cho anh một mình vỡ vụn ở nơi tận cùng thế giới.

Từ sáng đến tối, anh liên tục gọi đi gọi lại vào số điện thoại trước kia của Tần Vĩ cho đến khi điện thoại sập nguồn, nhưng lần nào cũng chỉ có giọng nói lạnh như băng nói với mình rằng số điện thoại mình gọi không tồn tại.

Anh sắp chết, nhưng Tần Vĩ lại không ở đây.

Một mình anh co người lại trên ghế, khóc không thành tiếng.

Không có một Tần Vĩ đến bảo anh, phải tiếp tục kiên trì.

36. Chương 36

Phòng Tần Vĩ vốn nằm trên tầng cao nhất khách sạn, sau khi Tần Vĩ phá tan thành căn phòng, hấn uỷ thác cho khách sạn toàn quyền sửa chữa. Một tuần lễ sau, phòng Tần Vĩ đã được thu dọn lại ổn thoả, nhưng điều khiến Quý Ngôn bất ngờ hơn cả chính là Tần Vĩ ấy thế mà lại mang tất cả tranh Quý Ngôn về Tần Vĩ đi đóng khung rồi treo lên tường.

Quý Ngôn rất bất đắc dĩ, ai không biết còn tưởng Tần Vĩ bị tự luyện cũng nên. Nhưng dù nói như vậy, đến khi Quý Ngôn nhìn khắp căn phòng, nhìn từng bức chân dung Tần Vĩ mà mình vẽ trong suốt bảy năm trời, trong lòng anh vẫn thấy chua xót khó nín.

Tần Vĩ nửa nằm nửa ngồi trên giường, ngọn đèn mờ lung đầu giường khiến bóng dáng người đàn ông nọ như phản chiếu một tầng ánh sáng cam vàng ấm áp. Sống mũi Tần Vĩ cao thẳng, sườn mặt anh tuấn, trong tay cầm một quyển album, mấy ngày nay đã lật đi lật lại bao nhiêu lần mà dường như vẫn không biết chán.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve ảnh chụp, chậm rãi gỡ từng trang từng trang, ánh mắt chăm chú đặt lên từng tấm hình. Tần Vĩ đang nhìn từng Quý Ngôn trong hình, mà hồn ma Quý Ngôn thì đang gần như tham lam mà nhìn từng động tác của Tần Vĩ. Bóng hình quen thuộc của Tần Vĩ đè nặng lên thần kinh anh, càng cố gắng xoá bỏ thì càng khắc sâu.

Khi kim đồng hồ quả lắc chạy đến hai rưỡi sáng, Tần Vĩ chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía Quý Ngôn.

“Quý Ngôn, lại đây.” Tần Vĩ nói khẽ, vẫy vẫy tay với Quý Ngôn.

Lời nói của Tần Vĩ như có một sức hút vô hình hấp dẫn Quý Ngôn. Quý Ngôn bước từng bước về phía Tần Vĩ, sau đó ngồi xuống giường.

Ánh mắt Quý Ngôn rơi xuống quyển album đang mở ra kia, anh cầm quyển album lên, album đang mở đúng trang ảnh chụp của Quý Ngôn và Tần Vĩ đang đắp người tuyết.

Mùa đông năm đó rất lạnh, thường hay đổ tuyết, mà Tần Vĩ thỉnh thoảng sẽ lại hứng lên, kéo Quý Ngôn ra ngoài đắp người tuyết. Bước đầu tiên là hình ảnh Tần Vĩ mặc một chiếc áo len màu xanh nhạt tươi cười đứng bên cạnh người tuyết, miệng cắn rớt hơn nửa củ cải cắm trên mũi người tuyết, mà Quý Ngôn đứng cạnh thì đang diện tiết vung chân về phía Tần Vĩ.

Mà bức thứ hai chính là hình ảnh Tần Vĩ bị đá một cú thật mạnh, nửa củ cải trong miệng cũng rơi xuống tuyết, còn Quý Ngôn thì vẫn giữ nguyên động tác giơ chân giữa không trung, miệng còn hơi hé. Nhìn về mặt tức giận của Quý Ngôn là biết chắc anh đang mắng Tần Vĩ. Người tuyết vô tội cứ thế đeo cái mũi củ cải nham nhở mà đứng xiêu xiêu vẹo vẹo bên cạnh.

Tương Phàm đứng gần đó vừa cười lẫn lộn vừa chụp lại hết tất cả những cảnh tượng này.

Khi đó, họ đều còn rất trẻ, sức sống tràn trề, không phải lo sợ bất cứ điều gì.

Mà Tần Vĩ đã vững vàng chiếm giữ khoảng thời gian rực rỡ nhất trong cuộc đời mình.

Thời gian chóng vánh, mọi chuyện đều đã trở thành chuyện nhiều năm về trước. Nhưng khi hình ảnh tái hiện trong đầu, tất cả đều như mới xảy ra ngày hôm qua.

Quý Ngôn giương mắt nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, thành phố sáng rực ánh đèn. Anh nhớ lúc mình chết, mùa hè còn chưa đến, không ngờ giờ đã sắp vào đông rồi. Từ khi thức dậy với thân phận một hồn ma, anh đã chết được hơn bốn tháng, mà đến hiện tại tính ra cũng sắp được nửa năm rồi nhỉ.

Anh không biết một hồn ma như mình có thể ở lại trên thế gian này bao lâu nữa, anh chỉ hy vọng mình có thể nán lại lâu một chút, lâu hơn một chút, tốt nhất là có thể ở lại bầu bạn bên cạnh Tần Vĩ, mãi mãi không rời khỏi.

“Đã tháng mười một rồi.” Quý Ngôn cảm thán, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Vĩ: “Sắp đến sinh nhật Quý Trạch rồi.”

“Quý Trạch?” Nghe thấy tên Quý Trạch, Tần Vĩ bất giác nhíu nhíu mày, không muốn nghe thấy tên Quý Trạch từ miệng Quý Ngôn.

“Nó là em trai tôi, cậu đừng gây với nó.” Giọng điệu Quý Ngôn hơi có vẻ trách cứ.

“Rốt cuộc là ai gây ai?” Tần Vĩ trừng mắt nhìn Quý Ngôn, giữa hắn với Quý Trạch, tại sao Quý Ngôn lại có thể thiên vị Quý Trạch được chứ?

Quý Ngôn sững sốt, dường như cũng nhận thấy điều gì đó. Anh vỗ vai Tần Vĩ, nghiêm túc nói: “Kể cả Quý Trạch có gây sự với cậu, cậu cũng không được gây sự với nó.”

Nói đến thế thì Tần Vĩ cũng bó tay. Khoé miệng Tần Vĩ giật giật, cứ coi như yêu ai yêu cả đường đi đi vậy. Mặc dù Quý Trạch đúng là vẫn luôn châm chích Tần Vĩ, nhưng xét cho cùng thì cũng là vì Quý Ngôn. Tần Vĩ thở dài, bất đắc dĩ mà nhìn Quý Ngôn: “Sinh nhật em trai cậu, cậu định làm thế nào?”

Mấy năm trước đó đều là Quý Trạch và Quý Ngôn cùng đón sinh nhật, Quý Trạch nói sinh nhật của hai người gần nhau nên trực tiếp cùng tổ chức sinh nhật vào ngày sinh nhật của Quý Ngôn. Nhưng Quý Ngôn biết, Quý Trạch không đón sinh nhật chỉ là vì không muốn mình khó chịu trong lòng mà thôi. Dù sao Quý Trạch cũng là em trai cùng cha khác mẹ với anh, tuổi gần bằng anh, mà cha lại chưa từng về thăm mình lấy một lần. Thực ra Quý Ngôn cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng Quý Trạch nhất định muốn thế, Quý Ngôn cũng không biết làm sao.

Cứ đến sinh nhật, anh và Quý Trạch sẽ lại cùng nhau đi mua bánh ga-tô, đến khi về nhà, Quý Ngôn sẽ làm một bàn món ăn, mà Quý Trạch sẽ ở ngay bên cạnh giúp đỡ Quý Ngôn. Quý Ngôn bao nhiêu tuổi, Quý Trạch sẽ nghiêm túc cầm bấy nhiêu ngọn nến lên bánh ga-tô, sau đó Quý Trạch sẽ hát bài hát chúc mừng sinh nhật với gương mặt lạnh te và âm điệu vô cùng khô khan cứng ngắt, cuối cùng mới cười chúc Quý Ngôn sinh nhật vui vẻ.

Lần nào về mặt Quý Trạch cũng rất chăm chú và dịu dàng, tựa như Quý Ngôn là tất cả của Quý Trạch.

Quý Trạch cảm ơn cuộc đời vì đã sinh ra một Quý Ngôn, mà Quý Ngôn cũng cảm thấy may mắn vì mình có thể gặp được Quý Trạch trong đời.

Chỉ là...

Quý Ngôn hơi sững sốt, sau đó nở một nụ cười âu sầu.

Hiện giờ anh có thể làm gì được nữa? Anh không thể làm bất cứ điều gì, bởi dẫu có làm gì cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Anh chỉ hy vọng sau này Quý Trạch có thể phát triển thật tốt ở thành phố này, có thể bình an hạnh phúc mà thôi.

Còn quà sinh nhật... Đến bây giờ anh cũng không biết sự chuẩn bị ban đầu của mình là đúng hay sai.

“VẬY CÒN CẬU, TÔI CÒN CHƯA TẶNG QUÀ SINH NHẬT CHO CẬU ĐÂU.” Tần Vĩ không muốn Quý Ngôn toát ra vẻ mặt như vậy, hắn kéo mặt Quý Ngôn, để anh nhìn về phía mình: “Cậu muốn cái gì?”

“Không cần, hơn nữa đã qua sinh nhật tôi rồi.” Quý Ngôn lắc đầu, anh đâu còn cần quà sinh nhật gì nữa, hơn nữa anh đã được xem triển lãm tranh mà Quý Trạch tổ chức cho mình, đã nghe Quý Trạch chúc mừng sinh nhật vui vẻ, giờ còn có thể ở bên Tần Vĩ, cũng coi như đã được thoả mãn những mong ước lớn nhất rồi.

“VẬY TÔI TẶNG CẢ ĐỜI TÔI CHO CẬU.”

Quý Ngôn sững người, cứng ngắc nhìn gương mặt Tần Vĩ.

“TỪ GIỜ TRỞ ĐI, TỪNG GIÂY TỪNG PHÚT VỀ SAU, TÔI ĐỀU LÀ CỦA CẬU.”

Giọng Tần Vĩ rất khê, như thể vừa mới vang lên đã vỡ tan trong không khí, rồi lại thẩm thấu vào không khí, lan tràn đến đáy lòng Quý Ngôn.

“Không, tôi không cần.” Quý Ngôn cuống quýt lắc đầu, mê mang nhìn Tần Vĩ.

Tần Vĩ yên lặng nhìn Quý Ngôn chăm chú, đôi con ngươi đen thẳm kia dường như nhấn chìm mọi ánh sáng, chỉ còn lại một mình Quý Ngôn. Chỉ cần nhìn như vậy thôi, Quý Ngôn đã gần như chìm sâu vào đôi mắt hắn.

Bàn tay người nọ chậm rãi vươn đến, chạm vào gáy Quý Ngôn, sau đó xuyên qua mái tóc anh, cứ thế chậm rãi ấn sát đầu Quý Ngôn lại gần mình, đặt bờ môi ấm áp của mình lên.

Quý Ngôn hơi sững sốt, hơi ẩm trên môi khiến Quý Ngôn vô cùng bối rối, cảm giác cay đắng và lạnh lẽo lan tràn đến tận đáy lòng. Nhìn gương mặt say đắm gần trong gang tấc của Tần Vĩ, đôi mắt Quý Ngôn cũng chậm rãi khép lại, từ từ dang tay ôm lấy Tần Vĩ theo lời trái tim mách bảo.

Khi lưỡi Tần Vĩ nắn nã trên bờ môi lạnh như băng của anh, anh cũng thuận theo đó mà mở miệng, để người đàn ông nọ đưa lưỡi mình vào, nhẹ nhàng liếm lấp khoang miệng mình. Nụ hôn nóng rực này khiến toàn thân Quý Ngôn dường như cũng ấm lên, mặc cho Tần Vĩ độc chiếm tất cả ý thức của bản thân.

Ngay lúc này đây, người đang hôn mình chính là Tần Vĩ.

Là người anh yêu bằng cả tính mạng.

Giờ phút này, dường như có thứ gì đó điên cuồng lay động trong linh hồn. Bảy năm trôi qua, thế sự xoay vần, nhưng vào giờ phút này, Quý Ngôn biết họ vẫn là tồn tại quan trọng nhất trong sinh mệnh lẫn nhau, không gì có thể thay thế.

Điều này, chưa bao giờ thay đổi.

“Sao cậu lại khóc?” nhìn từng giọt nước mắt chậm rãi trượt khỏi khoé mắt Quý Ngôn, Tần Vĩ đặt những nụ hôn nhỏ vun lên khoé môi Quý Ngôn, sau đó chậm rãi liếm sạch nước mắt trên gương mặt Quý Ngôn, trong mắt đọng đầy yêu thương và say đắm.

Có một số việc, một số người, không phải một tiếng yêu là có thể quên đi hết thấy.

Dẫu tình yêu có sâu đậm đến nhường nào, hai trái tim vốn giao hoà của Quý Ngôn và Tần Vĩ đã bị ngăn cách bởi cự li giữa hai thế giới.

Nhưng không có ai nói cho Quý Ngôn, tình yêu này đến cùng phải xử lý thế nào.

37. Chương 37

Kim đồng hồ quả lắc chỉ vào chín giờ sáng.

Quý Ngôn ngậy ngốc nhìn đồng hồ, sau đó mê mang nhìn bốn phía.

Tần Vị đi rồi.

Lại là như vậy, Quý Ngôn nở một nụ cười sầu thảm.

Anh nhớ rõ cảnh tượng cuối cùng mà anh thấy là Tần Vị ngủ say trên giường, mà giờ Tần Vị đã đi rồi, anh lại không hề có bất kỳ ấn tượng nào về những chuyện xảy ra giữa khoảng thời gian này, hết như trí nhớ bị đứt gãy vậy.

Rốt cuộc là anh đã quên hay trong khoảng thời gian đó anh không tồn tại, đột nhiên biến mất? Quý Ngôn không dám nghĩ, cũng không dám nói. Ban đầu, anh chỉ coi đó là ngẫu nhiên, nhưng những ngẫu nhiên này đã xảy ra quá nhiều lần, khiến nỗi hoang mang lo sợ cứ dần dần bén rễ trong tim Quý Ngôn, trói chặt linh hồn anh, khiến anh cảm thấy hoảng loạn.

Có lẽ một ngày nào đó, anh cũng sẽ bất chợt biến mất như vậy, rồi sau đó hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Âm dương tách biệt, sinh tử khác đường, tất cả đều do Quý Ngôn quá mức tham lam.

Anh vốn đã chết, vậy mà giờ vẫn có thể ở lại trên thế gian này, đáng lẽ anh phải cảm thấy thoả mãn rồi mới đúng.

Mặc dù nội tâm Quý Ngôn vẫn luôn an ủi mình như vậy, nhưng từng ngày qua đi, trái tim anh lại càng trống rỗng. Vốn chỉ muốn một ngày nào đó có thể ra đi không để lại nuối tiếc, nhưng đến hiện tại, anh dường như càng ngày càng tiếc nuối.

Quý Ngôn biết, một ngày nào đó, anh sẽ biến mất, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới nơi anh đã yêu và được yêu. Nhưng anh cứ luôn nghe thấy một âm giọng nỉ non khe khẽ trong trái tim một mối của anh, lặp đi lặp lại:

— Tình yêu sâu đậm suốt bao nhiêu năm, vậy mà cuối cùng chỉ có thể chia lìa như vậy.

Quý Ngôn bước ra khỏi nhà, không đi tìm Tần Vị, mà là đi đến phòng chung cư của Quý Trạch. Trước kia anh mới chỉ đến một lần, giờ có thể tìm đến nơi này lần nữa cũng là không dễ. Bước xuyên qua cửa, trong nhà trống trải, quả nhiên Quý Trạch vẫn chưa về.

Chắc là đi làm rồi, Quý Ngôn cuộn mình trên ghế sofa, cứ thế nhìn ra ngoài cửa. Từ khi trở thành hồn ma, hình như anh càng ngày càng kiên nhẫn. Cơ thể anh trống rỗng, đầu óc cũng trống không, thời gian của anh dường như trôi đi đặc biệt nhanh.

Hôm nay là sinh nhật Quý Trạch, có khi nào Quý Trạch đi ăn sinh nhật với đồng nghiệp, sẽ về muộn một chút hay không?

Quý Ngôn đợi đến khi bầu trời tối đen cũng chưa thấy Quý Trạch trở về, chỉ nghĩ nếu Quý Trạch đi nhà hàng đón sinh nhật với người khác thì cũng tốt, hoặc nên nói chính anh cũng hy vọng như vậy, nếu thế Quý Trạch sẽ không cần đón sinh nhật một mình trong nhà.

Tiếng mở cửa vang lên, thân hình Quý Ngôn hơi run lên một chút, sau đó nhìn ra ngoài cửa.

Quý Trạch đã về, vẫn là cái bộ mặt lạnh như tiền ấy, vừa vào nhà là lập tức thả cặp tài liệu xuống, sau đó cởi comple và caravat.

Quý Ngôn thở dài. Quý Trạch, hôm nay là sinh nhật em đấy, em không thể vui vẻ một chút hay sao?

Quý Trạch chắc chắn là chưa ăn gì bên ngoài, bởi vì Quý Ngôn thấy Quý Trạch chỉ đi vào bếp, tùy tiện cầm lấy vài mẩu bánh mì khô nhét vào miệng coi như bữa tối. Ngay cả tự mình nấu mì, hoặc thậm chí chỉ là úp mì thôi, cậu ta cũng không chịu. Quý Ngôn cau mày đi qua đi lại xung quanh Quý Trạch, liên thanh trách cứ Quý Trạch không biết tự chăm sóc bản thân, chỉ là dù anh nói gì, Quý Trạch cũng không nghe thấy.

Thế mà Quý Ngôn còn nghĩ có khi nào Quý Trạch đi ăn mừng sinh nhật với đồng nghiệp rồi hay không. E rằng Quý Trạch căn bản không nói sinh nhật mình cho bất kỳ ai.

Nhưng bất ngờ thay, một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Quý Trạch vừa mở cửa thì thấy một người phụ nữ để tóc cụp ngang vai, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu đứng trước cửa. Rõ ràng cô là người nhân chuồng, nhưng sau khi cửa được mở ra, cô lại giật nảy cả mình, trông có vẻ căng thẳng bất an.

Quý Ngôn cảm thấy người này trông hơi quen, sau đó mới chợt nhớ ra, người phụ nữ này tên là Bạch Nghệ, trước đây là đàn em khoá dưới của Quý Trạch thời đại học, hình như đã từng tình cờ gặp vài lần, còn mời đến nhà ăn cơm.

Hồi đó Quý Ngôn đã nhận ra Bạch Nghệ thích Quý Trạch, chỉ là dường như Quý Trạch không có hứng thú gì. Từ sau khi Quý Trạch tốt nghiệp, Quý Ngôn cũng không còn nghe thấy tin tức gì về Bạch Nghệ nữa, sao giờ cô gái này lại đến thành phố Z?

“Quý Trạch, anh... anh còn nhớ em không?” Giọng Bạch Nghệ hơi run, mặc dù miệng đang cười, thế nhưng lại không dám nhìn mặt Quý Trạch.

“Bạch Nghệ.” Quý Trạch gọi tên Bạch Nghệ một cách rành mạch, ánh mắt Bạch Nghệ tức thì sáng rực, còn chưa kịp vui vẻ đã nghe Quý Trạch lạnh nhạt hỏi tiếp: “Sao em biết địa chỉ của anh.”

“Là anh Tương Phàm nói cho em biết.” Dường như sợ Quý Trạch không vui, Bạch Nghệ vừa lí nhí nói vừa liếc trộm về mặt Quý Trạch, tiếc là chẳng bao giờ có thể nhận ra điều gì từ gương mặt Quý Trạch: “Anh ấy nói anh mới đến đây, nhất định sẽ không có ai cùng đón sinh nhật với anh, đúng dịp em đang ở thành phố Z, thế nên muốn đến...”

Bạch Nghệ nâng nâng hộp bánh ga-tô trong tay, nhìn Quý Trạch với vẻ mặt đáng thương.

“Cảm ơn, nhưng mà không cần, anh trước giờ không đón sinh nhật.” Quý Trạch lắc đầu, Quý Ngôn đứng bên cạnh chỉ muốn đập vào đầu Quý Trạch mấy cái cho tỉnh. Vất vả lắm mới có người, còn là đàn em khoá dưới đến chúc mừng sinh nhật, Quý Trạch còn không thích.

“A, vậy thì coi như là quà sinh nhật có được không, anh cứ nhận chiếc bánh ga-tô này đi.” Dường như Bạch Nghệ cũng đã lường trước kết quả sẽ như vậy, cũng không dây dưa gì nhiều, chỉ đưa bánh ga-tô cho Quý Trạch, cẩn thận gặng hỏi.

“Được, cảm ơn.” Quý Trạch trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng giơ tay nhận lấy.

Bạch Nghệ nở nụ cười, hai lúm đồng tiền bên miệng trông vô cùng ngọt ngào. Sau đó, cô lập tức rút tay lại như sợ Quý Trạch đổi ý: “Em để số di động của mình trong hộp bánh ga-tô, hiện giờ em đang làm y tá trong bệnh viện Đệ Nhị, nếu anh bị ốm thì có thể gọi điện cho em... Đương nhiên không bị ốm là tốt nhất, cũng có thể gọi điện thoại cho em.”

“Em đi nhé.” Bạch Nghệ cười tạm biệt Quý Trạch, đi được hai bước thì lại quay đầu lại, ngại ngùng cười cười, nhìn Quý Trạch vẫn đang cầm bánh đứng trước cửa: “Quên nói với anh. Quý Trạch, sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ, cảm ơn em.” Quý Trạch gật đầu, sau đó nhìn Bạch Nghệ rời khỏi. Quý Ngôn bắt đấm dĩ đứng bên cạnh, ngoài cảm ơn ra Quý Trạch còn có thể nói gì khác hay không? Quý Ngôn thực sự không hiểu, sao suốt bao nhiêu năm như vậy mà Quý Trạch ngay cả một người bạn gái cũng không mang về cho mình xem. Cho dù hỏi Quý Trạch, Quý Trạch cũng sẽ chỉ đánh trống lảng nói sang vấn đề khác.

Vào nhà, Quý Trạch liền đặt bánh ga-tô xuống cạnh cửa huyền quan (2), sau đó lại ngồi về ghế sofa.

Một lát sau, chuông cửa lại vang lên, Quý Trạch nhíu mày đi mở cửa. Khi thấy đứng ngoài cửa không phải là Bạch Nghệ mà là nhân viên chuyển phát nhanh, vùng lông mày hơi nhíu mới thả lỏng.

Mà Quý Ngôn đứng sau lưng Quý Trạch đột nhiên nhận ra được điều gì đó, toàn thân đều trở nên cứng ngắc.

“Ngài là Quý Trạch đúng không ạ?” Nhân viên chuyển phát nhanh cầm hàng chuyển phát trong tay, hỏi Quý Trạch.

Quý Trạch gật đầu, nhìn hàng chuyển phát với vẻ mặt hồ nghi.

“Đây là hàng chuyển phát nhanh của ngài, mời ngài ký tên.”

Quý Trạch xác nhận tên ghi trên hàng chuyển phát đúng là tên mình, lập tức ký nhận. Phần địa chỉ người gửi ghi Ngô Kính, thành phố Y. Tay Quý Trạch run rẩy, Ngô Kính là giáo sư chuyên ngành mỹ thuật của Quý Ngôn, vì sao ông ấy lại gửi đồ cho mình.

Quý Trạch lập tức bóc hàng chuyển phát ngay tại cửa, bên trong là một chiếc hộp hình chữ nhật. Quý Trạch mở hộp ra thì thấy một bộ comple mà xám đậm, mà trên cùng còn có một tấm thiệp.

[Quý Trạch, sinh nhật vui vẻ.

— Quý Ngôn]

Con người Quý Trạch chợt co lại, đôi tay run rẩy gần như không nâng được chiếc hộp, nét chữ quen thuộc làm tổn thương đôi mắt Quý Trạch.

Quý Ngôn đứng phía sau, nhìn Quý Trạch với ánh mắt phức tạp. Đây là quà anh phó thác giáo sư Ngô gửi cho Quý Trạch giúp mình.

Trong lòng Quý Ngôn, có một đường phân cách rõ ràng giữa tình yêu và tình thân, chẳng hạn như khi chết, anh nhất định sẽ không để lại bất kỳ thứ gì cho Tần Vị, mà chỉ mong Tần Vị có thể sống hạnh phúc trọn đời bên gia đình.

Nhưng Quý Trạch thì khác, Quý Trạch là em trai anh, một giọt máu đào hơn ao nước lã, anh muốn làm tốt phận sự của một người anh trai, nhưng anh lại không gánh vác được, không thể bầu bạn bên cạnh em trai mình trong những năm tháng ròn rã sau này. Chỉ là trước khi chết, anh vẫn nghĩ có lẽ anh có thể làm thêm điều gì đó, cố gắng làm thêm điều gì đó cho Quý Trạch.

Quý Ngôn không muốn giống mẹ mình, chết đi rồi chỉ để lại cho mình một thế giới trống rỗng. Nếu như có thể, mẹ Quý Ngôn chắc chắn sẽ muốn nhìn Quý Ngôn dần dần trưởng thành, cùng đón sinh nhật hằng năm với Quý Ngôn, cuối cùng nhìn Quý Ngôn thành gia lập nghiệp.

Nhưng bà không làm được, mà Quý Ngôn cũng không làm được.

Khoảng thời gian đó, Quý Ngôn chỉ đi ra ngoài mua quà, anh mua quà sinh nhật của tròn năm mươi năm, vừa khóc vừa lén lút viết năm mươi tấm thiệp, chỉ vì hàng năm sau này có người có thể giúp anh gửi cho Quý Trạch, coi như người anh vô trách nhiệm này có thể bầu bạn bên Quý Trạch một đời.

Nhưng mà hiện tại, Quý Ngôn cảm thấy mình sai rồi.

Anh vốn không nên để lại những thứ này, như vậy sẽ chỉ đâm vào vết thương của Quý Trạch suốt năm này qua năm khác mà thôi.

Quý Trạch buồn bã nhìn quà sinh nhật, yên lặng một hồi lâu mới cười lạnh một tiếng: “Chết cũng đã chết rồi, còn tặng cái này làm gì.”

Thân hình Quý Ngôn run lên, vẻ mặt đau xót, không dám ngẩng đầu nhìn Quý Trạch.

Quý Trạch lạnh lùng vứt hộp comple xuống đất rồi xoay người bỏ đi.

Hộp bị ném xuống đất, lại như đập lên trái tim Quý Ngôn.

Quý Ngôn nhìn quà sinh nhật bị vứt dưới đất, chỉ cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, cảm giác đau đớn dần dần lan tràn ở nơi sâu nhất trong tâm hồn, tựa như có thứ gì đó vỡ vụn. Từng câu từng chữ của Quý Trạch chẳng khác nào một thanh kiếm, đâm thủng trái tim Quý Ngôn.

Quý Trạch nói rất đúng, chết cũng đã chết, tặng quà cáp làm gì. Anh làm vậy thì cũng có ích gì? Rõ ràng cảm thấy mình đáng đời, cho dù Quý Trạch vứt hộp quà này vào thùng rác ngay lập tức cũng không quá đáng, nhưng vì sao Quý Ngôn vẫn cảm thấy đau lòng đến vậy?

Quý Trạch ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh xem TV, mà Quý Ngôn thì núp trong góc huyền quan nhìn mặt đất.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi Quý Ngôn nhìn về phía đồng hồ treo tường, thời gian đã đến mười một giờ bốn lần.

Còn mười lăm phút nữa thôi là qua sinh nhật Quý Trạch.

Quý Trạch lại đứng lên, chậm rãi đi về phía huyền quan. Thân hình Quý Ngôn cứng ngắc, nhìn Quý Trạch tiến lại gần.

Đến huyền quan, Quý Trạch lặng lẽ cúi đầu nhìn hộp comple kia. Cậu ta đứng lặng như thế rất lâu, Quý Ngôn không biết rốt cuộc Quý Trạch đang nghĩ gì. Cuối cùng, Quý Trạch vẫn cẩn thận nhặt hộp quà dưới đất lên.

Quý Ngôn sững người, hoảng hốt nhìn bóng lưng Quý Trạch, cuối cùng đứng dậy đi theo.

Quý Trạch trở về phòng ngủ, đặt hộp quà lên giường, sau đó bắt đầu cởi quần áo, thay bộ comple mà Quý Ngôn tặng. Động tác của Quý Trạch rất chậm rất chậm, nhưng cũng vô cùng nghiêm túc, tựa hồ không muốn trang phục có bất kỳ nếp nhăn nào. Cậu ta cẩn thận thay cả bộ comple, sau đó đứng trước gương, cứ thế lặng lẽ nhìn mình trong gương.

Quý Ngôn đứng sau lưng Quý Trạch, vành mắt đỏ lên. Thấy Quý Trạch thay bộ comple mà mình mua, anh vốn nên cảm thấy vui vẻ mới đúng. Lúc mua anh đã cảm thấy Quý Trạch mặc bộ này nhất định sẽ rất hợp, nhưng giờ trông thấy, không hiểu vì sao anh lại không cười nổi.

“Anh, em thích lắm.”

Quý Trạch trong gương chậm rãi cong miệng, sau đó dịu dàng thì thào.

Nước mắt Quý Ngôn tức thì rơi xuống.

Vì sao Quý Trạch còn nhặt quà lên? Vì sao Quý Trạch còn thay? Vì sao còn nói thích...

Quý Ngôn cảm thấy linh hồn mình bị sự dịu dàng vô bờ bến hết lần này đến lần khác của Quý Trạch nghiền nát.

Quý Trạch mặc comple quay trở về huyền quan, sau đó xách hộp bánh ga-tô đến bàn cơm. Mở hộp ngoài ra, bên trong là một chiếc bánh ga-tô trà xanh vuông vắn, bên trên còn cắm một bảng chữ sinh nhật vui vẻ, mà dưới giá đỡ quả nhiên có đề một tờ giấy nhỏ, trên đó viết tên Bạch Nghệ và số điện thoại di động.

Bỏ tờ giấy qua một bên, Quý Trạch cầm lấy nến, cắm từng cây từng cây lên bánh ga-tô. Quý Ngôn lặng lẽ đứng cạnh xem, sau đó đếm từng ngọn từng ngọn nến.

Năm nay chắc hẳn là sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Quý Trạch.

Quý Ngôn đếm đến ngọn nến thứ hai mươi bảy, Quý Trạch cũng đếm đến đó. Quý Trạch hơi dừng tay, nhìn chiếc bánh ga-tô cắm đầy nến một chút, sau đó lại cắm thêm hai chiếc.

Hai mươi chín tuổi... Đó là tuổi của Quý Ngôn.

Nước mắt Quý Ngôn lăn dài, căn bản không dừng lại được. Vì sao đến tận lúc này, Quý Trạch vẫn còn nghĩ đến anh?

Quý Trạch vẫn như trước kia, giọng điệu hát chúc mừng sinh nhật vẫn cứ mãi khô khan bằng phẳng như thế. Cậu ta ngồi một mình trong ngôi nhà đen kịt trống trải, một mình châm nến hát bài hát chúc mừng sinh nhật, một mình thổi tắt tất cả nến, sau đó cứ thế ngáy ngốc ngồi một mình trong bóng tối.

Quý Trạch không nói gì, cũng chẳng làm gì, chỉ lẳng lặng nhìn chiếc bánh sinh nhật trong bóng tối.

“Anh, em yêu anh.”

Quý Ngôn giật nảy, lập tức mở to hai mắt, không thể tin mà nhìn về phía Quý Trạch.

Quý Trạch đang nói... yêu anh?

“Anh...” Quý Trạch thì thào, nước mắt bắt giác tràn mi.

Mãi đến hiện tại mới có thể nói ra khỏi miệng, mới dũng cảm nói ra lời nói giấu sâu dưới đáy lòng. Cả thế giới đều trống rỗng ảm đạm, chỉ còn lại lời nói run rẩy khàn đặc của Quý Trạch. Nhưng giờ mới nói thì có ích gì, nói thế chứ nói nữa, Quý Ngôn cũng đã chết.

Cậu ta không dám phá hỏng mối quan hệ anh em trong lòng Quý Ngôn, chỉ cố chấp đặt tất cả mọi thứ của Quý Ngôn dưới tầm mắt của mình, thế nên cậu ta vẫn luôn không thể nói ra miệng. Nhưng dù hối hận đến đâu, không cam lòng đến đâu, đau khổ đến nhường nào, từ tận đáy lòng, Quý Trạch vẫn cảm thấy may mắn vì mình đã có những hồi ức bên Quý Ngôn mà người khác không có.

Rõ ràng là đang khóc, Quý Trạch lại đột nhiên bật cười.

Nước mắt vẫn cứ tràn ra khỏi vành mắt không thể khống chế, Quý Trạch lại cười, không biết là đang vui vì những hồi ức vụn vặt khi đó, hay chỉ đơn thuần là đang cười nhạo mình mà thôi.

“Rõ ràng... em gặp anh trước.” Giọng nói nghẹn ngào, lồng ngực run rẩy, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Nếu như biết trước sẽ có ngày thành ra như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ nắm chặt lấy Quý Ngôn ngay từ đầu, không bao giờ buông tay.

Chỉ là tất cả đều đã muộn.

Ký ức của cậu ta đều vẫn còn đây, nhưng Quý Ngôn lại đã ra đi.

Không bao giờ trở về được nữa.

Quý Ngôn ngơ ngác nhìn Quý Trạch, miệng hơi hé, nước mắt càng ngày càng nhiều. Anh đột nhiên cảm nhận được một nỗi chán chường kéo dài từ trái tim ra khắp các tế bào trên cơ thể, điều duy nhất anh có thể làm chính là ngậy ngốc nhìn Quý Trạch.

“Anh, anh yên tâm ngủ đi.” Quý Trạch cầm lấy tấm thiệp mà Quý Ngôn tự tay viết, ánh mắt vừa dịu dàng vừa xót xa. Cậu ta chăm chú nhìn vào tên Quý Ngôn, một giọt nước mắt rơi xuống tấm thiệp, tạo thành một khoảng sẫm đau thương.

“Nhưng kiếp sau, anh nhất định phải chờ em...”

38. Chương 38

“Tần Vị, tôi sắp kết hôn rồi.”

Tần Vị sắc bìa, ra sức ho sặc sụa, cả gương mặt đều đỏ lên, như thể nghe thấy chuyện gì đáng sợ lắm. Nhìn Thẩm Đình Thiên ngồi trên sofa, vẻ mặt còn vô cùng nghiêm túc, Tần Vị kinh ngạc đến há hốc miệng.

“Với... Với Ngụy Ngụy?” Tần Vị khó khăn lắm mới thở xuôi được một hơi, lên tiếng hỏi.

“Hỏi thừa, không thì có thể với ai?” Thẩm Đình Thiên lập tức trợn trắng mắt, lườm Tần Vị một cái.

“Hai người rất cuộc... nhất trí rồi?” Tần Vị đã không nhớ được Thẩm Đình Thiên đã coi hấn thành thùng rác tri kỷ bao nhiêu lần, ngày ngày nhồi nhét vấn đề tình yêu tình báo với Ngụy Ngụy vào đầu mình, ngay cả những việc lông gà vỏ tỏi mà cũng có thể làm ầm lên như tận thế đến nơi, hấn còn tưởng rằng hai người kia vẫn sẽ tiếp tục vằn qua vằn lại thế mãi nhiều năm nữa chứ.

“Không.” Thẩm Đình Thiên trả lời lưu loát: “Tôi định ép hôn.”

“...” Tần Vị lại suýt sặc, dứt khoát đặt lon bia đang cầm trong tay xuống bàn, chỉ sợ uống thêm mấy ngụm nữa là sẽ phun hết ra. “Thế nên chuyện này thực ra Ngụy Ngụy còn chưa biết?”

“Suốt ngày xem mặt xem mặt, rõ ràng tôi với Ngụy Ngụy tương thân tương ái, tình chàng ý thiếp, sao cứ phải lằng nhằng mãi thế?” Thẩm Đình Thiên trừng mắt, vẻ mặt cáu giận, nói một cách đương nhiên: “Tôi sẽ cưới Ngụy Ngụy, sau đó trực tiếp kéo đi hưởng tuần trăng mật, tiện thể đi đăng ký luôn. Hề hề, không ai tìm được bọn tôi, bọn tôi cũng hết cách.”

Tần Vị câm nín, chắc Ngụy Ngụy lại làm chuyện gì kích thích đến Thẩm Đình Thiên đây mà.

Có thể chộc cho Thẩm Đình Thiên ức chế đến mức này, e rằng cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Hơn nữa Thẩm Đình Thiên tuyên bố muốn ép hôn vậy thôi chứ biết đâu tên nhãi Ngụy Ngụy kia cũng đang chờ Thẩm Đình Thiên bày trò ấy chứ.

“Cậu tìm tôi làm gì?” Tần Vĩ sẽ không ngu ngốc đến nỗi cho rằng tên nhãi Thẩm Đình Thiên này chỉ đơn giản là đến báo cho hắn một tiếng.

“Bởi vì tôi không biết kết hôn thì phải làm gì.” Thẩm Đình Thiên ra vẻ ham học mà xin Tần Vĩ chỉ dạy.

“Tự đi tìm công ty tổ chức sự kiện! Cậu tưởng tôi biết chắc?” Tần Vĩ trừng mắt, bắt đắ dĩ nhìn Thẩm Đình Thiên, thằng nhãi này cứ không có việc gì là lại đến nhà hắn phá.

“Trước lạ sau quen mà.” Thẩm Đình Thiên nhíu mày, còn Tần Vĩ thì đã diên tiết đến nỗi muốn đá Thẩm Đình Thiên ra khỏi nhà. Hắn đúng là đã từng kết hôn, nhưng lúc đó tất cả đều giao cho người khác xử lý, trước lạ sau quen cái khỉ gì.

“VẬY... đến hôm đó tôi kết hôn, cậu nhất định phải kéo Ngụy Ngụy đến cho tôi, với cả không được nói với cậu ta tôi muốn ép hôn!” Thẩm Đình Thiên hơi híp mắt, nghiêm túc nhìn Tần Vĩ.

“...” Tần Vĩ bĩu môi, quả nhiên đây mới là trọng điểm. Nhìn gương mặt nghiêm túc của Thẩm Đình Thiên, Tần Vĩ không khỏi thở dài, dù sao cho dù Thẩm Đình Thiên không nói, cái tên Ngụy Ngụy khôn khéo kia làm sao có thể không biết. Nhưng mà thôi, cứ giúp Thẩm Đình Thiên theo lời cậu ta nói đi vậy: “Được rồi, tôi biết rồi.”

Thẩm Đình Thiên mừng rỡ, nhướn mày cười vui vẻ: “Đến lúc đó tôi sẽ lấy ít tiền mừng của cậu hơn!”

“...” Tần Vĩ hỏi hận vì đã đồng ý quá nhanh, còn chưa kết hôn mà Thẩm Đình Thiên đã tính đến chuyện tiền mừng rồi.

“Tôi phải đi xử lý chuyện quyết định cả cuộc đời tôi!” Đàm phán với Tần Vĩ xong, Thẩm Đình Thiên lập tức phẫn chấn bật một lon bia trên bàn tu một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy phi ra cửa, lúc ra cửa còn vẫy vẫy tay với Tần Vĩ đang ngồi trên sofa: “Tối nay! Tối nay tôi nhất định sẽ thông báo thời gian cho cậu!”

Tần Vĩ gật gật đầu, hắn suýt nữa còn cho rằng Thẩm Đình Thiên sẽ nói mấy câu như là sợ đêm dài lắm mộng, tối nay sẽ lập tức kết hôn với Ngụy Ngụy...

Kết hôn... ư?

Tần Vĩ lại cầm lon bia vừa bật nắp trên bàn trà lên uống vài ngụm, ánh mắt sâu xa khó dò dõi về phía hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Hôm nay là sinh nhật Quý Trạch, chắc lúc này Quý Ngôn đã đi tìm Quý Trạch rồi nhỉ.

Đến tối, tin nhắn và điện thoại của Thẩm Đình Thiên quả nhiên kéo tới ùn ùn, Tần Vĩ dập máy nhiều lần, nhưng vài giây sau Thẩm Đình Thiên lại gọi lại.

Cũng không biết nói chuyện với Thẩm Đình Thiên bao nhiêu lâu, dưới sàn nhà đã chất đầy lon không, ngày Thẩm Đình Thiên ép hôn rồi cuộc cũng được xác định, ngay cả những vấn đề to to nhỏ nhỏ khác cũng được giải quyết gần hết. Tần Vĩ cảm thấy đây không còn là vấn đề thùng rác tri kỷ nữa, mà là giống như đang gả chồng cho con gái mình vậy, thứ gì cũng phải quan tâm.

Đợi đến khi cuộc điện thoại cuối cùng của Thẩm Đình Thiên kết thúc, Tần Vĩ cảm thấy toàn thân mình đều rã rời.

Quả nhiên Quý Ngôn nhà mình vẫn tốt nhất...

Tần Vĩ nhìn đồng hồ, nghĩ đến chuyện hơn một tiếng nữa thôi là có thể trông thấy Quý Ngôn, khoé miệng hắn không khỏi vẽ nên một nụ cười.

Đến hai rưỡi sáng, Tần Vĩ thấy Quý Ngôn.

Quý Ngôn của hắn đang đứng trước cửa sổ sát đất, bóng lưng mệt mỏi gầy yếu gần như hoà vào màn đêm. Người nọ cứ thế lẳng lặng đứng nhìn bầu trời đêm đen như mực ngoài cửa sổ, có thể trông thấy gương mặt tuần tú mà trắng bệch của người nọ lơ mờ phản chiếu trên lớp thủy tinh.

Quý Ngón chậm rãi xoay người, vẻ mặt ôn hoà, nhẹ nhàng mỉm cười gọi tên Tần Vị.

Tần Vị cảm thấy mình hoàn toàn không tài nào rời mắt khỏi người nọ, trái tim trong lồng ngực dường như bị thứ gì đó đập mạnh, chỉ cần bị Quý Ngón nhìn như vậy thôi là đầu óc gần như trống rỗng, như thể toàn bộ thế giới của mình đều sa vào đôi mắt Quý Ngón.

Hắn biết mình yêu người đàn ông trước mặt này, cảm giác ấy không thể tái hiện trên bất kỳ người nào khác, chỉ cần nhìn như vậy thôi là đã như cảm thấy có một nguồn sáng ấm áp nào đó toát ra từ người Quý Ngón, khiến cho mình mãi mãi không thể rời mắt. Dù ở bất cứ đâu, bất cứ khi nào, trong dòng thời gian vĩnh hằng, chỉ có một mình Quý Ngón mới có thể nhận được tình yêu của Tần Vị.

“Đang nhìn gì thế?” Tần Vị bước lại gần, ôm Quý Ngón vào lòng.

“Đèn.” Quý Ngón nói: “Ban đêm ở thành phố X không thể trông thấy nhiều đèn như vậy.”

Tần Vị cúi đầu nhìn đường phố, đúng là toàn bộ thành phố đều được bao phủ dưới ánh đèn rực rỡ, vẫn còn rất nhiều xe lưu hành trên đường. Cho dù sắp đến mùa đông, thành phố về đêm như vậy cũng không khiến người ta cảm thấy hiu quạnh.

“Cậu thích nơi này hay là thành phố X?” Tần Vị đưa tay vuốt ve gương mặt lạnh như băng của Quý Ngón, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Thấy ánh mắt nghi hoặc của Quý Ngón, Tần Vị bổ sung một câu: “Nếu như cậu thích thành phố X, tôi sẽ về với cậu.”

Cơ thể Quý Ngón hơi run lên, Tần Vị không nói dẫn anh về, mà là cùng về với anh, mà trở về đồng nghĩa với việc bỏ lại tất cả nỗ lực suốt bao nhiêu năm nay của Tần Vị ở thành phố này. Dường như chỉ cần Quý Ngón gật đầu là Tần Vị có thể mặc kệ tất cả. Nhưng Tần Vị không thêm để ý, Quý Ngón lại để ý.

“Không, tôi thích nơi này, ban đêm ở thành phố X rất vắng vẻ.” Quý Ngón khẽ khàng lắc đầu, không nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ nữa, mà là xoay người ngồi xuống sofa.

“Đi thăm Quý Trạch à?” Tần Vị đương nhiên là ngồi xuống theo Quý Ngón.

“Ừ.” Quý Ngón mỉm cười bất đắc dĩ, vô cùng khổ não: “Ngay cả sinh nhật mà mặt Quý Trạch vẫn lạnh như tiền, khó khăn lắm mới có một đàn em trước kia đến chúc mừng sinh nhật, nó còn chẳng để tâm gì đến lòng tốt của người ta.”

“Rõ ràng là sinh nhật, nó lại coi như ngày thường.” Quý Ngón hơi cau mày, tức giận mà phàn nàn với Tần Vị: “Trước đây lúc nào cũng nói tôi không biết tự chăm sóc bản thân, đúng là không biết những lời này nên để ai nói.”

“Hai anh em cậu đều như nhau, chẳng ai nói ai được.” Nhìn bộ dạng cau giận phàn nàn của Quý Ngón, Tần Vị bật cười, giơ tay vuốt tóc Quý Ngón: “Nhưng mà Quý Trạch trông có vẻ đáng tin hơn cậu một chút.”

Quý Ngón trừng mắt nhìn Tần Vị, hất tay Tần Vị trên gương mặt mình ra.

“Phải rồi, Thẩm Đình Thiên chuẩn bị kết hôn đấy.” Tần Vị bắt lấy tay Quý Ngón, bàn tay ấm áp vuốt ve ngón tay Quý Ngón.

“Kết hôn?” Quý Ngón giật mình: “Với ai?”

“Ngoài Ngụy Ngụy ra còn có thể là ai?” Nghĩ đến việc Thẩm Đình Thiên hôm nay đẩy cho mình cả đồng phiền phức, Tần Vị lại không nhận được mà cau mày, thẳng thắn này ngay cả chuyện kết hôn của mình mà cũng không để người khác yên “Nhưng mà cậu ta nói muốn ép hôn, chỉ còn chờ chúng ta gạt Ngụy Ngụy rồi sau đó trực tiếp đưa Ngụy Ngụy đến giáo đường cho cậu ta.”

Quý Ngón phì cười, hoàn toàn không ngờ Thẩm Đình Thiên lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy: “Liệu Ngụy Ngụy có tức giận không?”

“Ngụy Ngụy?” Tần Vị nhún mày, nói một cách bất đắc dĩ: “Có khi giờ cậu ta đang âm thầm đắc ý kìa, làm sao Ngụy Ngụy có thể không nhận ra chút xiếc vặt này của Thẩm Đình Thiên.”

Ngụy Ngụy chỉ việc thoải mái chờ bị ép hôn mà thôi, chỉ khổ Tần Vị lao lực gả Thẩm Đình Thiên đi.

“Đã xác định ngày chưa?” Quý Ngón nhìn Tần Vị.

“Rồi, hai mươi tháng mười hai.” Tần Vị gật đầu, cứ cảm thấy ngoại trừ công tác tổng kết cuối năm, mình lại có thêm việc phiền toái phải làm.

“Cũng sắp đến rồi nhĩ.” Quý Ngôn tính tính ngày, tính theo thời gian kết hôn bình thường thì có vẻ hơi vội.

Sau đó, Tần Vị và Quý Ngôn tiếp tục tán gẫu về đề tài Thẩm Đình Thiên ép hôn rất lâu, Quý Ngôn cũng bắt đầu tò mò hỏi Tần Vị về chuyện trước đây của Thẩm Đình Thiên và Ngụy Ngụy, chỉ cảm thấy Thẩm Đình Thiên và Ngụy Ngụy có thể vui vẻ bên nhau nhiều năm như vậy thực sự rất tốt.

Quý Ngôn dịu dàng nhìn Tần Vị, người này vẫn như trước đây, cứ nói chuyện với mình là lại thao thao bất tuyệt. Ngón tay Quý Ngôn hơi run, khẽ rũ mắt xuống rồi lại bình thường trở lại, cười nghe Tần Vị nói chuyện.

Nửa tiếng thực sự trôi qua rất nhanh, luôn cảm thấy mới nói một lúc đã đến ba giờ sáng.

Nụ cười trên miệng Quý Ngôn rốt cuộc cũng có thể gỡ xuống.

Suốt bảy năm này, anh không có bất cứ tiến bộ nào, tiến bộ duy nhất có lẽ chính là giấu mình dưới lớp mặt nạ hoàn mỹ.

Tựa như lời Quý Trạch nói, anh chỉ là một kẻ nhát gan, chỉ biết trốn trong cái vỏ yếu đuối của mình một cách nhu nhược, làm bộ mình không hề hấn gì cả.

Quý Ngôn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng trên đường phố nửa đêm về sáng vẫn rực rỡ chói mắt là thế, anh không thích nơi này.

Màn đêm lắng sâu, thành phố sáng rực ánh đèn, nhưng đối với Quý Ngôn, tất cả chẳng qua cũng chỉ là phồn hoa giả tạo mà thôi.

Quý Ngôn chậm rãi nâng bàn tay mảnh khảnh trắng bệch lên thử chạm vào lớp kính, nhưng bàn tay anh lại trực tiếp xuyên qua, chỉ đọng tới một khoảng không trống rỗng.

Hàng đêm, anh đều ngắm nhìn thành phố ồn ào náo nhiệt này, bản thân lại lạc lõng trong một thế giới lạnh lùng khác.

Tiến lên phía trước một bước nhỏ, Quý Ngôn cúi đầu nhìn mặt đất xa xa, sau đó nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Cả người rơi tự do giữa không trung, trong chớp mắt ấy, anh cảm thấy mình như rốt cuộc được giải thoát, thân hình nhẹ bẫng không có trọng lực, tất cả âm thanh bên tai tựa như bất chợt trở nên trì trệ, nhưng tư duy lại trở nên đặc biệt rõ ràng, như thể rốt cuộc thoát khỏi mọi ràng buộc và xiềng xích.

Trong đầu hiện lên những chuyện đã qua, tất cả tất cả.

Anh nhớ lại rất nhiều chuyện, về mẹ anh, về Tần Vị, về Quý Trạch, về Tương Phàm, và về cả rất nhiều người đã từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Người đứng dưới ánh đèn nói muốn tặng cả đời cho mình kia, còn có người ngồi trong bóng tối nhìn bánh sinh nhật, rơi lệ nói yêu mình kia, họ đều vì mình mà bỏ ra hết thảy những gì tốt đẹp nhất, cuối cùng lại chỉ có thể chôn vùi tất cả vào trong bóng tối. Người không bao giờ có thể gặp được nữa, những tháng ngày không thể quay trở lại, những lời hứa mãi mãi không thể thực hiện, tất cả sẽ chỉ đè nặng lên vết thương đau đến quặn lòng mà thôi.

Mệt mỏi quá.

Quý Ngôn nằm trên mặt đất, chỉ trông thấy bầu trời đen như mực, mà khoảng cách giữa anh và thế giới này càng ngày càng xa.

“Tôi đã chết rồi.”

Quý Ngôn nhẹ nhàng nói, nước mắt cũng chậm rãi trượt khỏi khoé mắt theo âm thanh vỡ vụn kia.

Anh dường như không trông thấy điểm tận cùng của bóng tối.

Nhưng anh biết, ắt sẽ có một nơi tận cùng đang chờ đợi mình.

39. Chương 39

Ngày từng ngày cứ thế trôi đi không nhanh không chậm, nhưng đối với Tần Vị mà nói, tháng này thực sự là bận đến sứt đầu mẻ trán.

Tần Vị vừa bận làm công tác tổng kết cuối năm, lại còn vừa phải lo liệu chuyện ép hôn của Thẩm Đình Thiên.

Thường thường cứ vừa gác điện thoại của Thẩm Đình Thiên xong là lại đến lượt Ngụy Ngụy bước vào phòng làm việc. Mặc dù chỉ là bàn chuyện công việc với Ngụy Ngụy, nhưng mỗi lần thấy Ngụy Ngụy cười, Tần Vị lại cảm thấy vẻ mặt anh ta vô cùng xấu xa, hơn nữa còn có chút gì đó hả hê.

Ngụy Ngụy thực sự không biết chuyện Thẩm Đình Thiên đang tích cực chuẩn bị ép hôn? Đùng đùng, có chết Tần Vị cũng không tin.

Tuy rằng không tin, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm cho ra ngô ra khoai, Tần Vị cũng thực sự không nói cho Ngụy Ngụy một chữ nào. Cuối cùng cũng đến ngày hai mươi tháng mười hai, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, người cần mời cũng đã mời hết đến nhà thờ, chỉ chờ Tần Vị mang Ngụy Ngụy đến.

Sau đó biến cố rất cuộc xuất hiện, Ngụy Ngụy mất tích, không ở công ty, không ở trong nhà, ngay cả di động cũng tắt máy. Tần Vị đã suy tính đến tất cả chuyện có thể xảy ra trong ngày kết hôn, chỉ trừ mỗi chuyện Ngụy Ngụy đột nhiên biến mất này.

Thẩm Đình Thiên quỳnh lên.

Mọi người đang chờ ép hôn trong nhà thờ cũng quỳnh lên.

Sau đó tất cả bắt đầu phát lệnh truy nã Ngụy Ngụy khắp thành phố, Thẩm Đình Thiên mặc nguyên bộ comple trắng phẳng phiu bắt mắt treo lên chiếc xe gắn đầy hoa hồng, phóng khắp thành phố như một cơn bão. Cậu ta lật tung nhà và công ty lại lần nữa, vậy mà vẫn không thấy Ngụy Ngụy đâu.

Thẩm Đình Thiên sốt ruột đến đỏ cả vành mắt mà vẫn không có tin gì về Ngụy Ngụy, cuối cùng thực sự hết cách, đành phải quay trở về nhà thờ.

Sau đó, khi cánh cửa vừa được mở ra, âm nhạc chợt vang lên, tiếng vỗ tay và hoan hô bắt chợt vỡ oà, những người vừa rồi còn sốt ruột giúp đỡ tìm kiếm Ngụy Ngụy – lúc này đều tươi cười đứng dậy nhìn Thẩm Đình Thiên.

Mà Ngụy Ngụy vốn đang mất tích thì lại đứng ngay trước thẩm đồ, trên người mặc một bộ comple có kiểu dáng tương tự Thẩm Đình Thiên. Ngụy Ngụy quay đầu, cười nhìn Thẩm Đình Thiên.

“Ba...” Thẩm Đình Thiên nhìn người đang đi về phía mình, không khỏi hoảng sợ lui về sau một bước nhỏ.

“Thằng oắt này.” Thẩm Khải bất đắc dĩ nhìn con trai mình, cuối cùng chỉ thở dài, đưa tay vỗ vỗ đầu Thẩm Đình Thiên: “Sắp kết hôn mà cũng không nói cho ba mẹ biết?”

Thẩm Đình Thiên trợn tròn mắt, sững sờ nhìn Thẩm Khải. Thẩm Đình Thiên liếc mắt nhìn sang bên cạnh, không chỉ người thân của mình, mà ngay cả người nhà Ngụy Ngụy cũng đều đến đông đủ. Mọi người ngồi ngay hàng ghế đầu tiên, lúc này đều đang tươi cười nhìn mình.

“Bố... đồng ý?” Thẩm Đình Thiên run run hỏi, cậu ta cho rằng ông cụ cổ hủ nhà mình mà biết thì tuyệt đối sẽ mắng mình xây xẩm mặt mày rồi nhốt mình trong nhà.

“Không đồng ý thì bố sẽ đến chắc?” Thẩm Khải cũng mặc comple, còn mang cả gia quyền đi cùng. Ánh mắt Thẩm Khải nhìn Thẩm Đình Thiên hơi phức tạp, sau đó quay đầu nhìn Ngụy Ngụy một thoáng. Thôi thôi, cứ tin tên nhóc kia đi vậy.

Thẩm Đình Thiên không dám nói, ngay cả chuyện mình và Ngụy Ngụy ở bên nhau, cậu ta cũng chưa từng nói ra, sợ gia đình mình và Ngụy Ngụy sẽ xảy ra mẫu thuẫn không thể vãn hồi.

Nhưng không ngờ chỉ trong một tháng này, Ngụy Ngụy đã nói hết, hơn nữa còn lặng lẽ giải quyết tất cả mọi chuyện.

Mọi người đều bị Ngụ Ngụ lừa một vỏ.

Nghe Thẩm Khải nói, vành mắt Thẩm Đình Thiên cũng đỏ lên, sau đó vui vẻ bật cười, dang tay ôm chầm lấy Thẩm Khải, dí miệng hôn chụt một cái lên mặt Thẩm Khải. Khuôn mặt già nua của Thẩm Khải đỏ rần, vội vàng đẩy Thẩm Đình Thiên ra, trách cứ Thẩm Đình Thiên không biết lớn nhỏ, nhưng vẫn bực tức nhìn Thẩm Đình Thiên.

Thẩm Khải vỗ vai Thẩm Đình Thiên, sau đó dẫn Thẩm Đình Thiên đến trước mặt Ngụ Ngụ, nghiêm túc nhìn Ngụ Ngụ: “Nhớ lời cậu nói với tôi lúc trước.”

Ngụ Ngụ cười gật đầu, sau đó nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của Thẩm Đình Thiên.

“Ngụ Ngụ, rõ ràng người muốn ép hôn là tôi.” Thẩm Đình Thiên nhỏ giọng nói, giọng nói hơi run rẩy: “Cậu như thế này là cướp hôn.”

“Cậu đã muốn ép hôn, làm sao tôi có thể không chuẩn bị gì?” Ngụ Ngụ cười nói, nếu Thẩm Đình Thiên muốn kết hôn, anh ta sẽ giải quyết tất cả chứng ngại gia đình của mình và Thẩm Đình Thiên. Nói cho cùng, Thẩm Đình Thiên chắc chắn vẫn muốn được người nhà thật lòng chúc phúc.

“Xảo quyết.” Thẩm Đình Thiên tức giận trợn trừng mắt, nhưng nước mắt thì đã rơi xuống: “Tôi muốn hành hạ cậu cả đời.”

“Được.” Ngụ Ngụ gật đầu cười, sau đó quay đầu nhìn về phía cha sứ, tỏ ý có thể bắt đầu.

Quý Ngôn đứng bên cạnh Tần Vị, nhìn hai người đứng trên thảm đỏ nói với nhau đồng ý, trao nhẫn cho nhau dưới sự chứng kiến và chúc phúc của mọi người.

Hít sâu một hơi, vành mắt hơi đỏ, rõ ràng anh nên cảm thấy vui mới đúng, thế nhưng anh lại có cảm giác muốn rơi lệ.

Tuy rằng trong quá trình xảy ra một chút mâu thuẫn và hỗn loạn, nhưng kết quả cuối cùng có thể coi là mỹ mãn. Tần Vị cũng hết cách với Ngụ Ngụ và Thẩm Đình Thiên, một tháng này hẳn thực sự là bị hai người kia đùa cho quay mòng mòng.

Nhưng Tần Vị vẫn rất vui, bữa tiệc tối hôm đó uống khá nhiều rượu, chờ đến khi tan cuộc đã hơi ngà ngà say, chỉ có thể thuê người chở về nhà. Tần Vị ngồi cạnh ghế tài xế, khuôn mặt ửng đỏ, mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời bắt đầu vào đông, dù trong xe có bật điều hoà thì vẫn hơi lạnh, trên cửa sổ phủ một lớp sương, khiến cảnh tượng ngoài cửa sổ trở nên xa xăm u ám. Tần Vị chậm rãi vẽ tên Quý Ngôn lên lớp kính thuỷ tinh, sau đó nhếch môi nở nụ cười.

Quý Ngôn nhìn tên mình trên tấm kính mờ sương và gương mặt cười vừa hiền hoà vừa ngu ngốc của Tần Vị phản chiếu trên đó, chỉ sợ người này say rượu về nhà sẽ lại bắt đầu làm ầm làm ỹ.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, xe khởi động đi về phía trước.

Quý Ngôn vừa quay đầu thì thấy một ngọn đèn sáng chói giữa đêm tối đang xông tới, càng ngày càng gần. Có âm thanh cảnh báo nguy hiểm nào đó vang đinh tai nhức óc trong đầu Quý Ngôn, anh trợn to mắt, một chiếc xe Van không kịp phanh lại, cứ thế đâm thẳng tới.

Trước khi tiếng nổ phá tan đêm tối vang lên, Quý Ngôn nhào mình lên người Tần Vị theo bản năng, sau đó hai xe đụng mạnh vào nhau, tiếng thuỷ tinh vỡ vụn, tiếng xe cộ va chạm, tiếng ma sát với mặt đất, tiếng kêu sợ hãi của người đi đường chui vào tai Quý Ngôn.

Cho dù cả người Quý Ngôn đều nhào lên người Tần Vị, thân thể anh vẫn không có chút cảm giác nào, thậm chí còn không chạm được vào cơ thể Tần Vị.

Sự tỉnh mạch lạ thường như một bàn tay siết chặt lấy trái tim Quý Ngôn, thứ cảm giác đau đớn nghẹt thở tựa như trái tim ngừng đập này khiến anh sợ hãi đến cùng cực. Anh run rẩy ngẩng đầu, dòng máu đỏ thẫm chảy xuống từ đầu Tần Vị. Vào giây phút ấy, anh dường như cảm nhận được nỗi điên cuồng tận sâu trong linh hồn mình.

Tần Vị ngất đi, toàn thân bị nhốt trong chiếc xe biến dạng. Gương mặt hân trắng bệch, máu tươi chảy không ngừng, áo sơ mi trắng bị nhuộm thành màu đỏ tươi, nằm lặng ở đó như thể đã chết.

“Tần Vị, Tần Vị, Tần Vị...”

Cả người Quý Ngôn đều run bần bật, anh gọi đi gọi lại tên Tần Vị, trong đầu cũng chỉ có hai chữ này. Nhưng Tần Vị không trả lời. Anh điên cuồng muốn kéo Tần Vị ra khỏi xe, nhưng anh lại không chạm vào được.

Đèn xe xung quanh càng ngày càng nhiều, hình như đã có rất nhiều người tụ tập xung quanh, thế nhưng không ai dám đến gần.

Chân Tần Vị càng ngày càng chảy nhiều máu, dòng máu đỏ sẫm chảy xuôi xuống thảm xe, nhuộm nó thành một màu đỏ sậm tanh nồng, tựa như độc được thấm vào cốt tủy, khiến Quý Ngôn gần như sụp đổ.

Anh đã hoàn toàn không nghe thấy thế giới ồn ã bên ngoài.

Quý Ngôn chỉ nghe thấy âm thanh sinh mệnh Tần Vị dần dần trôi đi, và nỗi sợ hãi sâu thẳm như hố đen trong nội tâm mình.

Sao lại như vậy... Sao lại thành ra như vậy?

Quý Ngôn lao ra khỏi xe, nhìn vòng người cách đó không xa, nhưng tất cả mọi người đều chỉ gọi điện thoại hay nhỏ giọng nói chuyện, họ không dám đến gần địa điểm xảy ra tai nạn.

Tình cảnh hỗn loạn khiến đầu óc anh cũng hỗn loạn theo, không thể suy nghĩ được gì. Quý Ngôn nhìn đám người xung quanh, khẩn giọng kêu gào, chỉ mong có người kéo Tần Vị ra khỏi xe.

Cứu cậu ấy.

Mau cứu cậu ấy.

Mau cứu Tần Vị của tôi với...

Không ai có thể trông thấy Quý Ngôn, không ai có thể nghe thấy tiếng Quý Ngôn gọi, chỉ có mình anh vỡ vụn nơi thế giới không người, điên cuồng kêu gào, sụp sụp quỳ dưới đất khóc than.

Giờ phút này, có thứ gì đó quan trọng nhất trong đời đang dần dần biến mất.

Cuộc đời anh như một câu chuyện cười, trong ký ức không có sự tồn tại của cha, người mẹ mà anh yêu thương nhất thì đã qua đời từ khi anh học cấp ba. Rồi người đàn ông anh yêu sâu đậm cũng bỏ anh mà đi, sau đó kết hôn sinh con, không trở về nữa. Khi anh cho rằng mình rốt cuộc có thể bắt đầu lại từ đầu, anh lại mắc bệnh ung thư, phải đối mặt với sự dần vụt của cái chết.

Quý Ngôn có thể không oán trách gì, không để ý bất cứ điều gì, có thể chịu đựng tất cả. Nếu trên đời này thực sự có thần linh, vậy thì xin hãy nhìn tôi một chút! Người đã mang tôi đi, cầu xin người, đừng tàn nhẫn mang Tần Vị đi như vậy nữa! Cầu xin người, đừng tàn nhẫn với tôi như vậy! Ai cũng được, mau cứu Tần Vị đi mà!

Trong tâm mắt chỉ còn lại bóng tối tuyệt vọng, nỗi chết lặng và tuyệt vọng đã chiếm trọn toàn bộ linh hồn nát tan của Quý Ngôn.

“Quý Ngôn...”

Không biết làm thế nào mà Quý Ngôn có thể nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Tần Vị giữa âm thanh ồn ào hỗn loạn lớn như vậy, nhưng Quý Ngôn thực sự nghe thấy.

Quý Ngôn lao về phía Tần Vị, thấy gương mặt Tần Vị đã toàn máu là máu, mắt hơi híp lại, yếu ớt gọi tên anh. Anh không biết linh hồn mình đã đau đớn tan nát đến nhường nào.

“Không sao, sẽ không sao đâu mà.” Quý Ngôn vừa khóc vừa nhìn Tần Vị, nhỏ giọng lặp đi lặp lại.

“Hình như tôi trông thấy cậu.” Tần Vị nhìn bóng hình màu trắng mờ ảo trước mặt mình, lắp bắp nói, khoé miệng chậm rãi vẽ thành một đường cong – một giới tuyến ngăn cách anh khỏi mọi tiếng ồn ào náo động bên ngoài.

Thân hình Quý Ngôn chợt chấn động, sau đó vội vã lắc đầu, không, không phải! Tôi không cần cậu trông thấy tôi!

“Sợ gì chứ? ... Đừng sợ.” Tần Vị khẽ khàng nói, hơi thở càng ngày càng yếu. Giữa bóng tối dần đậm, hẳn dường như trông thấy đôi mắt trong suốt kia đang rơi lệ, sau đó hoàn toàn chìm vào bóng tối.

“Chúng ta... chung quy sẽ ở bên nhau.”

Dù sống hay chết, Tần Vị và Quý Ngôn cũng sẽ mãi mãi bên nhau.

40. Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Con muốn... ở một mình một lúc.”

Tần Vị nằm trên giường, nhìn mẹ mình ngồi cạnh với vẻ lo lắng tiêu tụy, hần nhẹ giọng nói.

Vành mắt mẹ Tần Vị đỏ bừng, khuôn mặt trắng bệch tiêu tụy, nhưng nụ cười trên môi lại vô cùng chân thành. Không ai ngờ Tần Vị lại xảy ra tai nạn giao thông trên đường về nhà sau khi tham gia hôn lễ của Thẩm Đình Thiên và Ngụy Ngụy. Tài xế ngồi ở vị trí điều khiển bị thương nặng, đến giờ vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu.

Mà kỳ tích chính là Tần Vị ngồi bên cạnh vị trí tài xế lại chỉ bị thương ngoài da và chấn động não, tuy mất nhiều máu, thoát nhìn khá nghiêm trọng, nhưng cũng không bị tổn thương nội tạng. Mặc dù vậy, Tần Vị vẫn hôn mê trong phòng bệnh tròn ba ngày.

Trong ba ngày này, có rất nhiều người đến thăm Tần Vị, mà người ở bên Tần Vị nhiều nhất đương nhiên là mẹ Tần Vị.

Rốt cuộc Tần Vị cũng đã tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra cũng nói tạm thời không phát hiện di chứng do tai nạn, chỉ cần tĩnh dưỡng sức khỏe trong phòng bệnh là được. Mẹ Tần Vị lập tức rút nước mắt, vội vàng kích động cảm ơn bác sĩ, sau đó ngồi bên cạnh Tần Vị nói liên miên, nhưng tóm gọn lại cũng chỉ một câu, con không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

“Con ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ về nhà nấu cháo mang đến cho con.” Sau khi Tần Vị nói muốn ở một mình một lúc, mẹ Tần Vị hơi sững sốt rồi lập tức gạt đầu đồng ý, Tần Vị cười cười gạt đầu.

Mẹ Tần Vị rời khỏi phòng bệnh. Tần Vị nhìn bắp chân bị bó bột treo trên giường bệnh của mình, sau đó sờ sờ băng vải trên đầu, cuối cùng nhếch khoé miệng bật cười. Hẳn đúng là may mắn, gặp tai nạn như vậy mà cũng chỉ bị một chút thương nhẹ này.

Tần Vị nhìn ra cửa sổ, ánh nắng vàng nhàn nhạt chiếu vào qua cửa sổ, những mẫu sáng vụn vỡ trải khắp căn phòng.

Hôm nay là một ngày nắng nhĩ.

“Quý Ngôn, cậu ở đây đúng không?” Tần Vị nhẹ giọng gọi tên Quý Ngôn.

Cả người Quý Ngôn run lên, đương nhiên anh vẫn luôn ở bên Tần Vị. Anh nhìn Tần Vị ngủ say suốt ba ngày mới tỉnh, thật may, Tần Vị đã tỉnh.

Ngồi cạnh giường Tần Vị, Quý Ngôn nhếch miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng vươn ngón tay đến gần mặt Tần Vị, khi chuẩn bị chạm vào gương mặt thì dừng lại, sau đó làm bộ như có thể chạm vào mà xoa dọc theo đường nét khuôn mặt.

“Tôi nhớ lại rồi.”

Ngón tay của Quý Ngôn khựng lại, bàn tay cứng ngắc sững trên không trung, trợn tròn mắt nhìn Tần Vị.

“Tôi nhớ lại tất cả rồi.” Tần Vị lặp lại lần nữa, cứ thế nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Quý Ngôn rút tay về, cắn cắn môi, hoảng loạn lắc đầu đi xuống giường.

“Quý Ngôn...” Tần Vị gọi tên Quý Ngôn. Tiếng gọi kia như ẩn chứa vô vàn điều muốn nói. Chỉ một cái tên mà thôi, nhưng lại khiến vô số điều không thể nói rõ kia dường như đều trở nên rõ ràng.

Quý Ngôn nghe Tần Vị gọi tên mình, chỉ cảm thấy mình như đột nhiên ngã xuống một vực sâu tối mịt, không khí xung quanh đều bị lấy mất, bức bối đến ngạt thở, đầu óc vừa nặng nề vừa chậm chạp.

Nửa năm sau khi Quý Ngôn chết, Tần Vị nhớ ra anh, hoặc phải nói là, Tần Vị rốt cuộc mới nhớ ra Quý Ngôn.

“Tôi nhớ hồi học cấp hai, cậu gầy tong gầy teo, vẻ mặt lúc nào cũng làm người ta khó chịu. Hồi đó, tôi đặc biệt thích đối chọi với cậu, chỉ muốn chọc giận cậu, khiến cậu phải hung tợn kêu tên tôi mới vui.” Tần Vị nhìn không trung, từng cảnh tượng chất chồng đang dần dần hiện lên trong đầu.

Khi đó, Quý Ngôn luôn nghiêm túc mặc đồng phục học sinh, đeo khăn quàng đỏ, dù thể nào cũng luôn là học sinh ngoan nhất giỏi nhất trong mắt thầy cô. Tần Vị lại cảm thấy cái bộ dạng nghiêm túc đến cứng nhắc ấy của Quý Ngôn rất ngứa mắt, chỉ khi nào chọc giận Quý Ngôn mới có thể nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Quý Ngôn, muốn mắng chửi mà không biết mắng chửi thế nào, cuối cùng chỉ có thể cắn giận trườn mắt với Tần Vị một cái rồi bỏ đi.

“Hồi cấp hai, có một lần tôi rủ cậu đi đốt pháo hoa trong trường, cuối cùng bị phê bình trước trường. Lúc đó, cậu tức giận đến nỗi không nói chuyện với tôi suốt một tuần liền.” Trong mắt Tần Vị toát ra tình cảm ấm áp, dường như nhớ đến hồi ức tốt đẹp nào đó: “Cuối cùng, tôi đêm hôm vác thang đến đập cửa nhà cậu, sau đó còn bị bảo vệ cho là trộm mà bắt đi, cậu còn đắc ý vẫy tay với tôi, cười nhìn tôi bị mang đi chứ không chịu đến cứu tôi.”

“Kỳ lạ thật, rõ ràng chúng ta vẫn luôn cãi nhau, sao lại thành người yêu được nhỉ?” Tần Vị lẩm bẩm hỏi, tự mình cũng không nhận được mà bật cười.

“Cậu biết không? Khi đó mẹ cậu mất, tôi cũng suýt bị cậu làm cho phát điên. Cậu cứ nói với tôi là không có gì, bảo tôi đừng để ý đến cậu.” Sau khi mẹ Quý Ngôn mất, Quý Ngôn không còn cười nữa. Dẫu Tần Vị nói gì làm gì đi chăng nữa, Quý Ngôn cũng không có bất cứ phản ứng dư thừa nào, hàng ngày vẫn đi học đều như thường, rồi lại không nói nửa lời, thường xuyên dùng ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời, giống như một hòn đá không để ý đến gì cả vậy.

“Cậu về nhà, tôi đi theo bên cạnh cậu, nhìn cậu vào nhà. Nhưng đến tối, đèn phòng cậu vẫn không bật. Giữa mùa đông, chỉ có một mình cậu trốn giữa bóng đêm đen như mực, vậy mà còn bảo tôi đừng để ý đến cậu?” Mỗi lần đứng trước nhà Quý Ngôn, nhìn khung cửa sổ không có ánh sáng, nghĩ đến Quý Ngôn trốn trong căn phòng tối tăm lạnh lẽo một mình, Tần Vị đều chỉ muốn đập cửa sổ, vào mang Quý Ngôn đi: “Sáng sáng tôi chờ cậu cùng đi học, cậu lại cố ý cho tôi leo cây nhiều lần.”

“Sau đó tôi mặc áo nhung, đội mũ đeo găng tay rồi ngủ luôn trước cửa nhà cậu để chờ. Tôi không tin mình đợi suốt đêm mà cậu còn có thể đi trước tôi được nữa. Khi đó, chính tôi cũng phải tự chửi mình trong lòng, đúng là một thằng không có tiền đồ, giữa mùa đông mà còn ngủ ngoài trời chỉ để chờ thằng nhóc cậu đi học, rõ là mất mặt mà.” Vậy mà dù khi đó Tần Vị cũng biết cách làm của mình rất ngu xuẩn, hắn vẫn không muốn bỏ Quý Ngôn ở nhà một mình. Hắn nhìn khung cửa sổ đen thui kia, nhìn cột đèn đường trước cửa ngôi nhà, nghĩ về Quý Ngôn còn đang ở trong ngôi nhà ấy. Quý Ngôn đã không cho hắn vào, vậy thì hắn sẽ ở bên ngoài với anh.

“Tôi không nhớ được mấy ngày thì cậu phát hiện ra tôi, sau đó rốt cuộc nổi giận với tôi.” Tần Vị thà nhìn Quý Ngôn nổi giận với mình, chứ cũng không muốn thấy khuôn mặt vô cảm lạnh như băng của anh: “Cậu cả giận nói với tôi rất nhiều, rõ ràng là cậu đang giận, rõ ràng là cậu đang day nghiêng tôi, nhưng vành mắt cậu lại đỏ hoe như sắp khóc.”

Quý Ngôn đứng dưới tuyết, trên người mặc một chiếc áo len mỏng manh, trông vô cùng yếu đuối, vậy mà vẫn gào khản cả cổ để chất vấn hắn. Thế nhưng, vành mắt Quý Ngôn lại đỏ bừng, yếu ớt như thể chỉ cần nói thêm một câu nữa thôi là sẽ bật khóc, sao Tần Vị có thể yên tâm được.

“Tôi nói với cậu, có thể để lại cho tôi tất cả thời gian của cậu được không...”

Cùng một câu nói, cùng một người, nhưng lại được nói ra ở những thời điểm hoàn toàn khác nhau.

Không khí càng ngày càng nặng nề khó có thể xoa nhòa, ký ức chất chồng. Vào giờ phút này, những hồi ức vốn đẹp dễ ấy lại khiến người ta khó lòng chịu đựng.

Quý Ngôn xót xa nhìn Tần Vĩ, khoé miệng hơi vẽ lên một nụ cười đắng chát.

Anh đã cho Tần Vĩ tất cả những gì anh có.

“Đến khi lên đại học, tôi nói muốn đi thuê nhà, cậu còn kiên quyết lắc đầu, nói phải ở ký túc xá như những sinh viên khác, không thể thuê nhà ở bên ngoài với tôi được. Sau đó, tôi cố tình tắm nước lạnh để phát sốt, gọi điện thoại kêu cậu đến chăm sóc tôi, sau đó sống chết kéo lấy cậu không cho cậu đi.” Tần Vĩ trơ trên giữ Quý Ngôn lại, Quý Ngôn cũng cứ thế bị giữ lại suốt bao nhiêu năm: “Tôi cố tình thuê nhà trọ nhỏ, chỉ để được một chiếc giường, dù chúng ta có cãi nhau thì đến tối cũng không cho cậu có cơ hội ngủ riêng.”

Quý Ngôn cười nhìn Tần Vĩ, sao anh có thể không biết trước đây Tần Vĩ bị bệnh là có mưu đồ gì cơ chứ. Nhưng anh vẫn tự nhận thua. Anh thua bởi cùng một người suốt bao nhiêu năm như vậy, thêm việc này cũng không thừa.

Cho dù ở chung dưới một mái nhà, Quý Ngôn và Tần Vĩ vẫn thường cãi cọ. Nhưng đến tối, khi Quý Ngôn đá Tần Vĩ ra khỏi phòng, người kia sẽ lại vừa luôn miệng nói xin lỗi vừa bò lên giường.

“Cậu hay gọi tôi là đồ ngốc, nhưng tôi cứ thích nghe cậu bảo tôi ngốc như vậy. Valentine năm đó, tôi còn bắt cậu viết một bức thư tình cho tôi đọc. Cậu tỏ vẻ khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn viết một bức thư cho tôi.” Tối hôm đó, Quý Ngôn lúng ta lúng túng nhét thư vào tay Tần Vĩ, chưa dám nhìn Tần Vĩ lấy một chút đã vội bỏ đi như trốn chạy. “Lần đầu tiên tôi thấy có người viết thư tình như vậy, cậu chỉ viết cho tôi đúng một câu: Quý Ngôn là một thằng đàn hết thuốc chữa.”

Còn nhớ hồi cấp hai, Quý Ngôn đã từng nói với Tần Vĩ, chỉ có đứa nào ngu mới thích cậu.

Mà trong thư, Quý Ngôn viết anh chính là đứa ngu này, hơn nữa còn hết thuốc chữa, yêu Tần Vĩ đến chết đi sống lại.

Cũng bởi bức thư tình này, Tần Vĩ kích động quần quật Quý Ngôn suốt một tuần liền, còn ngày nào cũng phải đặt thư tình ở nơi dễ thấy nhất để đọc đi đọc lại nhiều lần, đến nỗi khiến cho Quý Ngôn nổi giận, chẳng thèm mang gì theo mà chạy thẳng đến ký túc xá của Tương Phàm để ở.

Nhưng nếu có thể, Quý Ngôn thực sự muốn khoá thời gian lại ở thời khắc kia.

Chất giọng oang oang nhưng đầy sức sống của Tần Vĩ luôn vang vọng bên tai, dẫu có nhắm mắt, Quý Ngôn cũng biết Tần Vĩ ở bên cạnh mình. Quý Ngôn vùi cả cuộc đời mình vào cái bầy rục rờ loá mắt mà Tần Vĩ gài cho anh. Anh không nỡ trốn thoát, anh bằng lòng bị Tần Vĩ nhốt cả đời.

Sau đó dần dần già đi, bầu bạn với nhau đến cuối cuộc đời.

“Năm tư đại học, tôi nghe theo lời ba tôi đi bộ đội hai năm. Tôi không dám nói với cậu, sợ cậu giận tôi.” Sau khi Tần Vĩ nơm nớp giải thích chuyện này với Quý Ngôn, ngoài dự đoán, Quý Ngôn lại không tức giận, chỉ cười đồng ý.

“Cậu nói...” Giọng Tần Vĩ bắt đầu nghẹn ngào, Quý Ngôn trong trí nhớ dịu dàng nhìn mình, hần cười cười nói tiếp: “Đời người rất dài, chờ tôi hai năm thì có làm sao.”

“Ngày cậu tốt nghiệp đại học, tôi ở quán khu còn lén gọi điện thoại cho cậu. Tôi nói với cậu, nuôi cậu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại không được xem cậu tốt nghiệp, đúng là quá đáng tiếc.” Đôi mắt Tần Vĩ đọng đầy nước mắt, giọng nói hơi run rẩy: “Tôi hỏi cậu có nhớ tôi không, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ mang tôi, nhưng cậu lại nói cậu nhớ tôi...”

“Quý Ngôn, cậu nói cậu rất nhớ tôi.” Nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt Tần Vĩ: “Lúc đó tôi ngây cả người, câu nói này của cậu thực sự làm tôi phát cuồng. Lúc đó tôi chỉ muốn trực tiếp xông đi tìm cậu.”

“Sau đó tôi nói với cậu vẫn còn một năm nữa, một năm nữa thôi là tôi sẽ về, sau đó sẽ không bao giờ rời khỏi cậu nữa.” Giọng Tần Vĩ nghẹn ngào, nước mắt không ngừng tràn ra khỏi khóe mắt, sắc mặt ảm đạm: “Tôi bảo cậu chờ tôi, tôi sẽ nhanh chóng trở về.”

“Cậu nói, cậu đợi tôi.” Chỉ năm chữ thôi, lại nặng nề như một ngọn núi lớn đè lên trái tim Tần Vị, khiến hắn không thể hít thở.

Quý Ngôn nói, sẽ đợi hắn.

Anh nói sẽ đợi, vì thế mãi luôn đợi.

Đôi tay Tần Vị nắm chặt, không đành lòng mà nhắm mắt lại. Tần Vị thở hổn hển, dường như không thể chịu nổi nữa, nước mắt liên tục tràn ra khỏi khóe mắt: “Nhưng cậu đợi tôi bảy năm, tôi vẫn không trở về.”

Vào giây phút ấy, dường như không khí cũng đọng lại, mà giọng nam nghẹn ngào kia lại mang cả nỗi đau và sự bất lực thấm vào tận linh hồn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Quý Ngôn lại chỉ có thể mặc nước mắt lăn dài, mọi thứ đều nghẹn lại trong yết hầu, khiến anh không thể nói thành lời.

Rèm cửa sổ trắng phất phơ trong gió, màu trắng thuần khiết trước ánh nắng tĩnh lặng trong trẻo dường như che đi tất cả những gì u ám. Quý Ngôn cứ thế đứng cạnh giường nhìn Tần Vị, rồi lại khóc không thành tiếng.

“Muộn như vậy mới nói là lỗi của tôi.”

Tần Vị chậm rãi ngồi dậy, nước mắt vẫn lặng lẽ chảy dọc xuống theo gò má. Hắn nở một nụ cười gượng gạo.

“Quý Ngôn, tôi đã trở về...”

Sau bảy năm, người Quý Ngôn chờ, rốt cuộc đã trở về.

Chú thích:

(1) Solitaire:

(2) Huyền quan: Là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

41. Chương 41

“Ba ơi!”

Mái tóc đứa bé hơi hỗn loạn, giọng nói lạnh lạnh giòn tan, vừa mở cửa đã gọi ba, sau đó lao lên giường bệnh với đôi mắt ửng đỏ, không quan tâm đến gì cả mà nhào vào lòng Tần Vị, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy đồng phục bệnh nhân của Tần Vị.

“Tiểu Đỗ Tử, đừng đè lên người ba con, ba con còn đang bị thương.” Mẹ Tần Vị tay xách hộp giữ ấm, bên trong là cháo được nấu sẵn từ ở nhà. Mà Tần Vị đã tỉnh, mẹ Tần Vị đương nhiên là cùng đưa cả Tần Nhất Ngôn đến thăm Tần Vị. Đứa bé này cũng biết chuyện Tần Vị nằm viện, mấy ngày nay vẫn khóc đòi gặp ba.

“Ba, ba có đau không?” Tiểu Đỗ Tử sụt sịt, cẩn thận đứng dậy khỏi người Tần Vị, nước mắt cứ chảy từng giọt từng giọt, lăn xuống gương mặt tròn trĩnh, trông vô cùng đáng thương, giọng nói mềm mại của đứa trẻ hơi hơi run rẩy.

Về mặt Tần Vị hơi cứng lại, sau đó chậm rãi đáp bằng một câu khô cằn: “Không có việc gì.”

Mẹ Tần Vị sửng sốt, sau đó nhìn lên mặt Tần Vị, cứ cảm thấy phản ứng của Tần Vị hơi lạ. Nếu là bình thường, Tần Vị đã ôm con mình vào lòng, an ủi dỗ dành Tiểu Đỗ Tử.

“Ba nói dối, ba đã ở bệnh viện suốt bao nhiêu ngày rồi!” Tần Nhất Ngôn kêu lên, giọng nói lạnh lạnh toát ra sự tủi thân và sợ hãi. Trẻ nhỏ đều sợ bệnh viện, ngay cả người cha mạnh mẽ nhất cũng đã nằm viện suốt bao nhiêu ngày như vậy rồi, sao đứa trẻ có thể không sợ cho được: “Với cả, ba, chắc chắn ba cũng đã lên lút khóc, mắt ba cũng đỏ cả rồi kìa!”

Tần Vị ngẩn ra, ngay cả mẹ Tần Vị cũng sửng sốt một chút, thấy Tần Vị nằm trên giường bệnh không chỉ có gương mặt tiêu tụy, mà ngay cả vành mắt cũng đỏ bừng, đúng là trông có vẻ như vừa mới khóc.

“Ba đau hả ba? Tiểu Đổ Tử xoa cho ba nhé.” Tiếng khóc của Tiểu Đổ Tử cũng trở nên run rẩy, sau đó nhẹ nhàng giơ tay xoa xoa phần chân bó bột của Tần Vị, đôi mắt ầng ậng nước nhìn chăm chăm Tần Vị.

Tần Vị nhìn khuôn mặt của đứa trẻ trước mắt, cứ thế hoảng hốt sững người tại chỗ.

Trí nhớ hỗn loạn khuấy đảo đầu óc, có thứ tối tăm gì đó dưới đáy lòng đang dần dần vỡ vụn.

“Ba ơi.” Hình như Tần Nhất Ngôn cũng phát hiện vẻ mặt ba mình không bình thường cho lắm, vì thế hơi cau mày đến gần Tần Vị.

Đây chính là con hần...

Tần Vị nhìn đứa trẻ trước mắt, cảm xúc đau thương phức tạp lập tức trào ra trong lồng ngực, ghì chặt lên trái tim, khiến hần không thể nào thở nổi.

Tần Vị hít sâu một hơi, giơ tay xoa trán như đang cố hết sức chịu đựng điều gì.

“Tần Vị, làm sao vậy? Đau đầu à?” Mẹ Tần Vị lập tức lo lắng, vội vàng bước đến bên cạnh Tần Vị hỏi thăm.

“Mẹ, mẹ mang Tiểu Đổ Tử ra ngoài một chút.” Sắc mặt Tần Vị hơi u ám, tay nhấn huyết thái dương, mày chau lại, dường như đang rất đau đầu.

Mẹ Tần Vị sững sốt, sau đó nhìn sắc mặt không quá bình thường của Tần Vị, hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo lời Tần Vị, vừa nhỏ giọng dỗ dành vừa bế Tần Nhất Ngôn ra ngoài trước. Một lát sau, mẹ Tần Vị quay lại, lo âu ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh mà nhìn Tần Vị.

“Tần Vị, con đừng không nói gì như vậy, đừng làm mẹ sợ.” bé Tiểu Đổ Tử ra ngoài rồi giao cho cô giáo Lý trông xem, mẹ Tần Vị lập tức quay về phòng bệnh, vừa vào đã trông thấy khuôn mặt âm u và ánh mắt trống rỗng của Tần Vị.

“Tần Nhất Ngôn, ha, Tần Nhất Ngôn...” Tần Vị lẩm bẩm nói.

Tần Vị cảm thấy đầu óc quay cuồng, trí nhớ trong đầu đều xoắn lại với nhau, nhưng trí nhớ của bảy năm trước lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Trong đầu không ngừng hiện lên cái tên này, liên tục gọi đi gọi lại.

Âm thanh này tựa như dòng xoáy của nỗi đau bất ngờ tấn công Tần Vị, xâm nhập vào từng mạch máu mà thấm vào máu tươi, nỗi đau ăn mòn cốt tủy ấy lan tràn khắp toàn thân, lan đến nơi tận cùng của trái tim, khiến hần đau đến xé tim xé phổi, đau đến nỗi không kêu được thành tiếng.

Tần Nhất Ngôn – Chỉ thử nhất sinh, tình trung Quý Ngôn.

Vậy mà đứa trẻ này lại là con của hần với một người phụ nữ khác.

Sau khi hồi phục trí nhớ, lần đầu tiên trông thấy Tần Nhất Ngôn, hần đã cảm thấy có thứ gì đó vỡ tan từ tận đáy lòng. Chưa từng có một phút giây nào hần hiểu rõ như lúc này, là hần phản bội Quý Ngôn, là hần tự tay tước đoạt quyền hạnh phúc của Quý Ngôn.

“Mẹ, là con hại chết Quý Ngôn.”

Ánh mắt Tần Vị chậm rãi có tiêu cự, sau đó hần quay đầu nhìn về phía người phụ nữ nọ.

Lần đầu tiên lên giường với Quý Ngôn, hần đã nói, cả đời này hần chỉ cần một mình Quý Ngôn, nhưng hần lại tùy tiện đi quan hệ với một người phụ nữ khác mình không quen, rồi lại liên tục kêu tên Quý Ngôn trên giường người phụ nữ khác.

Trong ngôi nhà hần chung sống cùng Quý Ngôn, chính miệng hần đã hứa sẽ ở bên Quý Ngôn cả đời, nhưng hần lại cứ thế bỏ Quý Ngôn lại, hoàn toàn quên mất anh ở một thành phố khác, khiến anh chờ đợi đến chết.

Đêm hôm đó, hần gọi điện thoại bảo Quý Ngôn chờ hần, nói hần sẽ nhanh chóng trở về, nhưng hần lại cứ thế biến mất. Khi Quý Ngôn bị vùi lấp dưới trời tuyết buốt lạnh, cơ thể cứng đờ tím bầm, hần lại kết hôn sinh con với một người phụ nữ khác.

Hần... bỏ rơi Quý Ngôn.

“Con... nhớ ra rồi?” Mẹ Tần Vị sững sốt, sau đó chợt nhớ ra điều gì, giật mình nhìn Tần Vị.

“Vâng, con nhớ ra rồi.” Tần Vị gật đầu.

“Cậu ấy vẫn luôn vẽ con, cậu ấy vẫn luôn nhớ con, cậu ấy vẫn luôn chờ con trở về.” Tần Vị chậm rãi nói. Lúc trước, chỉ cần nhìn những bức tranh này thôi, hắn đã cảm thấy đau lòng, mà hiện giờ hắn đã nhớ lại tất cả. Một vài hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu, theo đó chính là những ký ức vô cùng rõ nét. Tất cả những ký ức đẹp đẽ quý giá nay lại trở nên đau thấu tim, xé rách linh hồn hắn: “Con đã nói chỉ cần một mình cậu ấy, con đã nói muốn kết hôn với cậu ấy...”

Nhưng mà, hắn đều đã quên, hắn quên Quý Ngôn ở xó xỉnh ấy, khiến Quý Ngôn lặng lẽ đợi mình bảy năm, mãi đến khi chết.

“Con bảo cậu ấy chờ con, con nói với cậu ấy nửa năm sau con sẽ trở lại, là con bảo cậu ấy chờ con.” Ánh mắt Tần Vị vừa bi ai vừa tuyệt vọng.

“Nhưng con lại không trở lại, con... con lại không trở lại.”

Mẹ Tần Vị lập tức rơi nước mắt, nghe con trai mình nói mà trái tim run rẩy đau đớn.

“Không, không phải, đây không phải lỗi của con, là lỗi của mẹ, là mẹ cố tình không nói cho con biết, là mẹ bảo Quý Ngôn đừng đến tìm con, không phải là lỗi của con.” Mẹ Tần Vị vừa khóc vừa vội nói, bà cuống quýt nắm lấy tay Tần Vị: “Đây không phải là lỗi của con, đều là lỗi của mẹ.”

Mẹ Tần Vị hiểu Quý Ngôn, đứa trẻ kia lớn lên dưới bàn tay chăm sóc của mẹ, vì thế Quý Ngôn rất để ý và trân trọng tình thân, cũng bởi vì thiếu thốn tình yêu của những người thân khác trong gia đình, thế nên với Quý Ngôn, gia đình vô cùng quan trọng.

Là bà cố tình gửi ảnh cưới của Tần Vị và kết quả khám thai của người phụ nữ kia cho Quý Ngôn, là bà cố tình gọi điện thoại cho Quý Ngôn, chính miệng cầu xin Quý Ngôn buông tay Tần Vị, bởi bà biết Quý Ngôn nhất định sẽ không từ chối lời cầu xin của một người mẹ, bà biết Quý Ngôn sẽ không bao giờ đi phá hoại gia đình Tần Vị. Bà biết Quý Ngôn yêu Tần Vị, sẽ không nỡ phá hoại hạnh phúc của Tần Vị. Bà cũng biết Quý Ngôn sẽ đau khổ đến nhường nào.

Bà biết, nhưng bà lại không ngờ.

Đứa trẻ kia giống y như Tần Vị, đã yêu là thực sự sẽ yêu cả đời, cố chấp giữ nó trong lòng, dẫn đến chết cũng không chịu buông tay.

“Mẹ, con yêu cậu ấy.” Tần Vị thản nhiên nhìn gương mặt nhoe nước mắt của mẹ mình.

Mẹ Tần Vị run lên, sau đó cúi đầu, nước mắt không dừng lại được, cơ thể càng ngày càng run mạnh hơn.

“Mẹ, mẹ biết con yêu cậu ấy đến thế nào mà.” Giọng Tần Vị bắt đầu phát run, giờ tay nắm chặt lấy tay mẹ mình.

“Mẹ biết, mẹ biết.” Mẹ Tần Vị liên tục gật đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Là lỗi của mẹ, đều là lỗi của mẹ.”

Mẹ Tần Vị đến nay vẫn còn nhớ rõ ngày Tần Vị xông vào nhà nói muốn ở bên Quý Ngôn. Lúc đó, trên gương mặt con trai bà là sự nghiêm túc và kiên định chưa từng có, hắn nói rõ ràng từng câu từng chữ rằng mình yêu Quý Ngôn, cả đời này sẽ chỉ ở bên một mình Quý Ngôn.

Khi Tần Vị cãi nhau với ba mình rồi cuối cùng bị đuổi ra khỏi nhà, bà vội vàng đuổi theo.

Lúc ấy, bà thấy Tần Vị vẫy tay với phía bên kia đường, bà nhìn theo ánh mắt hắn, người đứng nơi đó chính là Quý Ngôn.

Vào giây phút ấy, mẹ Tần Vị thậm chí có ảo giác như Quý Ngôn đi đến đâu, Tần Vị đều có thể tìm thấy đứa trẻ kia từ cái nhìn đầu tiên.

Mà hai người họ, đều có cách nhau bao xa, cuối cùng đều vẫn có thể tìm thấy đối phương.

Tần Vị chạy đến, rõ ràng mới rồi còn vô cùng phần nộ, nhưng vừa trông thấy Quý Ngôn, gương mặt hắn đã tươi roi rói.

Tần Vị đặt tay Quý Ngôn lên ngực mình, sau đó ghé vào tai Quý Ngôn thì thầm điều gì đó.

Xe cộ tấp nập, người qua người lại, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau, cả thế giới đều như dừng chân đứng lại.

Hai người họ như bị một sợi dây vô hình ràng buộc, không thể nào chia lìa.

Khi đó, bà dừng bước, trong lòng nghĩ nếu là Quý Ngôn, có lẽ cũng có thể nhỉ?

“Mẹ, con nhớ con đã từng nói với mẹ, chờ... chờ hai năm sau con về, con sẽ kết hôn với Quý Ngôn, sau đó mở một công ty ở thành phố X. Con sẽ nuôi Quý Ngôn, để cậu ấy tiếp tục vẽ tranh, để cậu ấy có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Con sẽ luôn yêu chiều Quý Ngôn, trân trọng cậu ấy, để cậu ấy biết yêu Tần Vị tuyệt đối là việc làm đúng nhất trong đời cậu ấy.” Tần Vị run giọng nói, sau đó chậm rãi nhếch miệng một cách trào phúng: “Ai ngờ, đây lại là điều sai nhất mà Quý Ngôn từng làm.”

Bởi vì yêu, cho nên mới muốn chiếm người nọ thành của riêng mình.

Mà điều tàn nhẫn nhất chính là, sau khi chiếm Quý Ngôn thành của riêng mình, hắn lại bỏ mặc Quý Ngôn.

“Nếu như không phải là yêu con, Quý Ngôn sẽ không mãi núp trong ngôi nhà trọ nhỏ hẹp kia chờ con trở lại; nếu như không phải là yêu con, Quý Ngôn sẽ không mãi nhớ con, vẽ hình con suốt bảy năm ròng; nếu như không phải là yêu con, cậu ấy sẽ không lẻ loi ở lại nơi đó chỉ vì không muốn phá hoại gia đình và sự nghiệp của con; nếu như không phải là yêu con, cậu ấy sẽ không... mãi đến lúc chết, vẫn nhìn tranh con.” Nói đến cuối cùng, sợi dây kéo căng trong đầu Tần Vị dường như rút cuộc cũng đứt phụt. Tần Vị thở hổn hển, nước mắt tràn khỏi vành mắt đỏ bừng.

Tần Vị sao nữa.

Tần Vị có thể chịu mệt, chịu đau, chứ cũng không muốn Quý Ngôn phải chịu một chút thương tổn nào.

Hắn sao nữa bỏ lại Quý Ngôn lẻ loi trong đêm tối, tự tay rạch từng nhát dao kết thúc tính mạng bằng bàn tay phải quý giá chỉ dùng để vẽ tranh của mình. Mà Quý Ngôn của hắn, vào những phút giây cuối cùng trước khi chết, đều vẫn nhìn hắn.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng này, Tần Vị đã cảm thấy linh hồn mình bị cắn xé đến không còn nguyên vẹn, đau đớn khó lòng chịu đựng.

Tần Vị muốn làm hư Quý Ngôn, nhưng chính tình yêu của hắn đã khiến Quý Ngôn không thể nào vùng thoát, giam cầm anh cả đời.

Mẹ Tần Vị không nói nên lời, chỉ có thể vừa khóc vừa gật đầu. Bà có lỗi với Tần Vị, có lỗi với Quý Ngôn. Mỗi một tiếng gọi mẹ phát ra từ miệng Tần Vị, trái tim mẹ Tần Vị đều như bị nghiền nát. Chính tay bà đã vùi lấp hạnh phúc của con trai mình, rồi lại tự tay đẩy Quý Ngôn vào bóng tối tàn nhẫn.

Mà giờ đây, Quý Ngôn đã chết, Tần Vị lại nhớ ra tất cả. Sai lầm nhất thời của bà khi đó đã tạo nên bi kịch của hai người hôm nay.

“Tần Vị, con nói cho mẹ nên làm thế nào bây giờ? Con nói cho mẹ biết đi, mẹ sẽ làm tất cả.” Đôi mắt mẹ Tần Vị đỏ bừng vì khóc, bà nhìn Tần Vị, đôi tay run rẩy nắm lấy tay hắn, trong mắt tràn đầy sầu thương và đau đớn.

Tần Vị lặng thinh, sau đó bị ai nhắm mắt lại.

Nên làm thế nào? Có thể làm thế nào?

Bảy năm đã trôi qua, dù muốn dù hối hận đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào bù đắp được, hết thấy đều đã quá muộn.

“Không sao.” Tần Vị thở dài, sau đó thản nhiên nói.

Mẹ Tần Vị ngẩn ra, nhìn Tần Vị một cách khó hiểu.

“Đã không còn quan trọng nữa.” Tần Vị quay đầu, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cả người mẹ Tần Vị đều run lên, bà hiểu Tần Vị rất rõ, mà biểu cảm quá mức bình tĩnh lúc này của Tần Vị khiến nội tâm mẹ Tần Vị vô cùng sợ hãi bất an, dường như có thứ gì đó đã hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát.

Tần Vị rũ mắt, đôi mắt giăng đầy tơ máu lúc này tựa hồ rốt cuộc cũng lắng lại, ánh mắt vừa dịu dàng vừa kiên quyết.

Hệt như rất nhiều năm trước, Tần Vị cũng nhìn bà như vậy. Hắn nói với bà:

“Mẹ, con muốn ở bên Quý Ngôn.”

Khoé môi Tần Vị hơi kéo lên, con người đen lầy toát ra tia sáng rực rỡ, mà nụ cười tươi tắn quen thuộc này lại khiến thân hình mẹ Tần Vị dần dần trở nên cứng ngắc. Bà hoảng sợ nhìn Tần Vị.

Tần Vị đang nghiêm túc. Một khi hắn nghiêm túc, ngoài Quý Ngôn ra không ai có thể thay đổi quyết định của Tần Vị, nhưng Quý Ngôn đã chết. Xuyên thấu qua máu thịt và cốt tuỷ, mẹ Tần Vị dường như có thể nghe thấy nhịp tim lạnh như băng của Tần Vị.

“Con sẽ không nuốt lời nữa.”

Toàn thân mẹ Tần Vị như lọt vào hầm băng giữa trời đông giá rét, lạnh đến thấu xương.

Năm năm trước, bà tự tay đẩy người yêu con mình vào bóng tối. Mà năm năm sau, cái giá phải trả...

Dường như... bà sắp mất con trai mình mãi mãi.

42. Chương 42

Đồng hồ trên tường chỉ về phía hai giờ ba mươi phút sáng, xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình và âm thanh tích tắc của đồng hồ. Tần Vị nhìn bóng hình mờ ảo dần dần hiện lên trước mắt mình, bờ môi cong thành một nụ cười nhẹ nhàng.

Người đàn ông nọ đang đứng bên cửa sổ, gương mặt lạnh lùng tái nhợt, dưới mái tóc mềm mại là đôi mắt ẩn chứa sự tức giận.

“Giận?” Tần Vị cười nhìn Quý Ngôn, vẫy vẫy tay với Quý Ngôn: “Lại đây.”

“Tần Vị, sao hôm nay cậu lại nói với mẹ cậu như vậy?” Quý Ngôn cau mày, không định đến gần Tần Vị.

“Nếu cậu không đến, tôi đành qua với cậu vậy.” Tần Vị than thở, vẻ mặt khổ não, sau đó vươn tay định gõ bên chân bó bột đang treo trên giường xuống.

“Tần Vị, cậu!” Quý Ngôn trừng mắt, thấy Tần Vị có vẻ như muốn làm thật, bèn lập tức bước nhanh về phía Tần Vị.

Tần Vị nở nụ cười, thuận tay kéo Quý Ngôn vào lòng mình. Thấy Quý Ngôn định giãy giụa, hắn lập tức nói: “Đừng động đây, cứ cảm thấy sau khi bị tai nạn, trên người chỗ nào cũng đau ấy.”

“Rõ ràng cậu không bị thương nặng.” Quý Ngôn cau mày, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nhưng rốt cuộc cũng không có động tác gì lớn, chỉ có thể nghe theo mà dựa vào lòng Tần Vị, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ vững vàng của hắn.

“Đông đến rồi, có lạnh không?” Tần Vị nhường chỗ cho Quý Ngôn cùng nằm trên giường bệnh, mặc dù hơi chật chội, nhưng như vậy Tần Vị có thể ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng của Quý Ngôn.

“Không lạnh.” Quý Ngôn khẽ lắc đầu, anh đã chết rồi, còn quan tâm gì lạnh với chả không lạnh.

“Thực ra lúc tai nạn, trong lòng tôi đã nghĩ, nếu cứ thế chết đi thì tốt.” Ngón tay Tần Vị nhẹ nhàng vuốt quanh tóc Quý Ngôn.

“Tần Vị!” Cứ nghĩ đến vụ tai nạn, cả người Quý Ngôn lại phát run, anh tức giận ngẩng đầu nhìn Tần Vị.

“Nếu thế, cậu sẽ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, tôi cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy nữa, chúng ta có thể bên nhau mãi mãi.” Tần Vị cười, thả tóc Quý Ngôn ra, ngón tay ấm chậm rãi vuốt dọc đường nét gương mặt, cuối cùng đặt lên khoé môi Quý Ngôn.

Trong trí nhớ hỗn loạn, tựa hồ mới ngày hôm qua mình còn kéo va-li đứng trước cửa nhà, kiên định nói với Quý Ngôn, hai năm sau hẳn sẽ trở về.

Mà giờ, đã là bảy năm sau.

“Đã bao nhiêu năm như vậy, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau ư?”

Nghe Tần Vị nói vậy, Quý Ngôn ngậy người, hốc mắt cay cay, không dám nhìn về phía Tần Vị. Mà đôi tay Tần Vị lại phủ lên hai má anh, bắt anh nhìn vào mắt mình, ánh mắt chăm chú mà kiên định của Tần Vị khiến trái tim Quý Ngôn cũng run lên.

“Quý Ngôn...” Tần Vị dịu dàng gọi tên Quý Ngôn, luồn ngón tay vào tóc Quý Ngôn, hơi kéo Quý Ngôn lại gần mình, sau đó cứ thế hôn lên môi Quý Ngôn, nhẹ nhàng cọ xát môi Quý Ngôn, cảm nhận hơi thở của anh.

“Cậu không cần nghĩ gì cả, đừng phiền lòng đau khổ vì bất cứ điều gì nữa, cậu chỉ cần ở bên tôi thôi là được rồi.” Tần Vị nói, hần ghé sát người lên người Quý Ngôn, để hơi thở ấm áp quấn quanh giữa hai người. Trong mắt Quý Ngôn không còn bất cứ điều gì khác, chỉ còn trông thấy một Tần Vị mà anh yêu sâu sắc. Anh như bị ánh mắt người này mê hoặc mà sa vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

“Được.” Quý Ngôn gật gật đầu, thì thầm nói, sau đó cúi đầu đáp trả nụ hôn của Tần Vị.

Có lẽ mình sai rồi.

Rõ ràng biết mình đã chết, vậy mà còn phóng túng chính mình sa vào thế giới của Tần Vị lần nữa.

Có điều, Quý Ngôn đã không muốn nghĩ nữa.

Bởi vì Tần Vị đã tỉnh nên vài ngày nằm viện sau đó, có nhiều người đến thăm Tần Vị hơn. Nhân viên, bạn bè, họ hàng, chỉ cần có chút quan hệ thì đều sẽ xách hoa quả đến thăm hỏi. Thẩm Đình Thiên và Ngụy Ngụy cũng đến, nhưng đều chẳng mang theo thứ gì. Nói chính xác thì Thẩm Đình Thiên mang cả bầu tức giận đến tìm Tần Vị, nói muốn tính sổ. Hôn lễ của cậu ta với Ngụy Ngụy đang yên đang lành, hần lại dám gặp tai nạn giao thông, làm cậu ta và Ngụy Ngụy mất cả tuần trắng mắt.

Nhưng nói thì nói vậy, Thẩm Đình Thiên đúng là rất lo cho Tần Vị. Biết tin Tần Vị gặp tai nạn giao thông, cậu ta lập tức chạy từ nhà đến bệnh viện, lo lắng trông giữ ngoài phòng bệnh suốt một đêm với Ngụy Ngụy và Mạc Ngạn Thành. Đợi đến khi Tần Vị tỉnh cuộc tỉnh lại, Thẩm Đình Thiên vừa đỏ bừng mắt vừa quở trách Tần Vị.

Mạc Ngạn Thành cũng đến, nhưng chỉ đứng xa xa ngoài cửa phòng bệnh nhìn Tần Vị một cái rồi đi.

Khi trong phòng bệnh không có người, Tần Vị sẽ lẩm bẩm nói một mình, Quý Ngôn biết Tần Vị đang nói chuyện với mình. Bình thường mỗi khi Tần Vị nói, Quý Ngôn sẽ yên lặng đứng cạnh nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ trả lời vài câu, nhưng Tần Vị đều không nghe thấy.

Tần Vị nói rất nhiều, thường là nói về chuyện trước kia giữa Tần Vị và Quý Ngôn. Từ khi nhớ lại mọi chuyện, Tần Vị tựa hồ rất thích nói về chuyện trước kia, hoặc có lẽ nên nói, bắt đầu từ trước kia, từng giọt sinh mệnh hần đã thấm nhuần bóng hình của Quý Ngôn. Đến ban đêm, không hiểu sao Tần Vị lại đột nhiên có hứng thú vẽ tranh, quán lấy Quý Ngôn đòi anh dạy mình vẽ.

Ngoài ra, Quý Ngôn còn trông thấy Bạch Nghệ.

Thế giới này thật nhỏ, lần trước vừa trông thấy Bạch Nghệ trước cửa nhà Quý Trạch, giờ lại gặp cô gái này trong bệnh viện.

Lần trước cô ấy nói mình làm y tá trong bệnh viện Đệ Nhị, mà sau khi Tần Vị gặp tai nạn, một trong những y tá chăm sóc Tần Vị chính là Bạch Nghệ.

Quý Ngôn không biết Bạch Nghệ rốt cuộc có biết Tần Vĩ hay không, nhưng anh cứ cảm thấy ánh mắt Bạch Nghệ nhìn Tần Vĩ có gì đó là lạ.

“Giúp tôi làm thủ tục xuất viện đi.” Tần Vĩ nằm trên giường bệnh nói với Bạch Nghệ.

“Dạ? Nhanh thế à?” Bạch Nghệ ngạc nhiên nhìn Tần Vĩ, có bệnh nhân tai nạn xe cộ nào mới tỉnh được vài ngày đã muốn xuất viện không?

“Dù sao cũng không thể đón năm mới trong bệnh viện được.” Tần Vĩ nhú mày.

“Cũng đúng.” Bạch Nghệ gật đầu, khẽ nói nhỏ, nào ai muốn nằm trên giường bệnh đón năm mới đâu.

Quý Ngôn nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Bạch Nghệ, cảm thấy Bạch Nghệ hình như muốn hỏi điều gì đó rồi lại không dám hỏi. Cuối cùng, Bạch Nghệ hơi cau mày rời khỏi phòng bệnh. Quý Ngôn hơi để tâm, cũng lập tức đi theo sau Bạch Nghệ.

“A lô, Quý Trạch, em... em là Bạch Nghệ.” Bạch Nghệ gọi điện thoại, đến khi người bên kia bắt máy, chính cô lại xấu hổ ấp úng. Bạch Nghệ mặc đồng phục y tá màu trắng, cô cắn cắn ngón tay, dường như không biết nên nói gì.

“Sao em biết số di động của anh.” Âm giọng lạnh lùng của Quý Trạch vang lên qua điện thoại di động.

“Em... dạ? Số di động ấy à, em... em cũng hỏi từ anh Tương Phàm.” Dường như sợ Quý Trạch không vui, Bạch Nghệ vội vàng nói. Quý Ngôn bật cười, Tương Phàm đúng là bán Quý Trạch từ đầu đến chân mà. “Em chỉ muốn nói... Ừm... Em làm y tá ở bệnh viện Đệ Nhị mà... Anh biết không, Tần Vĩ bị tai nạn giao thông, giờ đang nằm viện.”

Quý Ngôn thở dài, quả nhiên Bạch Nghệ cũng biết Tần Vĩ. Thế này coi như là đang cung cấp thông tin tình báo cho Quý Trạch hay sao?

“Anh biết.”

“Anh biết rồi à.” Bạch Nghệ mím môi, dường như hơi thất vọng: “Thực ra... em cảm thấy hơi lạ, mẹ Tần Vĩ gần đây vẫn luôn dặn bọn em trông chừng Tần Vĩ cẩn thận, sau đó... Anh biết không? Em ở ngoài cửa... thường nghe thấy Tần Vĩ nói chuyện một mình trong phòng bệnh.”

Cơ thể Quý Ngôn run bắn, bất chợt tròn mắt nhìn Bạch Nghệ, mà trong di động cũng không có tiếng trả lời.

“Hình như em nghe thấy... Tần Vĩ... anh ấy gọi tên anh trai anh.” Bạch Nghệ lí nhí, hơi cau mày như đang suy tư điều gì: “Anh nói xem liệu có phải sau khi tai nạn, thần kinh Tần Vĩ xảy ra vấn đề gì rồi hay không? Anh ta cứ luôn nói chuyện với anh trai anh, rõ ràng anh ấy đã chết... Em, em xin lỗi! Em không cố ý nói vậy!” Như chợt nhận ra điều gì đó, Bạch Nghệ vội vàng xin lỗi. Cô vẫn nhớ lời nhắc của Tương Phàm, dù thế nào cũng không được nhắc đến Quý Ngôn trước mặt Quý Trạch, càng không thể nhắc đến cái chết của Quý Ngôn.

“Tần Vĩ nói gì.”

“Nói gì? Em... không biết, em không nghe kỹ.” Bạch Nghệ ngẩn người, sau đó lắc lắc đầu. Cô đưa di động đến gần bên tai, cúi đầu cẩn thận nhớ lại: “Hình như... có nhắc đến chuyện hồi cấp ba?”

“Quý Trạch, anh còn nghe không?” Đầu bên kia không có âm thanh, Bạch Nghệ nhìn màn hình di động, thấy trên đó vẫn đang hiển thị cuộc gọi, bèn hỏi vài tiếng.

“Ừm.”

Một tiếng đáp lời lạnh nhạt của Quý Trạch lại khiến cả trái tim của Quý Ngôn đều bị kéo lên, cho dù biết rõ lời nói của Bạch Nghệ tuyệt đối không có nghĩa lý gì, cũng sẽ không thể nào khiến Quý Trạch liên tưởng đến chuyện mình biến thành hồn ma đi theo Tần Vĩ.

Nhưng Quý Ngôn vẫn thấp thỏm lo âu, chợt dą sợ Quý Trạch sẽ vạch trần chân tướng, chẳng khác nào tội phạm.

“Anh biết rồi.”

Đứng trong hành lang công ty, Quý Trạch cúp điện thoại, khuy áo khoác đều được cởi ra, để hở chiếc áo sơ mi đen và caravat xám đậm bên trong. Gương mặt Quý Trạch lạnh tanh, dưới ánh đèn phòng, nét mặt cậu ta có vẻ mơ hồ, không thấy rõ biểu cảm.

Đầu ngón tay Quý Trạch kẹp một điếu thuốc đã cháy gần hết, làn khói quẩn quanh trong không khí dần dần nhạt đi. Quý Trạch hút một hơi, mùi thuốc lá khô khốc lan tràn trong khoang miệng. Quý Trạch rũ mắt nhìn điện thoại di động, sau đó xoay người đi vào phòng làm việc.

Cũng đến lúc... đi thăm Tần Vĩ rồi.

43. Chương 43

Chín giờ sáng, bệnh viện bắt đầu bước vào thời gian bận rộn, một người đàn ông mặc áo len xám, tay xách giỏ trái cây, chậm rãi bước trên hành lang bệnh viện. Đến một phòng nào đó, người nọ dừng lại nhìn số phòng rồi gõ cửa một chút, sau đó lập tức mở cửa đi vào.

Trong phòng bệnh, một người đàn ông mặc đồng phục bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh, mà ngồi bên cạnh là một người phụ nữ đứng tuổi.

“Quý Trạch?” Mẹ Tần Vĩ nhìn người đứng ngoài cửa, kinh ngạc bật thốt ra tên Quý Trạch. Mà ngay giây lát trông thấy Quý Trạch, Tần Vĩ lập tức nhú chặt mày, sắc mặt vô cùng u ám.

“Cô Tần, nghe nói sếp Tần gặp tai nạn giao thông, cháu đến thăm.” Quý Trạch hơi gật đầu, sau đó đặt giỏ hoa quả trong tay xuống. Cả phòng bệnh bày đầy hoa quả, hoa tươi và các loại thực phẩm dinh dưỡng, xem ra mấy ngày nay có rất nhiều người đến thăm Tần Vĩ.

Quý Ngôn ngồi trong góc nhìn Quý Trạch vào phòng, quả nhiên sau cuộc nói chuyện điện thoại với Bạch Nghệ hôm qua, Quý Trạch nhất định sẽ đến.

Cẩn thận quan sát Quý Trạch, hình như hơi gầy đi, gọng kính đen gác trên sống mũi, quầng mắt hơi xanh, ắt hẳn đêm qua không ngủ ngon giấc, có lẽ là lại tăng ca. Đấy lòng Quý Ngôn hơi xót xa, rốt cuộc đến khi nào Quý Trạch mới chịu chăm sóc tốt cho bản thân đây?

“À, ra vậy. Tần Vĩ không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi.” Mẹ Tần Vĩ cũng không biết nên nói gì. Thấy Quý Trạch, bà lại nhớ đến Quý Ngôn. Mà quay đầu nhìn về phía Tần Vĩ, bà lập tức trông thấy vẻ mặt âm u của con trai mình, có vẻ như không muốn gặp Quý Trạch, mẹ Tần Vĩ đành phải hoà giải vài câu: “Quý Trạch, hiện giờ cháu sống ở thành phố Z à? Sinh hoạt vẫn ổn chứ?”

“Vâng, vẫn ổn.” Quý Trạch gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Tần Vĩ. Quý Trạch nhìn chiếc chân bị thương bó bột treo trên giường của Tần Vĩ, đúng là không bị thương nặng gì.

“Mẹ, mẹ ra ngoài một chút, con có lời muốn nói với Quý Trạch.” Giọng Tần Vĩ hơi trầm.

“Ừ, vậy hai đứa nói chuyện đi.” Mẹ Tần Vĩ nhú mày, không quá yên tâm, nhưng cuối cùng cũng chỉ do dự một hồi rồi lập tức rời khỏi phòng bệnh.

“Quý Trạch, cậu đến xem tôi đã chết hay chưa à?” Mẹ Tần Vĩ vừa đi, Tần Vĩ liền bật cười trào phúng, ác ý nhìn chằm chằm Quý Trạch.

“Đáng tiếc.” Vẻ mặt Quý Trạch vẫn lạnh lùng như trước, cậu ta lạnh nhạt nói ra hai chữ.

Quý Ngôn rất bất đắc dĩ, ngay từ khi Quý Trạch bước vào cửa phòng, anh đã biết Tần Vĩ nhất định sẽ tức giận với Quý Trạch.

Anh chỉ sợ thái độ lạnh như băng của Quý Trạch sẽ càng chọc giận Tần Vĩ, dường như bầu không khí giữa hai người lúc nào cũng luôn căng thẳng và cứng nhắc.

“Quý Trạch, tôi đúng là muốn hỏi cậu một chút, Quý Ngôn có thêm một đứa em trai từ khi nào!” Trong mắt Tần Vĩ bừng bừng lửa giận, Quý Trạch luôn đối chọi với hắn mọi lúc mọi nơi, vốn còn tưởng cậu ta đau khổ vì anh trai mình nên mới liều mạng trả thù mình như vậy, Tần Vĩ đúng là không nói được gì, cũng cố gắng nhẫn nại. Hắn vốn tưởng rằng mình cũng quen Quý Trạch.

Nếu không phải biết Quý Trạch là em trai Quý Ngôn, với thói kiêu căng của Tần Vĩ, sao hắn có thể để Quý Trạch luôn dằn vặt mình không nể tình như vậy được chứ. Nhưng hiện tại khôi phục trí nhớ, trong đầu hắn hoàn toàn không có nhân vật nào mang tên Quý Trạch cả.

Hắn quen Quý Ngôn từ năm cấp hai, mãi đến năm tư đại học, Tần Vĩ cũng chưa từng nghe thấy cái tên Quý Trạch này, chứ đừng nói là gặp.

Mà giờ người này lại đứng trước mặt mình với điệu bộ người bảo vệ cho Quý Ngôn, luôn miệng gọi anh. Đúng là nhảm nhí, sao hắn không biết Quý Ngôn có một đứa em trai! Lúc mẹ Quý Ngôn chết, đứa em trai này ở đâu? Hắn ở bên Quý Ngôn suốt bao nhiêu năm như vậy, đứa em này lại chết ở xó nào?

Kể cả biết Quý Trạch tốt với Quý Ngôn, nếu suốt bao nhiêu năm này không có Quý Trạch, cuộc sống của Quý Ngôn chắc chắn sẽ càng tồi tệ, hoặc có khi đã chết từ đời nào, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Quý Trạch, lửa giận dưới đáy lòng Tần Vĩ lại bùng lên không thể khống chế.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện này lại sống chung nhà với Quý Ngôn của hắn nhiều năm như vậy, ngủ phòng Quý Ngôn, ăn cơm Quý Ngôn làm, sớm tối ở bên Quý Ngôn. Tần Vĩ trước nay đều không phải là người bằng lòng nhẫn nại và nhường bước, hắn vốn đã ngứa mắt Quý Trạch, mà nay đã khôi phục trí nhớ, hắn lại càng căm ghét Quý Trạch. Tần Vĩ nhìn Quý Trạch với ánh mắt ngập tràn địch ý và tức giận.

“Xem ra sếp Tần quả nhiên đã khôi phục trí nhớ.” Nhìn vẻ mặt tức giận của Tần Vĩ, Quý Trạch cũng không có biểu cảm gì dư thừa, chỉ lạnh nhạt trần thuật sự thực: “Tôi là em trai cùng cha khác mẹ của Quý Ngôn.”

“Em trai đến tận tốt nghiệp đại học mới quen, đúng là cảm động.” Tần Vĩ cười lạnh, lần cuối cùng hắn trò chuyện với Quý Ngôn, Quý Ngôn cũng chưa từng đề cập đến chuyện Quý Trạch, điều này có nghĩa đến tận khi tốt nghiệp, Quý Ngôn cũng không biết sự tồn tại của Quý Trạch.

“Tôi là người thân duy nhất của anh ấy, dù sao cũng đáng tin hơn sếp Tần nhiều.” Quý Trạch cau mày, không quá để tâm.

“Nếu là người thân, ngay cả việc Quý Ngôn bị ung thư, cậu cũng không biết?” Tần Vĩ nhìn chằm chằm Quý Trạch với ánh mắt bức bách.

Quý Trạch rút cuộc cũng nhíu mày, sau đó nhìn thẳng vào mặt Tần Vĩ: “Sao anh biết anh trai tôi mắc bệnh ung thư?” Lần trước đi ăn với Tương Phàm gặp được Tần Vĩ, cậu ta và Tương Phàm đều không nói cho Tần Vĩ, nếu Tương Phàm nói, nhất định anh ấy sẽ tự nói với mình, sao Tần Vĩ lại biết.

Quý Ngôn sưng sốt, lập tức nhìn về phía Tần Vĩ. Chuyện này là do anh nói cho Tần Vĩ biết.

“Tra ra.” Tần Vĩ ngăn người, cũng biết mình nhanh miệng, ánh mắt hơi né tránh.

“Nếu anh trai tôi thực sự muốn giấu, sẽ không ai có thể phát hiện ra.” Quý Trạch nghe câu trả lời của Tần Vĩ, dường như miễn cưỡng chấp nhận đáp án này. Đúng là với bản lĩnh của Tần Vĩ, hắn có thể điều tra rõ ràng chuyện này. “Sếp Tần, bảy năm trôi qua, ai cũng đã thay đổi.”

Chính xác là trước đây, Quý Ngôn chỉ là tỏ ra lạnh nhạt, nhưng nếu để ý thì sẽ có thể nhận ra sự cẩn thận chu đáo của Quý Ngôn. Đôi mắt Quý Ngôn luôn trong suốt và linh động, mỗi khi chăm chú nhìn vào là đều như có thể nhìn thấu đến trái tim. Mỗi lần Tần Vĩ cố tình trêu chọc Quý Ngôn, Quý Ngôn đều sẽ tức giận trừng mắt với Tần Vĩ, vừa mắng Tần Vĩ là đồ đàn ông vừa giơ chân đá Tần Vĩ.

Nhưng bảy năm trôi qua, Quý Ngôn càng ngày càng nguội lạnh trong yên lặng. Anh dường như chưa từng tức giận, cũng chưa từng nhiệt tình chú ý đến điều gì. Anh chỉ bình tĩnh sống một cuộc sống khô khan bình thường. Khi Quý Trạch nói chuyện với Quý Ngôn, Quý Ngôn sẽ cười; khi chăm sóc Quý Ngôn, Quý Ngôn sẽ nói cảm ơn; nhưng khi Quý Trạch nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt ấy lại như một đầm nước chết, không hề gợi sóng.

Tần Vĩ đi, Quý Ngôn liền đóng chặt trái tim mình. Anh tựa như ràng buộc chính mình dưới lớp nguy trang hiền hoà, làm bộ tất cả đều tốt đẹp, ngăn nắp như lúc ban đầu, nhưng trong lòng lại mặc cho bản thân dần dần thối rữa.

Tựa như Quý Trạch nói, nếu Quý Ngôn thực sự muốn, sẽ không ai có thể đoán được Quý Ngôn rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Bức tranh này...” Ánh mắt Quý Trạch đột nhiên chạm phải bản vẽ trên chiếc tủ đầu giường Tần Vị, cậu ta loạng choạng đi đến trước tủ, cầm bản vẽ lên. Vừa thấy rõ nét vẽ trên đó, ngón tay Quý Trạch tức thì hơi run rẩy.

Quý Ngôn nhìn theo ánh mắt Quý Trạch, đôi mắt bỗng dưng tròn to, trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Tần Vị thầm kêu hồng bét. Tối qua Tần Vị nài nỉ Quý Ngôn dạy mình vẽ tranh, cuối cùng Quý Ngôn đành tuýt tay phác thảo một hình chibi Tần Vị cho hắn tự chơi, nhưng Quý Trạch sẽ không chỉ vì bức tranh này mà phát hiện ra điều gì chứ?

“Thì ra sếp Tần cũng biết vẽ tranh à.” Quý Trạch chỉ nhìn vài lần rồi lại chậm rãi đặt bức tranh xuống như chưa hề nhận ra điều gì.

“Ồ.” Tần Vị cũng chỉ có thể gật đầu, làm bộ mình xem tranh của Quý Ngôn bao nhiêu năm nên cũng có chút thiên phú.

Tay Quý Ngôn hơi run, ánh mắt cứng ngắc nhìn về phía Quý Trạch. Trước đây, anh đã từng kể với Quý Trạch rằng Tần Vị không có chút năng khiếu hội họa nào. Quý Ngôn còn nhớ rất rõ, anh đã từng chính miệng kể cho Quý Trạch, nhưng giờ Quý Trạch lại nói vậy, là do quên hay là cho rằng trong bảy năm này Tần Vị thực sự từng học vẽ tranh, hay là... cố tình nói như vậy.

Tuy biết rõ chuyện con người sau khi chết đi có thể biến thành hồn ma phiêu đảng giữa thế gian là điều vượt quá sức tưởng tượng, Quý Trạch chắc chắn sẽ không nghĩ đến điều này, luôn tự ám thị trong lòng rằng mình lo quá xa, nhưng Quý Ngôn vẫn vô cùng căng thẳng và bất an, chỉ sợ Quý Trạch thực sự phát hiện ra điều gì, nhận ra điều gì.

Quý Trạch lại như bị thứ gì đó khác hấp dẫn sự chú ý, không nhìn tranh nữa mà đi đến trước cửa sổ. Tần Vị liếc nhìn bức tranh, khe khẽ thở phào. Quý Trạch lạnh lùng nhìn hình ảnh Tần Vị phản chiếu qua lớp kính thủy tinh, mày hơi nhíu lại.

Quý Ngôn từ dưới đất đứng dậy, đi về phía tủ đầu giường, cẩn thận nhìn bức hình mình vẽ. Bức tranh này anh vẽ rất sơ sài, chỉ tuýt tay dùng bút chì phác họa vài đường cong để lấy lệ với Tần Vị mà thôi, chắc Quý Trạch không phát hiện ra đâu nhỉ.

Quay đầu nhìn về phía Quý Trạch đứng bên cửa sổ, người đàn ông kia đang rũ mắt nhìn một chậu cây cảnh xanh mướt trên bệ cửa, đưa ngón tay miết nhẹ chiếc lá xanh non yếu ớt, không biết chậu cây kia có gì hấp dẫn sự chú ý của Quý Trạch.

“Sếp Tần, anh còn chưa nói cho tôi biết anh định trả nợ anh trai tôi thế nào đâu.” Quý Trạch dường như rớt cuộc cũng nghịch xong chậu cây kia, cậu ta xoay người nhìn về phía Tần Vị, mà Tần Vị thì nhìn lại Quý Trạch với ánh mắt mất kiên nhẫn.

“Đây là chuyện giữa tôi và Quý Ngôn.” Chuyện giữa hắn và Quý Ngôn không cần đưa em trai mà Tần Vị không quen biết này lo.

Quý Trạch nhìn Tần Vị với ánh mắt lạnh lùng và lạnh nhạt, cũng không nói thêm gì, chỉ xoay người bước ra cửa.

Nhìn bóng lưng xa dần của Quý Trạch, Quý Ngôn cứ cảm thấy có gì đó không ổn, định đi theo Quý Trạch xem thế nào.

“Quý Trạch.” Vừa đi được một bước, tầm nhìn của Quý Ngôn đột nhiên đen kịt, vô thức bật thốt lên tên Quý Trạch. Thân hình Quý Ngôn run bần bật, chỉ trông thấy góc áo màu xám đậm của Quý Trạch, sau đó hoàn toàn mất ý thức.

Quý Trạch giật mình, hơi nheo mắt mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vị trong phòng đang cau mày nhìn chằm chằm lưng mình.

Chắc vừa rồi chỉ là ảo giác thôi, hình như cậu ta vừa... nghe thấy giọng Quý Ngôn.

Lần thứ hai tỉnh lại, Quý Ngôn phát hiện mình đang nằm dưới sàn đất gạch men lạnh như băng trong phòng bệnh Tần Vị.

Mấy ngày nay, chuyện như vậy xảy ra khá thường xuyên. Quý Ngôn ngược nhìn phong cảnh xế chiều ngoài cửa sổ, thời gian mất ý thức của anh càng ngày càng dài. Hễ khi nào anh cho rằng mình có thể hạnh phúc hơn một chút, luôn lại có một sự thực khác đau khổ hơn đánh vỡ ảo tưởng của anh.

Quý Ngôn bất lực nằm co ro dưới đất, mặc cho cái lạnh xâm nhập vào linh hồn mình. Anh không thể nào khống chế mình không nghĩ đến việc, một ngày nào đó liệu anh có cứ thế mất đi ý thức rồi mãi mãi không tỉnh dậy, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này hay không.

Mỗi lần mở mắt ra, Quý Ngôn đã cảm thấy vô cùng xa xỉ, anh có thể nhìn thế giới này lâu hơn một chút, ở lại lâu hơn một chút. Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng khát vọng tựa như một hố đen càng ngày càng lớn, chỉ đợi mình hơi bất cẩn là sẽ kéo mình đến ranh giới tuyệt vọng.

Rốt cuộc... anh còn bao nhiêu thời gian nữa?

Quý Ngôn đưa mắt nhìn về phía Tần Vị, người nọ đang nghiêm túc cầm bản vẽ, vụng về vẽ chân dung Quý Ngôn.

“Tần Vị, đã bao nhiêu năm như vậy, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau ư?”

Quý Ngôn thì thào, hỏi một câu như Tần Vị đã từng hỏi, nhưng anh không dám nói ra trước mặt Tần Vị. Vấn đề như vậy, nếu nói ra khỏi miệng, từng câu từng chữ đều sẽ đâm vào linh hồn mình một cách tàn nhẫn. Đường như chỉ cần anh nói ra, nội tâm úa tàn đã lâu của anh sẽ lập tức nát vụn.

Có những lúc, anh muốn giả bộ như mình chưa từng gặp ai, chưa từng yêu ai biết chừng nào, anh sẽ cất tất cả những hồi ức đau khổ và hạnh phúc này vào một chiếc hộp, sau đó trả lại hết thảy cho dòng thời gian đã tiêu tán từ lâu.

Nếu thế, tâm hồn anh có thể trở nên thanh thản, có thể ra đi mà không lo nghĩ gì, cũng không phải đau khổ nán lại nơi này để rồi lại dây dưa phức tạp với Tần Vị.

Vì sao... chúng ta không thể ở bên nhau?

Ai có thể trả lời câu hỏi này cho Quý Ngôn, Quý Ngôn không biết. Nhưng anh từng lần lại từng lần mất đi ý thức, lại từng lần tỉnh lại dưới sàn nhà lạnh như băng, từng lần lo sợ hoảng loạn. Đường như có một thứ vô hình nào đó đang nhắc nhở Quý Ngôn, anh đã chết, mà thời gian anh có thể nán lại đã càng ngày càng ngắn.

Nhưng mà, Quý Ngôn không thể nói chuyện này ra khỏi miệng, chỉ có thể chôn sâu tất cả dưới đáy lòng. Quý Ngôn đã không thể chịu tải thêm nhiều hồi ức hơn được nữa, nếu không anh sẽ càng không biết nên ra đi thế nào. Nhưng nếu như anh đi, Tần Vị sẽ như thế nào, Quý Ngôn không dám nghĩ, chỉ có thể cầu mong mình có thể nán lại thêm một ngày nữa, ở lại lâu một chút, lâu chút nữa, để anh có thể ở bên Tần Vị lâu hơn một chút.

Hiện giờ Quý Ngôn chỉ hy vọng Quý Trạch không phát hiện ra mình, nếu thêm cả Quý Trạch, anh sợ tội lỗi của mình sẽ càng lớn hơn.

Lại một đêm yên bình trôi qua, Tần Vị vẫn lại quán lấy Quý Ngôn, đòi anh dạy hắn vẽ tranh. Đường như hắn cũng muốn tự tay vẽ lại từng đường nét gương mặt Quý Ngôn vào bản vẽ.

Quý Ngôn thích nhìn Tần Vị nghiêm túc cầm bút chì, hơi chau mày phác hoạ từng đường nét vào giấy như vậy. Sau đó, Tần Vị sẽ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mình chăm chú. Mỗi lần vẽ không đẹp, Tần Vị sẽ nóng nảy vo tròn tờ giấy rồi ném xuống đất, sau đó vò đầu bứt tai, cuối cùng vứt bản vẽ sang một bên, bắt đầu tẩy máy tay chân với Quý Ngôn.

Lại lần nữa bị Tần Vị ôm vào lòng rồi dán môi lên tai mà hôn liên tục, Quý Ngôn chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, Tần Vị thực sự muốn học vẽ tranh à?

Sau ba giờ sáng, Tần Vị lại chìm vào giấc ngủ. Quý Ngôn ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của Tần Vị. Dù sao Tần Vị cũng là người anh yêu, thế nên nhìn bao lâu cũng sẽ không

thấy chán.

Mãi đến sáng sớm, Tần Vị vẫn ngủ rất say, cửa phòng bệnh được mở ra. Quý Ngôn thấy người vào là Bạch Nghệ, nhưng về mặt Bạch Nghệ vô cùng hồi hộp, cô rón ra rón rén đi vào phòng. Quý Ngôn hơi nhíu mày, cảm thấy hành động của Bạch Nghệ hơi quái lạ, dù là y tá đến chăm sóc bệnh nhân thì cũng không cần cẩn thận như vậy chứ?

Thấy Bạch Nghệ rón rén đi về phía cửa sổ phòng bệnh, Quý Ngôn bèn đi theo.

Rốt cuộc Bạch Nghệ muốn làm gì?

Bạch Nghệ chột dạ nhìn Tần Vị, thấy hắn vẫn còn ngủ say mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi đưa tay về phía bồn cây trên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng thò tay vào giữa lớp lá um tùm, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Bạch Nghệ mừng rỡ mà hơi mở to mắt, có vẻ như rốt cuộc chạm phải thứ gì đó, sau đó cẩn thận rút ra.

Vừa thấy thứ Bạch Nghệ cầm trên tay, toàn thân Quý Ngôn đều bắt đầu phát run.

Trong tay Bạch Nghệ là một chiếc bút ghi âm màu đen nhỏ xinh, trên bút ghi âm còn hiển thị dòng chữ phát sáng, hiển nhiên vẫn đang ghi âm.

Quý Ngôn hoảng hốt, có thứ gì đó lạnh lẽo chạy thẳng từ xương sống lên đỉnh đầu.

Là ai đặt trong chậu cảnh này? Còn có thể là ai! Chỉ có người kia hôm qua đến thăm Tần Vị rồi đứng ở cửa sổ, giả bộ vô tình nghịch chậu cảnh này, chỉ có người kia mới có thể để bút ghi âm ở đây để tìm hiểu chuyện cậu ta muốn biết, cũng chỉ có người kia mới có thể nhờ được Bạch Nghệ giúp cậu ta lấy bút ghi âm trong phòng bệnh ra ngoài!

Quý Trạch, Quý Trạch, Quý Trạch...

Quý Ngôn cảm thấy linh hồn mình đang run lẩy bẩy, không thể khống chế mà chìm vào nỗi sợ hãi vô cùng tận. Cuộc nói chuyện giữa anh với Tần Vị đêm qua chắc chắn cũng bị ghi lại, nếu Quý Trạch nghe thấy... Quý Ngôn ngây ngốc nhìn bóng lưng xa dần của Bạch Nghệ, trong lòng ngập tràn đau thương, có thứ gì đó vốn đã lệch khỏi quỹ đạo nay lại càng chệch xa.

Quý Trạch cũng sắp biết sự thực rồi.

Rõ ràng anh đã chết, vậy mà sau khi huỷ hoại cuộc sống yên lành của Tần Vị, anh lại chuẩn bị phá hỏng cuộc sống của em trai anh.

Quả nhiên... anh lại phạm phải tội lỗi nặng nề.

44. Chương 44

Quý Trạch biết rồi.

Quý Ngôn ngồi trước cửa phòng bệnh, nhìn hành lang bệnh viện người qua người lại với ánh mắt trống rỗng. Xem đi, cho dù anh ngồi đó, căn bản cũng không có ai có thể trông thấy anh.

Dù nói cũng không ai nghe, dù vươn tay cũng không thể chạm vào, đi đi lại lại cũng không có người trông thấy.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Quý Trạch vẫn cố chấp không chịu buông tay một hồn ma như anh.

Quý Ngôn biết, Quý Trạch nhất định sẽ đến.

Chỉ vì... cậu ta là Quý Trạch.

Quý Ngôn đợi rất lâu, từ sáng sớm đến đêm muộn, anh cứ thế ngồi nguyên tại chỗ nhìn dòng người qua lại trước mắt mình, nhưng vẫn không thấy Quý Trạch. Rõ ràng trái tim anh vô cùng hỗn loạn, nhưng lúc này anh lại cảm thấy mình bình tĩnh đến đáng sợ, tựa như người rơi xuống vực thẳm, trong lòng đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người trong bệnh viện càng ngày càng ít, cuối cùng hành lang cũng trở nên trống trải im ắng, có vẻ quanh quẽ thê lương. Quý Ngôn ngồi co ro trước cửa phòng bệnh Tần Vị, mắt hơi khép lại, gác cằm lên đầu gối.

Bên tai vang lên tiếng bước chân thông thả, thân hình Quý Ngôn hơi run lên.

Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, Quý Ngôn chậm chạp ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

— Là Quý Trạch.

Quý Trạch khoác áo choàng đen, bên trong chính là bộ comple xám mà Quý Ngôn tặng, như thể cố tình mặc đến cho Quý Ngôn xem vậy. Về mặt Quý Trạch vừa lạnh lùng vừa tầm tối, dưới mái tóc hơi lộn xộn là đôi mắt đen kịt. Khi ánh mắt thản nhiên của Quý Trạch nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh, thân hình Quý Ngôn hơi run lên.

Nhưng Quý Trạch lại chậm rãi xoay người, bước đến cửa sổ cuối hành lang. Lúc này cửa sổ đang mở, từng trận gió đông ulla vào, mang theo hơi lạnh khắc cốt ghi tâm. Quý Trạch đứng ngay cạnh cửa sổ, sống mũi cao thẳng, gò má cương nghị, mái tóc đen phát phơ theo gió, gợi cho người ta cảm giác an toàn.

Quý Trạch lấy chiếc tai nghe trong túi ra, sau đó đeo lên tai, không nhìn Quý Ngôn cũng biết chiếc tai nghe này nhất định là của chiếc bút ghi âm kia, chiếc bút ghi âm ghi lại giọng nói của anh, căn cứ chính xác chứng minh anh vẫn tồn tại.

Bật lửa nhen lên một tia sáng mờ nhạt, châm một điếu thuốc lá.

Người nọ ngậm một điếu thuốc lá cháy dở trong miệng, lặng lẽ đứng đó. Dưới ánh đèn mờ nhạt, gò má góc cạnh của người nọ tựa như một pho tượng sừng sững, nhưng đôi mắt luôn lạnh lùng thấu xương kia lại tầm tối ngoài sức tưởng tượng.

Càng yên bình như vậy, nội tâm Quý Ngôn lại càng trống rỗng và sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, Quý Trạch giơ tay lên xem thời gian trên đồng hồ – hai giờ hai mươi lăm phút sáng.

Quý Trạch rút cuộc cũng cất tai nghe đi, sau đó cất bước đi đến phòng bệnh của Tần Vị.

“Quý Trạch?” Trong phòng bệnh chỉ bật một chiếc đèn nhỏ đầu giường, Tần Vị cau mày nhìn Quý Trạch một cách hồ nghi, không hiểu vì sao người này lại đến tìm mình lúc nửa đêm nửa hôm như vậy. Hơn nữa, Tần Vị liếc nhìn đồng hồ với ánh mắt phức tạp, chỉ còn chưa đầy năm phút nữa là đến thời gian Quý Ngôn xuất hiện, đây là trùng hợp, hay là...

Quý Trạch không nói gì cả, chỉ bình tĩnh đóng cửa rồi khoá trái.

“Quý Trạch, cậu đến đây làm gì?” Nhìn động tác khoá trái cửa phòng bệnh của Quý Trạch, Tần Vị cũng nhận ra có điều gì đó bất ổn.

Quý Ngôn vội vàng đi xuyên qua cửa, căng thẳng nhìn chằm chằm vào Quý Trạch. Rút cuộc Quý Trạch muốn làm gì?

Trong bóng tối, thân hình Quý Trạch hoà vào bóng đêm, chỉ có ánh trăng vụn vỡ chiếu qua song cửa, khiến khuôn mặt Quý Trạch trở nên tranh sáng tranh tối. Ánh mắt lạnh lẽo của Quý Trạch tập trung lên người Tần Vị. Khoé miệng Quý Trạch hơi nhếch lên, đi mấy bước về phía giường bệnh, nở một nụ cười trịch thượng với hắn. Ánh mắt khinh thường, nụ cười coi khinh, dù là cái nào cũng đều kích thích thần kinh của Quý Ngôn và Tần Vị.

“Tần Vị, sao anh còn chưa chết.”

Giọng nói lạnh băng của Quý Trạch xâm nhập vào đầu Quý Ngôn như nọc độc, Quý Ngôn hoảng sợ nhìn Quý Trạch.

“Quý Trạch, cậu đến chỉ để hỏi tôi câu này à!” Cơ thể căng thẳng của Tần Vị chợt cứng ngắc. Hắn nhìn chằm chằm Quý Trạch, sâu trong con ngươi bùng lên lửa giận. Ngay từ giây phút Quý Trạch hỏi ra câu hỏi kia, hắn đã không tài nào nhẫn nại sự phẫn nộ của mình được nữa.

“Nếu gặp tai nạn thì sao không chết luôn đi, sao còn sống lại làm gì?” Quý Trạch chậm rãi bước từng bước đến gần Tần Vĩ, đôi mắt sau gọng kính đen tàn nhẫn và lạnh lùng đến nỗi khiến người khác không dám nhìn thẳng, từng câu chữ tàn khốc đến cực độ lại có thể nói ra từ miệng Quý Trạch.

“Tôi sống hay chết, không đến lượt cậu quyết định.” Tần Vĩ cười lạnh một tiếng, nói một cách mỉa mai, đôi mắt sáng quắc giận dữ nhìn Quý Trạch.

“Nếu anh còn chưa chết, vậy thì để tôi giúp anh đi.” Quý Trạch nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói, đôi mắt trong bóng đêm tối tăm và trống rỗng. Sau đó, Quý Trạch rút con dao quân dụng từ trong áo khoác ra.

Vút vỏ dao xuống đất, ánh sáng sắc lạnh trên lưỡi dao dường như có thể trực tiếp đâm vào mắt người khác.

“Quý Trạch, cậu điên rồi à!” Thấy Quý Trạch cầm dao đứng trước mặt mình, Tần Vĩ trợn mắt quát to. Quý Trạch điên rồi à, nửa đêm nửa hôm chạy đến đòi giết mình!

Hơn nữa, Quý Ngôn nhất định cũng đang ở đây. Tần Vĩ cau mày nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng Quý Ngôn. Chết tiệt, dầu thế nào, Quý Trạch cũng là em trai Quý Ngôn, hắn chết thật cũng không có gì, nhưng chẳng lẽ Quý Trạch còn muốn liều mạng để mà vào tù hay sao!

Quý Ngôn nhìn tình cảnh trước mắt, toàn thân đều không thể khống chế mà phát run. Cổ họng anh khô khốc như bị thứ gì đó siết chặt, không thể nói ra chữ nào, nhưng nội tâm Quý Ngôn vẫn điên cuồng gọi tên Quý Trạch.

Điên rồi, điên rồi, Quý Trạch tuyệt đối là điên rồi...

Chân Tần Vĩ vẫn còn bó bột nên không thể nào di chuyển, mà Quý Trạch thì đang cầm dao chậm rãi đến gần Tần Vĩ. Dưới ánh đèn, gương mặt kia càng hiển hiện vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn, đôi mắt đen không có chút ánh sáng nào. Sau đó, Quý Trạch bỏ mạnh về phía Tần Vĩ, Tần Vĩ lập tức đưa tay ngăn lại động tác của Quý Trạch. Tần Vĩ nắm chặt lấy cổ tay Quý Trạch, lưỡi dao chỉ còn cách lồng ngực vài centimet.

“Quý Trạch, cậu biết mình đang làm gì không!” Tần Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân bưng bưng khí thế, tựa như một con báo sẵn đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, làm người ta không rít mà run. Dầu gì hắn từ nhỏ đã thường xuyên đánh nhau, còn ở trong quân đội một thời gian, cho dù bị thương, hắn vẫn có thể chế ngự Quý Trạch một cách dễ dàng.

“Sao, sợ chết à?” Quý Trạch chậm rãi nở một nụ cười lạnh như băng, con ngươi đen kịt toát ra vẻ trào phúng. Quý Trạch cúi đầu nhìn Tần Vĩ: “Tôi còn không sợ trở thành hung thủ giết người, Tần Vĩ, anh sợ cái gì?”

Quý Ngôn cuống đến gần như phát điên. Vành mắt anh đỏ bừng, muốn kéo Quý Trạch tách khỏi Tần Vĩ, nhưng cho dù cố gắng thế nào, anh vẫn không thể chạm được vào ai, chỉ có thể một mình kêu la bên bờ vực của sự sụp đổ.

“Quý Trạch, cậu...” Tần Vĩ vẫn nắm chặt cổ tay Quý Trạch, ánh dao trong mắt lạnh lẽo và sắc bén.

“Tần Vĩ, tôi nhớ là tôi đã từng hỏi anh rồi mà.” Tay Quý Trạch vẫn đang cố gắng ấn xuống, dường như thực sự muốn đâm thẳng lưỡi dao vào trái tim Tần Vĩ, để dòng máu nóng hổi cứ thế phun ra: “Đã bảy năm rồi, khi nào anh mới định đi tìm anh trai tôi?”

Cơ thể Tần Vĩ run lên, bỗng dưng trợn to mắt mà nhìn Quý Trạch.

“Anh tôi... anh ấy rất cô đơn.” Giọng Quý Trạch vô cùng lạnh nhạt, nhưng nghe vào tai lại như lời nguyên rủa tội nghiệt của ác ma, dụ dỗ người khác rơi xuống vực sâu: “Tần Vĩ, anh đã khôi phục trí nhớ rồi mà, anh cũng nên đi tìm anh trai tôi đi.”

Con dao trong tay Quý Trạch chậm rãi đến gần lồng ngực Tần Vĩ. Dưới ánh đèn mờ tối, bờ môi cậu ta chậm rãi vẽ nên một nụ cười tàn nhẫn tột độ.

“Anh còn muốn anh trai tôi... chờ anh bao lâu nữa?”

Tần Vĩ lẳng lặng nhìn Quý Trạch, sau đó ánh mắt dần dần trở nên vô định, bàn tay vốn nắm chặt cổ tay Quý Trạch cũng dần dần buông lỏng.

Hắn tựa như đã hoàn toàn buông xuôi, cứ thế nằm trên giường bệnh, chờ đợi lưỡi dao sắc bén lạnh như băng đâm xuyên trái tim mình.

Đừng, đừng, đừng mà! Quý Ngôn nhìn con dao sắp đâm vào lồng ngực Tần Vị, cơ thể điên cuồng run rẩy, linh hồn gần như hoàn toàn vỡ vụn, sau đó mãi mãi rơi vào bóng tối và đau khổ, mãi mãi không thể siêu sinh.

“Quý Trạch!” Quý Ngôn kêu lên, sau đó đẩy mạnh Quý Trạch ra xa Tần Vị.

“Quý Ngôn...” Tần Vị nằm trên giường bệnh mà nhìn Quý Ngôn, chậm rãi gọi tên Quý Ngôn, mà toàn thân Quý Ngôn đều run rẩy một cách lạ thường, run không dừng lại được. Anh hoảng hốt nhìn Tần Vị, sợ hãi thực sự bị dao đâm trúng.

“Tôi không sao.” Tần Vị kéo Quý Ngôn đang đứng cạnh giường lại gần mình, sau đó ôm lấy thân hình run rẩy của anh, nhỏ giọng an ủi: “Không sao, không sao hết.”

Một tiếng “keng” vang vọng, con dao nọ trượt khỏi tay Quý Trạch, sau đó rơi xuống sàn gạch.

Thân hình Quý Ngôn giật bắn, sau đó cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Quý Trạch đứng cách đó không xa.

Quý Trạch nhìn Quý Ngôn, vẻ mặt tựa như đã dự liệu trước. Quý Trạch chậm rãi nhếch môi, nhưng nụ cười kia không có trào phúng hay vui vẻ, chỉ có trống rỗng và bi ai. Trong không gian vắng lặng trống trải, âm giọng của người nọ nghe vừa nặng nề vừa xót xa:

“Anh, quả nhiên anh ở đây...”

45. Chương 45

“Anh, quả nhiên anh ở đây...”

Một câu nói thản nhiên này lại như một lưỡi dao sắc bén chém ngang cơ thể Quý Ngôn, anh bàng hoàng nhìn về phía Quý Trạch.

Quý Trạch nhìn người đàn ông trong suốt xuất hiện trước mặt mình. Vóc dáng thon gầy, gương mặt trắng bệch, vẫn là bộ quần áo anh mặc trên người vào lần cuối mình gặp anh, mà thân hình anh lúc này đang liên tục run rẩy.

Mái tóc đen dài hơi gợn sóng, nốt ruồi giọt lệ dưới mắt trái luôn khiến người ta vô thức bị hấp dẫn nhìn vào đôi mắt người nọ, mà giờ phút này, đôi mắt ấy đang toát lên vẻ sợ hãi và căng thẳng.

Đây là Quý Ngôn, đây là anh trai cậu ta, đây là người cậu ta muốn tìm.

Trong lòng không có chút cảm giác mừng vui nào, chỉ có nỗi đau khổ dày đặc đang dần dần nhấn chìm bản thân.

“Ngay cả khi đã chết, anh cũng không ngại xa xôi mà tìm đến Tần Vị, vậy mà lại không chịu gặp em lấy một lần.” Quý Trạch cười, nhưng trong mắt đã tích đầy đau khổ và u ám, giọng nói lạnh lùng mà chua chát, chỉ nghe thôi cũng có thể cảm nhận được nỗi đau thương hoang vắng trong nội tâm Quý Trạch.

“Anh, anh thật độc ác.” Quý Trạch chậm rãi cảm thán, sau đó đến gần Quý Ngôn, ánh mắt lạnh như băng.

“Chỉ cần một câu quên của Tần Vị, là đã có thể xóa tất cả nỗi đau mà anh phải chịu suốt bảy năm này.” Nụ cười nơi khoe miệng Quý Trạch nhạt đi, ánh mắt lạnh thấu xương tựa như một con dao giải phẫu rạch lên thần kinh Quý Ngôn, càng đè nén càng đau đớn: “Mà anh chỉ cần một câu bị bệnh thôi là đã có thể bỏ mặc tất cả để tìm đến cái chết, chết rồi liền coi em như rác rưởi, không thèm quan tâm.”

Không phải, không phải như vậy!

Quý Ngôn thở hổn hển, trái tim đau đớn cùng cực, linh hồn như bị xé rách, nhưng ánh mắt vẫn không thể nào tách khỏi Quý Trạch.

“Tần Vị bỏ rơi anh bảy năm, là em, em vẫn luôn ở bên anh.”

“Là em, hết lần này đến lần khác mang anh từ hè quán bar về nhà, kéo anh về quỹ đạo.”

“Là em, giữa ngày đông giá rét công anh đi bệnh viện, luôn trông coi bên cạnh anh, để anh có thể sống tiếp.”

“Là em, hàng đêm trông coi bên cạnh anh, sợ anh gặp ác mộng, sợ anh đơn độc bất an.”

“Là em, suốt bao nhiêu năm vẫn bầu bạn bên cạnh anh, một lòng một dạ chăm sóc anh, tốt với anh.”

Quý Trạch chậm rãi nói từng câu từng chữ, giọng nói vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc, đôi mắt tối tăm đọng đầy đau khổ nhìn chằm chằm vào Quý Ngôn.

Trái tim yêu Quý Ngôn sâu đậm, giờ phút này đang điên cuồng móp méo.

Có thứ tâm trạng u ám nào đó đang dần dần bùng lên trong nội tâm, chiếm cứ mọi tư duy, đẩy mình đến sát bờ vực thẳm.

Quý Trạch có thể yêu Quý Ngôn, thậm chí có thể bao dung tình yêu anh dành cho Tần Vĩ, nhưng sao Quý Ngôn có thể vứt bỏ Quý Trạch như vậy. Dường như cho dù Quý Trạch tốt với Quý Ngôn đến nhường nào, Quý Trạch đều sẽ mãi mãi không nhìn thấy. Trong mắt Quý Ngôn, mãi mãi chỉ có một mình Tần Vĩ.

“Nhưng anh lại đi tìm Tần Vĩ!” Quý Trạch đã không thể nào kiềm chế nỗi đau và bi phẫn chất chồng trong lòng mình suốt bao lâu nay được nữa, cậu ta lớn tiếng gào với Quý Ngôn: “Anh thả đi tìm Tần Vĩ đã bỏ rơi anh bấy năm, thậm chí đến nhớ còn chẳng nhớ nổi anh, chứ nhất quyết không chịu đến gặp em!”

“Chẳng phải anh nói muốn nghe giọng em một chút hay sao! Chẳng phải anh muốn cảm ơn em vì vẫn luôn ở bên anh hay sao! Vì sao không đến gặp em, chính miệng nói với em!” Vô số lần Quý Trạch nhớ lại cuộc điện thoại cuối cùng mà Quý Ngôn gọi cho mình, Quý Trạch luôn tự dằn vặt bản thân, để nỗi hối hận và đau khổ bị phóng đại trong đêm đen bức ép mình đến phát điên, mà tất cả những điều này lại không là gì đối với Quý Ngôn hết.

Trên đời này, không chỉ Tần Vĩ sẵn sàng bỏ ra tất cả vì Quý Ngôn, mà còn cả Quý Trạch.

Mà giờ phút này, nhìn Quý Ngôn được Tần Vĩ ôm vào lòng, Quý Trạch cảm thấy tất cả thân kinh của mình đều đứt lìa đau đớn.

Vì Quý Ngôn, cậu ta đến thành phố Z công tác. Vì Quý Ngôn, cậu ta tổ chức triển lãm tranh. Vì Quý Ngôn, cậu ta liên tiếp tìm đến Tần Vĩ, bắt Tần Vĩ hối hận, bắt Tần Vĩ đau khổ, bắt Tần Vĩ nhớ lại... Nhưng kết quả, Quý Ngôn lại vứt mọi cố gắng của cậu ta xuống đất mà dẫm đạp. Mà những điều này, Quý Ngôn sẽ hoàn toàn không để ý, Quý Ngôn chỉ để ý đến Tần Vĩ, sẽ chỉ đứng về phía Tần Vĩ mà thôi.

Cho dù trước nay cậu ta chỉ ở bên Quý Ngôn với thân phận em trai, nhưng trong mắt Quý Ngôn, tất cả cố gắng suốt bao nhiêu năm qua của cậu ta đều không đáng nhắc đến, bất kể làm gì cũng không bằng một câu nói của Tần Vĩ.

Tất cả thù hận, tất cả đau khổ, tất cả không cam lòng suốt nửa năm qua, vào giờ phút này hoàn toàn đều là một trò cười!

“Trong mắt các người, tôi là cái gì?” Quý Trạch nhìn Tần Vĩ rồi lại nhìn Quý Ngôn, sau đó như nghĩ đến điều gì đó mà phá lên cười, nụ cười trống rỗng và trào phúng. Vành mắt Quý Trạch ửng đỏ: “Anh, anh ở bên Tần Vĩ vui vẻ là vậy, vậy mà em còn vì anh mà đi tìm Tần Vĩ báo thù.”

“À, phải rồi, nhất định anh còn thâm trách em, vì sao phải tổn công tổn sức đi tổn thương Tần Vĩ mà anh yêu nhất, nhỉ?” Quý Trạch nhếch miệng cười, nhưng nụ cười lại trông như đang khóc.

Quý Trạch tổn công tổn sức, chẳng qua cũng chỉ vì Quý Ngôn mà thôi.

Nhưng Quý Ngôn lại không cần.

Quý Trạch nhìn Quý Ngôn, đôi mắt tràn đầy bi ai, nước mắt chậm rãi lăn dài.

Đúng vậy, anh ấy không cần.

Thấy Quý Trạch khóc, thân thể Quý Ngôn cũng run rẩy không ngừng lại được. Anh thở hắt hắt, dường như có thể cảm nhận được nỗi đau từ tận đáy lòng.

“Anh, em không mơ thấy anh.”

Quý Trạch dần dần bình tĩnh lại, sau đó lẳng lặng nhìn Quý Ngôn, nói.

Thân thể Quý Ngôn run lên, rũ mắt không dám nhìn Quý Trạch, từng giọt nước mắt trượt dọc gò má.

Tần Vị thở dài, chậm rãi buông Quý Ngôn ra, nhẹ nhàng vỗ lưng Quý Ngôn.

“Anh chưa từng đến tìm em, cho dù trong mơ... anh cũng không chịu đến gặp em.” Quý Trạch rút cuộc cũng tháo đi tất cả nguy trang, không còn lạnh lùng, không còn khinh miệt, không còn thù hận, chỉ còn nỗi đau khổ và bị ai trấn trụ ban đầu. Giọng nói nặng nề và run rẩy của Quý Trạch lan tràn trong không khí:

“Anh không muốn gặp em.”

Đôi mắt Quý Ngôn ngập tràn hoảng loạn và đau khổ, anh hơi há miệng, lại không nói được bất cứ câu nào, chỉ có thể lặng lẽ vừa nhìn Quý Trạch vừa khóc.

“Anh, anh khóc gì chứ?”

Quý Trạch nhìn nước mắt của Quý Ngôn, cảm thấy mình chính là một tên ngốc, cho dù bị tổn thương đến máu chảy đầm đìa, nhưng đến khi trông thấy người kia, cậu ta vẫn không nén nổi tình yêu mình dành cho anh.

Có một số người, cho dù bị tổn thương một nghìn lần, nhưng đến lần thứ một nghìn không trăm linh một được gọi tên, người đó vẫn sẽ nhẹ dạ, sau đó cam lòng bị tổn thương lần nữa. Người này có thể là Quý Trạch, cũng có thể là Quý Ngôn.

“Cám ơn em, Quý Trạch.” Quý Ngôn chậm rãi mở miệng, thử vài lần mới có thể phát ra âm thanh yếu ớt run rẩy từ nơi cổ họng khô khốc.

“Thực sự cảm ơn em, bao nhiêu năm nay vẫn ở bên cạnh anh.” Quý Ngôn vừa khóc vừa nấc, khó khăn nói từng câu từng chữ. Gương mặt anh toát vẻ bi ai, ánh mắt mờ mịt nhìn Quý Trạch. Câu nói này đúng là nội dung cuộc nói chuyện điện thoại cuối cùng giữa anh và Quý Trạch, sau đó Quý Ngôn nói anh muốn ngủ, chúc ngủ ngon, rồi sau đó không bao giờ tỉnh lại nữa.

Anh vẫn luôn muốn được gặp em, chính miệng nói với em những điều này, chỉ là anh không dám.

“Anh biết, anh đều biết.” Quý Ngôn nghẹn ngào nói, nước mắt không dừng lại được.

Sao anh có thể không biết Quý Trạch tốt với anh, sao anh có thể không để bụng, có thể không muốn gặp Quý Trạch? Huống hồ, Quý Trạch là người thân duy nhất còn lại trên đời này của anh.

Tần Vị đã nhớ lại, Quý Trạch đã biết, nhưng thế thì đã sao? Anh nên làm gì bây giờ?

Họ muốn quá nhiều, Quý Ngôn căn bản là không cho nổi.

Dẫu anh có cho, anh có thể cho được bao nhiêu, có thể cho được bao lâu?

Nhất là sau khi Quý Trạch nói yêu anh... anh nên đối mặt với Quý Trạch thế nào?

“Anh... anh có rất nhiều điều muốn nói với em.” Quý Ngôn hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi đến gần Quý Trạch.

“Anh muốn nói với em, cảm ơn triển lãm tranh mà em tổ chức, anh rất vui.”

“Anh muốn nói với em, đừng đến quán bar nữa, chính em bảo anh không được uống rượu mà, em cũng không thể uống.”

“Anh muốn nói với em, anh đã chết rồi, đừng ngốc nghếch hâm sữa cho anh, chúc anh ngủ ngon nữa.”

“Anh muốn nói với em, tan tầm về nhà phải tự nấu cơm, đừng chỉ ăn bánh mì.”

“Anh muốn nói với em, chúc em sinh nhật vui vẻ, vả lại nên sinh nhật chỉ cần cắm hai mươi bảy cây thoi.”

“Anh muốn nói với em, em thực sự đã cứu anh, bao nhiêu năm qua, em không biết anh đã cảm động nhường nào khi có em bên cạnh đâu.”

Thân hình Quý Trạch hơi run lên, kinh ngạc nhìn Quý Ngôn đứng trước mặt.

Sau đó, Quý Trạch chợt nhận ra điều gì đó, đôi mắt rưng rưng, chậm rãi toát ra vẻ mặt dịu dàng gần như phát khóc.

“Hơn nữa...” Quý Ngôn giơ tay lên, chạm vào bộ comple xám bên trong áo choàng của Quý Trạch: “Bộ comple anh tặng rất hợp với em.”

Tầm mắt Quý Ngôn bị nước mắt choáng đầy, tay vẫn giữ chặt một góc comple.

Lúc trước anh đã chọn rất lâu, anh biết Quý Trạch nhất định sẽ rất hợp với bộ comple này. Lúc đó anh còn tiếc nuối mình không thể nhìn tận mắt, nhưng giờ trông thấy, quả nhiên là rất đẹp.

“Nhưng mà Quý Trạch, anh không dám gặp em.” Giọng Quý Ngôn run rẩy, đôi mắt rưng rưng nhìn Quý Trạch.

Quý Ngôn sợ, một khi gặp mặt, tất cả sẽ trở nên không thể vãn hồi.

Để tránh gặp phải kết cục này, anh sẽ tránh đi mọi khởi đầu.

Nhưng mà hiện tại...

Quý Ngôn chậm rãi vươn tay, ngón tay lạnh như băng chạm lên gương mặt Quý Trạch, lau đi những giọt nước mắt ẩm áp. Sau đó, anh nghiêng người ôm lấy Quý Trạch, cho dù biết cơ thể của mình rất lạnh, nhưng lúc này đây anh chỉ muốn ôm Quý Trạch thật chặt, cảm nhận thân hình run rẩy của Quý Trạch, từng giọt nước mắt của Quý Trạch chảy xuống da mình, dần dần mất đi nhiệt độ.

“Anh chỉ... không dám gặp em.”

Anh đã rời bỏ em.

Anh không muốn... lại rời bỏ em lần nữa.

46. Chương 46

Nửa tiếng rất ngắn, sau khi Quý Ngôn biến mất, Quý Trạch không nói gì, cũng không hỏi gì, chỉ trực tiếp rời khỏi phòng bệnh.

Quý Ngôn hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn lặng lẽ đi theo Quý Trạch. Rời khỏi bệnh viện, Quý Ngôn nhìn bóng Quý Trạch bị ánh trăng chiếu lúc dài lúc ngắn dưới đất, trước sau vẫn cô đơn quanh quẩn như thế.

Sáng sớm mùa đông, trời càng ngày càng lạnh, hơi thở của Quý Trạch cũng đọng thành một lớp sương trắng.

Quý Ngôn bước nhanh hai bước, sau đó sóng vai đi cạnh Quý Trạch. Quý Trạch bước chậm chậm dưới ánh đèn đường, ánh mắt trống rỗng, vô định nhìn về phía trước, không biết trong lòng đến cùng đang nghĩ gì, cũng không đoán được hiện giờ rốt cuộc cậu ta đang vui hay đang buồn.

Đường phố về đêm ngay đến đèn đường cũng trông có vẻ trong trẻo lạnh lùng, trên hè phố vắng vẻ chỉ có một mình Quý Trạch. Thỉnh thoảng có chiếc xe đi qua, ánh đèn xe sáng rực chiếu lên bóng hình cô quạnh lẻ loi của Quý Trạch.

“Quý Trạch, em đi đâu thế?” Quý Ngôn nhìn Quý Trạch, nhẹ nhàng hỏi.

Quý Ngôn biết Quý Trạch không nghe thấy, nhưng không hiểu sao anh vẫn muốn lên tiếng phá tan sự vắng lặng lạnh tanh quá mức này.

Quý Trạch không nghe thấy, đương nhiên sẽ không trả lời, mà Quý Ngôn cũng không nói nữa, chỉ yên tĩnh bước từng bước theo Quý Trạch.

Thành phố Z lớn hơn thành phố X rất nhiều. Ở thành phố X, muốn đi đâu cũng chỉ cần lái xe mười lăm phút đồng hồ là đến, còn ở thành phố Z đôi khi phải lái xe một tiếng mới có thể đến nơi mình muốn đến.

Cũng không biết Quý Trạch muốn đi đâu, chỉ cứ thế chậm rãi bước từng bước. Đường như đã đi rất lâu, Quý Ngôn thấy màn đêm đen kịt dần dần hửng lên tia sáng nhạt nhòa từ phía Đông, sau đó bắt đầu tăng sáng, mà Quý Trạch vẫn đang bước tiếp.

Bầu trời nhanh chóng chuyển từ mờ sáng sang xanh trong, mà Quý Trạch thì cứ thế đi mãi đến sáng sớm.

Khi Quý Ngôn nhìn thấy kiến trúc màu vàng kim đặc biệt, Quý Ngôn dừng bước. Nơi này là đền chùa.

Quý Ngôn không tin Phật, ấn tượng đối với chùa chiền cũng chỉ giới hạn trong vài lần từng đi với mẹ. Anh nhớ lần nào mẹ mình cũng khấn lễ trong điện Tam Bảo rồi đi dâng hương, khấn đi khấn lại cũng chỉ là mong muốn Quý Ngôn được khỏe mạnh bình an.

Nếu là Quý Trạch, Quý Ngôn không biết Quý Trạch rốt cuộc có tin Phật hay không, nhưng Tết dương lịch hàng năm, Quý Trạch đều có thói quen đi lễ chùa. Quý Ngôn biết, nhưng anh chưa từng đi với Quý Trạch. Vậy mà sau khi chết, anh rốt cuộc có thể cùng Quý Trạch đi một lần.

Còn chưa đến Tết dương lịch, người đến lễ Phật dâng hương cũng không quá nhiều.

Quý Ngôn đứng trước cổng chùa, thăm nghĩ mình là hồn ma, không biết liệu đi vào có bị thanh tẩy luôn không. Nhưng khi Quý Ngôn đi theo Quý Trạch bước qua ngưỡng cửa chùa, Quý Ngôn cảm thấy mình đứng là lo xa, bởi vì anh không có cảm giác gì khác lạ cả.

Quý Trạch... cũng đến để cầu Phật ư?

Quý Trạch lặng lẽ nhìn pho tượng Phật gần mình nhất, hơi rũ mắt, sau đó chậm rãi quỳ gối xuống bô đoàn (1), chắp hai tay giờ quá đỉnh đầu, vẽ mặt thành kính, sau đó chậm rãi hạ xuống trước ngực, trong miệng lầm bầm điều gì đó, sau đó buông hai tay ra, lòng bàn tay để ngửa, cúi rạp người xuống bô đoàn.

Sau đó Quý Trạch đứng dậy, đến trước một pho tượng Phật khác, chậm rãi quỳ xuống, thành kính lễ Phật.

Từ đứng thẳng đến quỳ xuống, quỳ xuống rồi khấu đầu, sau đó chậm rãi đứng thẳng người dậy, cứ tuần hoàn như vậy.

Quý Trạch lễ hết tượng Phật này đến tượng Phật khác, vẽ mặt lạnh nhạt, nhưng ánh mắt thì vô cùng thành kính..

Quý Ngôn cứ thế đi theo Quý Trạch, nhìn Quý Trạch quỳ xuống rồi đứng lên, liên tục không ngừng nghỉ. Giữa mùa đông như vậy mà trán Quý Trạch còn toát mồ hôi, sau nhiều lần đứng lên quỳ xuống, hai chân cũng hơi run run.

Chùa rất lớn, Phật rất nhiều, Quý Ngôn không đành lòng nhìn Quý Trạch tiếp tục lạy từng pho từng pho tượng như vậy, nhưng anh cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Mà Quý Trạch lại như không cảm thấy gì, trong mắt mãi mãi chỉ có Phật tổ trước mặt, sau đó vái lạy một cách nghiêm túc và thành kính, tựa như trong lòng cậu ta có một nguyện vọng, một lời thỉnh cầu nhất định muốn trở thành sự thực.

“Quý Trạch, em đang cầu nguyện điều gì thế?” Quý Ngôn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn người đàn ông đang quỳ gối cúi người trên bô đoàn.

Cái bóng thon dài của Quý Trạch in xuống nền gạch, bờ mi, gò má hình thành một hình cắt đẹp đẽ.

Vẽ mặt Quý Trạch thành kính, ánh mắt sâu thẳm, Quý Ngôn lặng lẽ nhìn một lúc, sau đó đứng dậy, nhìn Quý Trạch với ánh mắt phức tạp.

Lẽ từ sáng sớm đến chập tối, Quý Trạch vẫn tiếp tục vái từng pho từng pho tượng nơi này. Trên trán cậu ta toát đầy mồ hôi, hơi thở cũng hơi hỗn hển, ngay cả tốc độ quỳ lạy cũng chậm lại, nhưng động tác của Quý Trạch vẫn vô cùng cẩn thận.

“Chàng trai trẻ, cháu đến cầu Phật à?” Có một bà cụ đã nhìn Quý Trạch rất lâu bước đến. Mái tóc bà đã hơi hoa râm, bà nhìn Quý Trạch với ánh mắt khó hiểu. Bà đã thấy đứa trẻ này quỳ rất lâu, vì thế không kìm được mà đến hỏi vài câu. Giờ cũng hiếm thấy ai có thể lễ Phật một cách thành kính như vậy.

“Không ạ.” Quý Trạch đứng thẳng người, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Không chỉ bà cụ ngăn ra, mà ngay cả Quý Ngôn cũng bất ngờ. Nếu như không phải cầu Phật thì đến chùa bái Phật làm gì?

Quý Trạch lại chậm rãi quỳ gối xuống bồ đoàn, bờ môi vẽ nên một đường cong nhẹ nhàng.

“Cháu đến lễ tạ.”

Thân hình Quý Ngôn hơi run lên, đôi mắt mở to, vành mắt lại ửng đỏ.

“Vậy mong ước của cháu được thực hiện rồi?” Bà cụ hơi chững lại, tựa hồ cũng đã hiểu.

“Như vậy... là đủ rồi.”

Nước mắt Quý Ngôn bất giác rơi xuống.

Quý Trạch nói đủ rồi, tức là được gặp anh là đã đủ rồi ư?

Thật là ngốc, ngốc quá mức.

“Thành tâm ắt sẽ linh, về đi thôi.” Bà cụ thấy Quý Trạch đã quỳ bái lâu như vậy, trong lòng cũng cảm thấy không đành, bèn lên tiếng khuyên nhủ.

Quý Trạch không nói gì, chỉ tiếp tục bái Phật.

Quý Ngôn yên lặng đứng đằng sau nhìn Quý Trạch, từng giọt nước mắt trượt khỏi gương mặt.

Quý Trạch chậm rãi đứng dậy khỏi bồ đoàn. Quý Ngôn tiến lên phía trước, sau đó quỳ hai gối xuống, học theo Quý Trạch mà khom người vái lạy.

Anh bắt đầu làm theo Quý Trạch, Quý Trạch vái xong thì đến lượt anh vái.

Tượng Phật trong chùa, hai anh em họ cứ thế bái từng pho một.

Mãi cho đến tối, Quý Trạch và Quý Ngôn mới bái xong pho tượng cuối cùng. Quý Ngôn dán sát đầu vào bồ đoàn, mãi không chịu ngẩng lên, từng giọt nước mắt lặng lẽ tan vào không khí, không ai hay biết.

Nguyện cầu người tôi yêu, cả đời bình an hạnh phúc.

Quý Ngôn có thể đánh đổi cả kiếp sau, kiếp sau nữa của mình... Chỉ cầu xin nguyện vọng này có thể trở thành sự thực.

Anh có thể buông bỏ tất cả, anh thực sự sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Khi Quý Trạch ra khỏi chùa, thời gian đã đến tối. Quý Trạch gọi một chiếc xe taxi trở về phòng trọ. Quý Ngôn đứng cạnh nhìn Quý Trạch thu xếp hành lý, Quý Trạch thu dọn rất nhanh, cũng rất đơn giản, cuối cùng cũng chỉ xếp đầy một chiếc va-li mà thôi.

Thu dọn hành lý xong, Quý Trạch vốn định cầm bánh mì trên bàn lên ăn, nhưng rồi lại ngẩn người như nhớ ra điều gì đó, cuối cùng đành tự nấu mì ăn.

Quý Ngôn nói, tan tầm về nhà phải tự nấu cơm, đừng chỉ ăn bánh mì.

Quý Trạch liền thực sự nghe lời.

Ăn mì xong, Quý Trạch bắt đầu làm việc. Mãi đến gần rạng sáng, Quý Trạch mới xách hành lý rời khỏi phòng trọ. Cậu ta ngồi taxi đến bệnh viện Tần Vị đang nằm, đi lấy xe dưới hầm gửi xe, sau đó lại lái xe đến khách sạn mà Tần Vị ở.

Hôm nay là ngày Tần Vị xuất viện, mà lúc này Tần Vị cũng chỉ ở nơi đó mà thôi.

Quý Trạch ngồi trong xe đến hai giờ mười lăm phút sáng mới xách va-li vào khách sạn, sau đó đi lên tầng cao nhất của Tần Vị.

Quý Ngôn nhanh chân chạy qua Quý Trạch, đi vào phòng Tần Vị trước.

Hai rưỡi, chuông cửa vang lên, Quý Ngôn chậm rãi hít một hơi, sau đó mở cửa ra.

“Quý Trạch, sao em lại đến đây?” Quý Ngôn vờ như ngạc nhiên mà nhìn Quý Trạch, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Quý Trạch đứng ngoài cửa, thấy người mở cửa là Quý Ngôn, cơ thể cậu ta hơi run một chút, miệng hơi mấp máy, lại dường như đã quên mình định nói gì.

“Anh.” Cuối cùng, Quý Trạch chỉ thì thào nói một chữ, âm thanh hơi trầm và khô khốc.

“Quý Trạch!” Tần Vị lão đảo chống gậy đi ra, thấy Quý Trạch xuất hiện ngoài cửa, hần tức giận gào thét. Đêm qua người này còn cầm dao vào phòng bệnh mình, thế mà hôm nay còn dám nghênh ngang chạy đến nhà mình. Thấy chiếc va-li bên cạnh Quý Trạch, đôi mắt Tần Vị càng bùng bùng lửa giận: “Đừng bảo cậu muốn chuyển luôn đến đây!”

“Người một nhà thì cùng vào một cửa (*).” Trông thấy Tần Vị, vẻ mặt Quý Trạch tức thì trở nên lạnh nhạt. Quý Trạch trực tiếp kéo hành lý vào cửa, sau đó rất tự nhiên mà đóng cửa lại: “Tôi đến ở với anh tôi, đương nhiên là không sai.”

(*) Nguyên văn: Không phải người một nhà thì không vào cùng một nhà (), nghĩa bóng tương đương với câu “cha nào con nấy” hay “nồi nào úp vung nấy”, nhưng ở đây Quý Trạch dùng luôn nghĩa đen.

Nhìn dáng vẻ uất hận của Tần Vị, Quý Trạch chậm rãi nở một nụ cười khiêu khích.

“Đúng không, hả chị dâu?”

47. Chương 47

Khi Quý Trạch gọi Tần Vị là chị dâu, Tần Vị tức thì bị chặn họng, không biết có phải vì giật mình hay không mà cả người run lên một cái, nhìn Quý Trạch như thể nhìn thấy ma.

Dù thế nào đi chăng nữa, Quý Trạch rốt cuộc vẫn chuyển vào nhà Tần Vị. Nhưng đối với người quen của Tần Vị, tin tức này tuyệt đối còn đáng sợ hơn cả chuyện kinh dị.

Tần Vị và em trai Quý Ngôn sống chung? Ngay cả mẹ Tần Vị cũng hoảng sợ, sau đó cũng sờ nhìn Tần Vị, nói, con thích là được rồi. Sau đó Tần Vị càng rùng mình sợ hãi, không biết nên giải thích thế nào.

Tuy rằng Quý Trạch ở nhà Tần Vị, nhưng bình thường hai người hoàn toàn coi như không nhìn thấy nhau.

Chỉ đến khi Quý Ngôn xuất hiện, hai người này như rốt cuộc mới nhớ thì ra đối phương là người, không phải không khí.

Từ sau khi chuyển vào nhà Tần Vị, cuộc sống của họ ấy thế mà lại bắt đầu an ổn một cách kỳ dị. Mặc dù không khí giữa Quý Trạch và Tần Vị không được hoà bình cho lắm, nhưng nói chung cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn. Họ chỉ không để ý đến sự tồn tại của người còn lại, nhưng đến hai rưỡi sáng, họ sẽ ăn ý mà chờ đợi sự xuất hiện của Quý Ngôn.

Mỗi lần Quý Ngôn xuất hiện, Tần Vị đều thích ôm Quý Ngôn, hết động tay động chân rồi lại cắn cắn hôn hôn. Mà Quý Trạch cũng sẽ không can thiệp gì, thường chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh nhìn mà thôi.

Khi cuộc sống trở nên yên ổn, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Ngày từng ngày qua đi, họ cùng nhau đón Tết Dương lịch, đón Tết Nguyên Đán, sau đó nháy mắt đã qua hơn bốn tháng.

Cuộc sống như vậy quá mức yên ổn, khiến người ta nảy sinh cảm giác đương nhiên.

Chừng như họ có thể mãi mãi ở bên Quý Ngôn như vậy.

Lại một đêm, Tần Vị ngồi bệt dưới sàn phòng khách, để Quý Ngôn ngồi trước người mình, vòng tay ôm chặt hông Quý Ngôn. Tần Vị tựa đầu vào vai Quý Ngôn, ôm Quý Ngôn cùng xem TV.

“Lại xem phim kinh dị?” Quý Trạch lạnh lùng nhìn từng cảnh quay xám trắng kinh dị xuất hiện trên TV, mà trong TV vẫn liên tiếp phát ra âm thanh gào thét chói tai của con gái.

“Nửa đêm đương nhiên là phải xem phim kinh dị mới có không khí.” Tần Vị nói một cách hùng hồn, điềm nhiên hôn một cái lên mặt Quý Ngôn, mà Quý Ngôn cũng không để ý, có vẻ đang xem rất chăm chú.

Quý Trạch nhú mày, sao trước đây cậu ta không biết thực ra anh trai mình rất thích xem phim kinh dị nhỉ?

Tần Vị quay đầu nhìn Quý Trạch, thấy Quý Trạch lại mặc bộ comple xám kia, lại nhớ đến chuyện bộ này là do Quý Ngôn tặng, trong lòng liền thấy khó chịu, bèn quay đầu cắn vành tai mềm mềm của Quý Ngôn một cái.

“Đừng nghịch.” Quý Ngôn vẫn đang xem phim kinh dị rất nhập tâm, lập tức đẩy mặt Tần Vị ra.

“Quý Ngôn, cậu còn chưa tặng comple cho tôi bao giờ.” Tần Vị nói với vẻ tủi thân, nhẹ nhàng liếm tai Quý Ngôn.

Quý Ngôn ngẩn người, sau đó cau mày, chậm rãi quay đầu nhìn Tần Vị: “Comple? Hồi đi học cần gì mặc comple? Hiếm lắm mới có một lần biểu diễn văn nghệ, bảo cậu mặc comple cậu còn kêu trời kêu đất, nói là quá bí.”

Quý Ngôn cũng từng mua rất nhiều quần áo cho Tần Vị, có lần còn bị Tần Vị mặt dày mày dạn kéo đi mua đồ đôi.

Cuối cùng thực sự không chịu nổi sự nhõng nhẽo lôi kéo của Tần Vị, Quý Ngôn đành phải mặc đồ đôi với Tần Vị ra đường, làm Tương Phàm cứ cười mãi.

“Cũng đúng.” Tần Vị ngẩn người, nhớ lại mới thấy hình như mình ghen nhầm chỗ. “Tôi đói.”

Quý Ngôn sững sốt, không phải vừa mới nhắc đến comple à, sao đột nhiên lại đói bụng rồi? Nhìn đồng thi thể máu me be bét trên TV, Quý Ngôn hơi nhú mày. Tần Vị cũng giỏi thật đấy, xem phim kinh dị mà cũng đói được.

“Muốn ăn gì?” Quý Ngôn không còn cách nào khác, đành đứng dậy khỏi lòng Tần Vị rồi đi vào bếp.

“Mì.” Tần Vị trả lời dứt khoát.

“Anh, em cũng muốn.” Quý Trạch ngồi trên sofa phụ hoạ một tiếng..

Quý Ngôn quay đầu lại, bất đắc dĩ nhìn hai người – một ngồi dưới đất, một ngồi sofa – đang chờ một con ma nấu ăn cho...

Nước trong nồi bắt đầu sôi sùng sục, bàn tay chuẩn bị bỏ mì vào nồi run lên, tinh thần hơi hơi hốt hoảng, tầm mắt phút chốc đen kịt, không trông thấy cảnh tượng trước mắt, tựa như trong khoảnh khắc ấy, năm giác quan đều bị tước đoạt vậy.

Lại là như vậy, Quý Ngôn mím môi cười khổ. Ngày từng ngày trôi qua, anh dường như càng ngày càng không ổn, cứ đang yên đang lành lại đột nhiên mất ý thức rồi ngất xỉu, thời gian hôn mê càng ngày càng lâu, mà giờ lại như vậy.

Quý Ngôn đã mơ hồ biết, tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Ở nơi bóng tối vô tận, luôn có một thứ vô hình nào đó vẫn đang nhắc nhở Quý Ngôn, có lẽ thời gian tồn tại của anh càng ngày càng ngắn.

Cơ thể vốn nhẹ nhàng, không có tri giác đã bắt đầu cảm nhận được sự mệt mỏi cùng cực, Quý Ngôn buông thõng bàn tay cầm vắt mì xuống. Khi tầm nhìn bình thường trở lại, nồi nước sôi lại xuất hiện trước mắt, Quý Ngôn quay đầu khẽ gọi: “Tần Vị.”

“Ơi?” Tần Vị đáp, sau đó lập tức đi đến bên cạnh Quý Ngôn: “Sao thế?”

Quý Ngôn nhét mì vào tay Tần Vị, mỉm cười: “Cậu nấu đi.”

“Tôi nấu?” Tần Vị tròn mắt, nhìn Quý Ngôn với ánh mắt khó tin. Trước đây không biết là ai luôn cầm mình bước vào bếp.

“Tôi dạy cậu nấu mì.” Quý Ngôn gật đầu, sau đó vỗ vỗ lưng Tần Vị, bảo hắn đi đến trước nồi: “Dù sao cũng rất đơn giản.” Cho dù tôi đi, đêm đến nếu cậu đói bụng thì vẫn có thể tự nấu mì ăn.

Đúng như Quý Ngôn nói, nấu mì rất đơn giản, thế nên có Quý Ngôn ở bên cẩn thận hướng dẫn, Tần Vị cũng nấu được tạm tạm.

“Tôi muốn thêm ớt.” Tần Vị đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lập tức đi lấy ớt trong tủ lạnh.

“Cậu cho ít thôi, Quý Trạch không ăn cay.” Quý Ngôn biết Tần Vị thích ăn cay nên gật gật đầu, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở Tần Vị.

“...” Ai quan tâm cái thằng Quý Trạch kia. Tần Vị tức khắc đổ thêm ớt vào mì, khiến nồi mì lập tức trở nên đỏ chót.

“Đã bảo là cho ít thôi mà!” Thấy Tần Vị còn đổ nhiều hơn, Quý Ngôn lập tức cau mày đập lưng Tần Vị.

Bàn tay vung thật mạnh, nhưng lại không đập được vào người Tần Vị, Quý Ngôn trông thấy tay mình bỗng dừng xuyên qua lưng Tần Vị.

Anh lại... không chạm phải bất cứ thứ gì.

“Sao thế?” Tần Vị không thấy Quý Ngôn đá hay đánh mình nên hơi ngờ vực mà quay đầu nhìn Quý Ngôn, lại thấy Quý Ngôn đang tự nhìn tay phải, vẻ mặt ngơ ngác. Tần Vị còn chưa kịp hỏi câu nào thì di động chợt đổ chuông.

“Cậu mau đi nghe điện thoại đi.” Quý Ngôn bình thường trở lại, nhắc Tần Vị đi nghe điện thoại.

Điện thoại là từ mẹ Tần Vị gọi đến, nói không biết sao Tiểu Đỗ Tử đang đêm thì đột nhiên nôn mửa, cả người rét cứng, mẹ Tần Vị vội vàng đưa thằng bé đến bệnh viện, giờ gọi điện báo Tần Vị cũng đến trông. Tần Vị nhanh chóng khoác áo khoác chuẩn bị đi.

Quý Ngôn nhìn nồi mì nóng hôi hổi trên bếp, e rằng là không ai ăn. Nhưng mặc dù nói vậy, Quý Ngôn vẫn cầm đũa nếm thử một miếng. Quả nhiên, một hồn ma như anh thì không thể thưởng thức được mùi vị gì, thật muốn ăn thử mì Tần Vị tự tay nấu.

Cuối cùng, Quý Ngôn đành đổ mì của Tần Vị đi, đi rửa nồi chuẩn bị nấu lại.

Quý Ngôn rũ mắt nhìn đôi tay mình.

Thời gian càng dài, nỗi bất an và sợ hãi trong anh cũng đang dần dần lên men trong yên lặng.

Có thứ gì đó, đã càng ngày càng trở nên không bình thường.

“Anh.”

Thân thể Quý Ngôn run lên, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, vừa nhìn lên thì thấy Quý Trạch đã đang đứng bên cạnh mình.

Quý Trạch nắm chặt cổ tay Quý Ngôn, cau mày nhìn chằm chằm tay Quý Ngôn.

Quý Ngôn sửng sốt, Quý Trạch cũng thấy rồi ư?

“Có phải... anh có gì chưa nói với bọn em không?” Quý Trạch chậm rãi ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng vào Quý Ngôn.

“Quý Trạch, em...” Quý Ngôn khẽ lắc đầu.

“Trước kia đến tận lúc chết anh còn giấu giếm em, lần này lại muốn giấu bao lâu nữa?” Quý Trạch cắt ngang lời Quý Ngôn một cách nhanh gọn.

Quý Ngôn lặng yên một lúc, sau đó ngược mắt nhìn về phía Quý Trạch, nụ cười gượng gạo và xót xa: “Nếu em đã đoán ra rồi, cần gì phải bắt anh chính miệng nói ra nữa. Dù sao kết quả xấu nhất cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Quý Ngôn!” Quý Trạch siết chặt tay Quý Ngôn, không gọi “anh” nữa mà gọi hẳn tên đầy đủ, có thứ gì đó đang dần vỡ vụn trong đôi mắt đen luôn trầm lắng kia, mơ hồ toát ra lửa giận và đau thương.

“Cái gì là “kết quả xấu nhất cũng chỉ đến thế mà thôi”? Cùng lắm là một ngày nào đó bất chợt biến mất, dù sao anh cũng đã có thể bỏ tất cả mà tìm đến cái chết, nên bây giờ cũng có thể bỏ lại tất cả mà biến mất

hay sao?” Quý Trạch nhìn chăm chăm Quý Ngôn, giọng nói trầm thấp dường như chất chứa nỗi lo âu và giận dữ tột độ.

“Anh phải nấu mì cho em.” Quý Ngôn cúi đầu, đưa tay trái ra chuẩn bị gỡ bàn tay đang nắm lấy cổ tay phải mình của Quý Trạch.

“Anh!” Thấy Quý Ngôn cứ trốn tránh câu hỏi của mình hết lần này đến lần khác, Quý Trạch bắt Quý Ngôn nhìn thẳng vào mình, không cho anh tránh né.

“Quý Trạch...” Quý Ngôn ngược mắt nhìn Quý Trạch, môi hơi mím lại, trong con ngươi là nỗi bi ai không thể xóa nhòa: “Đừng ép anh nữa.”

Giọng Quý Ngôn rất nhẹ, tựa như vừa mới thoát ra khỏi miệng đã vỡ vụn trong không khí, lại vừa như đã chìm sâu vào đau khổ.

Quý Trạch ngậy ngẩn, sau đó chậm rãi thả lỏng cổ tay Quý Ngôn.

Quý Ngôn tiếp tục cúi đầu rửa nồi, sau đó rót nước rồi đặt lên bếp lửa.

“Thôi đừng nấu, em không muốn ăn.” Quý Trạch nhìn nồi nước đang đun trên bếp, khẽ nói.

“Nhưng mà, anh muốn nấu.” Quý Ngôn cho vắt mì vào nồi: “Sau này cũng không còn cơ hội nữa.”

Thời gian của anh, cũng đã sắp hết rồi.

Những việc như vậy, dường chỉ là việc nhỏ nhặt như nấu bát mì thôi, sau này anh cũng sẽ đều không làm được nữa.

“Quý Trạch, đủ rồi, đã đủ lắm rồi.” Quý Ngôn mỉm cười, tay phải cầm đôi đũa trộn đều vắt mì, khẽ khàng nói: “Một năm này, coi như là anh trộm được. Có thể gặp lại em và Tần Vị, như vậy thực sự là đủ rồi.”

Quý Ngôn mỉm cười cúi đầu, thần thái trên mặt quá mức dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến người ta cảm nhận được nỗi thương tâm thấm vào tận xương tủy. Dưới ánh đèn vàng, hình hài Quý Ngôn trở nên nhạt nhòa, như thể chỉ chớp mắt thôi là người nọ sẽ đột nhiên biến mất vậy.

“Anh biết, lần này, anh thực sự sẽ không trở về được nữa.”

Khoảnh khắc ấy, Quý Trạch cảm thấy mình gần như sụp đổ. Giọng nói này quá đỗi hư ảo và bi thương, khiến người ta không dám nghe.

“Quý Trạch, xin lỗi em.”

Quý Ngôn vẫn mỉm cười dịu dàng, nhưng khi ngược mắt nhìn về phía Quý Trạch, nước mắt anh lại lăn dài.

“Anh... lại phải bỏ em lại.”

48. Chương 48

“Quý Ngôn! Quý Ngôn!”

Là ai... đang gọi tên mình?

Giọng nghe quen quá.

Quý Ngôn từ từ mở mắt ra, trông thấy hai người mang vẻ mặt kinh hoàng trước mặt, mà anh lúc này đang được một người trong đó ôm lấy. Đôi mắt người nọ đỏ bừng, vòng tay ôm rất chặt, liên tục gọi tên mình, như thể sợ mình biến mất vậy.

Hoảng hốt một lúc, Quý Ngôn rốt cuộc mới nhớ ra, người đang ôm mình chính là Tần Vị.

Mà người đứng cạnh Tần Vị, đang nhíu mày lo lắng nhìn mình chính là Quý Trạch, em trai anh.

Quý Ngôn hơi lắc đầu một cái, chỉ cảm thấy ý thức mơ mơ hồ hồ, sau đó anh nhận ra mình đang nằm dưới sàn phòng khách.

Anh nhớ vừa rồi mình đang dạy Tần Vĩ vẽ tranh, dạy được một lúc thì hình như anh đột nhiên hôn mê, sau đó không nhớ gì cả.

Đây cũng là chuyện thường gặp, chỉ không ngờ lần này lại xảy ra đúng lúc anh xuất hiện trước mặt Tần Vĩ và Quý Trạch.

“Tôi không sao, chỉ hôn mê một chút mà thôi.” Quý Ngôn khẽ nói, sau đó nhìn về phía bàn vẽ, trình độ vẽ tranh Tần Vĩ quả nhiên rất tệ, chắc hẳn anh hôn mê cũng không lâu lắm.

“Quý Ngôn...” Tần Vĩ run lên, vẻ mặt căng thẳng lo sợ. Hắn nhìn Quý Ngôn, tựa như gặp phải chuyện gì khiến hắn vô cùng sợ hãi vậy, lực tay ôm Quý Ngôn cũng bất giác mạnh hơn: “Đã qua một ngày.”

Thân hình Quý Ngôn run mạnh, đôi mắt nhìn Tần Vĩ bỗng nhiên trợn to. Anh cứng nhắc quay đầu nhìn về phía Quý Trạch, Quý Trạch gật đầu thừa nhận.

Một ngày?

Anh... lại mất ý thức... tròn một ngày?

“Quý Ngôn, làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy?” Tần Vĩ lo lắng hỏi Quý Ngôn. Dù thế nào đi chăng nữa, Tần Vĩ cũng không thể tiếp tục thần kinh thô mà cho rằng chưa từng xảy ra chuyện gì. Vành mắt hắn đỏ bừng, cơ thể run rẩy bất an, đôi tay ghì chặt lấy cơ thể Quý Ngôn. Mà cơ thể Quý Ngôn thì dường như càng ngày càng trở nên trong suốt, sắc mặt anh trắng bệch như giấy, khiến người nhìn có ảo giác như ngay giây tiếp theo, anh sẽ đột nhiên biến mất.

“Tần Vĩ, tôi đã chết rồi...”

Quý Ngôn có vẻ như vô cùng suy nhược, anh ngược mắt nhìn Tần Vĩ, sau đó đưa ra câu trả lời.

“Tôi rồi sẽ biến mất.”

Người mà tôi cho rằng sẽ luôn ở bên tôi, lại bỏ tôi mà đi; mà khi người đó rốt cuộc tìm về với tôi, tôi lại phải đi.

Có lẽ, họ thực sự đã chiến thắng thời gian, nhưng cuối cùng lại vẫn thua số phận.

“Đi đâu! Quý Ngôn, cậu muốn đi đâu?” Đôi mắt Tần Vĩ trợn to, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Mà Quý Ngôn chỉ có thể cúi đầu, lặng yên không lên tiếng.

Ngày mười bảy tháng năm năm ngoái, Quý Ngôn tự sát trong nhà. Mà hôm nay đã là ngày mừng mười tháng năm, chỉ còn bảy ngày nữa là tròn một năm.

Linh hồn anh càng ngày càng trở nên mệt mỏi. Anh không dám ra ngoài vào ban ngày, dường như chỉ cần chạm vào ánh nắng là anh sẽ lập tức mất đi ý thức vậy, yếu ớt đến cùng cực. Mà thời gian mất ý thức của anh càng ngày càng dài, tần suất càng ngày càng nhiều, thi thoảng trí nhớ sẽ trở nên mơ hồ, thậm chí đột nhiên quên hết tất cả mọi chuyện. Hết thấy những điều này đều như đang bức bách anh, nhắc nhở anh rằng thời gian của anh đang càng ngày càng ngắn.

Ngày qua ngày, Quý Ngôn càng cảm thấy đau đớn khổ sở. Mỗi khi đến hai rưỡi sáng, anh sẽ tươi cười nói chuyện với Tần Vĩ và Quý Trạch, nhưng sau nửa tiếng này, Quý Ngôn chỉ biết co ro một mình trong góc phòng, mặc cho nỗi đau khổ và tuyệt vọng dưới đáy lòng gặm nhấm chính mình trong yên lặng.

Quý Ngôn biết.

Một năm sau khi anh chết, anh sẽ thực sự biến mất.

Anh tựa như bị phân tách ở hai thế giới vô hình, phần này thì cười nói đã đủ, một năm này thực sự rất vui vẻ, phần kia lại cuồng loạn khóc than, đau khổ giãy dụa một cách vô ích.

Suốt đêm này, Tần Vĩ không ngủ, chỉ lặng lẽ nhìn vị trí Quý Ngôn biến mất.

Quý Trạch ngồi trên sofa, yên lặng hút thuốc, không nói một câu nào.

Hôm sau, Quý Ngôn vẫn ngâm mình trong phòng, nằm cuộn mình trong góc tường. Hình như anh trông thấy Quý Trạch đang nói chuyện với Tần Vị, nhưng lại ngơ ngác ngác không nghe rõ bất kỳ điều gì, chỉ có thể mặc cho ý thức của mình rơi vào bóng tối mờ mịt.

Không biết đã qua bao lâu, nhưng có vẻ còn rất sớm.

Không rõ tại sao Tần Vị lại không ở trong phòng, nhưng Quý Trạch thì đang thu dọn hành lý. Vẫn là chiếc va-li kia, chỉ có một va-li, giống như trước đây cậu ta có thể tùy ý dọn vào, giờ cũng có thể cứ thế chuyển đi.

Gần đến hai rưỡi sáng, Quý Ngôn chậm rãi bò dậy, sau đó ngồi xuống sô pha đối diện Quý Trạch rồi cứng ngắc kéo khoé miệng lên, thử rất nhiều lần mới có thể toát được một nụ cười tự nhiên.

Quý Trạch nhìn Quý Ngôn từ từ xuất hiện trên sô pha, cậu ta khẽ nói:

“Anh, em phải đi rồi.”

Quý Ngôn nhìn chiếc va-li bên cạnh Quý Trạch là biết cậu ta định dọn ra khỏi nhà Tần Vị, như vậy cũng tốt.

“Ừ.” Quý Ngôn gật đầu, cũng không biết nên nói gì thêm.

“Anh, anh không cần nói xin lỗi em đâu, anh không có bỏ rơi em lần nữa.” Quý Trạch đi đến trước mặt Quý Ngôn, đầu ngón tay ấm áp chạm vào gương mặt lạnh như băng của Quý Ngôn, sau đó phủ toàn bộ bàn tay lên gò má Quý Ngôn.

“Bởi vì lần này... là em bỏ anh lại mà đi trước.”

Quý Ngôn ngẩn người, đôi mắt cong cong, vành mắt lại đỏ lên.

Đến tận cuối cùng, Quý Trạch vẫn như vậy, dịu dàng đến lạ.

“Vậy nên, anh không cần không dám gặp lại em, không cần cảm thấy có lỗi với em, không cần lo sợ không biết nên chào tạm biệt em thế nào, anh không cần lo lắng gì cả.” Quý Trạch khẽ nói, trên gương mặt không còn nét lạnh lùng, tựa hồ đã hoà tan sự dịu dàng cuối cùng vào trong đôi mắt: “Em chỉ muốn anh biết, nửa năm này, anh à, em thực sự rất vui vì có thể gặp lại anh.”

Nếu anh sợ sự chia ly cuối cùng đến thế, vậy thì chúng ta hãy chào tạm biệt sớm một chút nhé.

“Anh vẫn luôn nói cảm ơn em, nhưng anh à, em mới là người muốn nói cảm ơn nhất.” giọng Quý Trạch hơi nghẹn ngào, vành mắt hoe đỏ, đầu ngón tay trượt dọc từ khoé mắt ửng đỏ xuống khoé môi Quý Ngôn, cuối cùng chậm rãi buông tay, run rẩy nắm chặt tay lại.

Người sống trong đời, ắt sẽ gặp được một người như vậy.

Gặp được người đó, cuộc đời cũng đã mỹ mãn.

Hiện tại, Quý Trạch nên buông tay, dẫu luyến tiếc đến đâu thì cũng không thể tiếp tục nữa, làm thế sẽ chỉ càng khiến mọi người đau khổ hơn mà thôi.

Cậu ta nên buông tay từ biệt Quý Ngôn, để anh biết anh không lại bỏ rơi mình, để anh không cần âm thầm hổ thẹn rằng sự hiện hữu của anh chỉ mang lại đau khổ cho mình, tốt nhất là để anh quên mình đi, nhẹ nhõm rời khỏi thế giới này.

Cậu ta nên buông tay, tặng lại khoảng thời gian cuối cùng cho Tần Vị, ngay từ đầu hai người đã ở bên nhau, rồi lại lờ nhau tròn bảy năm, rốt cuộc hai người họ cũng có thể ở bên nhau rồi nhỉ.

“Anh à, tạm biệt nhé.” Quý Trạch khẽ nói, rừ mắt không dám nhìn Quý Ngôn, sau đó đi về phía va-li.

Quý Ngôn nâng mắt, hơi nhấc ngón tay muốn với về phía bóng lưng Quý Trạch, cuối cùng lại cứng ngắc hạ xuống.

Đúng vậy, đây đã là lời từ biệt tốt nhất, kết quả tốt nhất.

“Anh, anh có từng yêu em không?” Quý Trạch đi đến cửa, sau đó chậm rãi dừng bước.

Nghe Quý Trạch hỏi vậy, Quý Ngôn hơi ngây ra. Anh đương nhiên biết Quý Trạch hỏi không phải là tình thân, mà là tình yêu như anh với Tần Vị, có điều đến giờ phút này, vấn đề này đâu còn ý nghĩa gì nữa.

“Em biết rồi.” Quý Trạch quay đầu nhìn Quý Ngôn, thấy anh lặng thinh không lên tiếng, ánh mắt Quý Trạch hơi âm đạm, hơi gật đầu rồi xoay người rời khỏi.

“Có.”

Bước chân Quý Trạch tạm dừng, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

“Khi em quỳ gối trong chùa, lễ từng pho tượng Phật từ sáng sớm đến tối muộn, nói rằng mình muốn lễ tạ.” Quý Ngôn mỉm cười, nhưng trong mắt đã đọng đầy chua xót và ưu thương. Vào giây phút ấy, Quý Ngôn đã thực sự động lòng.

Người đàn ông này, đã cố gắng kéo mình ra khỏi vực sâu tuyệt vọng, bầu bạn bên cạnh anh.

Người đàn ông này, đã cầm ảnh của mình mà gọi “anh”, mà khóc như một đứa trẻ sau ghe tài xế.

Người đàn ông này, sau khi say rượu đã nói muốn chăm sóc anh, muốn đối xử tốt với anh, cho dù anh chết vẫn sẽ tốt với anh.

Người đàn ông này, vào ngày sinh nhật đã cầm hai mươi chín cây nến, nói yêu anh, muốn anh chờ kiếp sau...

Dù với thân phận em trai hay bất kỳ những thân phận nào khác, đối với Quý Ngôn, Quý Trạch vẫn luôn là người không thể thay thế.

Có yêu hay không, Quý Ngôn cũng đã không thể phân rõ.

Nhưng nếu anh còn sống, vẫn sống với Quý Trạch năm này qua năm khác như vậy, có lẽ một ngày nào đó, họ thực sự sẽ ở bên nhau.

Có lẽ thực sự, họ suýt nữa thì có thể ở bên nhau.

Nhưng đến cùng vẫn thiếu cái “suýt” ấy.

“Thì ra anh cũng đi theo em à.” Quý Trạch ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

Dường như cả cuộc đời Quý Trạch chỉ chờ đợi câu nói này của Quý Ngôn.

Giữa đêm tối, nét tươi cười trên gương mặt Quý Trạch dịu dàng đến nỗi khiến người khác không thể nào rời mắt. Quý Trạch lại chậm rãi đến gần Quý Ngôn: “Nếu vậy thì hãy cho em kiếp sau của anh, anh nhé.”

Quý Ngôn hơi rũ mắt, nào có kiếp sau? Lời hứa hẹn mà anh cho Quý Trạch, cũng sẽ chỉ có một mình Quý Trạch gìn giữ mà thôi.

“Được.” Nhưng Quý Ngôn vẫn nghe thấy mình trả lời như vậy, Quý Ngôn giơ ngón út tay phải ra: “Có cần ngoắc tay ước định không?”

“Lớn thế này rồi mà còn muốn ngoắc tay à?” Quý Trạch lắc đầu, nắm lấy tay phải Quý Ngôn rồi kéo anh vào lòng mình, sau đó đặt tay trái lên gáy Quý Ngôn, cứ thế hôn lên môi anh.

Quý Ngôn ngây người, anh trông thấy đôi mắt đen láy của Quý Trạch như muốn kéo hẳn anh vào thế giới của cậu ta. Hai bờ môi nhẹ nhàng mơn trớn, dần dần, nhiệt độ lạnh buốt trên môi Quý Ngôn trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Không đẩy Quý Trạch ra, Quý Ngôn từ từ nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm nhận nhiệt độ và hơi thở của Quý Trạch.

“Anh, mình ước định rồi đấy nhé.” Quý Trạch chậm rãi buông Quý Ngôn ra, nhẹ nhàng hôn lên khoé môi Quý Ngôn. Tiếng gọi này dường như vẫn luôn quanh quẩn giữa bờ môi Quý Trạch, thấm nhuần tất cả dịu dàng trong sinh mệnh.

Trên đời này, chỉ có Quý Trạch mới gọi anh như vậy – “Anh.”

“Em đi đây.” Quý Trạch thì thầm vào tai Quý Ngôn, Quý Ngôn gật gật đầu.

Bờ môi Quý Trạch chậm rãi cong lên, khẽ khàng nói: “Hẹn gặp lại anh vào kiếp sau.”

“Được, anh chờ em.” Quý Ngôn cũng cười.

Quý Trạch xách va-li đi, Quý Ngôn yên lặng nhìn bóng lưng xa dần của Quý Trạch.

Mà giây phút cánh cửa đóng lại, nước mắt của hai người rớt cuộc tràn mi, lăn dài trên gương mặt.

Lần này chia ly, sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

49. Chương 49

Tần Vị bước qua Quý Trạch đang rũ mắt rơi lệ ngoài cửa, sau đó mở cửa vào phòng.

Quý Ngôn đang ngồi trên sô pha, toàn thân run lên vì khóc, miệng hơi mấp máy gọi tên mình một cách khô cứng.

Tần Vị bước đến, ngồi xổm xuống để đường nhìn ngang bằng với Quý Ngôn. Tần Vị vươn tay, nhiệt độ ấm áp tiếp xúc với gương mặt lạnh như băng của Quý Ngôn, lau đi nước mắt trên gương mặt Quý Ngôn. Tần Vị chậm rãi đến gần, đặt môi lên gò má Quý Ngôn, sau đó hôn nhẹ từ khoé mắt xuống đôi môi.

“Tần Vị...” Quý Ngôn bắt lấy góc áo Tần Vị: “Tôi muốn trở về.”

Tần Vị ngẩn người, sau đó yên lặng nhìn Quý Ngôn.

“Mình... trở về đi, có được không?” giọng Quý Ngôn yếu ớt và run rẩy, đôi mắt mà Tần Vị yêu nhất phủ đầy đau thương.

“Được, trở về.” Tần Vị gật đầu, dang tay ôm chặt Quý Ngôn vào lòng: “Chúng ta trở về.”

Tần Vị và Quý Ngôn lên đường trở về, ngay đêm đó liền lái xe về thành phố X. Lộ trình rất dài, Tần Vị suốt đêm ròng đều không chớp mắt. Suốt cả chặng đường, Tần Vị đều yên lặng không nói gì, hẳn biết Quý Ngôn ở ngay bên cạnh mình, nhưng hẳn lại không nói được bất cứ điều gì.

Trên chuyến hành trình đêm dài đằng đẵng này, trái tim vốn đau đớn cùng cực lại dần dần bình tĩnh lại.

Nếu hẳn đã hứa với Quý Ngôn sẽ không nuốt lời, vậy thì có gì phải khổ não hay đau khổ?

Nếu đã quyết định, vậy thì cứ ở bên nhau như suốt bao nhiêu lâu nay là được.

Trên đời này có bao nhiêu tình yêu bị khuất phục bởi lạnh nhạt và chối từ, nhưng ngay từ đầu Tần Vị đã không, về sau Quý Ngôn cũng không. Tình yêu giữa họ tựa như tình yêu đơn phương, một khi cho đi là sẽ không còn đường lui nữa. Hoặc có thể họ cũng từng có đường lui, nhưng cho dù có, họ cũng sẽ không đi.

Mà hiện tại, họ chẳng qua cũng chỉ tiếp tục như vậy mà thôi. Thực ra cũng chỉ là tiếp tục bước trên con đường này, cho dù con đường này là con đường chết chóc một đi không trở lại.

Bảy năm đứt đoạn, đã là quá lâu.

Con đường sau này, dầu thế nào Tần Vị cũng sẽ cùng Quý Ngôn đi tiếp, cho dù là đường cùng, hẳn vẫn sẽ ở bên anh.

Nếu đã quyết tâm quyết định như vậy, hẳn cần gì phải đau khổ nữa?

Cũng chỉ như vậy mà thôi.

Dù sống hay chết, họ vẫn sẽ luôn ở bên nhau.

Tần Vị và Quý Ngôn rớt cuộc lại về đến thành phố X. Trong mấy ngày này, Tần Vị ngày nào cũng đi dạo quanh thành phố, mà Quý Ngôn thì đi cùng ngay cạnh hẳn.

Tần Vị đến rạp chiếu phim đã từng hay đến nhất, mua một đôi vé, sau đó lại mua một gói bỏng ngô thật lớn để xem phim kinh dị. Trước kia, mỗi lần có phim kinh dị, Quý Ngôn đều chủ động kéo Tần Vị đi xem, mà Quý Ngôn cũng thích nhất là ăn bỏng ngô trong rạp chiếu phim.

Tần Vĩ đến cổng trường đại học, mua hai suất xiên cay mười tệ. Hồi đại học, hắn với Quý Ngôn thường vừa ra khỏi cổng trường là lại chạy đến quán này mua xiên cay, vừa ăn vừa kêu nóng, mà đến giờ hương vị vẫn chưa thay đổi, thật tốt.

Tần Vĩ đến sân bóng rổ, trong sân có sinh viên mặc đồng phục chơi bóng đang luyện tập. Hắn cũng từng thi đấu bóng rổ ở nơi này, mỗi lần xoay người là lại có thể thấy Quý Ngôn đứng ngay hàng đầu tiên, rõ ràng rất kích động muốn cổ vũ hắn, lại làm bộ trấn định không la không hét. Nhưng mỗi khi Tần Vĩ ném vào, Quý Ngôn đều sẽ cười rục rịch mà vỗ tay với hắn.

Tần Vĩ đến ngôi nhà trước kia của Quý Ngôn, đứng ở góc tường nơi hắn đã từng khoác áo căng phồng ngủ ngoài trời giữa mùa đông tuyết bay tứ tán, chỉ vì chờ cùng đi học với Quý Ngôn. Mà giờ Tần Vĩ lẳng lặng đứng nhìn lâu thật lâu, nhưng sẽ không bao giờ có một Quý Ngôn bước ra từ cánh cửa kia nữa.

Tần Vĩ đến trung tâm thương mại trên đường lớn. Hắn đã từng đi trên con đường này với Quý Ngôn vô số lần, nhìn dòng người tấp nập qua lại. Hắn cũng từng lôi kéo Quý Ngôn mặc đồ đôi, nắm tay nhau đi qua con đường này, Quý Ngôn đỏ mặt không dám ngẩng đầu, nhưng mà vẫn không buông tay mình ra.

...

Mấy ngày này, Tần Vĩ dường như đi hết toàn bộ thành phố. Hồi ức ủa về, nhiều như cát trên sa mạc. Mà trong thành phố này, dường như từng ngõ ngách đều có ký ức thuộc về họ.

Quý Ngôn yên lặng đi theo Tần Vĩ. Chẳng bao lâu trước, anh cũng từng giống như Tần Vĩ, lần lượt đi đến những nơi họ đã từng thích đi. Anh cũng từng đứng một mình giữa phố nhìn dòng người qua lại, nhưng chưa bao giờ gặp được người anh muốn tìm.

Ký ức của họ dài đằng đẵng, thời gian lại ngắn ngủi vô cùng.

Sáng sớm ngày mười sáu tháng năm, Tần Vĩ ôm Quý Ngôn xem bộ phim truyền hình tẻ nhạt trên TV.

Rõ ràng là xem phim hài, vậy mà nỗi khổ sở trong lòng lại cuộn cuộn trào lên trong lòng, Quý Ngôn cười đến chảy nước mắt, làm thế nào cũng không ngừng lại được.

“Sao giờ lại hay khóc thế.” Tần Vĩ khẽ nói, vươn tay gạt đi nước mắt trên mặt Quý Ngôn.

“Bộ phim này, buồn cười quá.” Quý Ngôn vừa cười vừa nói, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy liên hồi.

Anh biết thời gian đã không còn nhiều. Quý Ngôn vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói, rất nhiều việc muốn làm, nhưng cuối cùng đều không làm được gì. Trái tim nhỏ bé của anh dường như cất giấu rất nhiều tình cảm, ràng buộc lấy linh hồn anh.

Quý Ngôn đã không thể nhớ lại nhiều hơn, nếu không anh sẽ càng không biết nên đi thế nào. Nhưng anh vẫn muốn gắng sức nén lại quãng thời gian bảy năm và cả tương lai của anh và Tần Vĩ vào trong mấy ngày này, tựa hồ chỉ có như vậy, anh mới có thể ra đi mà không hề nuối tiếc.

Nhưng sự thật thì hoàn toàn trái ngược, càng nghĩ như vậy, Quý Ngôn lại càng tiếc nuối, khoảng trống trong lòng càng bị mở rộng.

Anh và Tần Vĩ không thể trông thấy người kia tốt nghiệp đại học, sau đó cùng đi làm, cùng tạo nên một gia đình hoàn chỉnh.

Anh và Tần Vĩ không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà trọ nhỏ nhỏ ấy, ngày ngày cãi nhau nhưng vẫn sống vui vẻ.

Anh và Tần Vĩ không thể nhìn đối phương dần dần trưởng thành, cũng không thể nhìn người kia thực hiện lời hứa đã từng hứa hẹn.

Anh và Tần Vĩ không thể ở bên nhau suốt đời, cũng không thể gắn bó với nhau đến khi già cả...

Có quá nhiều điều họ từng tin chắc rằng sẽ có, nhưng cuối cùng lại không có được gì.

Thực ra đi đến bước này, ai cũng có lỗi, nhưng ai cũng không có lỗi, chỉ là có quá nhiều lầm lỡ và bất hạnh ngăn cách giữa hai người.

Trên TV, dấu người ta có trải qua bao nhiêu hiểu lầm và cách trở, những đôi yêu nhau cuối cùng rồi vẫn sẽ quay lại với nhau.

Mà anh và Tần Vĩ thì dấu yêu đến nhường nào, chờ đợi hai người chỉ là dấu chấm tròn kết thúc mà thôi.

Ba giờ sáng ngày mười sáu tháng năm, ngày mai sẽ là ngày giỗ tròn năm của Quý Ngôn, mà lúc này Quý Ngôn vẫn chưa biến mất.

“Còn chưa biến mất này.” Quý Ngôn nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Tần Vĩ, thấy hắn vẫn có thể ôm lấy mình.

Cơ thể anh càng ngày càng trong suốt, càng ngày càng mệt mỏi, nhưng anh vẫn chưa biến mất.

Nhưng Quý Ngôn hiểu hơn lúc nào hết, rằng đây chính là ngày cuối cùng của anh.

“Tôi buồn ngủ quá, mình đi ngủ đi.” Quý Ngôn kéo tay Tần Vĩ, sau đó cùng đi về phía giường. Tần Vĩ nằm trên giường, ôm chặt Quý Ngôn vào lòng, tựa như rất lâu về trước. Quý Ngôn nghe âm thanh tiếng tim đập của Tần Vĩ, bất giác cũng cảm thấy tĩnh tâm lại.

Khoé môi Quý Ngôn chậm rãi vẽ nên một nụ cười mơ hồ, anh rút cuộc lại về đến vị trí của riêng anh.

Bóng tối và sự mỏi mệt bao trùm lấy ý thức của Quý Ngôn, Quý Ngôn cứ thế chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi Quý Ngôn mở mắt ra lần nữa, anh rút cuộc có thể trông thấy Tần Vĩ ngay khi vừa tỉnh giấc.

Vậy là tốt lắm rồi.

Ánh mắt dịu dàng, vòng tay vững chãi, bản thân anh thì vẫn đang mơ màng buồn ngủ...

Sau bao nhiêu lâu, đây là lần đầu tiên họ cùng nhau đón một ngày mới.

Cũng là... lần cuối cùng.

Quý Ngôn chậm rãi chống người dậy, sau đó cúi đầu nhìn Tần Vĩ đang nằm trên giường, thấy Tần Vĩ lặng yên nhìn mình chăm chú, anh cúi người, chủ động hôn lên môi Tần Vĩ.

Tần Vĩ luồn tay vào tóc Quý Ngôn, sau đó hôn Quý Ngôn càng nhiệt tình hơn. Lưỡi Tần Vĩ lướt qua bờ môi Quý Ngôn, xâm chiếm khoang miệng anh, như thể muốn hoàn toàn bắt Quý Ngôn làm tù binh của mình. Nụ hôn của Tần Vĩ vừa càn rỡ vừa kịch liệt, tất cả tình cảm đậm sâu bị đè nén dưới đáy lòng rút cuộc thoát khỏi ràng buộc mà giải phóng ra ngoài. Quý Ngôn dang tay ôm chặt Tần Vĩ, không muốn buông ra.

Nụ hôn cháy bỏng mà tuyệt vọng này như nhấn chìm tất cả những gì mình có, đưa anh đến gần bờ vực của sự huỷ diệt.

Sau ngày hôm nay, thế giới của Quý Ngôn sẽ không còn ánh sáng.

50. Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm hôm đó, Tần Vĩ cõng Quý Ngôn bước chậm từng bước trên con đường đá. Trời rất tối, trong sân trường rộng rãi đã không còn một bóng người.

Sớm nay hình như có mưa nhỏ, có loài hoa không biết tên rụng xuống theo những giọt nước mưa, từng cánh hoa vỡ ra giữa không trung, cánh thì rơi xuống bãi cỏ, cánh thì đậu trên cành khô, còn có vài cánh hoa rơi xuống người Quý Ngôn và Tần Vĩ, sau đó lại ủ rũ rơi xuống bùn đất.

Trước kia, họ cũng từng thường đi trên con đường này.

Song có một số người, dấu dất tay nhau đi trên một con đường thì cuối cùng vẫn sẽ đi về những thế giới khác nhau.

Rút cuộc đi đến chiếc ghế đá ven hồ, Tần Vĩ cẩn thận đặt Quý Ngôn xuống ghế, sau đó xoa nắn đôi tay lạnh như băng của Quý Ngôn, hỏi anh có lạnh không.

Quý Ngôn lắc đầu, một người chết như anh thì làm sao cảm thấy lạnh được. Nhưng mà lúc này đây, anh dường như thực sự cảm thấy rất lạnh. Nhiệt độ trong lòng bàn tay Tần Vị tựa hồ là hơi ẩm duy nhất còn sót lại trong thế giới của Quý Ngôn, nhưng dẫu chỉ là một chút ẩm áp ấy thôi, Quý Ngôn cũng đã không chịu nổi.

Mặt hồ về đêm vô cùng yên ả, ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống gợn nước lăn tăn, phản chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt.

Quý Ngôn nhìn về phía mặt hồ xa xa, nhìn cảnh sắc chứa đầy hoài niệm này, vành mắt lại đỏ lên.

Anh muốn nhìn thêm một chút, chỉ một chút mà thôi, về sau sẽ không có cơ hội nhìn thấy nữa.

Rõ ràng anh nên cảm kích mới đúng, ít nhất sau khi anh chết, anh còn trộm được một năm này để bầu bạn bên cạnh người anh yêu. Nhưng khi thực sự đến thời khắc chia ly, trái tim Quý Ngôn vẫn đau như xé.

Mỗi lần cơ thể anh biến mất, anh đều hoảng loạn lo âu, sợ mình sẽ thực sự biến mất, ngay đến một câu từ biệt đằng hoàng cũng không có. Nhưng hôm nay rốt cuộc có thời gian cho anh chào từ biệt Tần Vị, anh lại không nói nên lời.

“Tần Vị, tôi không thể ở bên cậu được nữa.” Đường nhìn của Quý Ngôn chậm rãi chuyển về phía Tần Vị đang lặng yên ngồi cạnh.

Từ sau hôm nay, trên đời này sẽ thực sự không còn Quý Ngôn.

Sẽ không còn một hồn ma ngốc nghếch luôn đi theo Tần Vị không quản đêm ngày; cũng sẽ không còn hồn ma nào nói chuyện với Tần Vị, dạy hắn vẽ tranh lúc nửa đêm nữa; lại càng không còn một hồn ma mặc cho Tần Vị ôm ấp vuốt ve, còn phải giúp tên ngốc này nấu bữa khuya...

Bên cạnh Tần Vị, sẽ không còn một Quý Ngôn.

“Đừng nói lung tung.” Tần Vị vẫn cười, giơ tay vuốt ve gò má Quý Ngôn như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Lần này... tôi thực sự phải đi rồi.” Quý Ngôn gượng cười, vẻ mặt buồn thảm.

Sau lần này, thực sự sẽ không được gặp lại nữa.

Tay Tần Vị cứng lại, hắn nhìn Quý Ngôn với ánh mắt phức tạp, nụ cười trên môi không hề thay đổi: “Sẽ không đâu.”

Quý Ngôn nắm lấy tay Tần Vị. Tay Tần Vị vẫn ấm như thế, lần nào cầm tay hắn, Quý Ngôn cũng cảm thấy rất yên tâm: “Tần Vị, thực ra tôi rất vui, sau khi chết còn có thể được gặp lại cậu, một năm này đã là quá đủ với tôi rồi.”

“Chúng ta đã hứa sẽ bên nhau trọn đời mà, mới một năm thôi, làm sao đủ được?” Tần Vị nhìn hồn ma trong suốt trước mặt, vẻ mặt buồn bã. Đúng vậy, thiếu, không đủ một chút nào, làm sao mà đủ được.

“Tần Vị, tôi đã ở bên cậu cả đời rồi.” Quý Ngôn cười, đây chính là cả đời của anh.

Cả cuộc đời của Quý Ngôn, đều đã dành cho Tần Vị.

“Đừng đi...” Tần Vị vô thức thì thào, nắm lại tay Quý Ngôn thật chặt: “Đừng đi, Quý Ngôn.”

Nước mắt của Quý Ngôn tức thì tràn khỏi vành mắt.

Anh không muốn đi, nhưng anh sao có thể không đi?

Quý Ngôn buông tay Tần Vị ra rồi ngồi xổm xuống đất, lấy tay bới phần đất bên cạnh chân ghế lên. Quý Ngôn chưa từng nói cho ai biết, nơi đó chôn thứ mà năm năm trước Quý Ngôn đã giấu.

Nhìn chiếc hộp màu đen vuông vắn kia, tay Quý Ngôn run rẩy, sau đó nhặt chiếc hộp lên. Rõ ràng chỉ là một chiếc hộp nho nhỏ, vậy mà Quý Ngôn lại cảm thấy quá nặng, khiến anh cầm không nổi.

Tần Vị ngây ngốc nhìn chiếc hộp trong tay Quý Ngôn, sau đó như chậm rãi nhận ra điều gì.

Quý Ngôn đứng trước mặt Tần Vị, từ từ mở chiếc hộp ra.

Bên trong là một đôi nhẫn bạch kim, đôi nhẫn mà năm năm trước Quý Ngôn mua tặng Tần Vĩ.

“Giờ mới đưa cho cậu, liệu có phải là đã quá muộn hay không?” Cả người Quý Ngôn đều phát run, nước mắt lăn dài, nhưng vẫn cố gắng gượng cười, đôi tay run rẩy, gần như không cầm được chiếc hộp.

“Không muộn, không muộn chút nào.” Tần Vĩ khẽ khàng lắc đầu, vành mắt ướt ướt, sau đó đưa tay mình ra.

“Quý Ngôn, cậu đeo cho tôi đi, phải trói tôi lại thật chặt đấy.” Chất giọng dịu dàng và thâm tình của Tần Vĩ tan vào không trung.

Quý Ngôn khóc không thành tiếng, chỉ có thể gật đầu, sau đó run tay lấy một chiếc nhẫn ra. Anh nâng tay Tần Vĩ lên, sau đó chậm rãi xỏ nhẫn vào ngón áp út của Tần Vĩ. Từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Tần Vĩ, đôi mắt Quý Ngôn nhoè đi, chỉ có thể trông thấy một chiếc nhẫn nho nhỏ.

“Đến lượt tôi.” Nhìn chiếc nhẫn trên tay, Tần Vĩ nở nụ cười, sau đó lấy chiếc còn lại trong hộp ra, dịu dàng nắm lấy tay Quý Ngôn, tựa hồ sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Về mặt Tần Vĩ vừa thành kính vừa chuyên chú, hẩn đeo nhẫn lên ngón áp út của Quý Ngôn, sau đó nắm lấy tay Quý Ngôn, đặt một nụ hôn lên môi anh. Tần Vĩ cười nhìn Quý Ngôn: “Quý Ngôn, cậu là của tôi.”

Quý Ngôn liên tục gật đầu, lại không nói được bất cứ điều gì.

Hai bàn tay đan vào nhau, đôi nhẫn bạch kim toả sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Vào giờ phút này, hai số phận dường như riêng rẽ rồi cuộc quần riết lấy nhau, mãi mãi không chia lìa.

“Tần Vĩ, cậu biết không? Tôi rất vui.” Quý Ngôn vừa khóc vừa cười, sau đó ôm chặt lấy Tần Vĩ. Hãy cho anh được ích kỷ một lần, để anh được biến mất trong lòng người anh yêu nhất, để anh được hưởng thụ những phút giây hạnh phúc cuối cùng, để anh được rời khỏi thế giới này một cách thanh thản.

Nhưng dù nói là hài lòng, Quý Ngôn vẫn cảm thấy khoảng trống trong lòng mình càng lúc càng lớn, nỗi sợ hãi và trống rỗng như đang chậm rãi khuếch tán trong linh hồn, dần dần cắn nuốt bản thân. Anh muốn nhìn lâu hơn một chút, nói thêm một câu nào đó, thế nào cũng được, anh chỉ muốn ở bên Tần Vĩ, dù chỉ thêm một phút một giây thôi cũng được.

Quý Ngôn ôm Tần Vĩ, lại thấy đôi tay mình càng ngày càng trong suốt, gần như sắp xuyên qua cơ thể Tần Vĩ.

Quý Ngôn đẩy Tần Vĩ ra, lảo đảo lùi ra sau một bước.

“Tần Vĩ, tôi thực sự phải đi rồi.” Quý Ngôn cắn môi nhìn người đàn ông trước mặt, người đàn ông mà anh dùng cả đời để nhớ, dùng cả đời để thương, dùng cả đời để dây dưa. Nhưng mà giờ đây, tất cả đều sắp đi đến hồi kết.

Đã không còn kết cục nào tốt hơn bây giờ nữa.

“Được.” Tần Vĩ lặng yên trong giây lát, sau đó gật đầu: “Tôi sẽ không bỏ cậu lại một mình.”

Khi Tần Vĩ nói xong câu kia, Quý Ngôn còn thở phào một hơi, nhưng ngay câu sau đó lại khiến Quý Ngôn gần như tan vỡ.

“Cậu đi trước đi, tôi sẽ đến với cậu ngay thôi.” Về mặt Tần Vĩ rất đổi dịu dàng, hẩn cứ thế lặng lẽ nhìn Quý Ngôn.

“Cậu... cậu... cậu nói gì?” Yết hầu Quý Ngôn như thể bị ai đó siết chặt, đến với mình ngay là sao, chẳng lẽ Tần Vĩ nói vậy... là muốn chết theo mình ư?

“Tôi đã hứa sẽ không bỏ cậu lại một mình.” Tần Vĩ cười, vươn tay định nắm lấy tay Quý Ngôn, nhưng lại xuyên qua bàn tay trong suốt của anh, hẩn đã không thể nắm tay Quý Ngôn được nữa.

Tay Tần Vĩ lơ lửng giữa không trung, nước mắt trượt khỏi vành mắt đỏ bừng.

Chậm rãi rút tay lại, Tần Vĩ vừa khóc vừa nhìn Quý Ngôn: “Không sao, chúng ta sẽ chỉ xa nhau một thời gian thôi, rất nhanh thôi là tôi có thể ở bên cậu mãi mãi. Tôi đã bỏ rơi cậu một lần, tôi nhất định sẽ không bỏ cậu lại nữa.”

“Tôi đã hứa sẽ không bao giờ nuốt lời nữa.”

“Không được, không thể! Cậu không thể làm như vậy!” Quý Ngôn hoảng loạn lắc đầu. Anh bước về phía trước, muốn nắm lấy cổ áo Tần Vĩ, nhưng tay anh lại trực tiếp xuyên qua cơ thể Tần Vĩ, không bắt được bất cứ thứ gì. Quý Ngôn luống cuống kêu to: “Cậu quên con trai cậu rồi ư? Ba mẹ của cậu thì sao? Công ty của cậu thì sao! Sao cậu có thể, sao cậu có thể vì tôi...”

“Tôi sẽ sắp xếp ổn thoả.” Thấy Quý Ngôn nghẹn ngào không nói nên lời, Tần Vĩ an ủi: “Quý Ngôn, tôi không thể rời xa cậu, không thể không có cậu.”

“Sắp xếp?” Quý Ngôn thở hổn hển, trừng mắt nhìn Tần Vĩ, cậu định sắp xếp thế nào? Tần Vĩ, nói cho tôi biết cậu định sắp xếp thế nào! Một người đang sống sờ sờ lại đột nhiên chết đi, chẳng lẽ cậu còn có thể sắp xếp một Tần Vĩ khác chăm sóc cho họ hay sao? Sao cậu có thể vì tôi mà bỏ lại tất cả! Cậu vẫn còn sống mà, Tần Vĩ, cậu vẫn còn sống rất tốt, vẫn còn quãng đời rất dài chưa đi hết!

Tần Vĩ không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Quý Ngôn. Thái độ thản nhiên ấy khiến Quý Ngôn sợ hãi đến tột độ.

Tần Vĩ lại cười, trong đôi mắt hần là tình yêu sâu đậm không màng đến tất cả.

Nếu cái chết có thể mang lại hạnh phúc, vậy thì cần gì phải sống tiếp?

Nếu cái chết đã chia rẽ chúng ta, vì sao không thể để chúng ta đến với nhau lần nữa?

“Tần Vĩ! Cậu đã nói sẽ tặng cả đời cho tôi, cậu không thể chết được, tôi không cho phép cậu chết!” Quý Ngôn kêu tên Tần Vĩ, không cảm nổi nước mắt. Tần Vĩ đang nghiêm túc, hần đang rất nghiêm túc, nếu anh cứ thế biến mất, hần nhất định sẽ chết theo. Không thể, không thể như vậy được.

“Tần Vĩ, cậu không thể ích kỷ như thế! Cậu không thể!” Quý Ngôn muốn giữ chặt lấy Tần Vĩ, nhưng lại không bắt được bất cứ thứ gì: “Tôi chờ cậu bảy năm! Tròn bảy năm! Tôi không cho cậu cứ thế đi theo tôi!”

“Tôi hận cậu bỏ rơi tôi! Tần Vĩ, tôi hận cậu! Cho dù thế nào, cậu cũng phải chờ tôi bảy năm!” Quý Ngôn nhìn Tần Vĩ với ánh mắt cầu xin, giọng nói vừa run rẩy vừa nghẹn ngào. Anh đau khổ cầu xin Tần Vĩ, Tần Vĩ không thể cứ thế tìm được cái chết theo anh được, tuyệt đối không thể: “Tần Vĩ, cậu không thể cứ thế mà chết được, cậu phải sống tiếp cho tôi...”

“Được.” Tần Vĩ nhìn Quý Ngôn thật lâu, cuối cùng xót xa nhắm mắt lại, thở dài mà gật đầu.

“Tôi chờ cậu, bảy năm.”

Quý Ngôn dần dần bình tĩnh lại, nhìn Tần Vĩ với ánh mắt bi ai.

Thôi vậy, cứ như thế đi.

Rõ ràng là khoảng cách gần trong gang tấc, nhưng giữa hai người lại như cách một thế giới.

Quý Ngôn chớp mắt mấy cái, nước mắt càng ngày càng nhiều, trong mắt đọng đầy hơi nước. Vành mắt Tần Vĩ sưng ửng, đôi môi hơi hé mở, định giơ tay gạt đi nước mắt trên gương mặt Quý Ngôn, nhưng bàn tay lại xuyên qua cơ thể trong suốt của anh.

Những giọt nước mắt vốn nên ấm áp lại không thể nào tiếp xúc với ngón tay, nhưng nỗi đau khổ và lạnh buốt thì đã thấm thấu đến tận đáy lòng.

Thời gian trôi cuộc đến ba giờ sáng, mà thân hình Quý Ngôn đã trong suốt đến gần như hoà vào màn đêm.

Quý Ngôn quay đầu nhìn về phía hồ nước dưới trời đêm, giọng nói vừa hư ảo vừa yếu ớt, tựa hồ vừa ra khỏi miệng đã vỡ tan trong không khí.

“Tần Vĩ, cậu biết mà.”

Anh chậm rãi quay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười, lặng yên nhìn Tần Vĩ.

— Tôi yêu cậu.

Tần Vị lặng lẽ nhìn thân thể Quý Ngôn dần dần biến mất, hấn gắng sức mở to đôi mắt đỏ bừng nhìn Quý Ngôn, nhưng bóng hình Quý Ngôn tựa như bị gió phút chốc thổi tan, sau đó hoà vào màn đêm.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út Quý Ngôn lẻ loi rơi xuống mặt cỏ.

Trước người hấn không còn một bóng người, chỉ còn lại một chiếc nhẫn yên lặng nằm dưới đất.

Trước hồ nước chỉ còn lại một mình Tần Vị ngây ngốc nhìn bầu trời đêm.

“Quý Ngôn, Quý Ngôn...” Tần Vị mấp máy môi, hết thấy đều không nói thành lời, tất cả lời nói đều nghẹn trong cổ họng, cuối cùng chỉ có thể liên tục gọi tên người đó với âm giọng khản đặc và yếu ớt. Từ giờ phút này, người quan trọng nhất trong cuộc đời Tần Vị đã ra đi mãi mãi.

Tần Vị quỳ rạp xuống đất, đưa tay nhặt chiếc nhẫn dưới đất lên, sau đó khỗ sở áp chiếc nhẫn vào sát lồng ngực, trái tim đau đến chết lặng, toàn thân dường như cũng bị nỗi bi thương vô tận này xé nát.

Trên đời này, đã mãi mãi không còn Quý Ngôn.

HẾT.

Chú thích:

(1) Bò đoàn: Vật để lót ngò, dùng cỏ Bò tạo thành, có hình tròn, thường dùng để ngò thiền hay quỳ lạy.

51. Chương 51: Ngoại Truyện 1

Diệp Vận dùng thẻ mở cửa phòng, bước vào trong.

Đây là phòng của Tần Vị, con trai bà, nhưng bên trong không có lấy một bóng người, cũng không hề có một chút sức sống.

Diệp Vận kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng lập tức rải xuống mặt đất, mang theo ấm áp đi vào trong phòng.

Hôm nay là sinh nhật con trai bà, để phòng sáng một chút cho có vẻ ấm áp.

Nơi này đã một năm không có người ở.

Ngày mười bảy tháng năm năm ngoái, Tần Vị tự sát.

Mặc dù nói là tự sát, nhưng khi Diệp Vận biết tin Tần Vị tự sát, trong lòng bà đã đoán trước được điều này. Sau khi Quý Ngôn ra đi, con trai bà chịu đựng tròn tám năm rồi rồi cuộc cũng đi theo Quý Ngôn.

Tần Vị vẫn luôn sống trong căn phòng này, trước khi chết, hấn còn nằm trên sô pha, dưới sàn nhà thì lênh láng máu tươi. Cổ tay trái của hấn bị cửa nắm nhát dao, không thừa không thiếu, máu tươi nhuộm đỏ cả chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Tay phải Tần Vị đặt trên ngực, đè lên một bức tranh. Bức tranh kia vô cùng sạch sẽ, không dính một vết máu nào, là bức tranh cũ Quý Ngôn vẽ tặng Tần Vị năm mười lăm tuổi, trên tranh còn có một hình người nhỏ nhỏ trông vô cùng ấu trĩ, nhưng Diệp Vận biết đó là Quý Ngôn. Mãi đến khi chết, con trai bà vẫn đang ngắm bức tranh này.

Dường như từ năm mười lăm tuổi, họ đã bắt đầu quấn quít bên nhau, rồi nhiều năm sau đó, họ vẫn ở bên nhau.

Khi Tần Vị chết, bờ môi hấn toát lên nụ cười nhẹ nhẹ, hấn ra đi trong bình an và hạnh phúc.

Trong lòng bàn tay phải của hấn còn nắm chặt một chiếc nhẫn khác.

Khi đó, Diệp Vận cảm thấy rất đau lòng, nhưng cũng không quá mức bất ngờ.

Con trai bà...rất cuộc cũng được giải thoát rồi.

Từ khi Tần Vị nói với bà rằng hấn muốn ở bên Quý Ngôn, hấn sẽ không nuốt lời nữa, bà đã đoán được ngày này sẽ đến, thời gian hơn bảy năm này đã là vượt qua dự đoán của bà.

Cũng từ lúc đó, bao nhiêu năm cho đến hiện tại, con trai bà vẫn lẻ loi một mình.

Cho dù trong những năm này, Tần Vị dường như rất cố gắng làm tròn trách nhiệm của mình. Nhưng Tần Vị là con trai của Diệp Vận, sao bà có thể không biết, dù rằng Tần Vị vẫn hô hấp bình thường, nhưng từ sau khi biết Quý Ngôn chết, con trai bà đã không còn là một người hoàn chỉnh nữa.

Diệp Vận thường nghe thấy Tần Vị lẩm bẩm một mình, tựa như đang nói chuyện với Quý Ngôn vậy. Cũng chỉ có lúc ấy, Diệp Vận mới có thể trông thấy biểu cảm trên gương mặt Tần Vị, mà không phải là lạnh lùng trống rỗng.

Trong những năm này, Tần Vị chẳng qua chỉ sống tiếp trong đau khổ mà thôi.

Diệp Vận vẫn nhớ bà và ba Tần Vị có hấn từ khi còn rất trẻ. Khi đó, họ đều là người hiếu thắng, cảm thấy khi còn trẻ thì nên dành thời gian phát triển sự nghiệp, vì thế bèn giao Tần Vị cho người lớn trông nom, mà như vậy Diệp Vận cũng có thể yên tâm làm việc.

Có lẽ bắt đầu từ khi đó, quan hệ giữa bà và Tần Vị cũng trở nên xa cách. Rõ ràng là con trai bà, bà lại chẳng mấy khi quan tâm chăm sóc, thường cả tháng trời mới về thăm Tần Vị một lần. Kể từ khi đó, tính cách Tần Vị càng ngày càng trở nên ương bướng ngạo mạn, không ai quản được.

Mãi đến một lần Diệp Vận bị bệnh nặng, bà rốt cuộc mới biết bà đã bỏ quên điều gì.

Trông thấy đứa con trai cao lớn đã học cấp hai của mình đứng bên giường bệnh, đôi mắt đỏ bừng, Diệp Vận mới ngở ra, thì ra con trai mình đã lớn tự khi nào.

Ngay từ giây phút ấy, Diệp Vận quyết định gác lại công việc, muốn bắt đầu bù đắp cho Tần Vị.

Diệp Vận còn nhớ, sinh nhật năm đó của Tần Vị, bà mời rất nhiều người đến tham dự. Bà đã bỏ lỡ sinh nhật của con trai mình suốt bao nhiêu lâu nay, vì thế bà muốn bù đắp tất cả cho Tần Vị. Bà cho Tần Vị ăn mặc như một hoàng tử, cắt chiếc bánh ga-tô mấy tầng, nhận những món quà quý giá trong tiếng chúc của mọi người.

Sau đó Tần Vị đột nhiên biến mất. Hấn bỏ lại bộ vest nhỏ đất tiền, mặc trang phục thường ngày mà chạy đi giữa đêm tối, không ai cản được.

Bà gần như phát điên, lập tức cho người đi tìm.

Cuối cùng, bà tìm thấy con mình trong khoảng sân trước một ngôi nhà nhỏ. Con trai bà và một cậu bé nọ đang ngồi trên cỏ, hai bát mì không để bên cạnh, mà Tần Vị thì đang huyền thuyên gì đó với cậu bé nọ, trong mắt là vẻ hào hứng mà Diệp Vận chưa từng thấy bao giờ.

Bà còn nhớ lúc đó, đầu tóc Tần Vị rối bù, nhưng đôi mắt hấn rất sáng, nụ cười trên mặt vô cùng tươi tắn. Hấn chưa từng cười như vậy trước mặt bà bao giờ. Hấn nhận được vô số món quà quý giá, nhưng cuối cùng hấn chẳng cần gì, chỉ cần thận nâng niu bức tranh phác hoạ một con chó nhỏ vô cùng đơn giản.

Về đến nhà, Tần Vị nói, mẹ đừng tổ chức sinh nhật cho con nữa, con không thích.

Khi đó, Tần Vị nói – Con đã tìm được người có thể cùng đón sinh nhật với con rồi.

Đúng vậy, Tần Vị đã tìm được người có thể cùng đón sinh nhật với mình.

Hấn, cũng đã tìm thấy người có thể bên hấn trọn đời.

Mà người kia, chính là Quý Ngôn.

Có lẽ ngay từ đầu, hai người họ chỉ là hấp dẫn lẫn nhau, nhưng rồi sau đó thực sự không xa rời nhau được.

Từ đầu đến cuối, Tần Vị cũng chỉ có một mình Quý Ngôn mà thôi.

Như vậy là tốt rồi.

Bà đặt bánh ga-tô lên bàn, sau đó mở hộp ra, đặt nến và dao cắt bánh bên cạnh, chỉ bày đúng hai chiếc đĩa.

Một chiếc cho Tần Vị, một chiếc cho Quý Ngôn.

Sau đó, Diệp Vận bắt đầu dọn phòng. Tuy đã không còn ai ở, bà vẫn giữ lại căn phòng này. Mỗi tuần, bà đều sẽ đến quét dọn một lần, nói chuyện với Tần Vị và Quý Ngôn một lúc rồi mới trở về nhà.

Trên tường treo đầy tranh mà trước đây Quý Ngôn vẽ Tần Vị, tất cả đều được đóng khung cẩn thận, treo chỉnh tề trên tường, mà dưới mỗi bức tranh đều có một giá vẽ, trên giá đều là tranh vẽ Quý Ngôn.

Trong bảy năm này, Tần Vị dành tất cả thời gian rảnh rỗi của mình để học vẽ tranh. Con trai bà vốn rất ghét nghệ thuật, vậy mà cuối cùng lại dành ra tất cả kiên nhẫn của mình, hay nói đúng hơn là trút hết mọi tình cảm không thể nói ra của mình vào những bức tranh.

Tần Vị không vẽ gì khác, chỉ vẽ một mình Quý Ngôn. Trong tranh của hắn mãi mãi chỉ có một mình Quý Ngôn. Mỗi khi nhìn vào Quý Ngôn trong tranh, vẽ mặt Tần Vị đều vừa dịu dàng, thành kính, lại vừa khiến người ta cảm thấy thương tâm. Có lẽ nên nói, chỉ khi Tần Vị vẽ tranh, Diệp Vận mới có thể cảm nhận được rằng con trai mình còn sống. Từng bức tranh đều thấm nhuần toàn bộ hồi ức trong đời.

Mỗi bức tranh đều là một đoạn ký ức.

Mà điều Tần Vị làm chính là bổ sung cho phần ký ức đơn phương này trở nên trọn vẹn. Trên tường là Tần Vị trong lòng Quý Ngôn, mà trên bàn vẽ chính là Quý Ngôn trong lòng Tần Vị.

Trong căn phòng này có rất nhiều Tần Vị, sau đó lại có rất nhiều Quý Ngôn.

Bên cạnh mỗi Tần Vị... đều có một Quý Ngôn.

Như vậy, họ sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Vành mắt ửng đỏ, nước mắt cứ thế lăn dài. Có lẽ là do bà cảm thấy hai đứa trẻ này quá hạnh phúc, có thể giữ trọn tình yêu đến phút cuối cùng như vậy, rõ ràng bà nên vui mới đúng.

Nhưng mỗi lần dừng chân trong căn phòng này, bà đều bật khóc.

Đối với Quý Ngôn và Tần Vị mà nói, cuộc sống vô tư lự như vậy thực sự tốt hơn so với bảy năm đằng đẳng chờ đợi trong đau khổ và dày vò rất nhiều.

Hồi hồi chuyển chuyển lâu như vậy, sinh tử cách biệt, cuối cùng trăm sông đổ về một biển, họ rốt cuộc lại trở về bên nhau.

Tần Vị, số pha này lớn thế mà cậu cứ cố lấn sang chỗ tôi làm gì!

Tôi thích dựa vào người cậu đấy.

Người phụ nữ nọ chậm rãi xoay người, nhìn về phía số pha, chợt như trông thấy Tần Vị và Quý Ngôn thuở nào. Quý Ngôn ngồi trên ghế số pha, nhìn Tần Vị nằm trên đùi mình với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng không đẩy Tần Vị ra. Còn Tần Vị thì cười tươi roi rói nhìn Quý Ngôn, như thể thừa biết Quý Ngôn không làm gì được hắn vậy.

Bà khẽ mỉm cười, nước mắt tràn khỏi khoé mi.

Đây cũng không phải lần đầu tiên bà trông thấy ảo giác như vậy, chắc có lẽ vì quá mức quen thuộc, quá mức lưu luyến nên mới ngỡ tưởng ra khung cảnh hư ảo, đẹp đẽ đến vậy. Biết rõ chỉ là ảo giác, nhưng bà vẫn cứ tin tưởng.

Tin Tần Vị và Quý Ngôn vẫn còn ở đây, nơi tổ ấm thuộc về họ.

Như vậy là được rồi, như vậy là đủ rồi.

Bà chậm rãi đi ra cửa, mở cửa ra, rồi lại từ từ khép cửa lại.

Để căn phòng được nắng ấy khép lại trong thế giới thuộc về Tần Vị và Quý Ngôn.

Bảy năm của Quý Ngôn, bảy năm của Tần Vị, tròn mười bốn năm chờ đợi.

Tháng ngày đằng đằng về sau, họ sẽ mãi không bao giờ lìa xa.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 2

Năm Quý Trạch hai mươi sáu tuổi, người anh trai mà anh yêu thương nhất tự tử.

Hai mươi bảy tuổi, anh gặp lại Quý Ngôn. Nhưng sau nửa năm sống chung, anh lựa chọn bỏ đi trước.

Năm ba mươi tư tuổi, Quý Trạch tham gia tang lễ của Tần Vĩ. Bảy năm sau ngày đó, Tần Vĩ cuối cùng vẫn lựa chọn tự sát theo Quý Ngôn. Quý Trạch tin chắc rằng Quý Ngôn đã nói gì đó nên Tần Vĩ mới chờ đợi suốt bảy năm như vậy, cũng chỉ có lời Quý Ngôn nói Tần Vĩ mới nghe theo, nếu không Tần Vĩ đã sớm đi theo Quý Ngôn rồi.

Quý Trạch vẫn luôn ghen tỵ với Tần Vĩ, từ rất lâu trước kia cho đến tận bây giờ, anh luôn đố kỵ vì Tần Vĩ có thể được Quý Ngôn yêu bằng cả sinh mạng. Trọn đời này có thể được anh mình yêu như vậy, Tần Vĩ còn có thể yêu ai?

Quả thật là vậy, trọn một đời Tần Vĩ đều giữ chặt anh trai anh, đến phút cuối cùng cũng chấp nhất không chịu buông tay.

Nhưng dẫu vậy, Quý Trạch cũng sẽ không thừa nhận tình yêu anh dành cho anh mình ít hơn Tần Vĩ, chỉ là cách yêu của họ không giống nhau mà thôi.

Quý Trạch biết, cho dù Quý Ngôn đã nói có lẽ anh ấy từng động lòng với mình, nhưng người duy nhất Quý Ngôn thực sự yêu vẫn là Tần Vĩ. Đối với Quý Ngôn, Quý Trạch dẫu sao cũng chỉ là máu mủ ruột thịt không thể thay thế mà thôi.

Không sao, anh rất kiên nhẫn, anh có thể từ từ chờ.

Kiếp này, anh tặng Quý Ngôn cho Tần Vĩ; nhưng kiếp sau, anh muốn một Quý Ngôn hoàn chỉnh.

Năm ba mươi bảy tuổi, Quý Trạch nhận nuôi một đứa trẻ. Đó là một bé trai bốn tuổi, vì có chút khiếm khuyết về mặt trí lực nên bị bỏ rơi. Dưới khoé mắt phải đứa trẻ kia có một nốt ruồi nho nhỏ, đôi mắt cũng trong veo, rất giống Quý Ngôn. Chính vì điều này, Quý Trạch liền nhận nuôi đứa trẻ này.

Quý Trạch thích nhìn đứa trẻ này cười. Mỗi lúc nó cười, đôi mắt cong cong ấy đặc biệt giống Quý Ngôn. Quý Trạch muốn dựa vào đó để nhớ về anh trai, ôm ấp hồi ức về Quý Ngôn để bước qua những năm dài tháng rộng. Dù đã bốn tuổi, đứa trẻ này vẫn chưa biết nói, Quý Trạch cũng chậm rãi dạy từng chút từng chút một.

Dù sao thời gian của anh vẫn còn rất dài, anh cần có việc gì đó để làm.

Bốn mươi lăm tuổi, Quý Trạch nhậm chức giáo sư khoa pháp luật ở trường đại học nơi Quý Ngôn từng học. Anh thường ngồi trên chiếc ghế dài ven hồ, ngắm khung cảnh mà Quý Ngôn thích nhất, khi rảnh rỗi thường ngồi cả buổi chiều.

Khi con người ta nhìn xuống mặt hồ, tất cả những điều từng xảy ra sẽ luôn bắt giác hiện lên trong đầu. Quý Ngôn trong trí nhớ có bờ mi rất dài, có khuôn mặt biếng nhác và thờ ơ, tựa như một bức hoạ ố vàng dưới bóng chiều loang lổ.

Quý Ngôn sẽ ngồi trước giá vẽ tắm ánh chiều tà, tay phải phác những đường cong tuyệt đẹp lên giấy, dường như chỉ cần anh vươn tay là có thể chạm tới, có thể nắm chặt tay Quý Ngôn... Nhưng chung quy cũng đã không còn.

Quý Trạch lẳng lặng nhìn, ánh mắt buồn bã, cô độc.

Anh đã hứa với anh trai rằng sẽ ở lại nơi này với anh ấy, năm này qua năm khác, tựa như trước đây vậy.

Dù sao, trên đời này cũng cần phải có một người nhớ tới Quý Ngôn.

Năm sáu mươi tuổi, Quý Trạch xin nghỉ việc, bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới.

Quý Ngôn vẫn luôn không có cơ hội rời khỏi thành phố X. Là em trai Quý Ngôn, cùng chung huyết thống, Quý Trạch liền thay anh trai mình đi xem thế giới này, xem những phong cảnh, những triển lãm tranh mà Quý Ngôn thích, ghi nhớ tất cả những gì mà Quý Ngôn không thể thấy bằng đôi mắt mình.

Ngần ấy năm đến nay, Quý Trạch vẫn không có bạn đời cùng chung bước, nhưng Quý Trạch cũng không để ý. Ông chỉ muốn cất giữ tình yêu với Quý Ngôn vào tận đáy lòng, ông chỉ muốn một mình Quý Ngôn, cũng chỉ để lại một vị trí duy nhất. Ở nơi thời gian trở thành vĩnh hằng, sự dịu dàng của Quý Trạch chỉ dành cho một mình Quý Ngôn.

Năm bảy mươi sáu tuổi, Quý Trạch rốt cuộc nhận được món quà cuối cùng của Quý Ngôn.

Trong năm mươi năm này, kể từ sinh nhật Quý Trạch là lại có người gửi quà mà Quý Ngôn chuẩn bị đến cho ông. Ban đầu là do thầy Ngô Kinh – thầy giáo từng dạy Quý Ngôn gửi, sau này thầy Ngô Kinh ốm bệnh qua đời, việc gửi quà liền chuyển cho con gái và cháu gái của thầy, hết năm này qua năm khác, chưa bao giờ thay đổi.

“Ông ơi, ai gửi vậy ông?” – Cháu Quý Trạch gục đầu xuống mép giường, tò mò nhìn bọc giấy trên tay Quý Trạch.

“Là người ông yêu nhất.” – Quý Trạch nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng tĩnh lặng, chậm rãi nâng bàn tay nhăn nheo đã xuất hiện những đốm đồi mồi lên, nhẹ nhàng vuốt ve bọc giấy.

“Là bà ạ?” – Đôi mắt cháu Quý Trạch bừng sáng, kích động nhìn về phía Quý Trạch.

Quý Trạch chỉ cười mà không nói gì.

Trong năm mươi năm này, từng món quà sinh nhật Quý Ngôn tặng đều không giống nhau. Chắc chắn trước đây anh trai ông phải tốn hết tâm tư mới nghĩ ra năm mươi món quà khác nhau thế, như thể muốn tặng tất cả những gì có thể tặng cho Quý Trạch, không bỏ sót thứ gì. Năm ngoái, khi mở hộp quà thấy một chiếc gậy, Quý Trạch thực sự chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Năm kia là kính lão, năm ngoái thì là gậy, anh của ông đúng là chu đáo, đã nghĩ xa đến vậy rồi.

Nhiều năm như vậy, Quý Trạch vẫn nghĩ Quý Ngôn thực ra vẫn chưa đi xa.

Anh trai ông trở thành một hồi ức ấm áp, cùng tồn tại với ông hết năm này qua năm khác.

Quý Trạch mở bọc giấy ra, bên trong là một tập tranh, vừa nhìn là biết đây là tranh của anh trai ông.

“Nếu em có thể thấy tập tranh này, vậy có nghĩa em đã bảy mươi sáu tuổi rồi.”

Bức tranh thứ nhất vẽ một ông già đang ngồi trên ghế nghiêm túc đọc báo, đôi mày nhíu trông vừa lạnh lùng vừa hung dữ.

Quý Trạch bật cười, sờ sờ mái tóc hoa râm của mình, đúng là năm mươi năm trôi qua, ông đã trở thành một cụ ông già khom, vẽ thật là giống.

“Em còn nhớ những lần mình cùng đón năm mới không?”

Bức thứ hai là vẽ hai người, người ngồi trên giường ngắm pháo hoa ngoài cửa sổ là Quý Ngôn, còn người ngồi trên sofa ngắm người đang nhìn ra ngoài cửa sổ chính là Quý Trạch, hai người họ đã từng lặng lẽ đón Tết âm lịch hết năm này qua năm khác bên nhau như vậy.

Quý Trạch rũ mắt, nét mặt dịu dàng, trái tim trống rỗng như được thứ gì đó lấp đầy. Đương nhiên vẫn nhớ, khoảng thời gian mấy năm ấy Quý Trạch đều nhớ hết, dù sao đó cũng là tháng ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời Quý Trạch.

“Năm nào anh cũng ước, ước em được bình an hạnh phúc trọn đời.”

Bức thứ ba vẫn là Quý Trạch. Bên Quý Trạch là một cô gái xinh đẹp xa lạ, trong lòng ôm một đứa trẻ đáng yêu, có vẻ là một khung cảnh gia đình đoàn tụ. Quý Ngôn mong muốn Quý Trạch có thể lấy được một người vợ dịu dàng xinh đẹp, sau đó cùng có một đứa con xinh xắn, cả nhà hạnh phúc bên nhau.

Quý Trạch nhìn tranh, trong lòng âm thầm nói, trong tranh chỉ cần một mình Quý Ngôn đứng bên cạnh mình là đủ rồi.

“Quý Trạch, vậy giờ em thế nào?”

Bức tranh thứ tư vẽ chính Quý Ngôn. Quý Ngôn lặng yên đứng trong tranh, trên môi là nụ cười dịu nhẹ, tựa như đang nhìn Quý Trạch. Mơ mơ hồ hồ, dường như Quý Ngôn thực sự đang đứng ngay trước mặt, nhẹ giọng hỏi thăm sức khỏe Quý Trạch.

Quý Trạch khẽ gật đầu, tay run lấy bối, gần như không cầm nổi tập tranh, ồ, ồ, em vẫn ồ.

“Đây là món quà cuối cùng, xin lỗi vì chỉ có thể dùng cách này để ở bên em.”

Bức tranh thứ năm có cả Quý Ngôn lẫn Quý Trạch, nhưng là hai đứa trẻ, Quý Ngôn – đứa hơi cao hơn một chút đang giơ tay vuốt tóc đứa bên cạnh. Nếu Quý Ngôn và Quý Trạch thực sự lớn lên bên nhau, rất có thể sẽ có cảnh tượng như vậy.

“Cảm ơn em, Quý Trạch.”

Bức thứ sáu vẫn vẽ hai người họ, nhưng là đã trưởng thành. Quý Ngôn nghiêm túc ngồi trước giá vẽ vẽ tranh, còn Quý Trạch thì đang làm việc ở bàn bên cạnh, hai anh em họ vẫn ở bên nhau như thuở nào.

“Vây cũng xem như anh đã ở bên đến tận khi về già.”

Bức tranh thứ bảy vẽ hai cụ già ngồi trên chiếc ghế dài ngắm mặt hồ xa xa, miệng cười cong cong.

“Sinh nhật vui vẻ.

Quý Ngôn.”

Trên trang giấy cuối cùng là câu nói giống như những món quà trước kia.

“Ông ơi, sao ông lại khóc?” – Bé con tròn tròn mắt, lo âu nhìn Quý Trạch.

Quý Trạch lặng thinh một hồi, thể mới nhận ra gò má mình hình như có thứ chất lỏng ấm áp nào đó đang chảy xuống. Hình như đã bao năm rồi ông chưa khóc.

Tất cả đợi chờ dường như đều được ngưng lại ở giây phút này. Giờ đây, cuộc đời Quý Trạch rốt cuộc cũng được hoàn chỉnh.

Nhưng nhớ nhung thì không thể nào kiềm nén, tựa như đồng loạt vỡ oà.

“Ông nhớ anh ông.” – Quý Trạch thì thào.

Tròn năm mươi năm, ông vẫn nhớ Quý Ngôn, không, là rất nhớ mới đúng.

Bảy mươi bảy tuổi, sức khỏe Quý Trạch dần dần kém đi. Sau một lần bệnh nặng, sức khỏe Quý Trạch giảm sút một cách đáng kể, bắt đầu chuỗi ngày ngâm mình trong bệnh viện. Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên của con người, Quý Trạch cũng cảm thấy mình đã sống lâu lắm rồi, cho dù hơi thở của thân chết đang cận kề, ông cũng không sợ.

Cơ thể càng ngày càng nặng nề, thời gian giấc ngủ cũng liên tục kéo dài.

Ông thường mơ mơ màng màng mở mắt, tầm nhìn luôn mơ hồ, đôi khi cũng sẽ không nghe thấy người khác nói gì.

“Ông ơi, cháu sợ.” – Cháu Quý Trạch đứng bên giường bệnh, vàng mắt đo đỏ, run rẩy nắm lấy bàn tay già nua của Quý Trạch.

“Thằng bé ngốc này, sợ gì chứ?” – Quý Trạch nở nụ cười, gắng gượng vươn tay vuốt tóc đứa trẻ.

Quý Trạch nghĩ, mình đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi, hoặc có lẽ phải nói là từ lâu lắm rồi.

Quý Trạch một mình rời khỏi bệnh viện, tập tễnh chống chiếc gậy mà Quý Ngôn tặng, đi từng bước đến khoảnh hồ mà Quý Ngôn yêu nhất. Nếp nhăn trải dài nơi khóe mắt Quý Trạch, toát ra nét bình thản và hoài niệm. Ông cứ thế lặng lẽ ngắm nhìn phong cảnh trước mắt.

Dù bao nhiêu năm trôi qua, mặc cho ngày tháng chất chồng, chỉ cần lau đi lớp bụi, bóng hình người nọ vẫn rõ ràng như trước.

Ngày qua ngày, ông dần dần già nua, nhưng Quý Ngôn trong trí nhớ mãi luôn trong trẻ, rạng ngời y chang thở nào.

Quý Trạch lấy bút ghi âm ra, sau đó đeo tai nghe lên.

“Nếu vậy thì hãy cho em kiếp sau của anh, anh nhé.”

“Được, có cần ngoắc tay ước định không?”

“Lớn thế này rồi mà còn muốn ngoắc tay à?”

“Anh, mình ước định rồi đấy nhé.”

“Em đi đây.”

“Hẹn gặp lại anh vào kiếp sau.”

“Được, anh chờ em.”

“Hẹn gặp lại anh vào kiếp sau.” Tiếng nói già nua khản đặc vang lên.

Quý Trạch nhovn cười, sau đó xoá hết tất cả nội dung trong bút ghi âm đi.

Những hồi ức này, ước định này sẽ đi theo Quý Trạch. Quý Trạch biết, ở nơi tận cùng của thời gian, người kia đã hứa sẽ chờ đợi mình.

Quý Trạch từ từ nhắm mắt, hơi thở càng ngày càng yếu.

Mơ mơ hồ hồ, dường như anh đi tới một hành lang quen thuộc, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra.

Trong nhà vẫn sáng đèn, vàng sáng màu vàng cam lan ra khắp căn phòng, bầu không khí áp áp và an bình khôn xiết. Người nọ ngồi trước giá vẽ, tay phải cầm bút chì lướt nhẹ trên trang giấy, bóng dáng của người nọ bị ánh sáng kéo dài dưới sàn nhà. Chỉ khung cảnh này thôi đã đẹp như một bức hoạ rồi.

Tất cả rơi vào tầm nhìn như một cảnh quay chậm, người nọ đặt bút xuống, sau đó xoay người lại. Mái tóc hơi dài, gương mặt tuần tú, nốt ruồi nho nhỏ dưới mắt trái, đôi mắt cong cong, khoé miệng cũng đượm cười. Anh thản nhiên nhìn về phía cửa.

“Quý Trạch, em về rồi đấy à.”

Quý Trạch mím môi, khựng lại tại chỗ, sau đó mỉm cười gật đầu, cất bước đi vào.

Vâng, em đã về.

KẾT THÚC.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-the-gioi-khong-con-anh-sang-toi-da-chet-roi>